
DAVID EDDINGS
BÜYÜLÜ ŞATO
BELGARİAD • DÖRDÜNCÜ KİTAP
Metis Edebiyat
Armağan Poster:
BELGARİAD HARİTASI

Büyülü Şato

Belgariad 4

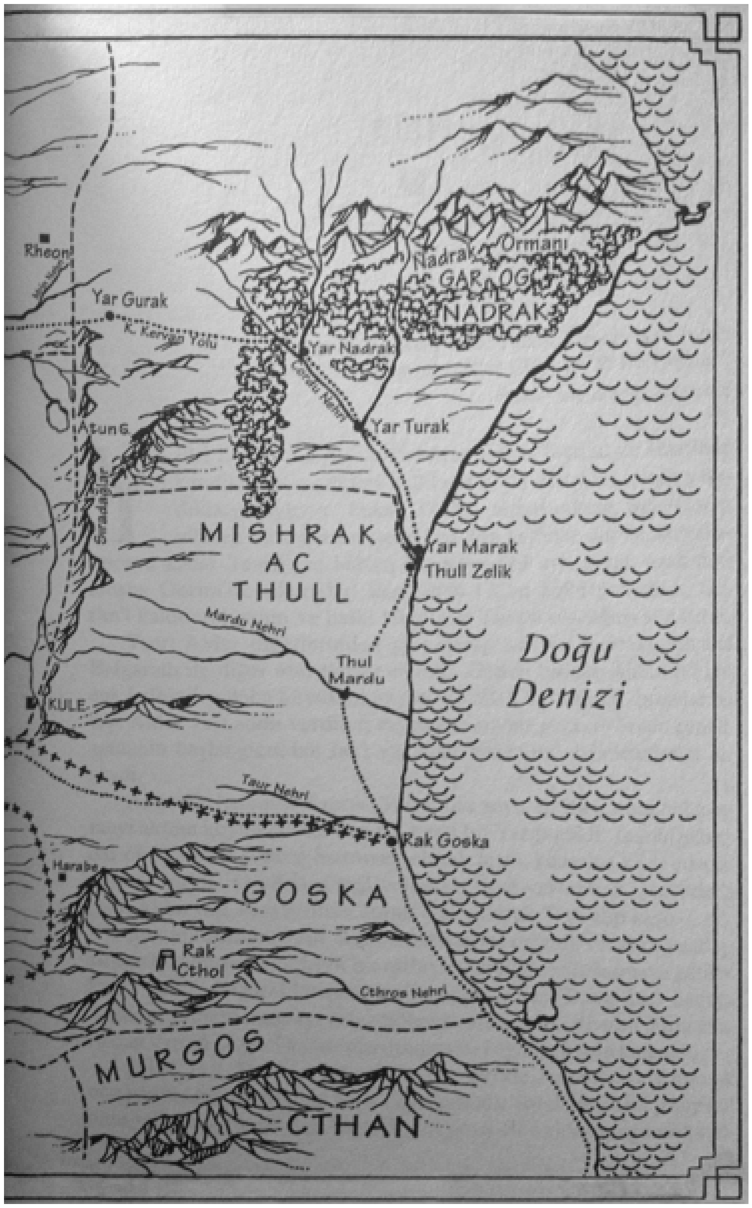
David Eddings

İngilizce aslından çeviren: Bülent Somay

Metis Yayınları

Rüzgârlar Denizi
Jarviksholm
ÇEREK
DRASNİYA
Val Alorn
Kotu
Boktor
Boğaz
Darine
Aldurford
Riva
Sendar
SENDARYA
RÜZGÂRLAR ADASI
Muros
ALGARYA
Camaar
AREND ORMANI
Prolgu
ARENDİYA
ULGOLAND
KALE
Büyük Batı Denizi
Vo Mimbre
Tol Vordue
TOLNEDRA
G. Kervan Yolu
Tol Horb
Tol Honeth
BATI VE ANGARAK KRALLIKLARI
Tol Borune
Tol Rane
Perili Orman
NYISSA
MARAGOR
Sthiss Tor
CTHOL

Rheon
Yar Gurak
K. Kervan Yolu
Yar Nadrak
Nadrak Ormanı
GAR OG NADRAK
Yar Turak
MISHRAK AC THULL
Yar Marak
Thull Zelik
Mardu Nehri
Thul Mardu
Doğu Denizi
KULE
Taur Nehri
Rak Goska
Harabe
GOSKA
Rak Cthol
MURGOS
CTHAN

Giriş

Demirpençe Riva'nın Aldur Taşı'nın koruyucusu oluşunun ve Nyissa'dan gelen habasetin hikâyesidir.

Alorn Kitabı'na ve daha sonraki öykülere dayanarak.

Bir gün geldi, Çerek ve üç oğlu, Büyücü Belgarath ile Mallorya'ya gittiler. Bereberce, yaralı Tanrı Torak'ın çaldığı Aldur Taşı'nı geri almayı amaçlamışlardı. Torak'ın demir kulesinde Taş'ın saklı olduğu yere vardıklarında, muhteşem mücevhere dokunmaya bir tek Çerek'in oğullarının en küçüğü olan Demirpençe Riva cesaret etti. Çünkü ruhunda kötü niyet taşımayan bir tek Riva'ydı.

Tekrar Batı'ya döndüklerinde, Belgarath Riva'ya ve onun soyuna Taş'ın koruyuculuğu görevini verdi ve dedi ki: "Taş sende ve senin soyunda kaldığı sürece, Batı emniyette olacaktır."

Sonra Riva Taş'ı alıp halkıyla birlikte Rüzgârlar Adası'na yelken açtı. Gemileri adaya yanaştığında oraya bir Hisar ve etrafına da surlarla çevrili bir şehir inşa edilmesini emretti, insanlar bu şehre Riva adını verdiler; savaş için yapılmış, kale gibi bir şehirdi bu.

Hisarın içine dev bir salon yapıldı; bu salonda kara taştan oyulmuş, duvara dayalı bir taht vardı, insanlar bu salona Riva Kralının Salonu dediler.

Derken bir gün Riva derin bir uykuya daldı ve Alornların Ayı Tanrısı Belar rüyasına girip dedi ki: "Ey Taş'ın Koruyucusu, gökten iki yıldız düşüreceğim. Bunları alıp ateşte kızdıracak ve örste döveceksin. Birinden bir kılıç ağzı, ötekinden bir kabza yapacaksın; birleştiğinde kardeşim Aldur'un Taş'ını koruyacak bir kılıç olacak."

Riva uyandığında gökten iki yıldız kaydığını gördü ve yıldızları dağların tepelerinde arayıp buldu. Belar'ın söylediği gibi bir kılıç ağzı ve bir kabza

yaptı. Fakat işi bittiğinde, kılıç ve kabza bir türlü birleşmiyordu. Bunun üzerine Riva, "Heyhat!" diye haykırdı. "Vazifemi başaramadım, çünkü kılıç birleşmiyor."

Yakınlarda durmuş onu seyreden bir tilki dile gelip, "İşini yanlış yapmadın Riva," dedi. "Kabzayı al ve Taş'ı tepesine tak." Riva tilkinin dediği gibi yapınca, Taş, kabza ile birleşti; ancak kılıcın ağzı ile kabza hâlâ ayrıydı. Tilki yine ona akıl öğreterek, "Kılıcın ağzını sol, kabzayı sağ eline al ve birleştir," dedi.

"Birleşmiyorlar," dedi Riva. "Mümkün değil."

"Sen de pek bilgeymişsin," dedi tilki. "Daha denemeden neyin mümkün olup neyin olmadığını biliyorsun."

Riva utanarak kabzayla kılıcı birleştirince, kılıç ağzı tıpkı suya dalarmış gibi kabzaya geçti. Kılıç ebediyen birleşmiş oldu böylece.

Tilki gülerek dedi ki: "Kılıcı al ve önündeki kayaya vur."

Riva kılıcın kırılacağından korktu, ama gene de kayaya vurdu. Kaya ikiye bölündü ve yanları yerden bir nehir fışkırarak aşağıdaki şehre doğru akmaya başladı. Ve uzaklarda, doğudaki Mallorya'da, yaralı Torak yüreğinde bir ürpertiyle uykusundan uyandı.

Tilki tekrar güldü, sonra dönüp koşmaya başladı. Durakladığında Riva onun artık tilki değil, Belgarath'ın gümüş rengi kurt sureti olduğunu gördü.

Riva kılıcı tahtının arkasındaki kara taş duvara yerleştirdi ağzı aşağı gelecek şekilde; öyle ki, kabzadaki Taş, en yüksek noktada duruyordu. Kılıç duvara kaynadı. Riva'dan başka hiç kimse onu yerinden alamazdı.

Yıllar geçtikçe, insanlar Riva ne zaman tahta otursa Taş'ın soğuk bir alevle tutuştuğunu, kılıcı eline alıp kaldırdığında ise mavi ateşten bir dile dönüştüğünü gördüler.

Kılıcın dövülmesinden sonraki bahar, Rüzgârlar Denizi'nin karanlık sularından, ne küreği ne de yelkeni olan küçük bir kayık çıkageldi. Kayıkta

dünyanın en güzel kızı vardı. Adı Beldaran'dı; Belgarath'ın sevgili kızı Beldaran. Riva'nın karısı olmaya gelmişti. Ve, zamanın başında yazılmış olduğu gibi, onu görünce Riva'nın kalbi aşkla yanıp tutuştu.

Beldaranla Riva'nın evlenmelerinden bir yıl sonra, Eras yortusunda bir oğulları oldu. Riva'nın oğlunun sağ elinde Taş'ın işareti vardı. Doğar doğmaz Riva oğlunu Riva Kralının Salonuna götürdü ve elini Taş'a değdirdi. Taş çocuğu tanıdı ve onun sevgisiyle parladı. Bundan sonra Riva soyundan gelen çocukların hepsi ellerinde bu işaretle doğdular, ki Taş onları tanısın ve kendisine dokunduklarında yok etmesin. Çünkü ancak Riva soyu Taş'a güvenle dokunabilirdi. Her bebeğin eli Taş'a dokundukça, Riva soyu ile Taş arasındaki bağ daha da güçlendi. Her dokunuşta Taş'ın parlaklığı daha da arttı.

Bir yıl boyunca Riva şehrinde işler böyle yürüdü gitti. Bazen yabancı gemiler Rüzgârlar Denizi'ne gelirdi, ama Rüzgârlar Adası'nı korumakla görevli Çerek gemileri hemen onlara saldırıp batırırdı. Ama zamanla, Alorn kralları toplanıp bu yabancıların Torak'ın hizmetinde olmadıklarına, Nedra adlı Tanrıya bağlı olduklarına karar verdiler. Onların gemilerinin Rüzgârlar Denizi'nde güvenle seyretmesine izin verdiler. "Çünkü," dedi Riva Kralı diğer hükümdarlara, "bir gün gelecek, Nedra oğulları Tekgöz Torak'ın Angaraklarıyla savaşımızda yanımızda olacak. Oğullarının gemilerini batırarak Nedra'yı kızdırmayalım." Riva hükümdarının bu bilgece sözlerine Alorn kralları da katıldı; dünyanın değişmekte olduğunu kabul ettiler.

Bunun üzerine, parşömen parçalarına imza atmaktan çocukça bir zevk alan Nedra oğullarıyla anlaşmalar imzalandı. Ancak, çok değer verdikleri cicili bicili ıvır zıvırla dolu gemileriyle Riva körfezine girdiklerinde, Riva Kralı hallerine güldü ve şehrin kapılarını kapatarak onları içeri almadı.

Nedra oğulları İmparator dedikleri krallarına şikâyete koştular ve sokaklarında mallarını satabilmeleri için şehrin kapılarını açtırmasını rica ettiler. Bunun üzerine İmparator, ordusunu adaya yolladı. Tabii, Tolnedra adını verdikleri bu krallıktan gelenlerin Deniz'den geçmesine izin vermek başka bir şeydi, Riva kapılarına bir ordunun dayanması başka bir şey. Riva Kralı limanın boşaltılmasını ve Tolnedra gemilerinin körfezden temizlenmesini emretti ve öyle de yapıldı.

Tolnedra İmparatorunun gazabı korkunç oldu. Ordularını toplayarak Rüzgârlar Denizi'ni geçmeye hazırlandı. O zaman barışsever Alornlar toplanarak bu düşüncesiz İmparatorla anlaşmaya çalıştılar. Ona bir mesaj göndererek dediler ki: "Eğer ısrar edersen, gelip İmparatoru da krallığını da yok ederiz ve kalıntılarına da denize dökeriz." İmparator bu barışçı mesaja boyun eğdi ve o delice maceradan vazgeçti.

Yıllar geçtikçe, Riva Kralı Tolnedralı tüccarların zararsız olduğunu anladı ve şehrin önündeki rıhtım boyunda bir köy kurup lüzumsuz mallarını orada satmalarına izin verdi. Alıp satma konusundaki bu delicesine hevesleri onu öylesine eğlendiriyordu ki, halkından arada bir gidip onlardan hiçbir işlerine yaramayacak da olsa birkaç şey satın almalarını rica bile etti.

Gel zaman git zaman, Lanetli Torak'ın çaldığı Taş'ı kaldırıp da dünyayı ortadan ikiye bölmesinin üstünden tam dört bin iki yıl geçmişken, Nedra oğullarının Riva şehrinin duvarları dışına kurduğu köye başka birtakım yabancılar geldi. Bu yabancılar Tanrı İssa'nın oğulları olduklarını söylüyorlardı. Kendilerine Nyissalı diyorlar ve hükümdarlarının bir kadın olduğunu iddia ediyorlardı ki, bu da her duyana pek anormal geliyordu. Kraliçelerinin adı Salmissra idi.

Nyissalılar göz boyayıcı kılıklarla gelip, kraliçelerinden Riva Kralına ve ailesine hediyeler getirdiklerini söylediler. Bunu duyan Riva soyunun yaşlı kralı Bilge Gorek, bu İssa oğulları ve kraliçeleri hakkında daha fazla bilgi edinmek için yanıp tutuşmaya başladı. Karısını, iki oğlunu, onların karılarını ve bütün torunlarını yanına alıp kaleden ve şehirden çıkarak, Nyİssalılara hoşgeldin demek ve Sthiss Tor fahişesinin yolladığı hediyeleri almak için onların çadırına gitti. Riva Kralını ve ailesini sahte tebessümlerle çadırlarına buyur ettiler.

Derken İssa'nın bu habis ve lanetli evlatları, Riva soyundan gelen herkese saldırdılar. Silahları zehre batınlmıştı, o yüzden en küçük bir çizik bile ölüm demekti.

Yaşlılığında bile çok güçlü olan Gorek, katillerle dövüşmeye başladı; kendini kurtarmak değildi maksadı, çünkü daha ilk darbeyi yediğinde damarlarında ölüm dolaştığını anlamıştı. Tek amacı, soyunun devamını sağlamak için torunlarından birini olsun kurtarmaktı. Heyhat, hepsinin sonu

gelmişti –kaçıp kendini suya atan bir torun hariç. Gorek bunu görünce pelerinini başına çekip inledi ve Nyissa bıçaklarının altında can verdi.

Hisarın Vekilharcı Brand olanları duyduğunda gazabı müthiş oldu. Hain suikastçılar hemen yakalandılar ve Brand tarafından en cesur insanları bile titreten yöntemlerle sorguya çekildiler. Sonunda gerçek ortaya çıktı. Gorek ve ailesi, Nyissalıların Yılan Kraliçesi Salmissra'nın emriyle öldürülmüştü.

Suya atlayan çocuktan ise eser yoktu. Katillerden biri, kar beyazı bir baykuşun suya dalıp çocuğu kaparak götürdüğünü söylüyordu, ama en şiddetli zorlamalar altında bile ifadesini değiştirmemesine rağmen kimse ona inanmadı.

Bunun üzerine tüm Alorya İssa oğullarına karşı müthiş bir savaş başlattı. Şehirlerini yıkıp bulabildikleri herkesi kılıçtan geçirdiler.

Salmissra son nefesini verirken, bu habis suikastı Tekgöz Torak ve hizmetkârı Zedar'ın zoruyla yaptığını itiraf etti.

Böylelikle, artık bir Riva Kralı kalmamıştı; Taş'ın Koruyucusu yoktu. Ama Brand ve onun ardından gelip onunla aynı adı taşıyanlar, Riva'yı yönettiler. Bunu izleyen yıllarda, Riva soyunun uzak ülkelerde saklanmakta olduğu söylentisi dolaştı durdu. Ama gri pelerinli Rivalılar tüm dünyayı aradılarsa da, böyle birini bulamadılar.

Kılıç Riva'nın onu koyduğu yerde kaldı; Taş da hâlâ kabzasına takılıydı, ama parlamıyordu ve cansız gibiydi artık, insanlar, bir Riva Kralı olmasa da, Taş orada durdukça Batı'nın güvenlikte olduğunu düşünmeye başladılar. Taş'ın oradan çalınacağından da pek korkutmuyordu, çünkü Riva soyundan gelmeyen biri Taş'a dokunduğu anda, oracıkta kül olup bitiyordu.

Ancak adamları Riva Kralı'nı ve Taş'ın Koruyucusunu ortadan kaldırdıktan sonra Tekgöz Torak Batı'yı fethetmek için planlar yapmaya başlamıştı bile. Yıllar sonra, muazzam bir Angarak ordusunun başına geçerek Batı'ya yürüdü. Sürüleri Algarya'yı talan ederek Arendiya'ya girdiler ve Vo Mimbre şehrinin kapılarına dayandılar.

Bunun üzerine, Belgarath ve kızı Büyücü Polgara, Riva Vekilharcı Brand'ın yanına varıp ona akıl verdiler. Onlarla birlikte Brand ordusunu Vo Mimbre'ye yürüttü. Şehrin önündeki kanlı muharebe sırasında, Taş'ın gücünü kullanarak Torak'ı yendi. Torak'ın müridi Zedar efendisinin gövdesini kaçırarak sakladı, ancak bütün gücünü kullanmasına rağmen Tanrısını uyandıramadı. Batı halkları kendilerini yeniden güvende ve Aldur Taşı'nın koruması altında hissettiler.

Derken, Riva soyunun gerçek mirasçısı olan bir Riva Kralının yeniden ortaya çıkıp, Riva Kralının Salonundaki tahta oturacağı yolunda bir kehanet olduğu yolunda söylentiler yayılmaya başladı. Daha sonraki yıllarda da, Tolnedra İmparatorlarının kızlarının on altıncı yaş günlerinde Riva Hisarında, eğer kral dönerse onun karısı olmak için bekledikleri de söylenir oldu. Ama bu öykülere pek aldıran olmadı. Yüzyıllar geçti ve Batı hâlâ emniyetteydi. Taş, kılıcın kabzasında sessiz ve karanlık bekledi. Torak'ın bir yerlerde, uyanmak için Riva Kralının dönüşünü beklediği söyleniyordu; demek ki hiç olacağı yoktu bunun.

Bu öykünün de burada sona ermesi gerekir. Ama hiçbir gerçek öykünün sonu yoktur. Kurnaz kişiler çalmak ve yok etmek için planlar kurdukça da, hiçbir şey güvende sayılmamalıdır.

Uzun asırlar sonra, yeni dedikodular duyuldu; bu dedikodular en yüksek yerlerde oturanları bile rahatsız edecek gibiydi. Fısıltılar, Taş'ın çalındığını söylüyordu. Sonra Belgarath ve Polgara'nın Batı ülkelerinde yeniden dolaştığı görüldü. Bu defa yanlarında Belgarath'a "dede", Polgara'ya da "teyze" diyen Garion adlı bir genç adam vardı. Batı krallıklarında dolaştıkça, yanlarına tuhaf yol arkadaşları aldılar.

Belgarath toplanan Alorn Krallarına, Taş'ı kılıcın kabzasından ayırmanın bir yolunu bularak çalan kişinin Dönek Zedar olduğunu ve muhtemelen uyuyan Torak'ı uyandırmak amacıyla Doğu'ya doğru gitmekte olduğunu bildirdi. Belgarath'ın yanındakilerle birlikte, Taş'ı yeniden ele geçirmek için Zedar'ın peşine takılması gerekiyordu.

Zaman içinde, Belgarath ve yol arkadaşlarının Taş'ı ele geçirmek için atıldıkları serüvene Belgariad dendi. Ama serüvenin sonu Kehanete bağlıydı; nihai sonucu ise Kehanet bile bilmiyordu.

Birinci Kısım

Algarya

Birinci Bölüm

Ctuchik ölmüştü, hatta ölmekten de beter olmuştu; toprak onun yok oluşunun artçı dalgalarıyla sarsılıp inliyordu. Garion ve arkadaşları, sarsılan bazalt kuleyi an peteği gibi oymuş loş koridorlardan kaçarken, çevrelerindeki kayalar gıcırdayıp çatırdayarak sallanıyor, karanlıkta üstlerine taş parçaları yağıyordu. Koşarken Garion'un zihni de sarsılıp dolanıyor, düşünceleri az önce olanların dehşetiyle her türlü mantıktan azade, kaos halinde birbirine takılıp duruyordu. Kaçmak bir zorunluluktu; kaçarken ne düşünce ne de farkındalık vardı, adımları kalp atışları kadar mekanikti.

Kulakları zihninin kubbelerinde çınlayıp yükselen kutlama şarkısıyla dolmuştu sanki; bu durum düşünceye yer bırakmıyor, içini şaşkınlık ve merakla dolduruyordu. Ancak bütün bu karmaşanın ortasında, elinde tuttuğu küçücük elin de şiddetle farkındaydı. Ctuchik'in karanlık kulesinde buldukları küçük çocuk, Aldur Taşı'nı göğsüne bastırmış, yanında koşuyordu. Garion zihnindeki şarkının kaynağının Taş olduğunu biliyordu. Daha kulenin merdivenlerini çıkarken ona fısıldamaya başlamış, bulunduğu odaya girdiklerinde ise şarkısı göğe yükselmişti. Bütün düşüncelerini silip götüren, şoktan, Ctuchik'i yok edip Belgarath'ı bezden bir bebek gibi yere seren müthiş patlamadan ve bunu izleyen depremin gümbürtüsünden ziyade, Taş'ın şarkısıydı.

Garion koşarken bir yandan da bu şarkıyla mücadele ediyor, aklını başına toplamaya çalışıyordu. Ama şarkı tüm çabalarına engel oluyor, zihnini dağıtıp tesadüfi izlenimler ve gelişigüzel anıları karmakarışık bir biçimde karşısına çıkararak nereye gittiğini bile bilmeden koşmasına neden oluyordu.

Parçalanmakta olan Rak Cthol şehrinin hemen altındaki köle ağıllarının keskin kokusu, gölgeli koridorlardan yükselerek burunlarına doldu. Sanki bu kokuyla aniden uyanmış gibi, bir sürü başka kokunun anısı Garion'un zihnini doldurdu: Faldor'un çiftliğinde, Pol Teyzenin mutfağındaki yeni pişmiş ekmeğin ılık kokusu, Taş'ı arayışlarının ilk aşamasında, Sendarya'nın kuzey sahilindeki Darine'e vardıklarında duyduğu denizden gelen tuz

kokusu, Nyissa'nın ormanlarının ve bataklıklarının pis kokusu ve şu anda Rak Cthol'un yıkılan duvarları arasında çökmekte olan Torak Tapınağında kurban edilen kölelerin yanmış vücutlarının mide bulandıncı kokusu. Ama bu karmakarışık anılar arasında en öne çıkanı, Prenses Ce'Nedra'nın saçlarının kokusuydu.

"Garion!" diye haykırdı Pol Teyze karanlığın içinden. "Ayağını bastığın yere dikkat et!" Garion zihnini anılardan kurtarıp da aklını başına toplamaya çalışırken, tavandan kopup yere düşen koca bir kayaya takılarak sendeledi.

Rutubetli hücrelerine kilitlenmiş kölelerin dehşet içindeki çığlıkları her yanlarını kaplamış, depremin gümbürtüsüyle garip ve uyumsuz bir müzik gibi birleşerek yükseliyordu. Karanlıkta başka sesler de vardı: Keskin şiveli Murgo sesleri, koşan ayakların patırtısı, sürgüsü açılmış, kayalık tepeyle birlikte sallanan ve duvara çarpan demir bir hücre kapısının sesi. Karanlık mağaralarda toz bulutları yükseliyor; bu boğucu kaya tozu gözlerini yakıyor, kaya parçaları arasında koşup dururken aralıksız öksürmelerine neden oluyordu.

Garion elini tuttuğu küçük oğlanı bir kaya yığınının üstüne kaldırdı; çocuk güven dolu gözleriyle sakin ve gülümseyerek baktı yüzüne; ezici karanlıktaki çığlık ve pis koku karmaşasından hiç etkilenmemiş gibiydi. Tekrar yere bırakacakken fikrini değiştirdi. Kucağında taşımak daha güvenli olacaktı. Tekrar koridora döndü, ama yumuşak bir şeye basınca durakladı. Yere bakınca midesinin bulandığını hissetti: Yerdeki kayaların arasından fırlamış bir insan eline basıyordu.

Tebdil-i kıyafet için giydikleri Murgo cüppelerini dalgalandırarak, zangır zangır titreyen karanlıkta koşmaya devam ettiler; toz hâlâ çok yoğundu çevrelerinde.

"Durun!" diye haykırdı yobaz Ulgo Relg; elini kaldırmış, başını yana yatırarak dikkatle bir şey dinliyordu.

"Burada olmaz!" dedi Barak. O da kollarında baygın Belgarath'ı taşıyordu. "Yürüsene Relg!"

"Sus!" diye emretti Relg. "Dinlemeye çalışıyorum." Sonra başını sallayarak, "Geri dönün!" diye haykırdı. Hızla dönmüş, herkesi geriye doğru itekliyordu. "Kaçın!"

"O tarafta Murgolar var," diye itiraz etti Barak.

"Kaçın!" diye tekrarladı Relg. "Tepenin bu bölümü yıkılıyor."

Daha onlar dönerlerken, müthiş bir yırtılma sesi sardı etraflarını. Kayalar sanki bu duruma itiraz eder gibi, öfke dolu, iğrenç bir sesle birbirlerinden ayrılıyorlardı. Kaçtıkları koridora aniden ışık doldu, çünkü bazalt tepenin bir yanı ayrılmıştı ve kayaların bir kısmı yüzlerce metre aşağıdaki çorak topraklara doğru kayarken, yarık hızla genişliyordu. Mağaraların karanlık dünyası ansızın açıldığında, yeni doğmuş güneşin kızıl ışıkları gözleri kör edecek kadar parlak geldi onlara. Tepenin yanındaki kocaman yarıktan, altlarında ve üstlerinde bir sürü mağaranın daha boşluğa açıldığını gördüler.

"Oradalar!" diye bir haykırış yükseldi yukarıdan. Garion hızla başını kaldırdı. On beş yirmi metre yukarılarında, altı kara cüppeli Murgo ellerinde kılıçlarıyla, toz bulutları arasında bir mağara ağzında durmuşlardı. Biri heyecanla onları işaret ediyordu. Sonra tepe yeniden sarsıldı ve koca bir kaya kütlesi daha koptu. Murgolar çığlık çığlığa uçuruma yuvarlandılar.

"Kaçın!" diye haykırdı Relg yeniden. Hepsi onun peşinden sarsılan koridorun karanlığına daldılar.

"Bir dakika durun," diye inledi Barak birkaç yüz metre geriye doğru koştuktan sonra ansızın duraklayarak. "Nefesim tıkandı." Dev göğsü inip kalkarak Belgarath'ı yere indirdi.

"Size yardım edebilir miyim Lordum?" diye sordu Mandorallen hemen.

"Hayır," dedi Barak nefes nefese. "Ben hallederim. Biraz nefesim kesildi, o kadar." Sonra iri yarı adam etrafına bakınarak, "Ne oldu orada?" diye sordu. "Bütün bunları başlatacak ne oldu?"

"Belgarath ile Ctuchik'in arasında küçük bir anlaşmazlık çıktı," dedi İpek her zamanki alaycı tavrıyla. "Sona doğru kontrolü kaybettiler."

"Ctuchik'e ne oldu?" diye sordu Barak, hâlâ nefes nefese. "Mandorallenle birlikte odaya girdiğimizde sizden başka kimseyi görmedim."

"Kendini yok etti," dedi Polgara, diz çöküp Belgarath'ın yüzüne bakarken.

"Ama biz cesedini de göremedik Hanımefendi," dedi Mandorallen. Enli kılıcı elinde, karanlığı kolluyordu.

"Görecek pek bir şey kalmamıştı," dedi İpek.

"Burada güvende miyiz?" diye sordu Polgara Relg'e.

Ulgo kafasını koridorun duvarına dayayarak bir süre dikkatle dinledi, sonra başını sallayarak, "Şimdilik," diye cevap verdi.

"Biraz duralım öyleyse. Babamı muayene etmek istiyorum. Bana biraz ışık yap."

Relg kemerindeki torbaları karıştırarak o zayıf Ulgo ışığını veren iki maddeyi çıkardı ve birbirine karıştırdı.

İpek merakla Polgara'ya bakıyordu. "Ne oldu? Belgarath mı yaptı bunu Ctuchik'e?"

Polgara babasının göğsüne dokunurken başını hayır anlamında salladı. "Ctuchik her nedense Taş'ı yok etmeye çalıştı. Onu çok korkutan bir şey oldu, o da birinci kuralı unuttu."

Kucağındaki çocuğu yere bırakırken, Garion bir an için hatırlar gibi oldu: Patlayıp yok olmasına neden olan o ölümcül "Yok ol!" sözünü söylemeden önce Ctuchik'in zihnine bakabilmişti kısacık bir süre.

Başrahibin kafasındaki o hayali görebiliyordu yine. O, Garion, Taş'ı elinde tutyordu ve bu görüntü Ctuchik'in kör, akıldışı bir paniğe kapılmasına neden olmuştu. Neden? Bu görüntü neden Grolimi o ölümcül hataya sürüklemişti? "Ne oldu ona Pol Teyze?" diye sordu. Bunu bilmesi gerektiğine dair bir his vardı içinde.

"Artık yok," dedi Pol. "Onu var eden cevher bile yok oldu."

"Benim sorduğum bu değildi," diye itiraza kalkıştı Garion, ama Barak lafını kesmişti bile.

"Taş'ı yok etti mi peki?" diye soruyordu iri yarı adam endişeli bir sesle.

"Hiçbir şey Taş'ı yok edemez," dedi Pol sakin bir sesle.

"Nerede öyleyse?"

Küçük oğlan Garion'un elini bırakıp dev Çerek'in yanına gitti ve yuvarlak, gri taşı uzatarak, "Teslim?" dedi, "Emanet."

Barak geri çekilerek, "Belar!" diye haykırdı ve ellerini arkasında kavuşturdu.

"Şu taşı sallamayı bıraksın lütfen Polgara. Ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor mu?"

"Sanmam."

"Belgarath nasıl?" diye sordu İpek.

"Kalbi hâlâ güçlü," dedi Polgara. "Ama çok bitkin. Dövüş onu az kalsın öldürüyordu." Yankılanan uzun bir titreyişle, deprem duruldu. Bunu izleyen sessizlik çok müthiş geldi herkese.

"Bitti mi?" diye sordu Durnik sinirli sinirli etrafına bakarak.

"Sanmam," diye cevap verdi Relg. Ani sessizlik içinde o da sesini alçaltmıştı. "Depremler genellikle uzun sürer."

Barak ihtiyatla küçük oğlana bakarak, "Nereden çıktı bu çocuk?" diye sordu. Onun gür sesi de çok alçak çıkmıştı.

"Ctuchikle birlikte kuledeydi," dedi Polgara. "Zedar'ın Taş'ı çalması için yetiştirdiği çocuk."

"Pek hırsıza benzemiyor."

"Değil zaten." Polgara dikkatle sarışın oğlana bakarak, "Biri ona göz kulak olsun," dedi. "Tuhaf bir şey var onda. Buradan iner inmez ilgileneceğim, ama şu anda vaktim yok."

"Taş'tan olabilir mi?" diye sordu İpek. "İnsanlar üzerinde tuhaf etkileri olduğunu duymuştum."

"Öyledir belki," dedi Pol, ama pek inanmış gibi değildi. "Onu yanından ayırma Garion. Taş'ı da kaybetmemesine dikkat et."

"Niye ben?" Hiç düşünmeden ağzından çıkıvermişti. Pol Teyze ona dik dik baktı. "Peki Pol Teyze." Tartışmanın faydası olmayacağını biliyordu.

"O da neydi?" dedi Barak susmaları için elini kaldırarak.

Karanlığın içinde bir yerlerden mırıltılar geliyordu. Sert, genizden gelen mırıltılar.

"Murgolar!" dedi İpek elini hançerine atarak.

"Kaç kişiler?" diye sordu Barak Pol Teyzeye.

"Beş," dedi Pol. "Hayır, altı. Biri geride kalmış."

"Aralarında Grolim var mı?"

Pol olumsuz anlamda salladı başını.

"Haydi Mandorallen," dedi dev Çerek kılıcını çekerken.

Şövalye enli kılıcını bir elinden diğerine geçirirken başıyla onayladı.

"Burada bekleyin," diye fısıldadı Barak diğerlerine. "Hemen döneriz." Sonra Mandorallenle birlikte karanlığa daldılar; siyah Murgo cüppeleri gölgelere karışıverdi hemen.

Diğerleri kulak kabartarak beklediler. O tuhaf şarkı yeniden Garion'un zihnini doldurdu ve Garion'un düşünceleri onun zorlayıcılığı önünde dağılıp gitti. Bir yerlerde çakılların yokuş aşağı yuvarlanmasından doğan tıslama

gibi bir ses duyuldu ve bu ses onda bir sürü anıyı ayaklandırdı. Faldor'un çiftliğinden Durnik'in örse vuran çekicinin sesini duyuyordu sanki; sonra bütün bu olayların başladığı sırada, Darine'e şalgam yüklü bir arabayla giderlerken atların nal seslerini ve arabanın gıcırtısını duydu. Val Alorn'un dışındaki ormanda üstüne saldıran yabani domuz, Murgo Aşarak yaralı yüzünde nefret ve korkuyla onu seyrederken, kesilmiş ağaçlarla dolu alanda Arendiyalı serf delikanlının çaldığı flütün göklerden gelen sesi, hepsi sanki o an, oradaymış gibiydi.

Garion başını sallayarak kafasını toplamaya çalıştı, ama şarkı onu hayallere dalmaya zorluyordu. Perili Orman'da Aşarak'ın korkunç bir çıtırtıyla yanmasının sesini ve Grolim'in çaresizce, "Efendim, acı bana," diye yakarışını duydu. Salmissra'nın sarayında, ayı suretindeki Barak, yanında buz gibi bir öfke içindeki Pol Teyze ile önüne çıkan her şeyi paralayarak taht salonuna doğru ilerlerken sağdan soldan yükselen çığlıkları da duydu.

Derken, hep kafasının içinde olan ses konuştu yeniden: "Mücadele etmeyi bırak."

"Ne bu?" diye sordu Garion kafasını toplamaya çalışarak.

"Taş."

"Ne yapıyor?"

"Seni tanımaya çalışıyor. Onun öğrenme yöntemi bu."

"Bekleyemez mi? Şu anda buna vaktimiz yok."

"İstersen ona sen anlat." Ses pek keyiflenmiş gibiydi. "Belki seni dinler, ama sanmam. Seni çok uzun bir süredir bekliyordu."

"Niye ben?"

"Bu soruyu sormaktan usanmadın mı?"

"Diğerlerine de aynı şeyi yapıyor mu?"

"Daha az oranda. Rahatlasan iyi olur. Ne de olsa istediği şeyi yapacak."

Birden karanlık koridorlardan bir çelik sesi ve hayret dolu bir çığlık yükseldi. Sonra Garion darbe sesleri duymaya başladı, ardından da bir inilti. Sonra sessizlik oldu.

Birkaç saniye sonra ayak sesleri duyuldu ve Barak ile Mandorallen geri döndü. "Arkada kalmış olanı bulamadık," dedi Barak. "Belgarath ayılacakmış gibi görünüyor mu?"

Polgara başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Hâlâ tamamen sersemlemiş durumda."

"Taşıyayım öyleyse. Artık gidelim. Aşağıya yolumuz uzun; biraz sonra bu mağaralar Murgolarla dolar."

"Bir dakika," dedi Polgara. "Relg, nerede olduğumuzu biliyor musun?"

"Aşağı yukarı."

"Köle kadını bıraktığımız yere götür bizi," dedi Polgara itiraz kabul etmeyen bir sesle.

Relg'in yüzü asıldı, ama bir şey demedi.

Barak baygın Belgarath'ı sırtlandı, Garion da kollarını açınca, Taş'ı korumak ister gibi göğsüne bastıran çocuk itiraz etmeden kucağına tırmanıverdi. Oğlan tuhaf bir biçimde hafifti ve Garion onu hiç güç harcamadan taşıyabiliyordu. Relg hafifçe pırıldayan tahta çanağını yukarı kaldırarak yollarını biraz aydınlattı; kıvrılıp giren koridorlardan, karanlık mağaraların içine doğru zigzag çizen bir yol tutturdular, ilerledikçe, üstlerindeki dev kayanın karanlığı Garion'un omuzlarına giderek artan bir ağırlıkla basıyordu sanki. Zihnindeki şarkı yeniden yükseldi ve Relg'in elindeki zayıf ışıkta yeniden hayallere daldı. Şimdi ne olduğunu anladığı için daha kolay geliyordu. Şarkı zihnini açıyor, Taş ise hayatından hafif bir dokunuşla geçerek her düşüncesini, her anısını emip alıyordu sanki. Merakı tuhaftı; Garion'un hiç önemli bulmadığı olayların üzerinde duruyor, oldukları zaman çok önemli sandığı olaylara ise bir dokunup geçiyordu. Rak Cthol'a yaptıkları yolculuğun her adımını ayrıntısıyla inceledi. Maragor'un üstündeki dağlarda, Garion'un Aşarak'tan aldığı canın zorunlu bir bedeli

gibi ölü taya can verdiği kristal mağaraya onlarla birlikte girdi. Onlarla Vadi'ye inip Garion'un Söz ve İrade'yi ilk kez bilinçli bir biçimde kullanarak büyük beyaz taşı devirmesini izledi. Eldrak Grulla yaptıkları savaşı fark etmedi bile, Ulgo mağaralarına yaptıkları ziyarete de aldırmadı, ama Rak Cthol'a yaklaşırken Garionla Pol Teyzenin Grolimlerin arayan zihinlerine karşı yarattıkları hayali kalkanı merakla inceledi. Brill'in ölümüne ve Torak tapınağındaki iğrenç törenlere hiç ilgi göstermedi, ama Grolim Başrahibinin kayaya asılı odasında Belgarathla Ctuchik arasında geçen konuşmanın üzerinde durdu. Sonra çok tuhaf bir şey yaparak geri döndü ve Garion'un Prenses Ce'Nedra ile ilgili anılarını tek tek taradı: Güneşin bakır rengi saçlarında yansıması, hareketlerinin zarafeti, kokusu, farkında olmadan yaptığı hareketler, minik, narin yüzünde duygularının oynaşması. Bunların üzerinde o kadar çok durdu ki, Garion rahatsız olmaya başladı. Bir yandan da prensesin söz ve davranışlarının hafızasında bu kadar çok yer tutmasına hayret ediyordu.

"Garion," dedi Pol Teyze, "ne oluyor sana? Sana çocuğa bak demiştim. Dikkat et biraz. Dalga geçmenin zamanı değil."

"Dalga geçmiyordum. Sadece..." Nasıl açıklayabilirdi?

"Sadece ne?"

"Önemli değil."

Yollarına devam ederken, toprağın yerine oturmasının düzenli aralıklarla doğurduğu sarsıntılarla sendeliyorlardı. Temelindeki toprak titreyip kıvrandıkça, dev bazalt kule sallanıp inliyordu. Her sarsıntıda durup nefes almaya bile cesaret edemeden bekliyorlardı.

"Ne kadar indik?" diye sordu İpek kaygıyla etrafa bakınarak.

"Üç yüz metre kadar," dedi Relg.

"O kadarcık mı? Bu hızla bir hafta tıkılı kalırız burada."

"Ne kadar sürerse o kadar sürer," dedi Relg kısık sesiyle, geniş omuzlarını silkip yoluna devam ederken.

Önlerindeki koridorda gene Murgolar vardı. Kısa ve pis bir dövüşten sonra Mandorallen topallayarak geri döndü.

"Niye beni beklemedin?" diye sordu Barak ters bir tavırla.

"Sadece üç kişilerdi Lordum," dedi Mandorallen.

"Seninle konuşmanın faydası yok, biliyor musun?" dedi Barak köpürerek.

"İyi misin?" diye sordu Polgara şövalyeye.

"Basit bir çizik hanımefendi," dedi Mandorallen kayıtsız bir tavırla. "Zahmetinize değmez."

Koridorun kaya zemini yeniden titreyip sallandı; gümbürtü mağaralarda yankılanarak yayıldı. Donup kaldılar, ama birkaç saniye sonra yerin hareketi duruldu.

Mağaralardan ve koridorlardan geçerek sürekli aşağıya indiler. Rak Cthol'u harap edip Ctuchik'in kalesini Murgo topraklarına deviren depremin artçı şokları ara ara devam ediyordu. Onlara çok uzunmuş gibi gelen bir süre sonra, bir düzine kadar Murgo önlerindeki koridordan geçti. Barak ve Mandorallen aralarında fısıldaşarak konuştular ve onlara dokunmamaya karar verdiler; Murgolar da yirmi metre ötelerinde, gölgeler arasında kendilerini bekleyen beladan habersiz, yürüyüp gittiler. Onları duyamayacak kadar uzaklaştıklarında, Relg ışığının üstünü açtı ve başka bir koridora daldı. Dönüp dolaşarak hep aşağı doğru, tepenin zeminine, dışarıdaki çorak toprakların pek de emin olamadıkları güvenliğine doğru ilerlediler.

Taş'ın şarkısı hiç azalmamıştı ama Garion kucağında çocukla İpek'i izlerken biraz düşünebiliyordu en azından. Belki biraz alıştığı içindi bu, belki de Taş'ın dikkati ötekilerden birine yönelmişti.

Başarmışlardı, inanılmazdı bu. Bütün zorluklara rağmen Taş'ı geri almışlardı. Faldor'un çiftliğindeki sakin yaşamını ansızın altüst eden arayış nihayet sona ermişti. Ama olup bitenler onu öylesine değiştirmişti ki, rüzgârlı bir sonbahar gecesi Faldor'un çiftliğinin kapısından çıkan çocuk

yoktu artık. Garion kendisindeki gücü şu anda bile hissediyorve o gücün bir nedeni olduğunu da biliyordu. Taş'ı yerine geri götürmenin yalnızca çok daha büyük, çok daha ciddi bir şeyin başlangıcı olduğuna dair bir sürü ipucu vardı belirsiz, yarı yarıya söylenmiş, sadece ima edilen ipuçları. Garion her şeyin sona ermemiş olduğundan emindi.

"Eh, vakti gelmişti," dedi içindeki ses.

"Bu da ne demek?"

"Niçin her defasında baştan açıklamak zorunda bırakıyorsun beni?"

"Neyi?"

"Düşüncelerini bildiğimi. Tamamen ayrı değiliz biliyorsun."

"Peki öyleyse. Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Riva'ya."

"Oradan sonra?"

"Onu göreceğiz."

"Söylemeyecek misin?"

"Hayır. Daha söylemeyeceğim. Sandığın kadar ilerlemedin henüz. Daha çok yolun var."

"Söylemeyeceksen neden rahat bırakmıyorsun beni?"

"Sadece uzun vadeli planlar yapmaman için uyarmak istedim. Taş'ı geri almak bir adımdı sadece. Önemli bir adım belki, ama yalnızca bir başlangıç."

Sonra, belki de adının geçmesi Taş'a Garion'u hatırlatmış gibi, Şarkı bütün şiddetiyle geri döndü ve Garion'un dikkati dağılıverdi.

Az sonra Relg durup zayıf ışığını yukarı kaldırdı.

"Ne var?" dedi Barak Belgarath'ı yere bırakarak.

"Tavan çökmüş," dedi Relg önlerindeki molozlarla tıkanmış geçidi göstererek. "Geçemeyiz." Pol Teyzeye dönerek, "Üzgünüm," dediğinde Garion onun gerçekten samimi olduğunu hisseti. "Bıraktığımız kadın göçüğün öbür yanında kaldı."

"Başka bir yol bul," dedi Pol Teyze.

"Başka yol yok. Burası onu bulduğumuz su birikintisine giden tek geçit."

"O zaman temizleyeceğiz demektir."

Relg başını sallayarak, "Olmaz," dedi. "Tavanı daha da çökertiriz. Zaten muhtemelen üstüne çökmüştür; en azından öyle olduğunu umalım."

"Biraz zalimce olmadı mı bu söylediğin?" dedi İpek ters bir tavırla.

Ulgo dönüp ufak tefek adama baktı. "Suyu var. Nefes alabilecek havası da var. Eğer göçük onu öldürmediyse, açlıktan ölene kadar haftalar geçer." Relg'in sesinde hafif bir üzüntü var gibiydi.

İpek ona bakakaldı, sonunda, "Kusura bakma Relg," dedi. "Yanlış anlamışım."

"Mağarada yaşayan insanlar kimsenin böyle kapana kısılıp kalmasından hoşlanmaz." Polgara hâlâ molozların tıkadığı geçide bakıyordu. "Onu oradan çıkarmalıyız," dedi sonunda.

"Relg haklı olabilir ama," dedi Barak. "Dağın yarısı üstüne çökmüş bile olabilir."

Polgara başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Taiba hâlâ yaşıyor ve onsuz gidemeyiz. Olacaklar açısından o da hepimiz kadar önemli." Relg'e dönerek, "Onu oradan çıkarman gerek," dedi kesin bir tavırla.

Relg'in koca siyah gözleri irileşti. "Bunu benden isteyemezsin."

"Başka seçenek yok."

"Yapabilirsin Relg," dedi Durnik yobaza. "Kayanın içinden geçip, İpek'i Taur Urgas'ın çukurundan çıkardığın gibi çıkarabilirsin onu."

Relg tir tir titremeye başlamıştı. "Yapamam!" dedi boğulur gibi bir sesle. "Ona dokunmam, elimi sürmem gerekir. Günah."

"Hamiyetperver bir tavır değil sizinki Relg," dedi Mandorallen. "Zayıf ve çaresi olmayanlara yardım etmekle günaha girilmez. Her namuslu insanın baş mesuliyeti, ihtiyacı olanların yardımına koşmaktır. Ruhunuz safsa eğer, dünyadaki bütün kuvvetler bir araya gelse onu bozamaz. Eğer merhamet ona yardıma koşmanıza sebep olmuyorsa, bunu ruhunuzun saflığı hususunda bir imtihan olarak kabul edin."

"Anlamıyorsun," dedi Relg acıyla. Sonra Polgara'ya dönerek, "Beni zorlama," diye yalvardı.

"Mecbursun," dedi Polgara. "Üzgünüm Relg, ama başka çare yok."

Yüzünde bir sürü duygu oynaşan yobaz, Pol Teyzenin tavizsiz bakışları karşısında ezildi, kıvrandı, sonra boğuk bir çığlık atarak elini geçidin yan duvarına dayadı. Müthiş bir dikkatle yoğunlaştı ve bedenini hiç gedik vermeyen taşların içine sokma konusundaki ürkütücü yeteneğini bir kez daha göstererek, parmaklarını kayaya daldırdı.

İpek hemen arkasını dönerek, "Bunu seyretmeye dayanamıyorum," dedi boğuk bir sesle. Sonra Relg kayaya dalarak gözden kayboldu.

"İnsanlara dokunma konusunda neden bu kadar tantana yapıyor?" diye sordu Barak.

Ama Garion bunun nedenini biliyordu. Algarya'dan geçerken yobazla o kadar uzun bir süre arkadaşlık etmek zorunda kalmıştı ki, Relg'in kafasının nasıl çalıştığını çok iyi biliyordu. Başkalarının günahları hakkında affetmez bir tavırla konuşmak, Relg'in kendi zaaflarını gizlemeye yarıyordu aslında. Fanatiğin kendi şehvet duyguları hakkındaki histerik, zaman zaman anlaşılmaz itiraflarını saatler boyu, aralıksız dinlemek zorunda kalmıştı.

Dolgun vücutlu Marag kadını Taiba, Relg için olabilecek en beter baştan çıkarılma tehdidiydi, o yüzden ölümden bile çok korkuyordu ondan.

Ses çıkarmadan beklediler. Uzaklarda damlayan bir su sesi, geçen zamanın ölçüsünü veriyordu. Depremin son titreşimleri ayaklarının altındaki toprağı ara sıra yeniden sarsıyordu. Loş mağarada dakikalar geçmek bilmedi.

Derken bir kıpırtı belirdi ve Relg, kucağında yarı çıplak Taiba ile kayadan çıktı. Kadının kolları korkuyla Ulgo'nun boynuna dolanmıştı ve yüzü de omuzuna gömülüydü. Dehşetle inliyor ve tir tir titriyordu.

Relg'in yüzü ise ıstırapla buruşmuştu, yaşlar süzülüyordu ve müthiş bir acı çekiyormuş gibi dişlerini sıkmıştı. Ama kolları, dehşet içindeki köle kadını korumak istercesine, neredeyse şefkatle sarılmıştı. Kayadan tamamen çıktıklarında bile onu göğsüne bastırarak, sanki hiç bırakmayacakmış gibi öylece durdu.

İkinci Bölüm

Bazalt kulenin dibine, atları bıraktıkları büyük mağaraya vardıklarında, öğle olmuştu. Barak Belgarath'ı yere bırakırken, İpek hemen mağaranın ağzında nöbet tutmaya koştu. "Göründüğünden ağırmış," diye homurdandı iri yarı adam terini silerek. "Artık ayılması gerekmiyor mu?"

"Tamamen kendine gelmesi günler alabilir," dedi Polgara. "Üstünü ört de uyusun."

"Nasıl ata binecek?"

"Ben çaresine bakarım."

"Bir süre kimse ata binemeyecek zaten," diye seslendi İpek mağaranın ağzından. "Dışarıda eşek arısı gibi Murgo kaynıyor."

"Karanlığa kadar bekleriz," dedi Polgara. "Zaten hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var." Üstündeki Murgo cüppesinin başlığını geri atarak bir gece önce mağara duvarına dayalı bıraktıkları çantalardan birinin yanına gitti. "Yiyecek bir şeyler hazırlayayım, sonra uyuruz."

Garion'un pelerinine sarınmış olan köle kadın Taiba, neredeyse hiç durmadan Relg'e bakıyordu. Menekşe rengi kocaman gözlerinde şükran ve merak karışımı bir pırıltı vardı. "Hayatımı kurtardın," dedi Relg'e kalın, gırtlaktan gelen sesiyle. Bunu söylerken ona doğru eğilmişti. Farkında olmadan yapılan bir hareket olduğundan şüphesi yoktu Garion'un, ama gene de gayet barizdi. "Teşekkür ederim," diyerek elini yobazın koluna koydu.

Relg hemen geri çekilerek, "Dokunma bana," diye haykırdı.

Taiba eli havada, hayretle bakakaldı.

"Sakın bana dokunma," dedi Relg. "Asla."

Taiba'nın yüzündeki ifade müthişti. Hayatının hemen hemen tümü karanlıkta geçmiş olduğu için duygularının yüzünden belli olmasını engelleyecek yolları öğrenememişti. Hayret ifadesi aşağılamışlığa dönüştü, sonunda gururu kırılmış, küs bir ifadeye bıraktı yerini. Hemen kendisini reddeden adama sırtını döndü. Pelerin omuzlarından kaydı; üzerindeki birkaç paçavra ise çıplaklığını gizleyemiyordu. Karmakarışık saçlarına ve kollarıyla bacaklarındaki pisliğe rağmen, olgun vücudu davetkâr ve çekiciydi. Ona bakan Relg titremeye başladı, sonra mümkün olduğunca uzak bir köşeye çekilip diz çöktü ve yüzünü mağaranın kayalık zeminine yapıştırarak dua etmeye başladı.

"Nesi var?" diye sordu Taiba hemen.

"Bazı sorunları var," dedi Barak. "Zamanla alışırsın."

"Taiba," dedi Polgara. "Buraya gel." Kadının üstündeki paçavralara bakarak, "Sana giyecek bir şeyler bulmalıyız," diye ekledi. "Dışarısı çok soğuk. Görülüyor ki başka nedenleri de var."

"Bakayım çantalarda ne bulacağım," dedi Durnik. "Çocuğa da bir şeyler uydurmalıyız. Üstündekiler pek sıcak tutacakmış gibi görünmüyor." Atları merakla incelemekte olan oğlana baktı.

"Beni dert etmeyin," dedi Taiba. "Dışarıda işim yok benim. Siz gider gitmez Rak Cthol'a döneceğim."

"Ne diyorsun sen?" dedi Polgara öfkeyle.

"Ctuchikle görülecek bir hesabım var," diye cevap verdi Taiba paslı bıçağını yoklayarak.

Mağaranın ağızında bekleyen İpek güldü. "Biz o işi hallettik. Yukarıda Rak Cthol yıkılıyor. Ctuchik'ten geriye kalanlar ise yerde bir leke bile olamaz."

"Öldü mü?" dedi Taiba. "Nasıl?"

"Anlatsam inanmazsın," dedi İpek.

"Acı çekti mi peki?" diye sordu Taiba hevesle.

"Hayal edemeyeceğin kadar," diye cevap verdi Polgara.

Taiba ürpererek derin bir nefes aldı, sonra ağlamaya başladı. Pol Teyze ağlayan kadını kucaklayarak, tıpkı küçücükken Garion'u teselli ettiği gibi teselli etmeye çalıştı.

Garion bitkinlikten yere çökerek sırtını mağaranın duvarına dayadı. Vücudu dalga dalga gelen bir yorgunluğa yenik düşmüştü ve müthiş bir dermansızlık düşünmesini engelliyordu. Taş yeniden şarkı söylemeye başlamıştı kafasının içinde, ama bu seferki ninni gibiydi. Merakı tatmin olmuştu sanki, şarkı ise yalnızca aralarındaki teması sürdürmeye yarıyordu. Garion ise Taş'ın onun arkadaşlığına neden bu kadar düşkün olduğunu merak edemeyecek kadar yorgundu.

Küçük oğlan atları incelemeyi bitirip Pol Teyzenin bir kolunu omuzuna attığı Taiba'nın yanına gitti. Şaşkınlıkla elini uzatıp gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne dokundu. "Ne istiyor?" diye sordu Taiba.

"Daha önce hiç gözyaşı görmemiş belli ki," dedi Pol Teyze.

Taiba çocuğun ciddi yüzüne baktı, sonra gözyaşlarının arasında gülerek onu kucaklayıverdi. O zaman oğlan da gülümsedi. "Emanet?" dedi Taş'ı uzatarak.

"Sakın alma onu Taiba," dedi Polgara alçak bir sesle. "Dokunma bile."

Taiba gülümseyen çocuğa bakarak başını salladı. Küçük oğlan içini çekerek döndü, mağaranın öbür tarafındaki Garion'a giderek yanına oturdu.

Barak geldikleri geçitten geriye doğru bir bakmaya gitmişti. Döndüğünde yüzü asıktı. "Yukarıda Murgolar var," dedi dev adam. "Yankılar yüzünde ne uzaklıkta oldukları anlaşılmıyor, ama bütün koridorları ve geçitleri arıyorlar gibi görünüyor."

"Öyleyse müdafaası kabil bir yer bulup onları başka yerleri aramaya teşvik edelim Lordum," dedi Mandorallen neşeyle.

"İlginç fikir," diye cevap verdi Barak, "ama maalesef işe yaramaz. Bizi er geç bulurlar."

"Ben hallederim," dedi Relg, duasını kesip ayağa kalkarak. Ayinin ona pek faydası olmamış gibi görünüyordu; gözleri hâlâ cin çarpmış gibiydi.

"Ben de geleyim," dedi Barak.

Relg başını sallayarak, "İşime engel olursun," diye cevap verdi. Dağın içine giden geçide doğru yürümeye başlamıştı bile.

"Ne oldu buna?" diye sordu Barak hayretle.

"Dostumuz dinsel bir bunalım geçiriyor bence," dedi İpek nöbet tutmakta olduğu mağara ağzından.

"Yine mi?"

"Boş vakitlerini geçirmek için bir uğraş işte," dedi İpek alayla.

Çantalardan birinin üzerine ekmek ve peynir dilimleri dizmekte olan Pol Teyze, "Gelin de karnınızı doyurun," dedi. "Sonra da bacağındaki kesiğe bir göz atmak istiyorum Mandorallen."

Yemeklerini bitirdikten ve Pol Teyze de Mandorallen'in dizini sardıktan sonra, Taiba'ya Durnik'in çantalardan bulup çıkardığı biraz da uyumsuz elbiseler giydirildi. Pol daha sonra küçük oğlanla ilgilenmeye başladı. Oğlan onun ciddi bakışlarına en az onunki kadar ciddi bir bakışla karşılık verdikten sonra, elini uzatıp sağındaki beyaz tutama dokundu. Garion çocukken kimbilir kaç kere aynı hareketi yaparak o tutama dokunduğunu hatırlayınca içinden bir kıskançlık dalgası geçti, ama bunu hemen bastırdı.

Oğlan birden keyifle gülümsedi ve kendinden emin bir tavırla, "Emanet," diyerek Taş'ı Pol Teyzeye uzattı.

Pol başını sallayarak, "Hayır evladım," dedi. "Maalesef doğru kişi ben değilim." Çocuğa paçalarını ve kollarını kıvırarak kısalttığı elbiseleri giydirdikten sonra sırtını mağara duvarına dayayarak oturdu ve kollarını ona uzattı. Çocuk itaatkâr bir tavırla kucağına tırmandı ve boynuna sarılarak

öptü. Sonra kucağına kıvrıldı ve anında uyudu. Pol yüzünde merak ve şefkat karışımı bir ifadeyle oğlana bakınca Garion yeni bir kıskançlık dalgasının içini sardığını hissetti.

Yukarıdaki mağralarda bir gümbürtü koptu.

"Bu da ne?" dedi Durnik kuşkuyla etrafa bakınarak.

"Relg'dir herhalde," diye cevap verdi İpek. "Murgoların yollarını kesmeye çalışıyor."

"Umarım abartmaz," dedi Durnik kaygıyla tavana bakarak.

"Vadi'ye varmamız ne kadar zaman alır?" diye sordu Barak.

"Herhalde iki hafta," dedi İpek. "Her şey araziye ve Grolimlerin bizi aramak için ne kadar hızlı örgütleneceklerine bağlı. Eğer baştan arayı açar ve iyi bir sahte iz bırakmayı başarırsak, hepsini batıya, Tolnedra sınırına yollar, saklanmak için vakit kaybetmeden Vadi'ye yollanırız."

Ufak tefek Drasniyalı, "Bütün Murgo ulusunu atlatmak çok hoş bir fikir doğrusu," diye ekledi sırıtarak.

"Fazla yaratıcı olman gerekmez," dedi Barak. "Hettar yanında Kral Ço-Hag ve Algarya kabilelerinin yarısıyla birlikte bizi bekliyor olacak. Eğer peşimizde en azından birkaç Murgo getirmezsek çok hayal kırıklığına uğrarlar."

"Hayat hayal kırıklıklarıyla dolu," dedi İpek alayla. "Vadinin doğu kıyısı çok dikti hatırladığım kadarıyla, inmek en az iki günümüzü alır. Ensemizde bir Murgo sürüsüyle bu işi yapmak istemeyiz herhalde."

Relg döndüğünde vakit akşama yaklaşmıştı. Çabaları içindeki fırtınayı biraz azaltmış gibiydi, ama yüzünde hâlâ derin bir korku vardı ve Taiba'nın menekşe rengi gözleriyle karşılaşmamaya çalışıyordu. "Bu mağaraya çıkan geçitlerin tavanlarını çökerttim," dedi. "Artık güvendeyiz.

Uyuyormuş gibi görünen Polgara gözlerini açarak, "Biraz uyu," dedi.

Relg başını sallayarak battaniyesine doğru yürüdü.

Günün geri kalanını mağarada dinlenerek geçirdiler ve mağaranın dar ağzında sırayla nöbet tuttular. Dev kulenin dibindeki taş yığınlarının ötesindeki kara kumlardan ve rüzgârla aşınmış kayalardan oluşan çorak arazi, çılgına dönmüş, başıboş bir halde sağa sola koşuşan Murgo atlılarıyla doluydu.

"Ne yaptıklarını bilmiyorlar sanki," dedi Garion İpek'e, mağaranın ağzında birlikte nöbet tutarlarken. Batı ufkundaki bir bulut kümesinin ardında batmakta olan güneş, gökyüzünü ateşli bir kızıla boyamakta, sert bir rüzgâr mağaradan içeri dolarak herkesi ürpertmekteydi.

"Rak Cthol'de işler altüst olmuştur şimdi," diye cevap verdi İpek. "Başlarında kimse kalmadı; bu da Murgoların kafasını karıştırır. Emir veren kimse olmazsa darmadağın olurlar."

"Buradan çıkmamızı zorlaştırmayacak mı bu?" diye sordu Garion. "Bir yere gitmiyorlar ki, buralarda dolanıp duruyorlar. Nasıl geçeceğiz?"

İpek omuzlarını silkti. "Kukuletalarımızı başımıza geçirip onlarla birlikte dolanmaya başlayacağız." Soğuk rüzgârdan korunmak için kaba Murgo cüppesine iyice sarınıp mağaranın içine bakarak, "Güneş batıyor," diye seslendi.

"Karanlık iyice bastırana kadar bekleyelim," dedi Polgara. Küçük oğlanı Garion'un eski tuniklerinden birine sarmakla meşguldü.

"Biraz uzaklaştıktan sonra sağa sola biraz öte beri saçacağım," dedi İpek. "Murgolar bazen kalın kafalı oluyorlar, izimizi kaybetmelerini istemem." Dönüp yeniden batan güneşe bakarak, "Soğuk bir gece olacak," diye ekledi kendi kendine.

"Garion," dedi Pol Teyze ayağa kalkarken, "Durnikle sen Taiba'nın yanından ayrılmayın. Daha önce hiç ata binmemiş, başlarda yardıma ihtiyacı olabilir."

"Ya çocuk ne olacak?" diye sordu Durnik.

"O benimle geliyor."

"Peki ya Belgarath?" dedi Mandorallen, hâlâ uyumakta olan ihtiyar büyücüye bakarak.

"Zamanı gelince atına bindiririz," diye cevap verdi Polgara. "Ani yön değişiklikleri yapmadığımız sürece, onu eyerin üstünde tutabilirim. Hava iyice karardı mı?"

"Biraz daha bekleyelim," dedi İpek. "Dışarıda hâlâ ışık var."

Beklediler. Akşam gökyüzü mora döndü ve çok soğuk ve uzak görünen ilk yıldızlar belirdi. Aramaya çıkmış Murgo grupları meşalelerini yakmaya başladılar.

Bizimkiler sessizce atlarını mağaradan çıkarıp, moloz yığınlarının arasında kuma kadar yürüttüler. Kumluğa varınca durup, birkaç yüz metre öteden ellerinde meşaleler olan bir Murgo grubunun geçmesini beklediler. "Ayrılmayın," dedi İpek atlarına binerken.

"Çorak toprakların kıyısına ne kadar yolumuz var?" diye homurdandı Barak atına binerken.

"Hızlı gidersek iki gün," diye cevap verdi İpek. "Ya da iki gece. Güneş çıkınca saklanmamız daha doğru olur. O kadar da Murgoya benzemiyoruz."

"Haydi gidelim," dedi Polgara.

Taiba kendine güvenini kazanana ve Belgarath da her ne kadar konuşamıyor olsa da eyerde durabileceğini kanıtlayana kadar ağır gittiler. Sonra atlarını yormadan mümkün olduğunca fazla mesafe katedebilmek için hızlı bir tırısa kalktılar.

İlk sırtı geçerlerken, ellerinde meşaleler olan büyük bir Murgo grubuyla burun buruna geldiler. "Kim var orada?" diye haykırdı İpek, sert bir Murgo şivesiyle. "Kendinizi tanıtın."

"Rat Cthol'den geliyoruz," dedi Murgonun biri saygıyla. "Onu biliyorum salak," diye haykırdı İpek. "Ben kim olduğunuzu sordum."

"Üçüncü Alay," dedi Murgo alınmış bir tavırla.

"Şimdi oldu. Söndürün o meşaleleri. Gözünüze ışık tutarsanız üç metreden ilerisini nasıl görürsünüz?" Meşaleler hemen söndü.

"Kuzeye yönelin," diye emretti İpek. "Bu bölgeyi Dokuzuncu Alay arıyor."

"Ama..."

"Tartışmak mı istiyorsun?"

"Hayır, ama..."

"Yürüyün! Marş!"

Murgolar atlarını döndürüp karanlıkta kayboldular. "Çok zekice," dedi Barak hayranlıkla.

İpek omuzlarını silkerek, "Çok basit aslında," dedi. "İnsanlar kafaları karıştığında onları yönlendiren biri çıkarsa çok mutlu olurlar. Gidelim mi?"

Uzun, soğuk ve aysız gece boyunca batıya doğru yol alırlarken başka Murgolarla da karşılaştılar. Çorak toprakları taramakta olan Murgo sayısına bakıldığında kaçınılmazdı bu, ama İpek hepsiyle rahatça başa çıktı ve gece önemli bir olay olmadan geçti.

Sabaha doğru ufak tefek adam izlerini belli etmek için yola öte beri bırakmaya başladı. "Biraz abartıyorum galiba," dedi bir ara, atların nallarıyla altüst olan kumlara attığı eski bir ayakkabıya eleştirel bir tavırla bakarak.

"Ne diyorsun?" diye sordu Barak.

"İzimiz," dedi İpek. "Bizi takip etsinler istiyoruz ya. Bizim Tolnedra'ya doğru gittiğimizi sansınlar istiyoruz."

"Eee?"

"Bu iz bırakma işini biraz kaba yapıyorum diyordum."

"Kafanı çok takıyorsun böyle şeylere."

"Bu bir üslup meselesi sevgili Barak," dedi İpek. "Baştan savma iş, alışkanlık yapar."

Şafağın çelik grisi ilk ışıkları kış gökyüzünde belirmeye başladığında, çorak toprakların orasına burasına dağılmış sırtlardaki koca kayalardan birinin altına sığındılar. Durnik, Barak ve Mandorallen çadır bezlerini dar bir kuru dere yatağının üstüne gerip, barınaklarını gizlemek için onların üstünü de kumla kapladılar.

"En iyisi ateş yakmamak," dedi Durnik Polgara'ya atlarını çadır bezinin altına sokarken. "Duman filan olmasın."

Polgara başıyla onaylayarak, "Sıcak yemek hepimize iyi gelirdi," dedi, "ama daha sonra." Peynir ekmekle soğuk bir kahvaltı ettikten sonra, bir sonraki gece yola devam edebilmek için uyumayı ümit ederek yerlerine çekildiler.

"Bir yıkanabilsem ne iyi olurdu," dedi İpek saçındaki kumları silkeleyerek.

Küçük oğlan hafifçe kaşlarını çatarak ona baktı; sonra yanına yaklaşıp, "Emanet?" diye sorarak Taş'ı uzattı.

İpek ihtiyatla ellerini arkasında kavuşturarak başını salladı ve Polgara'ya, "Başka laf bilmiyor mu bu?" diye sordu.

"Öyle görünüyor," dedi Polgara.

"Nedenini anlayamadım," dedi İpek. "Ne demek istiyor?"

"Muhtemelen Zedar ona bebekliğinden beri teslim edilecek bir emaneti olduğunu tekrarlayıp duruyordu; Taş'ı yani. Demek ki bu kelime hafızasına yerleşip kalmış."

"İnsanın biraz sinirini bozuyor tabii," dedi İpek ellerini arkasından ayırmadan. "Ama nedense de duruma pek uygun görünüyor bazen."

"Bizim gibi çalışmıyor aklı," dedi Polgara. "Hayattaki tek amacı Taş'ı birine, herhangi birine teslim etmek." Düşünceli bir halde kaşlarını çattı. "Durnik, ona Taş'ı taşıması için bir kese yapsana. Beline bağlarız. Sürekli elinde taşımazsa belki düşünmekten vaz geçer."

"Tabii Pol Hanım," dedi Durnik. "Nasıl da aklıma gelmedi daha önce." Çantalardan birinden yanık izleriyle dolu deri bir tunik çıkararak geniş bir deri parçası kesti, işini bitirince, "Çocuk, buraya gel," diye seslendi oğlana.

Oğlan dere yatağının üst tarafında kuru bir dal parçasını incelemekle meşguldü ve demircinin kendisini çağırdığını anlamış gibi görünmüyordu hiç.

"Hey, Emanet!" diye seslendi Durnik. Çocuk hemen etrafına bakınıp demirciye gülümsedi.

"Niye öyle seslendin?" diye sordu İpek merakla.

Durnik omuzlarını silkerek, "Bu kelimeyi pek seviyor," dedi. "Ayrıca öyle seslenince de bakıyor. Daha uygun bir isim bulana kadar bununla idare ederiz."

"Emanet?" dedi çocuk Taş'ı Durnik'e uzatarak.

Durnik gülümseyerek yaptığı kesenin ağzını açtı ve, "Buraya koy bakalım Emanet," dedi. "Sonra kaybetmemen için ağzını kapatır, sağlam bir yerine bağlarız.

Küçük oğlan keyifle Taş'ı deri keseye yerleştirip, kesin bir tavırla, "Emanet," dedi.

"Öyledir herhalde," dedi Durnik. Sonra kesenin ağzını sıkıp, oğlanın kemer niyetine kullandığı ipe bağladı. "Oldu işte Emanet. Artık güvende."

Emanet keseyi dikkatle inceleyip iyi bağlanmış olup olmadığını anlamak için birkaç kere çekiştirdi. Sonra keyifle bir kahkaha atıp Durnik'in boynuna sarılarak yanağından öptü. "İyi çocuk," dedi Durnik hafifçe utanarak.

"Tamamen masum," dedi Polgara, bir yandan uyuyan Belgarath'ı muayene ederken, "iyi ile kötü arasındaki farkı bilmiyor, o yüzden dünyadaki her şey ona iyi gibi görünüyor."

"Dünyayı böyle görmek nasıl olurdu acaba?" dedi Taiba çocuğun gülen yüzünü hafifçe okşayarak. "Üzüntü yok; korku yok; acı yok. Gördüğün her şeyi seviyorsun, çünkü her şeyin iyi olduğuna inanıyorsun."

Relg oturduğu yerden kafasını kaldırdı hemen. Köle kadını kurtardığı zamandan beri yüzüne yerleşmiş olan sıkıntılı ifade, birden eski günlerdeki fanatik heyecana bıraktı yerini. "Rezalet!" diye haykırdı.

Taiba gözlerinde sert bir ifadeyle ona bakıp, "Mutluluğun neresi rezalet?" dedi oğlana sarılarak.

"Bu dünyaya mutlu olmak için gelmedik," dedi Relg dikkatle gözlerini ondan kaçırarak.

"Niye geldik öyleyse?" diye sordu Taiba.

"Tanrımıza hizmet etmek ve günahtan sakınmak için," dedi Relg. Hâlâ ona bakmıyordu, ama pek kendinden emin gibi de görünmüyordu.

"Benim tanrım yok," dedi Taiba. "Çocuğun da yokmuş gibi görünüyor. O yüzden izin verirsen ikimiz mutlu olmakla uğraşacağız, işin içine birazcık günah karışırsa da ne olmuş yani?"

"Senin hiç utanman yok mu?" dedi Relg boğulur gibi.

"Neysem oyum ben," dedi kadın. "Bunun için de kimseden özür dileyecek değilim, zaten böyle olmayı da ben istememiştim."

"Çocuk," diye haykırdı Relg. "Derhal o kadının yanından çekil."

Taiba doğruldu ve yüzünde sert bir ifadeyle meydan okuyarak, "Yoksa ne yaparsın?" dedi.

"Günahla her gördüğüm yerde mücadele edeceğim," diye haykırdı Relg.

"Günah, günah, günah," diye patladı kadın. "Sen başka bir şey düşünmez misin?"

"Düşünmem. Günaha karşı her an tetikte olmalıyım."

Taiba gülerek, "Ne sıkıcı," dedi. "Yapacak daha iyi bir şeyin yok mu? Ha, unutmuştum, bir de o dualar var tabii. Tanrına ne kadar aşağılık bir insan olduğun konusunda yakınmaların. Biliyor musun, senin yüzünden bu Ul sıkıntıdan patlıyordur."

Relg öfkeden kudurarak yumruğunu kaldırdı. "Sakın Ul'un adını ağzına alayım deme."

"Yoksa bana vurur musun? Fark etmez. Hayatım boyunca hep dayak yedim zaten. Hadi Relg, neden vurmuyorsun?" Meydan okur gibi yüzünü ona uzattı.

Relg'in eli yanına düştü.

Avantajlı durumda olduğunu fark eden Taiba, hemen ellerini Polgara'nın verdiği kaba saba gri elbisenin yakasına götürerek, "Sana engel olabilirim Relg," dedi. Elbisenin önünü açmaya başladı. "Seyret bakalım. Zaten hep bana bakıp duruyorsun. Ateşli gözlerini hep üstümde hissediyorum. Bana hakaret ediyorsun, kötü diyorsun, ama gene de seyrediyorsun. Bak öyleyse. Çekinme." Elbisenin önünü açmaya devam etti. "Eğer günahtan o kadar arınmışsan, vücudum seni rahatsız etmez."

Relg'in gözleri yuvalarından uğramıştı.

"Vücudum beni rahatsız etmiyor, ama seni ediyor, değil mi? Kötülük benim kafamda mı, yoksa seninkinde mi? İstediğim zaman günaha girebilirim ben. Bütün yapmam gereken işte bu." Elbisenin önünü açtı.

Relg boğulur gibi sesler çıkararak arkasına döndü.

"Bakmak istemiyor musun Relg?" diye seslendi Taiba adam kaçarken.

"Müthiş bir silahın var Taiba," diye kutladı onu İpek.

"Köle ağıllarındaki tek silahım buydu," dedi kadın. "Zorda kaldığımda kullanmayı öğrendim." Dikkatle elbisesinin önünü ilikleyerek, hiçbir şey olmamış gibi Emanet'e döndü.

"Nedir bu bağırtılar?" diye mırıldandı Belgarath doğrulmaya çalışarak. Herkes hemen ona döndü.

"Relg ile Taiba küçük bir dinsel tartışmaya girmişlerdi," diye cevap verdi İpek alayla. "Ayrıntılar çok ilginçti. Sen nasılsın?"

Ama ihtiyar tekrar uykuya dalmıştı bile.

"Hiç olmazsa kendine gelmeye başladı," dedi Durnik.

"Tamamen kendine gelmesi için en az birkaç gün geçmesi gerek," dedi Polgara elini Belgarath'ın alnına koyarken. "Hâlâ çok zayıf."

Garion günün büyük bölümünü taş gibi zeminde battaniyesine sarınıp uyuyarak geçirdi. Soğuk ve kalçasına batıp duran bir taş onu uyandırdığında, akşam oluyordu, İpek kuru dere yatağının bir ucunda nöbet tutuyor, kara kumları ve gri tuz düzlüklerini seyrediyordu; diğerleri hâlâ uykudaydılar. Garion sessizce ufak tefek Drasniyalının yanına doğru yürürken, Pol Teyzenin Emanet'e sarılarak uyumakta olduğunu görerek yeniden kıskançlığa kapıldıysa da bu hissi hemen bastırdı. Yanından geçerken Taiba bir şeyler mırıldandı, ama dikkatle bakınca uyumakta olduğunu gördü. Relg'in yakınında yatıyordu ve eli ona uzanırmış gibiydi.

Dikkat kesilmiş bekleyen İpek'in keskin hatlı yüzünde hiç yorgunluk belirtisi yoktu. "Günaydın," diye homurdandı. "Ya da her neyse."

"Hiç yorulmaz mısın sen?" diye sordu Garion, diğerleri uyanmasın diye alçak sesle.

"Biraz uyudum," dedi İpek.

Durnik branda çatılarının altından çıkıp, esneyerek ve gözlerini ovuşturarak yanlarına geldi. "Nöbeti devralayım," dedi İpek'e. "Bir şey gördün mü?" Batan güneşe gözlerini kısarak baktı.

İpek omuzlarını silkerek, "Birkaç Murgo," dedi. "İki mil kadar güneydeydiler. Daha izimizi kimse bulamamış. Biraz daha gözlerine sokmak gerekecek."

Garion ensesinde tuhaf, ağır bir baskı hissetti. Huzursuz bir şekilde etrafına bakındı. Sonra ansızın, doğruca beynine saplanıyormuş gibi bir acı duydu, inleyerek iradesini topladı ve saldırıyı savuşturmaya çalıştı.

"Ne oluyor?" diye sordu İpek hemen.

"Bir Grolim," diye homurdandı Garion savaşmak için iradesini toplarken.

"Garion!" Pol Teyzenin sesi telaşlıydı. Hemen çadır bezinin altına koştu, İpek ve Durnik de peşindeydiler.

Pol Teyze kalkmış, korumak ister gibi Emanet'e sarılmıştı. "Bir Grolimdi, değil mi?" dedi Garion. Sesi biraz tiz çıkmıştı.

"Birden fazlaydı," dedi Pol Teyze gergin bir sesle. "Ctuchik öldüğüne göre, Grolimleri Başrahipler yönetiyordur şimdi. Emanet'i öldürmek için iradelerini birleştirmişler."

Pol Teyzenin haykırışıyla uyanan diğerleri de kalkıp silahlarına sarılmaya hazırlanıyorlardı.

"Niye çocuğa saldırıyorlar?" diye sordu İpek.

"Taş'a dokunabilen tek kişinin o olduğunu biliyorlar. O ölürse Cthol Murgos'tan çıkamayacağımızı düşünüyorlardır."

"Ne yapacağız?" dedi Garion çaresizce etrafına bakınarak.

"Çocuğu korumak için gücümü toplamam gerek," dedi Pol Teyze. "Geri çekil Garion."

"Ne?"

"Benden uzaklaş." Eğilip kuma kendisini ve çocuğu içine alan bir çember çizdi. "Beni dinleyin," dedi sonra diğerlerine. "Bu iş bitene kadar bana

bundan daha fazla yaklaşmayın. Zarar görmenizi istemiyorum." Doğruldu. Saçındaki beyaz tutam parlamaya başlamıştı.

"Bir dakika," diye haykırdı Garion.

"Bekleyemem. Her an tekrar saldırabilirler. Dedeni ve diğerlerini korumak sana kalıyor."

"Bana mı?"

"Yapabilecek tek kişi sensin. Gücün var. Kullan." Elini kaldırdı.

"Dövüşmem gerekenler kaç kişi?" diye sordu Garion. Ama zihninde Pol Teyzenin iradesinden gelen dalgayı ve o tuhaf gürlemeyi hissetmişti bile. Pol Teyzenin çevresindeki hava, yaz günü yükselen sıcak dalgaları gibi titreşmeye başladı. Garion onları çevreleyen barikatı hissedebiliyordu. "Pol Teyze?" dedi. Sonra sesini yükselterek, "Pol Teyze!" diye haykırdı.

Pol başını sallayarak kulağını işaret etti. Bir şey söylüyordu, ama yarattığı titreşen kalkan ses geçilmiyordu.

"Kaç kişiler?" diye sordu Garion dudaklarını okuması için abartılı hareketlerle.

Pol iki elini kaldırıp bir parmağını kapattı.

"Dokuz mu?" diye sordu Garion aynı şekilde.

Pol başıyla olumladı, sonra pelerinini oğlana sardı.

"Eee, Garion?" dedi İpek dikkatle yüzüne bakarak. "Ne yapıyoruz?"

"Niye bana soruyorsun?"

"Polgara'yı duydun. Belgarath hâlâ kendinde değil, Polgara da meşgul. Komuta sende artık."

"Bende mi?"

"Ne yapacağız?" diye üsteledi İpek. "Karar vermeyi öğrenmen lazım."

"Bilmiyorum," dedi Garion çaresizce.

"Bunu asla belli etme," dedi İpek. "Bilmiyorsan bile, biliyormuş gibi davran."

"Eee... Karanlık basana kadar beklesek mi acaba... Sonra aynı yoldan devam ederiz."

"Gördün mü," diye sırıttı İpek. "Ne kadar kolaymış, değil mi?"

Üçüncü Bölüm

Keskin soğukta, çorak toprakların kara kumları üzerinde yola koyulduklarında incecik bir ay görünmeye başlamıştı. Garion İpek'in ona yıktığı rolün altında huzursuz olmuştu. Buna gerek olmadığının farkındaydı, çünkü herkes nereye gittiklerini ve ne yapmaları gerektiğini biliyordu. Eğer gerçek anlamda bir önderliğe ihtiyaç olsaydı, bunun en mantıklı adayı İpek'in kendisiydi; ama bunun yerine o, yükü Garion'un omuzlarına yıkmıştı ve dikkatle bununla nasıl başa çıkacağını izliyordu sanki.

Gece yarısından hemen sonra bir Murgo grubuyla karşılaştıklarında ne önderlik yapacak, ne de tartışacak zaman kaldı. Murgolar altı kişiydi; güneydeki alçak bir sırttan dörtnala geldiler ve Garion'un grubunun tam ortasına daldılar. Barak ve Mandorallen eğitimli savaşçılara has o ani refleksle kılıçlarını kınlarından sıyırdıkları gibi, Murgoların örgü zırhlarına çınlayan darbeler savurmaya başladılar. Garion daha kılıcını çekmeye çabalarken, kara cüppeli saldırganlardan birinin eyerinden yavaşça yere kaydığını, bir diğerinin de acı ve şaşkınlıkla bir çığlık atarak geriye doğru devrildiğini gördü. Karanlıkta dövüş sürerken, bağırışlardan ve korkan atların kişnemelerinden oluşan bir ses karmaşası sardı etrafı. Korkmuş bir Murgo kaçmak için atını çevirdi, ama Garion hiç düşünmeden kılıcını kaldırarak atını onun önüne sürdü. Murgo çaresizce kılıcını ona salladı, ama Garion beceriksizce savrulan bu darbeyi kolayca savuşturarak, kılıcını kamçı gibi, hafifçe Murgonun omuzuna vurdu. Kılıcın örgü zırhı parçalamasından doğan keyifli bir çatırtı duyuldu. Garion bir diğer beceriksiz darbeden de kurtularak kılıcını bu kez Murgonun yüzüne savurdu. Dostlarından o güne kadar aldığı dersler birden yerli yerine oturmuş ve ortaya kısmen Çerek, kısmen Arend, kısmen de Algar olan, ama sonunda tümüyle kendine özgü bir tarz çıkmıştı. Murgo bu tuhaf kılıç tekniği karşısında iyice şaşırıp çaresizce çabalamaya başladı. Ancak her darbesini Garion kolayca savuşturarak anında küçük, kamçı vuruşu gibi darbelerle cevap veriyor, her darbe mutlaka hedefine ulaşıyordu. Garion dövüştükçe damarlarında vahşi, dalga dalga bir his kaynamaya, ağzında da ateş gibi bir tat belirmeye başlamıştı.

Derken Relg gölgelerden fırlayıp Murgonun dengesini bozdu ve kıvrık uçlu bıçağını adamın kaburgalarının altına daldırdı. Murgo iki büklüm olup titredi sonra atından yere düşerek can verdi.

"Niye yaptın bunu?" diye haykırdı Garion düşünmeden. "O Murgo benimdi."

Yerdeki cesetleri kolaçan etmekte olan Barak, karanlığın içinde gülerek, "Bizimki de vahşileşmeye başladı, gördünüz mü," dedi.

"Fakat kabiliyeti kayda değer," diye cevap verdi Mandorallen onaylayarak.

Garion iyice heyecana gelmişti. Hevesle etrafına bakınarak dövüşecek birilerini aradıysa da Murgoların hepsi ölmüştü çoktan. "Yalnız mıydılar?" diye sordu nefes nefese. "Yani arkalarından gelen birileri yok muydu? Gidip arasak mı?"

"Ama biz onların izimizi bulmalarını istiyoruz," diye hatırlattı İpek. "Sen bilirsin tabii Garion, ama bölgedeki bütün Murgoları imha edersek, nereye gittiğimizi Rak Cthol'e bildirecek kimse kalmaz geriye, öyle değil mi?"

"Hmm," dedi Garion kendini biraz aptal gibi hissederek. "Bunu unutmuştum."

"Daima planın tümünü göz önünde bulundurmalısın Garion, yan uğraşlara dalıp planı unutmamalısın."

"Biraz fazla heyecanlandım galiba."

"İyi bir önder bu lükse sahip değildir."

"Pekâlâ." Garion biraz utanmaya başlamıştı.

"Anladığından emin olmak istemiştim sadece."

Garion cevap vermedi, ama İpek'te Belgarath'ı o kadar sinir eden şeyin ne olduğunu anlamaya başlamıştı. Önderlik yeterince ağır bir yüktü zaten; sansar suratlı ufak tefek hırsızın bu sürekli alaycı müdahaleleri, işi iyice karmaşıklaştırıyordu.

"İyi misin?" diye soruyordu Taiba Relg'e. Tuhaftır ki onun için kaygılanmış gibiydi. Ulgo hâlâ öldürdüğü Murgonun yanında diz çökmüş duruyordu.

"Rahat bırak beni," dedi adam ters bir sesle.

"Aptallık etme. Yaralı mısın? Dur bir bakayım."

"Dokunma bana," diye haykırdı Relg kadının uzanan elinden sakınmaya çalışarak. "Belgarion, söyle ona beni rahat bıraksın."

Garion içinden homurdanarak, "Gene ne var?" dedi.

"Bu adamı öldürdüm," diye cevap verdi Relg. "Yapmam gereken bazı şeyler var; okumam gereken dualar, arınmak için. Bana engel oluyor."

Garion içinden gelen küfretme isteğini bastırarak, "Lütfen Taiba," dedi elinden geldiğince sakin bir sesle. "Onu rahat bırak."

"İyi olup olmadığını merak etmiştim," dedi Taiba alıngan bir tavırla. "Kötü bir şey yapmıyordum." Yüzünde Garion'un anlayamadığı bir ifade vardı. Diz çökmüş dua eden Ulgo'ya bakarken dudaklarında çok hafif bir gülümseme oynaşıyordu. Ansızın elini ona doğru uzattı yeniden.

Relg geri çekilerek, "Hayır!" diye haykırdı. Taiba gırtlaktan gelen, muzip bir kahkaha atarak uzaklaştı. Kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu giderken.

Relg Murgonun cesedi başındaki arınma ayinini tamamladıktan sonra, atlarına binip tekrar yola koyuldular. Buz gibi gökyüzündeki yeni ay, kara kumların üstünde soluk bir şekilde parlıyordu. Garion bir yandan at sürerken, bir yandan da sürekli etrafına bakınıp önlerine çıkabilecek tehlikeleri kestirmeye çalışıyordu. Sık sık Pol Teyzeye bakıp keşke kendisini bu kadar ulaşılmaz bir şekilde kapatmasaydı diye düşünüyordu, ama Pol bütün dikkatini irade kalkanını ayakta tutmaya vermiş gibiydi. Emaneti göğsüne bastırmış atını sürüyordu, gözleri ise uzaklarda, ulaşılamazdı. Garion umutla Belgarath'a baktı, ama ihtiyar arada bir gözlerini açsa da, etrafında olup bitenlerin farkında değildi. Garion içini çekerek kendini yeniden önlerindeki yolu incelemeye verdi. Üstlerinde

soluk ayışığı ve buz kristalleri gibi yıldızlar, gecenin son demlerinde buz gibi soğukta yollarına devam ettiler.

Ansızın Garion zihninde bir gürleme hissetti –tuhaf bir yankısı olan bir gürleme. Birden Pol Teyzenin çevresindeki kalkan çirkin turuncu bir ışıkla parlamaya başladı. Hemen iradesini toplayıp tek bir kelime söyleyerek bir el işareti yaptı. Kullandığı kelimenin ne olduğunu bile bilmiyordu, ama işe yaradı, iradesi, bir kuş sürüsünün ortasına dalan bir at gibi, Pol Teyze ile Emanet'e saldıranları çil yavrusu gibi dağıttı. Saldırıyı yapan zihinler birden fazlaydı, bunu hissetmişti.

Ama fark etmedi hiç. Pol Teyzeye saldıranların iradeleri dağılıp kaçarken bir acı, hatta korku duygusu yakaladı aralarında.

"Fena değil," dedi içindeki ses. "Biraz sakarsın, ama hiç fena değil."

"İlk defa yapıyorum," dedi Garion, "Zamanla daha iyi olur."

"Kendine o kadar da güvenme," dedi içindeki ses alayla, sonra kayboldu.

Giderek güçlendiğinden şüphe yoktu. Pol Teyzenin "Başrahipler" dediği Grolimlerin ortak iradelerini bu kadar kolay altetmesi onu hayrete düşürmüştü. Pol Teyze ile Belgarath'ın "yetenek" derken neyi kastettiklerini anlamaya başlıyordu. Bir kabiliyeti vardı demek ki, çoğu büyücünün ötesine geçemedikleri bir sınır. Garion şaşkınlıkla yüzyıllardır bu işi yapan insanlardan daha güçlü olduğunu görüyordu; üstelik daha yeteneğinin sınırlarını araştırmaya başlamamıştı bile. Zamanla neler yapabilir hale geleceğinin düşüncesi bile korkutucuydu.

Bir yandan da kendisini biraz daha emniyette hissetmesini sağlıyordu. Eyerinde dikleşip daha güvenli bir şekilde yol almaya başladı. Belki de önderlik o kadar da kötü bir şey değildi. Biraz alışmak gerekiyordu tabii, ama ne yaptığını bilirsen o kadar zor değildi.

Sonraki saldırı, doğu ufku aydınlanmaya başladığında geldi. Pol Teyze, atı ve küçük oğlan, mutlak bir karanlığın içinde kayboldular. Garion anında karşılık verdi ve araya aşağılayıcı küçük bir oyun karıştırmayı da ihmal etmedi: Saldırıyı yapan zihinlere küçük bir şaplak. Bu karşı saldırı

karşısında geri çekilen zihinlerdeki şaşkınlık ve acı ifadesi onu pek memnun etti. Bir yerlerde bir odada toplanmış, kara cüppeli dokuz çok yaşlı adam görür gibi oldu, sadece bir an için. Duvarlardan birinde koca bir çatlak vardı ve tavan, Rak Cthol'ü sarsan depremin etkisiyle kısmen çökmüştü. Habis ihtiyarların sekizi şaşkın ve korkmuş görünüyordu; dokuzuncusu ise bayılmıştı. Pol Teyzeyi saran karanlık kayboluverdi.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu İpek.

"Pol Teyzenin kalkanını delmeye çalışıyorlar," dedi Garion. "Ben de onların kafalarını karıştıracak bir şeyler yaptım." Kendinden pek hoşnut görünüyordu.

İpek gözlerini kısarak dikkatle baktı ona. "Fazla abartma Garion," dedi sonra.

"Birinin de bir şey yapması lazım," diye itiraz etti Garion.

"Genellikle öyledir. Bütün söylemek istediğim, planın bütününü düşünmeyi ihmal etme."

Doğu ufku aydınlandıkça, çorak toprakların batı sınınnı oluşturan tepeler sırası da ortaya çıkmaya başladı. "Ne kadar uzak dersin?" diye sordu Garion Durnik'e.

Demirci gözlerini kısarak dağlara baktı. "En azından iki üç fersah. Bu ışıkta mesafeler yanıltıcı olur genellikle."

"Eee?" diye sordu Barak. "Gün ışıyınca gizleniyor muyuz, yoksa bir an önce dağlara ulaşmaya mı çalışıyoruz?"

Garion düşündü. Sonra, "Dağlara ulaşır ulaşmaz yön değiştirecek miyiz?" diye sordu Mandorallen'e.

"Belki bir vakit daha aynı istikamette devam etmemiz münasip olur," dedi şövalye düşünceli bir tavırla. "Bunun gibi tabii bir hudut takipçilerin alakasını celbedebilir."

"Doğru," dedi İpek.

Garion yanağını kaşırken sakallarının yeniden çıkmaya başladığını fark etti. "Öyleyse isterseniz burada duralım," dedi sonra. "Güneş batınca yola çıkarız. Dağlara vardıktan sonra biraz daha ilerler, sonra dinleniriz. Yarın sabah güneş doğunca da yön değiştiririz. Böylece ışıktan yararlanarak bırakmış olabileceğimiz izleri temizleriz."

"İyi plan," diye onayladı Barak.

"Uygulayalım öyleyse," dedi Garion.

Başka bir sırt ve kuru dere yatağı arayıp, üstünü çadır bezleriyle örttüler. Yorgun olmasına rağmen uyuma konusunda pek gönüllü değildi Garion. Yalnızca önderliğin sorumluluğu ağır geldiği için değil, o uykudayken Başrahiplerin yeni bir saldırıya kalkışmalarından da korktuğu için. Diğerleri battaniyelerini açarlarken, amaçsızca ortalıkta dolaşmaya başladı. Bir ara durup, sırtını iri bir kayaya dayayıp uyuyan

Emanet'i bağrına basmış olan, ışıldayan kalkanının ardında neredeyse ay kadar uzak görünen Pol Teyzeye baktı, içini çekip dere yatağının ağzında atların bakımıyla ilgilenen Durnik'in yanına yürüdü sonra. Birden hayatlarının atlarının sağlığına ne kadar bağlı olduğunu fark etmişti, bu da ona kaygılanacak yeni bir mesele çıkarmıştı.

"Nasıllar?" diye sordu Durnik'e yanına vardığında.

"İyi dayanıyorlar," dedi Durnik. "Ama çok uzun bir yol katettiler, bazılarında yorgunluk belirtileri görülüyor."

"Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"İyi bir otlakta bir haftalık dinlenme verebiliriz," diye cevap verdi Durnik hafif bir gülümsemeyle.

Garion güldü, "İyi bir otlakta bir haftalık dinlenme hepimize lazım."

"Sahiden büyüdün sen Garion," dedi Durnik bir atın arka ayağını yara bere var mı diye incelerken.

Garion koluna bakıp bileğinin dört beş santim taştığını gördü. "Çoğu elbisem üstüme oluyor hâlâ," dedi gene de.

"Onu kastetmemiştim." Durnik tereddüt etti. "Nasıl bir şey bu Garion? Böyle şeyler yapabilmek?"

"Beni korkutuyor Durnik," dedi Garion sessizce. "Ben istememiştim bunu, ama seçeneğim yoktu."

"Seni korkutmasına izin vermemelisin," dedi Durnik, atın ayağını dikkatle yere bırakırken. "Madem ki böylesin, sensin bu. Tıpkı uzun boylu ya da sarışın olmak gibi bir şey."

"Aslında tam da öyle değil Durnik. Uzun boylu ya da sarışın olmanın kimseye zararı yok; bunun ise olabiliyor."

Durnik alçak tepelerin yeni doğmuş güneş altında uzayan gölgelerine baktı. "Öyleyse dikkatli olacaksın demek ki. Ben senin yaşlarındayken, köyümdeki diğer delikanlılardan çok daha kuvvetli olduğumu fark etmiştim –demircide çalıştığım için muhtemelen. Kimseye zarar vermek istemiyordum, o yüzden de arkadaşlarımla güreşmiyordum hiç. Bir arkadaşım bu yüzden beni korkak sandı ve altı ay kadar dalga geçip zorladı beni. Sonunda tepem attı."

"Onunla dövüştün mü.?"

Durnik başıyla onayladı. "Pek dövüş sayılmazdı. Bittiğinde korkak olmadığımı anlamıştı. Hatta sonra dost bile olduk –kemikleri kaynayıp eksik dişlerine alıştıktan sonra tabii."

Garion sırıttı, Durnik de biraz üzgün bir tavırla gülümsedi. "Tabii sonra kendimden çok utandım."

Garion bu basit, sağlam adama çok yakın hissetti kendini. En eski dostuydu Durnik; her zaman güvenebileceği biri.

"Yani demem o ki Garion," diye sözüne devam etti Durnik ciddi bir tavırla, "kendinden korkarak sürdüremezsin hayatını. Eğer öyle yapmaya kalkarsan,

er geç seni yanlış anlayan biri çıkar, sen de korktuğunun o olmadığını göstermek zorunda kalırsın, işler o raddeye varınca da senin için daha beter olur durum. Tabii onun için de."

"Aşarak'a olduğu gibi mi?"

Durnik başıyla onayladı. "Uzun vadede neyse o olduğunu kabul etmek en iyisi. Olduğundan fazla bir şeymişsin gibi davranmak iyi değildir, ama daha azmışsın gibi yapmak da doğru değil. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Galiba mesele tam olarak ne olduğunu keşfetmekte," dedi Garion.

Durnik tekrar gülümseyerek, "Çoğumuzun başını belaya sokan da bu zaten," dedi. Ansızın gülümsemesi yüzünde donup kaldı ve karnını tutup debelenerek yere yığıldı.

"Durnik!" diye haykırdı Garion. "Neyin var?" Ama Durnik cevap veremedi. Kül gibi olan yüzü acıyla kasılmış, yerde kıvranıyordu.

Garion garip, yabancı bir baskının varlığını hissedince, ne olduğunu hemen anladı. Emanet'i öldürme çabaları boşa çıkınca, Başrahipler saldırılarını diğerlerine yöneltmişlerdi. Böylece Pol Teyzenin kalkanını indireceğini umuyorlardı. İçinde müthiş bir öfke kaynamaya başladı. Kanı tutuşur gibi oldu ve vahşi bir haykırış geldi dudaklarına. "Sakin ol." İçindeki ses konuşuyordu yine. "Ne yapacağım?"

"Güneşe çık."

Garion anlamadı, ama atların yanından koşarak geçip soluk sabah ışığına çıktı. "Kendini gölgene koy."

Önünde uzanan gölgesine baktı, sonra sese itaat etti. Nasıl yaptığını tam olarak anlayamıyordu, ama iradesini ve bilincini gölgesine akıttı.

"Şimdi düşüncelerinin izini takip et. Çabuk ol."

Garion ansızın uçmakta olduğunu hissetti. Gölgesinin içinde uçarak, bir tazı gibi, hâlâ kıvranmakta olan Durnik'e dokunup, dostunu yere yıkan düşüncelerin izini yakaladı ve şimşek gibi, çorak toprakların üzerinden

millerce ötedeki Rak Cthol'un yıkıntılarına doğru atıldı. Hiç ağırlığı yoktu sanki; gördüğü her şeyin de çevresinde morumsu bir hare vardı.

Zihinlerinin gücünü birleştirmiş Durnik'i öldürmeye çalışan kara cüppeli dokuz ihtiyarın oturduğu duvarı çatlak odaya girdiğinde kendini dev gibi hissediyordu, ihtiyarlar gözlerini, çevresinde oturdukları masanın merkezinde duran, bir adam başı büyüklüğündeki dev yakuta dikmişlerdi. Sabahın eğik ışığı, Garion'un gölgesinin şeklini bozarak iyice büyütüyordu. Tavana başını çarpmamak için hafifçe eğilerek odanın bir köşesine doldu. "Durun!" diye haykırdı habis ihtiyarlara. "Durnik'i bırakın!"

Ansızın karşılarına çıkan bu hayal karşısında ihtiyarlar irkildiler. Masanın ortasındaki taş yoluyla Durnik'e yöneltikleri düşüncenin bocalayıp dağılmaya başladığını hissetti Garion. Onlara doğru tehditkâr bir adım atınca, görüşünü buğulayan morumsu harenin içinde irkilip geri çekildiklerini gördü.

Derken ihtiyarlardan biri, çok zayıf, tamamen kel ve uzun, pis sakallı bir adam, bu ani korkudan kurtuldu. "Sıkı durun!" diye bağırdı diğerlerine. "Düşüncenizi Sendardan ayırmayın."

"Rahat bırakın onu!" diye bağırdı Garion.

"Kim demiş?" dedi zayıf ihtiyar hakaret edercesine.

"Ben."

"Sen de kimsin?"

"Ben Belgarionum. Dostlarımı rahat bırakın."

İhtiyar güldü. Kahkahası Ctuchik'inki kadar kan dondurucuydu. "Aslında sen sadece Belgarion'un gölgesisin. Bu gölge numarasını biz de biliriz. Konuşup söylenebilir, tehdit edebilirsin, ama başka bir şey yapamazsın. Sen güçsüz bir gölgesin sadece Belgarion."

"Bizi rahat bırak!"

"Bırakmazsak ne yaparsın?" İhtiyarın yüzü aşağılayıcı bir alayla buruşmuştu.

"Doğru mu söylüyor?" diye sordu Garion içindeki sese.

"Kim bilir?" diye cevap verdi ses. "Birkaç kişi bu sınırın ötesine geçmeyi başardı. Denemeden bilemezsin."

Müthiş öfkesine rağmen Garion ihtiyarları öldürmek istemiyordu. "Buz!" dedi buz fikrine yoğunlaşıp iradesini toplayarak. Tuhaf, zayıf bir histi, sanki ardında madde yokmuş gibi. Zihnindeki gürleme de boş ve zayıftı.

Kel ihtiyar sırıtıp alayla sakalını salladı.

Garion hayali dişlerini gıcırdattı ve müthiş bir yoğunlaşmayla kendini içine çekti. "Yan!" dedi sonra iradesini toplayarak. Bir kıvılcım çaktı, arkasından bir alev parladı. Garion'un iradesinin gücü fışkırdı, ama hedefi kel ihtiyarın kendisi değil, sakalıydı.

Başrahip ayağa fırlayıp boğuk bir çığlık atarak tepinmeye, sakalındaki alevleri söndürmeye çalıştı.

Diğer Başrahipler dehşet dolu bir şaşkınlıkla ayağa firladıklarında, ortak düşünceleri parçalanıp dağıldı. Garion büyüyen iradesini toplayıp, müthiş uzun kollarıyla çevresini araştırmaya başladı. Başrahipleri taş zemine devirip duvarlara çarpıyordu, ihtiyarlar korku dolu çığlıklar atarak koşuşturuyor, kaçmaya çalışıyorlardı, ama Garion uzanıp hepsini teker teker yakalıyor ve derslerini veriyordu. Çok soğukkanlı bir tavırla birini duvardaki çatlağın içine tıktı ve iyice bastırarak dışarıda yalnızca çırpınan ayakları kalana kadar içeri yerleştirdi.

İşi bittikten sonra, sakalındaki ateşi söndürmeyi ancak becerebilmiş olan kel Başrahibe döndü.

"İmkânsız... İmkânsız..." diye kekeliyordu yüzü şaşkınlıkla kasılan ihtiyar. "Nasıl yaptın bunu?"

"Söylemiştim: Ben Belgarionum. Sizin hayal bile edemeyeceğiniz şeyleri yapabilirim."

"Mücevher," dedi ses. "Saldırılarını yoğunlaştırmak için mücevheri kullanıyorlar. Yok et onu."

"Nasıl?"

"Zaten parçalanmak üzere. Bak."

Garion ansızın, hâlâ parıldamakta olan yakutun içini görebildiğini fark etti. Kristal yapısının içindeki incecik çatlakları görünce ne yapacağını anladı, iradesini taşa yöneltip tüm öfkesi oraya döktü. Taş birden aydınlandı ve içindeki güç arttıkça nabız gibi atmaya başladı. Sonra keskin bir patlama sesiyle binlerce parçaya ayrıldı.

"Hayır!" diye uludu Başrahip. "Aptal! O taşın eşi yoktu."

"Beni dinle ihtiyar," dedi Garion korkunç bir sesle. "Bizi rahat bırakacaksınız. Bizi izlemekten vazgeçeceksiniz. Bize zarar vermeye çalışmayacaksınız." Gölge elini uzatıp kel ihtiyarın göğsüne daldırdı. Başrahibin nefesi kesilip de göğsüne giren kola dehşetle bakarken, kalbinin bir kuş gibi çırpınıp ciğerlerinin kasılıp kaldığını hissetti Garion. Yavaşça parmaklarını açarak, "Beni anlıyor musun?" diye sordu.

Başrahip boğulur gibi sesler çıkararak kolunu yakalamaya çalıştı, ama parmakları tutacak bir şey bulamadı.

Garion, "Beni anlıyor musun?" diye tekrarlayarak parmaklarını sıkıverdi ansızın.

Başrahip bir çığlık attı.

"Bizi rahat bırakacak mısın?"

"Lütfen Belgarion! Yapma! Ölüyorum!"

"Bizi rahat bırakacak mısın?" diye sordu Garion yeniden.

"Evet, evet! Ne istersen yaparım. Lütfen dur! Yalvarıyorum sana! Ne istersen yaparım! Lütfen!"

Garion elini açıp Başrahibin inip kalkan göğsünden çıkardı. Pençe gibi yapıp ihtiyarın yüzüne doğru tutarak, "Buna bak ve unutma," dedi dehşet verici sakinlikte bir sesle. "Bir dahaki sefere elimi göğsüne sokunca, kalbini koparıp alırım."

Bu korkunç ele dehşet içinde bakakalan Başrahip geri çekilerek, "Söz veriyorum," diye kekeledi. "Söz veriyorum."

"Hayatın buna bağlı," dedi Garion, sonra dönüp millerce uzaktaki dostlarına doğru uçtu. Ansızın dere yatağının ağzında durur buldu kendini, gölgesi önünde, yerde oluşmaktaydı henüz. Mor hare yok olmuştu. Tuhaftır ki kendini yorgun bile hissetmiyordu.

Durnik derin bir nefes alıp ayağa kalkmaya çabaladı.

Garion dönüp dostunun yanına koştu, "İyi misin?" diye sordu demircinin kolunu tutarak.

"İçimde bir bıçak çeviriyorlardı sanki," dedi Durnik titreyen bir sesle. "Neydi o?"

"Grolim Başrahipleri seni öldürmeye çalışıyordu," dedi Garion.

Durnik korku dolu gözlerle etrafına bakındı.

"Merak etme Durnik. Bir daha yapamayacaklar." Garion dostunun ayağa kalkmasına yardım etti; birlikte çadıra doğru yürüdüler.

Yanına yaklaştığında Pol Teyze dimdik bakıyordu yüzüne. "Çok hızlı büyüyorsun," dedi sonra.

"Bir şey yapmam gerekiyordu," dedi Garion. "Kalkanına ne oldu?"

"Artık gereği kalmadı."

"Fena değil," dedi Belgarath. İhtiyar doğrulup otulmuştu. Zayıf ve bitkin görünüyordu ama gözleri uyanıktı. "Biraz fazla egzotik, ama sonuçta hiç fena değil. O el numarası biraz abartılıydı tabii."

"Ne dediğimi anladığından emin olmak istiyordum." Garion dedesi kendine geldiği için son derece rahatlamıştı.

"Onu ikna ettin galiba," dedi Belgarath alayla. "Yakınlarda bir yerde yiyecek var mı?" diye sordu Pol Teyzeye.

"Artık iyileştin mi dede?" diye sordu Garion.

"Yumurtadan yeni çıkmış civciv kadar zayıf ve dokuz yavrulu dişi kurt kadar aç olmamı saymazsan iyiyim," diye cevap verdi Belgarath. "Hakikaten, bir şeyler yesem çok iyi olacak Polgara."

"Bir bakayım ne var baba," dedi Pol, çantaların yanına giderken.

"Pişirmen de gerekmiyor," diye ekledi Belgarath.

Küçük oğlan, koca mavi gözlerinde ciddi ve biraz da şaşkın bir ifadeyle Garion'a bakıyordu. Ansızın güldü; gülümseyerek Garion'un yüzüne baktı. "Belgarion," dedi.

Dördüncü Bölüm

"Üzgün müsün?" diye sordu İpek Garion'a, akşamüstü parlayan yıldızların önünde dimdik yükselen tepelere doğru at sürerken.

"Neye üzgün müyüm?"

"Komutayı bıraktığına." Güneş batıp da yola çıkma vakti geldiğinden beri Garion'u dikkatle süzüyordu İpek.

"Hayır," dedi Garion ufak tefek adamın ne kastettiğini pek de iyi anlamayarak. "Neden üzüleyim ki?"

"Bir insanın kendini tanıması çok önemlidir Garion," dedi İpek ciddi bir tavırla, "iktidar bazılarına çok tatlı gelir, insan denemeden iktidarı nasıl kullanacağını bilemez asla."

"Niye dert ettiğini anlamıyorum. Sorumluluk sahibi bir mevkiye gelmem o kadar da muhtemel değil."

"Kim bilir Garion, kim bilir."

Çorak toprakların kara kumlarından, önlerinde heyula gibi dikilen dağlara doğru ilerlediler. Arkalarında çeyrek bir ay yükseliyordu, soğuk ve beyaz bir ışıkla. Çorak toprakların kıyısında, bodur, kırağıyla gümüşlenmiş tek tük çalılar vardı. Taşlık araziye vardıklarında gece yarısına bir saat kadar kalmıştı; kumluk araziden çıktıklarında, atların nallarının taşlarda çıkardığı sesler duyulmaya başladı, ilk sırtı tırmandıklarında durup geri baktılar. Uçsuz bucaksız çorak topraklarda Murgoların işaret ateşleri vardı; güzergâhları boyunca da hareket eden meşaleler gördüler.

"Az kalsın dertlenmeye başlayacaktım," dedi İpek Belgarath'a. "Ama sonunda izimizi bulmuşlar galiba."

"Aman tekrar kaybetmesinler," dedi ihtiyar.

"Artık kaybetmezler canım. Bundan daha açık iz bırakamazdım."

"Murgolara güven olmaz." Belgarath neredeyse tamamen kendine gelmişti, ama Garion omuzlarının hâlâ yorgunluktan çökmüş olduğunu görerek, gece boyu yol gitmeyeceklerine sevindi için için.

Bu dağlarda kuzeydekiler kadar çıplak ve kayalıktı. Dev uçurumlar ve zeminde yer yer metal tuzlarıyla kaplı bölgeler vardı; buz gibi bir rüzgâr kayaların arasından aralıksız uğulduyor, tebdil-i kıyafet için giydikleri Murgo cüppelerini uçuruyordu. Dağlık bölgenin iyice içlerine girene kadar at sürdüler, sonra güneşin doğmasını beklemek için durdular.

Doğu gökyüzünde ilk ışık belirir belirmez, İpek önden giderek sarı kayalardan oluşan iki yamaç arasında kuzeybatıya yönelen bir geçit buldu. O dönünce hemen atlarına atlayıp tırısa kaldırdılar.

"Bunlardan kurtulabiliriz artık," dedi Belgarath Murgo cüppesini sırtından atmaya çalışarak. "Ben alayım onları," dedi İpek. "Geçit hemen şurada, iki saat sonra size yetişirim."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Barak.

"Birkaç mil daha sahte izler bırakacağım," diye cevapladı İpek. "Sonra geri dönüp sizin ardınızda iz bırakıp bırakmadığınızı kontrol edeceğim. Uzun sürmez."

"Arkadaş ister misin?" diye sordu iri yarı Çerek.

İpek başını sallayarak, "Tek başıma daha hızlı giderim," dedi.

"Dikkatli ol."

İpek sırıttı. "Ben hep dikkatliyimdir." Murgo cüppelerini toplayıp batıya doğru yollandı.

Girdikleri geçit binlerce yıl önce kurumuş bir nehrin yatağına benziyordu. Su kayaları oymuş, birbirinin üstünde şeritler halinde kızıl, kahverengi ve sarı kaya katmanlarını açığa çıkarmıştı, iki tepe arasındaki boşlukta yol alırken, atların nallarının sesi çok yükseldi; rüzgârsa ıslık çalıp duruyordu.

Taiba atını Garion'a yaklaştırdı. Polgara'nın verdiği pelerine sıkıca sarınmış olmasına rağmen, tir tir titriyordu. "Her zaman bu kadar soğuk mudur?" diye sordu menekşe rengi gözlerini iri iri açarak.

"Kışın," dedi Garion. "Yazın herhalde çok sıcak olur buraları."

"Köle ağılları hep aynıydı," dedi kadın. "Mevsimin ne olduğunu hiç bilmezdik."

Dolambaçlı nehir yatağı aniden sağa kıvrıldı ve birden yeni doğmuş güneşe çıktılar. Taiba hafif bir çığlık attı.

"Ne oldu?" diye sordu Garion hemen.

"Işık," diye haykırdı Taiba elleriyle yüzünü örterek. "Gözlerimi ateş gibi yakıyor."

Hemen önlerinden gitmekte olan Relg de gözlerini güneşten korumaya çalışıyordu. Dönüp Marag kadına baktı. Sonra genellikle güneşte gittikleri zaman gözlerine örttüğü peçelerden birini uzatarak, "Al," dedi, "gölgeye girene kadar bununla yüzünü ört." Sesi son derece ifadesizdi.

"Sağol," dedi Taiba peçeyi yüzüne örterken. "Güneşin bu kadar parlak olabileceğini bilmiyordum."

"Alışırsın," dedi Relg. "Biraz zaman alır. İlk günler gözlerini korumaya çalış." Tam dönüp yoluna devam edecekti ki, merakına yenilerek, "Daha önce güneşi görmedin mi hiç?" diye sordu.

"Hayır," dedi kadın. "Başka kölelerden dinledim. Murgolar kadınları dışarıda çalıştırmazlar, o yüzden hiç ağıldan çıkmadım ben. Oraları hep karanlıktır."

"Korkunç olmalı," diye ürperdi Garion.

Taiba omuzlarını silkti. "Karanlık o kadar kötü değildi. Biz esas ışıktan korkardık. Işık, Murgoların meşalelerle gelip birini kurban edilmek üzere Tapınağa götürmesi demekti."

Yol yeniden döndü ve parlak ışık arkalarında kaldı. "Teşekkürler," dedi Taiba, peçeyi çıkarıp Relg'e uzatarak.

"Sende kalsın," dedi adam. "İleride gene ihtiyacın olur." Sesi tuhaf bir şekilde alçak çıkıyordu ve gözlerinde de kendisinden hiç beklenmeyecek yumuşak bir ifade vardı. Taiba'ya baktıkça yüzüne o eski acı çeken ifade geldi yeniden.

Rak Cthol'dan ayrıldıklarından beri gizlice ikisini seyrediyordu Garion. Relg'in elinden geleni yapmasına rağmen, mağaralarda diri diri gömülmekten kurtarmak zorunda kaldığı Marag kadından gözlerini alamadığının farkındaydı. Relg hâlâ günah hakkında vaaz verip duruyordu, ama sözleri artık eskisi gibi mutlak bir inanç taşımıyorlardı, daha ziyade birtakım formüllerin mekanik tekrarı gibiydiler. Taiba'nın menekşe rengi gözlerini Ulgonun yüzüne dikmesiyle, bu formüllerin bile tökezlediğine şahit olmuştu Garion birçok kez. Taiba'nın şaşırmış olduğu ise her halinden belli oluyordu. Relg'in teşekkürünü reddetmesi gururuna dokunmuştu ve öfkesini hiç beklemeden, şiddetle dile getirmişti.

Ama Relg'in onu sürekli izlemesi, ağzından dökülen sözlerden çok daha başka bir şey söylüyordu Taiba'ya. Adamın gözleri başka, ağzı başka şey söylüyordu. Taiba ise onun gözlerine mi yoksa sözlerine mi cevap vereceğini şaşırmıştı.

"Bütün hayatın karanlıkta mı geçti yani?" diye sordu Relg merakla.

"Çoğu," dedi Taiba. "Bir keresinde annemin yüzünü görmüştüm... Murgoların gelip onu Tapınağa götürdükleri gün. Ondan sonra yalnız kaldım. En kötüsü yalnızlık. Yalnız olmayınca karanlığa dayanabiliyor insan."

"Anneni götürdüklerinde kaç yaşındaydın?"

"Bilmiyorum. Ama oldukça yetişkin olmalıyım. Çünkü bundan bir süre sonra Murgolar beni onlara yalakalık eden bir köleye verdiler. Murgoların her istediğini yapan bir sürü köle vardır ağıllarda, onlara da fazladan yiyecek ya da kadın verilir. Başta çok ağladım, ama zamanla kabul etmeyi öğrendim. Hiç olmazsa yalnız değildim artık."

Relg'in yüzü sertleşti, Taiba da hemen farkına vardı bunun. "Ne yapsaydım?" dedi. "Köleysen vücudun sana ait değildir. Seni ister satarlar isterlerse de hediye ederler; sen bir şey yapamazsın."

"Yapabileceğin bir şey vardır mutlaka."

"Ne gibi? Ne dövüşebileceğim ne de kendimi öldürebileceğim bir silahım vardı; insan kendini boğamıyor da." Garion'a baktı. "Bunu biliyor muydun? Bazı köleler denemeye çalıştılar, ama becerebildiğin tek şey bayılmak oluyor, sonra gene nefes almaya başlıyorsun. Tuhaf, değil mi?"

"Mücadele etmeye çalışmadın mı?" Bu Relg için çok önemli gibi görünüyordu.

"Ne faydası olurdu ki? Beni verdikleri köle benden güçlüydü, istediğini yapana kadar döverdi beni."

"Dövüşmeliydin," dedi Relg kesin bir tavırla. "Biraz acı günahtan iyidir; böyle teslim olmaksa günahın ta kendisi."

"Öyle mi? Biri seni bir şey yapmaya zorlarsa ve bundan kaçınmanın yolu yoksa gerçekten günah mıdır bu?"

Relg cevap vermek için ağzını açtı, ama Taiba'nın doğruca yüzüne bakan gözleri onu durdurdu. Bu bakışın karşısında dayanamayarak kekeledi. Birdenbire atını döndürerek yük hayvanlarının yanına gitti.

"Neden kendi kendisiyle savaşıyor böyle hep?" diye sordu Taiba.

"Kendini tümüyle tanrısına adamış," dedi Garion. "Ul'a vermesi gerektiğini sandığı herhangi bir şey başka birine gider diye çok korkuyor."

"Ul bu kadar kıskanç bir tanrı mıdır?"

"Hayır, sanmıyorum. Ama Relg öyle sanıyor."

Taiba dudaklarını büzerek kaçmakta olan yobaza baktı. "Biliyor musun," dedi sonra, "galiba benden korkuyor aslında." O gırtlaktan gelen, kalın sesiyle gülerek parmaklarıyla gece karası saçlarını taradı. "Daha önce kimse

benden korkmamıştı. Hoşuma gitti bu. Müsaadenle." Garion'un cevabını beklemeden atını çevirip kaçan Relg'in peşinden gitti.

Dar, kıvrılıp bükülen kanyondan ilerlerken bu konuyu düşündü Garion. Taiba'da kimsenin fark etmediği bir güç olduğunu görmüştü ve Relg'i dertli günlerin beklediği kesindi.

Biraz hızlanıp kucağında Emanetle atını sürmekte olan Pol Teyzeye yetişerek bu konuyu açtı hemen.

"Aslında bu seni hiç ilgilendirmiyor Garion," dedi Pol Teyze. "Relg ile Taiba senin yardımın olmadan da sorunlarını halledebilirler."

"Sadece merak etmiştim. Relg kendini parçalıyor, Taiba'nın da kafası karışık. Aralarında ne olup bitiyor aslında Pol Teyze?"

"Çok gerekli bir şey," dedi Pol.

"Olan her şey için bunu söyleyebilirsin Pol Teyze." Bir suçlama gibi çıkmıştı bu söz ağzından. "Ce'Nedra ile benim de durmadan kavga etmemizin bile gerekli olduğunu söylemek mümkün."

Pol hafifçe gülerek baktı ona. "Aynı şey değil Garion. Ama orada da belirli bir gereklilik var."

"Çok saçma," dedi Garion.

"Öyle mi? Öyleyse neden birbirinizi kışkırtmak için elinizden geleni yapıyorsunuz dersin?"

Garion buna verecek bir cevap bulamadı, ama bu fikir de çok can sıkıcıydı doğrusu. Zaten Ce'Nedra'nın adının geçmesi birden onu aklına getirmişti ve onu ne kadar özlediğini de fark etmişti. Melankolik bir ruh halinde, Pol Teyzenin yanında atını sürdü bir süre. Sonunda içini çekti.

"Neden öyle içini çektin?"

"Her şey bitti, değil mi?"

"O da ne demek?"

"Her şey. Yani Taş'ı geri aldık. Bütün mesele de bu değil miydi?"

"O kadar basit değil Garion; daha çok şey var yapılacak. Ayrıca henüz Cthol Murgos'tan çıkmış değiliz."

"Ama esas sorun bu değil, değil mi?" Ama sonra, sanki bu soru kafasını çoktandır meşgul eden bir kuşkuyu canlandırmış gibi Pol Teyzeye bakarak, "Ya başaramasak ne olur?" diye sordu. "Yani ya beceremezsek? Biz Taş'ı Riva'ya götüremesek Batı'ya ne olur?"

"İşler çok tatsızlaşır."

"Savaş çıkar, değil mi? Angaraklar kazanır ve her yeri bıçakları ve kurban taşlarıyla Grolimler kaplar." Grolimlerin Faldor'un çiftliğine daldıkları düşüncesi onu çileden çıkardı.

"Dert arama Garion. Her şeyi vakti geldiğinde düşünelim, olur mu?"

"Ama ya..."

"Garion," dedi Pol sıkıntılı bir yüzle. "Lütfen, 'Ya şöyle olursa, ya böyle olursa,' diye başlama. Yoksa herkesi kaygıdan öldürürsün."

"Ama sen de dedeme hep, 'Ya şöyle olursa,' demez misin?"

"O başka," dedi Pol Teyze.

Bunu izleyen günlerde, kuru ve buz gibi havanın ağırlığını hissederek, çeşitli dağ geçitlerinden atlarını hızla sürdüler. İpek sık sık geri dönerek peşlerinde kimsenin olup olmadığını kontrol ediyordu, ama yaptıkları aldatmaca başarılı olmuş gibiydi. Nihayet, rüzgârın ufukta toz bulutları kaldırdığı soğuk ve güneşsiz bir öğle vakti, Güney Kervan Yolunun geçtiği geniş ve çorak vadiye vardılar. Alçak bir tepenin arkasında gizlendiler; İpek yine ortalığı kolaçan etmek için yanlarından ayrıldı.

"Taur Urgas da bizi arayanlara dahil olmuş mudur kanaatinizce?" diye sordu Mandorallen Belgarath'a. Şövalye tekrar çelik zırhını giymişti.

"Kestirmek güç," dedi ihtiyar büyücü. "Onun ne yapacağı belli olmaz."

"Kervan yolundan doğuya giden bir Murgo devriyesi var," dedi İpek döndüğünde. "Gözden kaybolmaları bir yarım saat alır."

Belgarath başını salladı.

"Mishrak aç Thull'a geçtiğimizde emniyette olacak mıyız?" diye sordu Durnik.

"Garantisi yok," dedi Belgarath. "Thull kralı Gethel Taur Urgas'tan o kadar korkar ki, eğer Urgas peşimizden gelirse asla sınırını ihlal ettiği için sorun çıkarmaz."

Murgolar doğudaki alçak bir sırtın ardında kaybolana kadar bekleyip yeniden yola çıktılar.

İki gün boyunca sürekli kuzeydoğuya doğru ilerlediler. Thull ülkesine geçince daha az taşlık bir araziye girdiler. Arkalarında atlı Murgo takipçilerin kaldırdığı toz bulutlarını da görmeye başladılar aynı zamanda. Berbat bir günün akşamında, doğu sıradağlarının tepesine vardılar.

Barak arkalarındaki toz bulutlarına omuzunun üstünden bir göz atıp atını Belgarath'a yaklaştırarak, "Vadi'ye inen yol engebeli mi?" diye sordu.

"Dünyadaki en rahat yol sayılmaz."

"Peşimizdeki Murgolar bir günlük yoldan daha yakındalar Belgarath. Eğer yavaş inersek, biz daha varmadan tepemize binerler."

Belgarath dudaklarını büzüp gözlerini kısarak doğu ufkundaki toz bulutlarına baktı. "Haklı olabilirsin," dedi sonra. "Bunu bir düşünelim." Elini kaldırıp herkesi durdurdu. "Bir iki şeye karar vermemiz gerekiyor," dedi diğerlerine. "Murgolar umduğumuzdan daha yakındalar. Vadi'ye iniş iki ya da üç günümüzü alır; yolun bazı yerleri ise aceleyle inemeyeceğimiz kadar sarp."

"Buraya gelirken kullandığımız yardan inebiliriz," dedi İpek. "Oradan inmek sadece yarım gün alır."

"Fakat Lord Hettar ve Kral Ço-Hag'ın Algar kabileleri bizi Vadi'de bekliyor olacaklar," diye itiraz etti Mandorallen. "Eğer o yoldan gidersek Murgoları müdafaasız topraklara sokmuş olmaz mıyız?"

"Başka seçeneğimiz var mı?" diye sordu İpek.

"Yolda ateşler yakabiliriz," dedi Barak. "Hettar nereden geldiğimizi anlar."

"Murgolar da anlar," dedi İpek. "Bütün gece at sürüp biz inerken tepemize varırlar."

Belgarath ekşi bir suratla kısa beyaz sakalını kaşıdı. Sonunda kararlı bir tavırla, "Galiba ilk planımızdan vazgeçmek zorundayız," dedi. "Aşağıya en kısa yoldan inmemiz gerek, bu da yardan inmek anlamına geliyor. Yere vardığımızda tek başımıza kalacağız, ama başka çare de yok."

"Kral Ço-Hag sıradağların etekleri boyunca gözcüler koymuştur mutlaka," dedi Durnik, içten yüzünde bir endişe ifadesiyle.

"Umalım öyle olsun," dedi Barak.

"Pekâlâ," dedi Belgarath kesin bir tavırla, "yardan ineceğiz. Bu fikir hiç hoşuma gitmiyor, ama seçeneklerimiz iyice azaldı gibi. Haydi gidelim."

Aşağıdaki düzlüğe inen dimdik yarığa vardıklarında akşam oluyordu. Belgarath yardan aşağı bir kere baktıktan sonra başını sallayarak, "Karanlıkta olmaz," dedi. "Algarlardan bir işaret görüyor musun?" diye sordu sonra aşağıdaki düzlüğe bakmakta olan Barak'a.

"Korkarım yok," dedi kızıl sakallı dev. "İşaret vermek için bir ateş yakmamızı ister misin?"

"Hayır," dedi İhtiyar. "Niyetimizin ne olduğunu belli etmeyelim."

"Benim küçük bir ateşe ihtiyacım olacak," dedi Pol Teyze. "Hepimizin sıcak bir yemeğe ihtiyacı var."

"Bu pek akıllıca olmayabilir Polgara," diye itiraz etti Belgarath.

"Yarın zor bir gün olacak baba," dedi Pol kesin bir tavırla. "Durnik küçük bir ateş yakıp onu gözden gizleyebilir."

"Sen bilirsin Pol," dedi ihtiyar teslim olarak.

"Tabii baba."

Gece soğuktu; ateşlerini mümkün olduğunca küçük ve gizli tuttular. Şafağın ilk ışıkları doğudaki bulutlara vurmaya başlar başlamaz, kalkıp kayalık yardan aşağıdaki düzlüğe inmeye hazırlandılar.

"Ben çadırları toplayayım," dedi Durnik.

"Devirip bırak," dedi Belgarath. Sonra dönüp düşünceli düşünceli ayağıyla çantaları yoklayarak, "Yalnızca mutlak surette ihtiyacımız olan şeyleri alalım," dedi. "Bunlarla vakit kaybedemeyiz."

"Bırakacak mıyız yani?" dedi Durnik hayretler içinde.

"Ayağımıza dolanırlar yalnızca. Ayrıca atlar da yüksüz daha hızlı gider."

"Ama bütün varımız yoğumuz..." dedi Durnik.

İpek de biraz dertli görünüyordu. Bir battaniye serip hızla çantalarını karıştırdı ve bir sürü yükte hafif pahada ağır nesne çıkarıp battaniyenin üstüne yaymaya başladı.

"Bunları da nereden buldun?" diye sordu Barak. "Oradan buradan," diye lafı yuvarladı İpek.

"Çaldın, değil mi?"

"Bazılarını," diye kabullendi İpek. "Uzun süredir yoldayız Barak."

"Bunları gerçekten yardan aşağı taşımayı düşünüyor musun?" diye sordu Barak İpek'in hazinesine merakla bakarak.

İpek önündeki yığına bakarak zihninde tarttı. Sonra derin bir üzüntüyle içini çekerek, "Hayır," dedi. "Olmaz herhalde." Ayağa kalkıp yığını ayağıyla

dağıttı. "Ama çok güzel değil mi? Şimdi her şeye yeni baştan başlamalıyım." Sırıttı. "Zaten asıl eğlence çalmakta. Haydi gidelim." Sonra atını mahmuzlayıp keskin bir açıyla sıradağların eteklerine inen kuru dere yatağına doğru uzaklaştı.

Yüklerinden kurtulan atlar artık daha hızlı ilerleyebiliyorlardı; Garion'un haftalar önceki tırmanışları sırasında zahmetle çıktıklarını hatırladığı yerleri kolaylıkla geçtiler. Öğle vakti yarı yola varmışlardı bile.

Derken Polgara durup başını kaldırarak, "Baba," dedi sakin bir sesle. "Yarın girişini buldular."

"Kaç kişiler?"

"Öncü kolu. Yirmi kişiden fazla değiller."

Yukarılarda kayanın kayaya çarpmasından doğan keskin bir ses duydular. Hemen ardından bir ses daha geldi. "Ben de bundan korkuyordum," dedi Belgarath ekşi bir suratla.

"Ne oluyor?" dedi Garion.

"Üstümüze kaya yuvarlıyorlar." İhtiyar ciddi bir yüzle kemerini düzeltti. "Pekâlâ, siz yola devam edin. Mümkün olduğunca hızlı inin aşağı."

"Gücün yetecek mi baba?" diye sordu Pol Teyze kaygılı bir sesle. "Daha tam olarak iyileşmediğini biliyorsun."

"Göreceğiz," dedi ihtiyar kararlı bir yüzle. "Haydi, yürüyün." Sesi tartışmaya mahal bırakmayacak kadar kesindi.

Dik kayalardan aşağı doğru inmeye başladıklarında Garion diğerlerinden geride kaldı giderek. En sonunda, Durnik son yük atıyla birlikte kırık kayalardan oluşan bir dönemeci dönüp gözden kaybolduğunda, tamamen durup dinlemeye başladı. Aşağıdan at nallarının kayalar üzerinde çıkardığı sesleri, yukarıdan ise yardan aşağı yuvarlanan kayaların sesini duyabiliyordu; bu kaya sesleri giderek yaklaşıyordu da üstelik. Sonra tanıdık bir dalga ve gürleme duydu, insan başından büyük bir kaya parçası,

zararsız bir şekilde havaya fırlayarak başının üstünden geçti ve eteklerdeki kaya parçalarının arasına yuvarlandı. Garion sık sık durup dinleyerek, yardan yukarı tırmanmaya başladı.

Epey yukarılarda bir köşeyi dönüp de Belgarath'ı gördüğünde, ihtiyar ter içinde kalmıştı. Görülmemek için hemen geri çekildi. Öncekinden daha büyük bir kaya, dar dere yatağından, taşlık zemine çarptıkça sıçrayarak ve duvarlardan sekerek üstlerine gelmeye başladı. Belgarath'tan yirmi metre uzaktayken yere vurup havaya yükseldi, ihtiyar ters bir el hareketi yaptı ve harcadığı güç yüzünden homurdandı. Taş büyük bir kavis çizerek yükseldi, yatağın duvarları arasından çıktı ve gözden kayboldu.

Garion hemen karşı tarafa geçerek birkaç metre daha geriledi ve dedesinin kendisini görmediğinden emin olmak için duvarın dibine sindi.

Bir sonraki kaya zıplayarak üstlerine doğru gelmeye başladığında, Garion iradesini topladı. Zamanlamasını çok iyi yapması gerektiğini bildiğinden, köşeden başını uzatıp ihtiyarı dikkatle izliyordu. Belgarath elini kaldırdığında, Garion kendi iradesini de kayayı itmeye yöneltti; dedesinin bu küçük yardımı fark etmeyeceğini umuyordu.

Belgarath kayanın havalanıp aşağıdaki düzlüğe doğru uçmasını izledi, sonra dönüp dere yatağından aşağı ters ters bakarak, "Pekâlâ Garion," dedi. "Çık ortaya bakalım."

Garion biraz şaşkın bir tavırla dere yatağının ortasına yürüyerek dedesine baktı. "Neden bir türlü sana söylenen şeyi yapamıyorsun?" dedi ihtiyar. "Yardım etmek istemiştim sadece."

"Ben yardım istedim mi? Yatalak bir ihtiyara mı benziyorum?"

"Kaya geliyor."

"Konuyu değiştirme. Haddini aşıyorsun genç adam."

"Dede!" diye haykırdı Garion telaşla, yataktan aşağı zıplayarak tam ihtiyarın sırtına doğru gelen koca kayaya bakarak. İradesini toplayıp kayayı kaldırdı ve yardan dışarı fırlattı.

Belgarath başının üstünden geçen kayaya bakarak, "Beceriksizce Garion," dedi beğenmez bir tavırla. "Çok beceriksizce. Prolgu'ya kadar fırlatman gerekmiyor. Gösteriş yapmaktan vazgeç."

"Heyecanlandım," dedi Garion özür dilercesine. "Biraz fazla itmişim."

İhtiyar homurdanarak, "Pekâlâ," dedi biraz kıymet bilmez bir tavırla. "Madem buradasın... Ama kendi kayalarınla ilgilen. Ben benimkileri hallederim. Öyle paldır küldür dalarsan dengemi kaybediyorum."

"Biraz çalışmam lazım sadece."

"Biraz görgü kuralı çalışman lazım esas," dedi Belgarath Garion'un yanına gelerek. "Senden istenmedikçe yardıma koşulmaz. Nezaket kurallarına aykırı bir şey bu Garion."

"Kaya geliyor," dedi Garion nazik bir tavırla. "Siz mi istersiniz, yoksa ben alayım mı?"

"Benimle dalga geçme genç adam," dedi Belgarath. Sonra dönüp yaklaşan kayayı yardan dışarı fırlattı.

Murgoların dere yatağından aşağı yuvarladıkları kayaları sırayla hallederek aşağı doğru ilerlediler. Garion her denediğinde eskisinden biraz daha kolay geldiğini fark etmişti, ama zemine yaklaştıklarında Belgarath ter içindeydi. Garion bir kere daha dedesine çaktırmadan yardım etmeyi düşündü, ama daha iradesini toplarken ihtiyar büyücü ona öyle bir bakış baktı ki, hemen vazgeçti bu fikirden.

Dere yatağının sonundaki kaya yığınları arasından çıkıp diğerlerine katıldıklarında, "Ben de seni merak etmiştim," dedi Pol Teyze Garion'a. Sonra Belgarath'a dikkatle bakarak, "İyi misin?" diye sordu.

"Çok iyiyim," diye cevap verdi ihtiyar ters bir tavırla. "Bana bol bol yardım edildi –isteyen olmadığı halde." Garion'a yeniden öfkeyle baktı.

"Vaktimiz olduğunda Garion'a gürültüyü kontrol etmeyi öğretmemiz lazım," dedi Pol. "Gök gürültüsü gibi ses çıkarıyor."

"Öğrenmesi gereken başka şeyler de var." Nedense ihtiyar ağır bir hakarete uğramış gibi davranıyordu.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Barak. "İşaret ateşi yakıp Ço-Hag ve Hettar'ı bekleyelim mi?"

"Burası pek uygun değil Barak," dedi İpek. "Murgo ahalisinin yarısı bu dere yatağından inmeye başlayacak az sonra."

"Geçit pek dar Prens Kheldar," dedi Mandorallen. "Lordum Barak ve ben bir hafta kadar burayı müdafaa edebiliriz ihtiyaç hasıl olursa"

"Gene eski haline dönüyorsun Mandorallen," dedi Barak.

"Üstünüze kaya yuvarlarlarsa ne yaparsınız?" dedi İpek. "Zaten az sonra yarın kıyısından daha büyük kayalar atmaya da başlarlar. Bundan kurtulmak için düzlükte biraz ilerlemeliyiz."

Durnik düşünceli düşünceli dere yatağının ağzına bakıyordu. "Öyleyse onları yavaşlatmak için biz de bir şeyler yollamalıyız yukarı," dedi sonra. "Ensemizde olmalarını istemeyiz, değil mi?"

"Kayaları yokuş yukarı yuvarlamak biraz zor olur," dedi Barak.

"Ben kayayı kastetmemiştim," dedi Durnik. "Daha hafif bir şey olmalı."

"Ne gibi?" diye sordu İpek demirciye.

"Duman iyi olabilir," dedi Durnik. "Dere yatağı baca gibi duman çeker. Eğer bir ateş yakıp yatağı dumanla doldurursak, ateş sönene kadar kimse aşağı inemez."

"Durnik," dedi İpek yüzünde kocaman bir sırıtışla, "sen bir hazinesin."

Beşinci Bölüm

Yarın dibi çalılar, devedikenleri ve bodur bitkilerle kaplıydı. Hemen kılıçlarını çekip dağıldılar ve büyük, bol dumanlı bir ateş yakacak kadar çalı toplamaya giriştiler. "Acele edin," dedi Belgarath onlar çalışırken. "Bir düzine Murgo yarı yola kadar indi bile."

Kuru dallar ve kırık kütük parçaları toplamakta olan Durnik dere yatağının ağzına koştu ve çakmaktaşını çakarak her zaman yanında taşıdığı kavı tutuşturdu. Birkaç saniye sonra küçük bir ateş yanmıştı bile; küçük turuncu alevler, kurumuş gri dal parçalarını hızla yutuyordu. Bunun üstüne devedikenlerini ve çalıları yığmaya başladı; bir yandan da dumanın yönünü kontrol ediyordu dikkatle. Çalılar onca çatırdayıp tüttülerse de alev aldılar. Koca bir duman bulutu önce havada gezindi, sonra dere yatağına doğru yükselmeye başladı. Durnik keyifle başını sallayarak, "Aynen baca gibi," dedi kendi kendine. Yarın üstlerinden önce uyarı haykırışları, sonra da öksürük sesleri ve boğuk çığlıklar duyulmaya başladı.

"İnsan boğulmadan önce ne kadar duman soluyabilir?" diye sordu İpek.

"Çok değil," dedi Durnik.

"Bana da öyle gelmişti." Ufak tefek adam keyifle dumanı tüten ataşe bakarak, "Güzel ateş," dedi, sonra ellerini ısıtmaya koyuldu.

"Duman onları oyalayacaktır, ama bizim de hemen yola çıkmamız lazım," dedi Belgarath, batı ufkunda bulutlarla kısmen örtülmüş güneşe gözlerini kısıp bakarak. "Bir süre yar boyunca ilerleyelim, sonra hızla düzlükten gideriz. Adamları şaşırtalım ki, biz uzaklaşmadan üstümüze kaya yağdırmaya kalkmasınlar."

"Hettar'dan bir işaret var mı?" diye sordu Barak çayırlığa doğru bakarak.

"Daha göremedik," dedi Durnik.

"Cthol Murgos'un yarısını bu ovaya indirmek üzere olduğumuzun farkındasın, değil mi?" diye sordu Barak Belgarath'a.

"Başka çaremiz yoktu. Şu anda ilk işimiz buradan uzaklaşmaya bakmak. Eğer Taur Urgas yukarıdaysa, mutlaka peşimizden adam yollayacaktır, onları kendi eliyle uçurumdan aşağı atmak zorunda kalsa bile. Haydi gidelim."

Bir mil kadar yarın kıyısından gidip tepelerindeki kayalığın ovanın içlerine doğru pek uzanmadığı bir nokta buldular. "Burası olur," dedi Belgarath. "Düzlüğe çıkar çıkmaz dörtnala kayalıktan uzaklaşacağız. Tepeden atılacak bir ok epeyce uzağa ulaşabilir. Herkes hazır mı?" Çevresindekilere bir baktı. "Haydi öyleyse."

Atlarını yarın dibindeki kaya yığınlarından aşağı, çayırlığa indirdiler, sonra eyerlerine atlayıp dörtnala uzaklaşmaya başladılar.

"Ok!" diye haykırdı İpek geriye bakarak.

Garion hiç düşünmeden iradesiyle kendilerine doğru yaklaşan küçük noktaya vurdu. Ama aynı anda, iki yanından iki ayrı dalganın yükseldiğini hissetti. Ok havada paramparça oldu.

"Siz ikiniz beni rahat bırakır mısınız lütfen!" dedi atını yavaşlatan Belgarath sinirle Garionla Pol Teyzeye bakarak

"Kendini yormanı istemiyorum baba," dedi Pol Teyze serinkanlı bir tavırla. "Eminim Garion da öyle düşünmüştür."

"Bunu daha sonra tartışabilir miyiz?" diye önerdi İpek arkalarında heyula gibi yükselen yara bakarak.

Tekrar dörtnala yola çıktılar; uzun, sarı otlar atlarının bacaklarını dövüyordu. Başka oklar da inmeye başladı ama giderek daha gerilerine düşüyorlardı. Kayalıktan yarım mil kadar uzaklaştıklarında, oklar kayalıktan aşağı kara bir yağmur gibi yağmaya başlamıştı.

"İnatçılar, değil mi?" dedi İpek.

"Irklarının bir özelliği," dedi Barak. "Murgolar aptallık derecesinde inatçıdır."

"Durmayın," dedi Belgarath. "Bir mancınık getirmeleri an meselesidir."

"Yardan aşağı ip atıyorlar," dedi Durnik geriye bakarak. "Aşağıya varır varmaz ateşi söndürürler ve atlarını da indirmeye başlarlar."

"Hiç olmazsa biraz yavaşlattık ya," dedi Belgarath.

Günlerdir süren bulutlu, bozbulanık havanın biraz daha kararmasından başka bir şey olmayan alacakaranlık, Algarya ovasına çökmeye başladı. Yola devam ettiler.

Garion arada bir geriye bakıyordu; sonunda yarın dibinde küçük ışık noktacıkları görünce, "Yere vardılar dede," diye seslendi en önde at süren ihtiyara. "Meşalelerini görüyorum."

"Er geç olacaktı," dedi büyücü.

Buz tutmuş kıyılar arasında kapkara ve yağla kaplıymış gibi akan Aldur Nehrine vardıklarında neredeyse gece yarısı olmuştu.

"Karanlıkta geçişi nasıl bulacağımızı bilen var mı?" diye sordu Durnik.

"Ben bulurum," dedi Relg. "Bana o kadar karanlık gelmiyor. Burada bekleyin."

"Bu bize avantaj sağlayabilir," dedi İpek. "Biz nehri geçeceğiz, ama Murgolar bu kıyıda sabaha kadar aranacaklar. Onlar geçene kadar biz fersahlarca yol almış oluruz."

"Ben de bunu hesaplamıştım," dedi Belgarath kibirle. Yarım saat sonra Relg geri döndü. "Uzakta değil," dedi diğerlerine.

Tekrar atlarına binip, nehir kıyısının kıvrımını izleyerek soğuk karanlıkta ilerlediler. Sonunda suyun taşlar arasından akmasından çıkan şıkırtıyı duydular. "Hemen önümüzde," dedi Relg.

"Gene de karanlıkta geçmek tehlikeli olacak," dedi Barak.

"O kadar da karanlık değil," dedi Relg. "Peşimden gelin." Nehirden yukarı yüz metre kadar ilerleyip döndü ve atını çevirerek sığlığa daldı.

Belgarath'ın peşinden nehre girdiğinde, Garion atının buz gibi suda irkildiğini hissetti. Arkasında Durnik'in artık yüksüz kalmış olan yük atlarını yönlendirdiğini duyuyordu.

Nehir derin değildi ama neredeyse yarım mil genişliğindeydi. Geçerken hepsi dizlerine kadar ıslandılar.

"Gecenin gerisi de pek iyi geçeceğe benzemiyor," dedi İpek ıslak ayakkabılarını silkelerken.

"Hiç olmazsa Taur Urgasla aramızda bir nehir var artık," dedi Barak.

"Eh bu işleri biraz değiştiriyor tabii," diye kabullendi İpek. Ancak daha yarım mil bile gitmemişlerdi ki, Mandorallen'in dev savaş atı, bir acı çığlığı koyvererek yere yıkıldı. Şövalye eyerinden fırlayarak büyük bir tangırtıyla çimenlere serildi. Koca at yerde debelenerek ayağa kalkmaya çalıştıysa da başaramadı.

"Nesi var bunun?" diye sordu Barak telaşla.

Arkada, yük atlarından biri de acıyla kişneyerek yere serildi.

"Ne oluyor?" diye sordu Garion Durnik'e tiz bir sesle.

"Soğuk," dedi Durnik yere atlarken. "Hiç dinlenmeden sürdük atları, sonra da buz gibi nehirden geçirdik. Adaleleri soğuktan kasılıyor."

"Ne yapacağız?"

"Bacaklarını yünle ovuşturmamız lazım."

"Vaktimiz yok," diye itiraz etti İpek.

"Ya bunu yaparız ya da yürürüz," dedi Durnik, yün pelerinini çıkarıp atın bacaklarını ovuşturmaya başlarken.

"Ateş mi yaksak acaba," dedi Garion da yere atlayıp aynı işe koyulurken.
"Etrafta yakacak yok ki," dedi Durnik. "Burası çayır."

"Ayrıca ateş de on millik mesafedeki bütün Murgolara yerimizi bildirir," dedi Barak kır atının bacaklarını ovalarken.

Ellerinden geldiği kadar hızlı çalıştılar; ama Mandorallen'in atı ayağa kalktığında ve diğer atlar da yürüyebilecek hale geldiğinde, doğu ufku şafağın ilk işaretleriyle aydınlanmaya başlamıştı bile.

"Koşamazlar," dedi Durnik ciddi bir yüzle. "Aslında üstlerine binmememiz lazım."

"Durnik," dedi İpek, "Taur Urgas peşimizde."

"Eğer koştururser bir fersah bile dayanamazlar," dedi demirci inatla. "Kıpırdayacak halleri bile kalmamış."

Nehirden uzaklaşırken atları rahvan yürüttüler. Bu hızda bile Garion atının altında titrediğini hissediyordu. Hava giderek aydınlanırken, ikide bir dönüp nehrin öte yanındaki yarı karanlık ovayı gözlediler. İlk alçak tepelerin eteklerine vardıklarında, arkalarındaki çayırlığı örten gölge zayıfladığından, hareketleri seçebilir olmuşlardı. Sonra, ışık iyice arttığında, nehre doğru ilerleyen Murgo ordusunu gördüler. Tam ortalarında, Taur Urgas'ın siyah sancağı dalgalanıyordu.

Murgolar dalga dalga gelip nehrin karşı kıyısına ulaştılar. Atlı izciler dağılıp sığlığı aramaya başladılar ve sonunda buldular. Yardan inen Taur Urgas'ın ordusunun büyük kısmı yayaydı hâlâ, ama daracık nehir yatağından aşağı kümeler halinde atlar mümkün olduğunca hızla indiriliyordu.

İlk birlikler sığlıktan geçmeye başladığında, İpek Belgarath'a döndü. "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu ufak tefek casus kaygılı bir sesle.

"Bu tepeyi bir tırmanalım hele," dedi ihtiyar. "Daha bizi görmemişlerdir, ama maalesef bu durum uzun sürmeyecek."

Tepenin gerisindeki gölgelik bir yere ulaştıklarında durdular. Bir haftadır göğü kaplayan bulutlar çekilmeye başlamış, gökyüzünde büyük, buz mavisi alanlar belirmişti. Ama güneş hâlâ ortalarda yoktu.

"Ordusunun büyük bölümünü nehrin karşısında tutacağını tahmin ediyorum," dedi Belgarath atlarından indiklerinde. "Atları yetiştikçe karşıya geçeceklerdir. Hepsi bu yakaya geçince de dağılıp; bizi aramaya başlarlar."

"Ben de olsam öyle yapardım," dedi Barak.

Durnik "Birinin gözcülük etmesi gerek," deyip yaya olarak tepeye tırmanmaya başladı. "Bir şey yaparlarsa haber veririm."

Belgarath düşüncelere dalmıştı. Ellerini arkasında kavuşturmuş, yüzünde öfkeli bir ifadeyle bir aşağı bir yukarı yürüyordu. "Beklediğim gibi gitmiyor işler," dedi sonunda. "Atların bizi yarı yolda bırakacağını hesaplamamıştım."

"Saklanabileceğimiz bir yer yok mu?" diye sordu Barak.

"Belgarath başını sallayarak, "Burası açık çayırlık," dedi. "Kaya, mağara, ağaç gibi şeyler yok; izlerimizi bile gizleyemeyiz." Uzun otları tekmeleyerek, "İşler hiç iyi gitmiyor," dedi asık suratla. "Bitkin düşmüş atlarımızla yapayalnız kaldık." Alt dudağını çiğnemeye başladı. "En yakın yardım Vadi'de. Bence güneye dönüp bir an önce oraya ulaşmaya çalışalım. Epey yakın sayılırız."

"Ne kadar yakın?" diye sordu İpek.

"On fersah kadar."

"Bütün günümüzü alır Belgarath. O kadar vaktimiz yok."

"Havaya müdahale etmemiz gerekebilir," diye kabullendi Belgarath. "Bunu yapmaktan hiç hoşlanmam, ama başka çaremiz olmayabilir."

Kuzeyde uzaklardan bir gümbürtü duyuldu. Küçük oğlan Pol Teyzeye bakıp gülümseyerek, "Emanet?" diye sordu.

"Evet canım," dedi Pol dalgın dalgın.

"Çevrede Algarları algılayabiliyor musun Pol?" diye sordu Belgarath.

Pol başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Muhtemelen Taş'a çok yakın olduğum için. Bir milden uzaktaki her şey bir yankı içinde kayboluyor."

"Hep gürültülüydü zaten," diye homurdandı ihtiyar ekşi bir suratla.

"Bir konuş onunla istersen baba," dedi Pol. "Belki seni dinler."

Belgarath ona sert sert baktı, ama Polgara da bu bakışa sükûnetle karşılık verdi. "Sizin alaylarınızla uğraşamam hanımefendi," dedi Belgarath sonunda ters bir sesle.

Bu kez de güneyden boğuk bir gümbürtü duyuldu.

"Gök mü gürlüyor?" dedi İpek şaşkın bir suratla. "Bu mevsimde tuhaf değil mi?"

"Bu ovada iklim tuhaftır," dedi Belgarath. "Burasıyla Drasniya arasında sekiz yüz fersah boyunca ottan başka bir şey yok."

"Vadi'ye ulaşmayı deniyor muyuz öyleyse?" diye sordu Barak.

"Başka çaremiz yok galiba," dedi ihtiyar.

Durnik tepeden inerek, "Nehri geçiyorlar," dedi. "Ama daha yayılmıyorlar. Galiba bizi aramaya başlamadan önce daha fazla adam geçirmek istiyor bu tarafa."

"Atlara zarar vermeden ne kadar hız yapabiliriz?" diye sordu İpek.

"Pek fazla değil," dedi Durnik. "Kesinlikle mecbur kalana kadar güçlerini saklamak daha iyi olur. Bir saat kadar yürütürsek, tırısa kalkabilirler –kısa süreler için tabii."

"Tepenin arkasına geçelim," dedi Belgarath atının dizginlerini alarak. "Böylece gözden uzak kalırız, ama Taur Urgas'ı da gözden kaybetmek istemiyorum."

Bulutlar daha da açılmıştı ve uçsuz bucaksız çayırlığı süpüren rüzgârla birlikte parçalanarak dağılıyorlardı. Doğuda gök pembeye çalmaya başlamıştı. Cthol Murgos ve Mishrak aç Thull'da canlarına okuyan o keskin soğuk Algarya ovalarında yoktu, ama hava gene de çok soğuktu. Garion ürpererek pelerinine sarındı ve atının dizginlerini tutarak yürümeye devam etti.

Uzaktan gene bir gümbürtü duyuldu; Pol Teyzenin atının terkisinde oturan küçük oğlan gülerek, "Emanet," dedi yine.

"Şunu kesse iyi olacak," dedi İpek sinirle.

Atlarıyla yürürken, tepenin ardına sık sık göz atmaya başladılar. Aşağıda, Aldur Nehri vadisinde, Taur Urgas'ın Murgoları giderek daha büyük gruplar halinde nehri geçmeye başlamışlardı. O ana kadar ordunun yarısı geçmişti neredeyse bu kıyıya; Murgo kralının kızılkara sancağı ise Algarya topraklarına dikilmişti bile.

"Eğer aşağı daha fazla adam indirirse, onu buradan söküp atmak için bayağı ciddi bir güce gerek olacak," diye gürledi Barak çatık kaşlarla Murgoları izlerken.

"Biliyorum," dedi Belgarath. "Ben tam da bunu istemiyordum işte. Savaşa hazır değiliz."

Koskoca, kıpkırmızı bir güneş, doğu sıradağlarının ardından ağır ağır çıkıp göğü gül pembesine boyadı. Hâlâ gölgede kalan aşağıdaki vadide, Murgolar sabahın çelik gibi ışığında nehri geçmeye devam ediyorlardı.

"Kanaatimce, bizi aramaya başlamadan güneşin doğmasını bekleyeceklerdir," dedi Mandorallen.

"Ona da pek vakit kalmadı zaten," dedi Barak, ilerledikleri tepenin eteklerine değmeye başlayan güneş ışınlarına bakarak. "En fazla yarım

saatimiz var. Atları riske atmak zorunda kalacağımız bir noktaya geldik galiba. Bir milde bir at değiştirirsek, belki biraz daha fazla dayanırlar."

Tam o sırada kopan gümbürtünün gök gürültüsü olması mümkün değildi. Yer sarsılıyor, ses ise hiç ara vermeksizin hem güneyden, hem de kuzeyden geliyordu.

Derken, Aldur Nehri vadisini çevreleyen tepelerden, bir baraj yıkılmış da sular çağlayarak akmaya başlamış gibi, Algar kabileleri gürül gürül inmeye başladı. Nehrin iki kıyısına birikmiş olan şaşkın Murgolara saldırdılar; Taur Urgas'ın ikiye bölünmüş ordusunun üstüne kurtlar gibi üşüştüklerinde, savaş çığlıkları yeri göğü inletiyordu.

Bir atlı, saldırıya geçmiş kabilelerden ayrılarak tepeden yukarı, Garionla dostlarının yanına yaklaştı. Garion atlının rüzgârda dalgalanan bir tutam saçını ve elindeki güneşte parlayan kılıcı görebiliyordu. Hettar'dı bu. Müthiş bir rahatlama hissi sardı için. Artık güvendeydiler.

"Nerede kaldınız?" diye gürledi Barak, atmaca yüzlü Algar yanlarına yaklaşırken, "İzliyorduk," dedi Hettar sakin bir sesle, dizginlerini çekerken. "Murgoların yardan iyice uzaklaşmalarını bekledik ki yollarını kesebilelim. Babam hatırınızı sormak için yolladı beni."

"Aman ne düşüncelilik," dedi İpek alayla. "Orada olduğunuzu haber vermek aklınıza gelmedi mi hiç?"

Hettar omuzlarını silkti. "İyi olduğunuzu görebiliyorduk." Yorgunluktan bitmiş atlara eleştirel bir tavırla baktı. "Pek iyi bakmamışsınız hayvanlara."

"Biraz sıkışmıştık," dedi Durnik özür diler gibi.

"Taş'ı aldınız mı bari?" diye sordu uzun boylu Algar Belgarath'a.

Bu arada da dev bir savaşın başlamış olduğu nehir kıyısına hevesli gözlerle bakıyordu.

"Zor oldu ama aldık," dedi ihtiyar büyücü.

"İyi," dedi Hettar ince yüzünde vahşi bir ifadeyle atını çevirerek. "Gidip Ço-Hag'a söyleyeyim, izninizle." Birden bir şey hatırlamış gibi durdu. "Ha," dedi Barak'a. "Bu arada tebrikler."

"Neyi tebrik ediyorsun?" dedi dev Çerek şaşkınlıkla.

"Oğlunun doğumunu."

"Ne?" dedi Barak apışıp kalarak. "Nasıl?"

"Her zamanki gibi doğmuş galiba," dedi Hettar.

"Yani nasıl öğrendin?"

"Anheg haber yolladı."

"Ne zaman doğmuş?"

"İki ay önce." Hettar endişeyle nehrin iki kıyısında birden ve ortadaki sığlıkta sürmekte olan muharebeye bakarak, "Gitmem gerek," dedi. "Acele etmezsem bana Murgo bırakmayacaklar." Sonra atını mahmuzlayarak tepeden aşağı uçar gibi uzaklaştı.

"Hiç değişmemiş," dedi İpek.

Barak kızıl sakallı yüzünde biraz aptalca bir sırıtışla öylece duruyordu. "Tebrikler Lordum," dedi Mandorallen elini sıkarak. Barak'ın sırıtışı yüzüne iyice yayıldı.

Kuşatılan Murgoların durumunun ümitsiz olduğu hemen belli olmuştu. Ordusu nehir tarafından ikiye bölünen Taur Urgas, düzenli bir geri çekilme emri bile veremiyordu. Nehri geçen birlikler kısa zamanda Kral Ço-Hag'ın sayıca çok üstün adamları tarafından ezildi; bu kısa ve kanlı çatışmadan sağ kalanlar ise, Murgo kralının kızılkara sancağını korumaya çalışarak nehre doğru çekildiler. Ancak sığlıkta bile Algar savaşçıları onları sıkıştırmaya devam ediyordu. Garion nehrin yukarısında bazı savaşçıların buz gibi suya dalıp akıntıyla sürüklenerek sığlığa vardıklarını ve Murgoların kaçış yolunu kestiklerini görebiliyordu. Sığlıktaki savaş, tepişen atların kaldırdıkları su

yüzünden pek iyi görülemiyordu, ama nehir aşağı yüzen cesetlerin sayısı, çarpışmanın dehşeti hakkında bir fikir verebiliyordu.

Sadece bir an için Taur Urgas'ın kızılkara sancağı ile Kral Ço-Hag'ın üzerinde at olan bordo-beyaz sancağı karşı karşıya geldi, ama hemen ayrıldılar.

"İlginç bir karşılaşma olabilirdi," dedi İpek. "Ço-Hag ile Taur Urgas birbirlerinden yıllardır nefret ederler."

Murgo kralı doğu kıyısına geçer geçmez, elinde kalan kuvvetleri topladı ve dönüp çayırlık araziden yara doğru kaçmaya başladı; Algarlar da peşinde. Ama ordusunun büyük kısmının hiç şansı yoktu, çünkü atları henüz yardan aşağı indirilememiş olduğundan, yerde dövüşmek zorundaydılar. Kılıçları sabah güneşinde parlayan Algarlar dalga dalga süpürdüler Murgoları. En sonunda midesi bulanmaya başlayan Garion, bu katliamı daha fazla seyredemeyerek başını çevirdi.

Pol Teyzenin yanında elini tutmuş duran küçük oğlan, Garion'a ciddi bir yüzle baktı. "Emanet," dedi sonra üzgün bir kararlılıkla.

Öğlene doğru savaş bitmişti. Nehrin öte yakasındaki Murgoların sonuncusu da temizlenmiş ve Taur Urgas ordusunun kalıntılarıyla yardan yukarı kaçmıştı, "İyi dövüş oldu," dedi Barak profesyonel bir tavırla, nehrin iki kıyısına yığılmış ve akıntıyla sürüklenen cesetlere bakarak.

"Algar kuzenlerinizin muharebe taktikleri pek ustacaydı," diye ona katıldı Mandorallen. "Taur Urgas bu sabah yediği dayaktan sonra uzun süre kendine gelemez."

"Yüzündeki ifadeyi görmek için neler vermezdim," diye güldü İpek. "Muhtemelen ağzından köpükler saçıyordur şimdi."

Çelik levhalarla kaplı siyah deri zırhı ve sabah güneşinde muzafferane dalgalanan atlı sancağıyla kral Ço-Hag, peşinde özel muhafızlarıyla dörtnala tepeyi tırmanıp yanlarına geldi, "İlginç bir sabah oldu," dedi atını dizginlerken, o Algarlara has hafife alma tavrıyla. "Bize bir sürü Murgo getirdiğiniz için sağolun."

"Bu Hettar'dan da beter," diye fısıldadı İpek Barak'a.

Algar kralı yavaşça atından inerken, açık açık sırıtıyordu. Zayıf bacakları, bütün dikkatine rağmen ağırlığını zor taşıyorlardı, o yüzden ancak eyerine tutunarak ayakta durabiliyordu. "Rak Cthol'de işler nasıl gitti?" diye sordu.

"Sonu biraz gürültülü oldu," diye cevap verdi Belgarath. "Ctuchik'in sağlığı yerinde miydi bari?"

"Fena değildi. Ama hemen bu durumu düzelttik. Sonu depremle bitti. Maalesef Rak Cthol'ün büyük kısmı tepeden aşağı kaydı."

Ço-Hag gene sırıttı. "Yazık."

"Hettar nerede?" diye sordu Barak.

"Murgo kovalıyordur herhalde," dedi Ço-Hag. "Murgoların artçıları dağıldı, saklanacak yer arıyorlar."

"Bu ovada pek saklanacak yer yoktur, değil mi?" diye sordu Barak.

"Hemen hemen hiç yok," dedi Algar kralı sevimli bir ifadeyle.

Bir düzine kadar Algar arabası yakındaki bir tepeyi aşarak, uzun, kahverengi otların arasından onlara doğru yaklaşmaya başladı. Kutu şeklinde taşıtlardı bunlar, tekerlekli evlere benziyorlardı. Çatıları, dar pencereleri ve her arabanın arkasındaki kapısına çıkan merdivenleri vardı. Garion'a yaklaşan arabalar yürüyen bir şehir gibi göründü.

"Hettar'ın gelmesi biraz zaman alır," dedi Ço-Hag. "Haydi biz öğle yemeği yiyelim. Olup bitenlerin haberini Rhodarla Anheg'e mümkün olduğunca çabuk yollamak istiyorum, ama herhalde sizin de havadisleriniz vardır. Yemekte konuşuruz."

Birkaç araba birbirine yaklaşıp yan duvarlarını indirince, ortada geniş, alçak tavanlı bir yemek salonu oluşturdu. Bu hızla oluşan salon küçük mangallardaki ateşlerle ısıtılıyor, pencerelerden giren parlak kış güneşi, mumların ışığıyla destekleniyordu.

Yemekte rosto ve hafif bir bira vardı. Az sonra Garion üstünde fazla elbise olduğunu fark etti. Aylardır hiç ısınmamıştı sanki; mangallardan yükselen sıcaklık çok iyi geliyordu. Yorgun ve pis olmasına rağmen kendisini sıcak ve güvenlikte hissediyordu. Bir süre sonra tabağının önünde uyuklamaya başlamıştı, bir yandan da hayal meyal Belgarath'ın Algarya kralına kaçışlarının hikâyesini anlatmasını dinliyordu.

Ancak ihtiyar konuştukça, bir şey Garion'u uyandırdı. Dedesinin sesinde biraz fazla neşe vardı sanki, lafları birbirine dolanıyordu. Mavi gözleri biraz fazla parlaktı ve zaman zaman bulanıyor gibiydiler.

"Demek Zedar kaçtı," diyordu Ço-Hag. "Bu olayın en kötü yanı bu."

"Zedar sorun değil," dedi Belgarath, sersemlemişçesine gülümseyerek.

Sesi tuhaf, güvensiz gibiydi. Kral Ço-Hag ihtiyara merakla bakarak, "Yorucu bir yıl geçirmişsin Belgarath," dedi.

"İyi bir yıldı ama." Büyücü gülümseyerek bira bardağını kaldırdı. Eli zangır zangır titriyordu. Hayretle eline baktı.

"Pol Teyze!" diye haykırdı Garion.

"İyi misin baba?"

"İyiyim Pol, harikayım." Bulanık gözlerini baykuş gibi kırpıştırarak gülümsedi Pol Teyzeye. Birden ayağa fırlayıp ona doğru yürümeye çalıştı, ama sendeliyordu. Derken gözleri kaydı ve boynu vurulmuş bir sığır gibi yere devrildi.

"Baba!" diye haykırdı Pol Teyze yanına koşarak.

Garion da teyzesi kadar hızlı hareket ederek baygın ihtiyarın öteki yanına diz çöktü. "Nesi var?"

Ama Pol Teyze cevap vermedi. Elleri Belgarath'ın bileğinde ve alnında dolaşıyordu. Gözkapaklarından birini kaldırarak boş, görmeyen gözüne baktı. "Durnik!" diye seslendi sonra. "Şifalı otlarımı getir. Çabuk!"

Demirci kapıya fırladı.

Kral Ço-Hag bembeyaz bir yüzle ayağa kalkmıştı. "Yoksa..."

"Hayır," dedi Pol Teyze gergin bir sesle. "Yaşıyor, ama ucu ucuna."

"Bir şey mi saldırdı ona?" İpek ayağa fırlamış, eli bilinçsiz bir şekilde hançerine gitmişti.

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil." Pol Teyzenin eli ihtiyarın göğsüne gittti. "Bunu düşünmeliydim," diye söylendi, "inatçı, kibirli ihtiyar. Ona göz kulak olmalıydım."

"Lütfen Pol Teyze," dedi Garion, "nesi olduğunu söyler misin?"

"Ctuchikle dövüşünden sonra hiç iyileşmedi aslında," dedi Pol Teyze, "iradesine dayanarak kendini zorluyordu. Sonra dere yatağındaki o kayalar... Ama durmak bilmiyordu bir türlü. Şimdi tüm hayat enerjisini ve iradesini tüketmiş durumda. Nefes almaya ancak mecali var."

Garion dedesinin başını kaldırarak kucağına aldı. "Yardım et bana Garion!"

Ne istediğini hemen anladı Garion. İradesini toplayıp elini ona uzattı. Polgara elini yakalar yakalamaz, bir güç dalgasının içinden çekildiğini hissetti.

Gözleri iri iri olmuş, ihtiyar adamın yüzüne dikkatle bakıyordu. "Bir daha!" Polgara hemen topladığı iradesini bir kez daha çekip aldı ondan.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Garion tiz bir sesle.

"Kaybettiklerinin bir kısmını geri vermeye çalışıyoruz. Belki..." Kapıya bakarak, "Çabuk ol Durnik!" diye haykırdı.

Durnik koşarak içeri daldı.

"Çantayı aç," dedi Pol. "Bana o siyah kavanozu ver, kurşunla mühürlenmiş olanı. Bir de demir maşa."

"Kavanozu açayım mı Pol Hanım?" diye sordu demirci.

"Hayır, sadece mührü kır –dikkatli ol. Bana bir eldiven ver, bulabilirsen deri olsun." İpek hiç konuşmadan kemerinden deri bir eldiven çıkararak ona uzattı. Pol eldiveni giyerek siyah kavanozu açtı ve maşayı içine soktu. Müthiş bir ihtimamla tek bir koyu yeşil, yağlı gibi görünen yaprak çıkardı. Yaprağı maşayla tutarak, "Ağzını aç onun Garion," dedi.

Garion parmaklarını Belgarath'ın kenetlenmiş dişlerinin arasına sokarak dikkatle çenelerini ayırdı. Pol Teyze babasının alt dudağını çekerek parlak yaprağı ağzına soktu ve diline yalnızca bir kere, hafifçe sürdü.

Belgarath şiddetle sarsıldı ve ayakları yeri dövdü. Adaleleri gerildi, kolları debelenmeye başladı.

"Tutun onu," diye seslendi Pol Teyze. Geri çekildi ve Mandorallenle Barak Belgarath'ın ihtilaçlar içindeki vücudunu tutmaya koşarken, yaprağı yollarından uzaklaştırdı. "Bana bir çanak verin," diye haykırdı. "Tahta olsun."

Durnik tahta bir çanak uzattı, Pol yaprakla maşayı çanağa koydu. Sonra dikkatle eldiveni çıkarıp onu da yaprağın üstüne yerleştirdi. "Al bunu," dedi demirciye. "Eldivenin hiçbir yerine dokunma."

"Bunu ne yapmamı istiyorsun Pol Hanım?"

"Dışarı çıkarıp yak. Çanağı filan, hepsini. Dikkat et kimse dumanını solumasın."

"O kadar tehlikeli mi?" diye sordu İpek.

"Daha da beter, ama burada alabileceğimiz tedbir bu kadar." Durnik yutkunarak arabadan çıktı; çanağı canlı bir yılanmış gibi tutuyordu. Polgara küçük bir havan alarak çantasındaki bazı şifalı otları ezmeye başladı; bir yandan da dikkatle Belgarath'ı izliyordu. "Kale'ye ne kadar yolumuz var Ço-Hag?" diye sordu Algarya kralına.

"İyi bir atla yarım gün," dedi kral.

"Arabayla, sarsılmaması için dikkatle sürülen bir arabayla ne kadar çeker?"

"İki gün."

Polgara havandaki otları ezmeye devam ederek kaşlarını çattı. "Peki, başka çaremiz yok. Hettar'ı Kraliçe Silar'a yollayın lütfen. Sıcak, iyi aydınlatılmış, esmeyen bir odaya ve iyi bir yatağa ihtiyacım olduğunu söylesin. Durnik, arabayı sen süreceksin. Bir saat gecikmek zorunda kalsan bile hiçbir engebeye çarpma."

Demirci başıyla onayladı.

"İyileşecek, değil mi?" diye sordu Barak. Yüzü Belgarath'ın ani çöküşünden ötürü şaşkınlık içindeydi ve sesi kaygılı çıkıyordu.

"Daha tahmin etmek için çok erken," dedi Pol. "Belki de günlerdir çöküntünün eşiğindeydi. Ama bir türlü bırakmak bilmiyordu. Krizi atlattı, ama başka krizler de gelebilir." Bir elini babasının göğsüne koydu. "Yatağa yatırın –dikkatle. Yatağın etrafında bir perde olsun. Battaniyeyle yapabilirsiniz. Çok sessiz olun. Esinti istemiyorum. Gürültü yok."

Bu aşırı tedbirlerin neyi ima ettiğini anlayınca, dehşet içinde ona bakakaldı herkes. "Haydi beyler," dedi Pol sert bir sesle. "Hayatı bizim süratimize bağlı olabilir."

Altıncı Bölüm

Araba sürünür gibi ilerliyordu. Yüksek, ince bulutlar güneşi kapatmıştı yine; güney Algarya'nın tekdüze ovalarında kurşun gibi bir serinlik çökmüştü. Garion arabada gidiyordu; yorgunluktan uyuşmuş, aklı bir şey almaz olmuştu. Pol Teyzenin şuursuz yatan Belgarath'ın başında dolaşmasını seyrediyordu. Uyumak söz konusu değildi. Her an yeni bir kriz gelebilirdi; o zaman iradesini ve boynundaki tılsımın gücünü teyzesininkiyle birleştirerek yardıma koşmak için hazır olmalıydı. Emanet minik yüzünde ciddi bir ifadeyle arabanın öte yanında bir sandalyede oturuyor, Durnik'in yaptığı küçük kesenin üstünde kilitli tutuyordu ellerini. Taş'ın sesi Garion'un kulaklarındaydı hâlâ; daha sessizdi ama hiç durmuyordu. Rak Cthol'den çıktıklarından beri geçen haftalar boyunca alışmıştı bu şarkıya; ama sessiz anlarda ya da yorgunken, sanki daha güçlü bir şekilde geri dönüyordu şarkı. Rahatlatıcı bir sesti.

Pol Teyze eğilip Belgarath'ın göğsüne dokundu. "Ne var?" dedi Garion fısıltıyla.

"Bir şey yok Garion," dedi Pol Teyze sakin bir sesle. "Lütfen her kıpırdadığımda bunu sormaktan vazgeç. Bir şey olursa sana haber veririm."

"Kusura bakma –biraz kaygılıyım da..."

Pol ona dik dik bakarak, "Haydi Emanet'i de al, arabanın üstüne İpekle Durnik'in yanına git biraz," dedi.

"Ya bana ihtiyacın olursa?"

"O zaman seni çağırırım canım."

"Kalsam daha iyi olacak Pol Teyze."

"Gitsen daha iyi olacak. Gerekirse çağırırım seni."

"Ama..."

"Haydi Garion."

Garion tartışmaması gerektiğini biliyordu. Emanet'i de yanına alıp arabanın arka kapısından çıktı ve merdivenden yukarı tırmandı.

"Nasıl?" diye sordu İpek.

"Nereden bileyim. Bütün bildiğim beni kovaladığı." Biraz küskün çıkıyordu sesi.

"Bu iyiye işaret olabilir."

"Belki." Garion etrafına bakındı. Batıda alçak tepeler vardı. Onların üstünde de dev bir kaya yığını.

"Algar Kalesi," dedi Durnik işaret ederek.

"O kadar yaklaştık mı?"

"Hâlâ bir günlük yolumuz var."

"Ne kadar bunun yüksekliği?"

"En az yüz yüz elli metre," dedi İpek. "Algarlar binlerce yıldır bunu inşa edip duruyorlar. Buzağılama mevsiminden sonra işsiz kalıyorlar."

Barak atını sürüp yanlarına geldi. "Belgarath nasıl?" dedi yaklaşırken.

"Biraz iyileşiyor gibi," dedi Garion. "Emin değilim ama."

"Eh, bu da bir şeydir." Dev Çerek ilerideki bir dere yatağını işaret ederek, "Bunun etrafından dolaşsan iyi olur," dedi Durnik'e. "Kral Ço-Hag zeminin o civarda engebeli olduğunu söyledi."

Durnik başını sallayarak arabanın yönünü değiştirdi.

Gün boyunca Algar Kalesi batı ufkunda yükseldikçe yükseldi. Boz renkli tepeler arasında duran dev bir kaleydi bu.

"Kontrolden çıkmış bir fikrin anıtı," dedi İpek arabanın tepesinde boş boş otururken.

"Anlayamadım," dedi Durnik.

"Algarlar göçebe," dedi ufak tefek adam. "Bunun gibi arabalarda yaşar, sürülerinin peşinden giderler. Kale, Murgo akıncılarına saldıracak bir hedef sağlıyor. Zaten tek amacı da bu. Çok pratik aslında. Murgoları o uçsuz bucaksız ovalarda aramaktansa hepsini buraya toplayıp temizleyebiliyorlar."

"Murgolar bunun farkında değil mi?" diye sordu Durnik.

"Muhtemelen. Ama gene de geliyorlar, çünkü bu kalenin cazibesine dayanamıyorlar. Burada kimsenin yaşamadığı gerçeğini kabullenemiyorlar bir türlü." İpek gene sansar gibi sırıttı. "Murgoların ne kadar inatçı olduğunu bilirsin. Neyse, yıllar geçtikçe Algar kabileleri arasında bir nevi rekabete dönüştü bu. Her yıl buraya kaya taşımakta birbirleriyle yarışıyorlar, Kale de büyüdükçe büyüyor tabii."

"Kal Torak gerçekten sekiz yıl boyunca kuşattı mı burayı?" diye sordu Garion.

İpek başıyla onayladı. "Ordusunun Kale duvarlarına çarpıp kırılan bir Angarak denizine benzediğini söylerler. Bugüne kadar bile devam edebilirlerdi kuşatmaya, ama yiyecekleri bitti. Büyük orduların hep bu sorunu olmuştur. Salağın biri bile ordu toplayabilir, ama yemek vakti gelince sorunlar başlar."

İnsan yapısı dağa yaklaştıklarına kapılar açıldı ve bir grup çıkarak onları karşıladı. Başlarında küçük bir ata binmiş olan Kraliçe Silar vardı, hemen arkasında da Hettar. Bir noktada durup beklemeye başladılar.

Garion arabanın tepesindeki küçük bir kapağı kaldırarak, "Geldik Pol Teyze," diye fısıldadı aşağıya.

"Güzel," dedi Pol.

"Dedem nasıl?"

"Uyuyor. Nefes alışı biraz güçlendi. Ço-Hag"a hemen bizi içeri almasını söyle. Babamı bir an önce sıcak bir yatağa yatırmak istiyorum."

"Peki Pol Teyze." Garion kapağı kapatıp arkadaki merdivenden indi ve yavaş giden arabadan atladı. Atını çözüp üstüne atladı ve grubun en başına, Algar kraliçesinin kocasını karşıladığı yere doğru sürdü.

"Özür dilerim," dedi saygıyla, atından atlarken. "Ama Pol Teyze Belgarath'ın bir an önce içeri alınmasını istiyor."

"Nasıl?" diye sordu Hettar.

"Pol Teyze nefes alışının güçlendiğini söylüyor, ama hâlâ kaygılı."

Kale'den çıkan grubun arkalarından koşturan küçük toynakların sesi duyuldu. Maragor üstündeki tepelerde doğan tay göründü ve doğruca üstlerine doğru bir koşu tutturdu. Garion birden kendini tayın heyecanlı hoşgeldinleriyle karşı karşıya buluverdi. Tay burunu yüzüne sürüyor kafasıyla dürtükleyip duruyordu; sonra dörtnala uzaklaşıyor, ama hemen geri dönüyordu. Garion hayvanı sakinleştirmek için elini boynuna koyduğunda, tay mutluluktan titriyordu.

"Seni bekliyordu," dedi Hettar Garion'a. "Geldiğini biliyordu sanki."

Araba yaklaşıp durdu. Kapı açıldı ve Pol Teyze dışarı baktı.

"Her şey hazır Polgara," dedi Kraliçe Silar.

"Sağol Silar."

"İyileşiyor mu?"

"Biraz daha iyi gibi, ama şimdiden bir şey söylemek mümkün değil."

Arabanın tepesinden onları seyretmekte olan Emanet, birden merdivenlerden aşağı inip yere atladı ve atların bacakları arasında koşmaya başladı.

"Yakala onu Garion," dedi Pol Teyze. "Kale'ye girene kadar benimle arabada gitse iyi olacak."

Garion küçük oğlanın peşine takılınca, tay dönüp koşmaya başladı; Emanet de keyifle gülerek onun peşine takıldı. "Emanet!" diye bağırdı Garion sert bir sesle. Tay ise dörtnala giderken birden dönüp oğlanın üstüne doğru koşmaya başladı. Hiç korkmuşa benzemeyen Emanet, gülümseyerek tam yolunun ortasında durdu. Şaşıran minik at bacaklarını gerdi ve kayarak durdu. Emanet gülerek elini uzattı. Tay kocaman gözlerle eli koklarken, oğlan küçük hayvanın yüzünü okşadı.

Garion zihninin derinliklerinde o tanıdık, tuhaf, çan gibi sesi duydu ve içindeki ses," Tamam," diye mırıldandı garip bir memnuniyetle.

"Bu da ne demek?" dedi sessizce, ama cevap gelmedi. Omuzlarını silkerek atla kaza eseri çarpışmasın diye Emanet'i kucağına aldı. Tay şaşkınlıktan gözleri irileşmiş, ikisine bakakaldı. Garion Emanet'i arabaya geri götürürken ise yanlarından ayrılmayıp oğlanı koklamaya ve burnunu sürtmeye devam etti. Garion ağzını açmadan Emanet'i Pol Teyzeye verirken sorar gibi yüzüne baktı. Pol Teyze de bir şey söylemedi, ama yüzündeki ifadeden çok önemli bir şeyin olduğunu anladı Garion.

Tekrar atına binmek için dönerken, birinin kendisini izlediğini hissetti; hemen dönüp Kraliçe Silarla Kale'den çıkan atlılara baktı. Kraliçenin hemen arkasında, demir kırı bir ata binmiş uzun boylu bir kız duruyordu. Uzun, koyu kestane saçlı bir kızdı bu, Garion'a diktiği gözleri ise gri, sakin ve çok ciddiydi. Atı huzursuz bir şekilde kıpırdanmaya başlayınca, kulağına bir şey fısıldayıp okşayarak hayvanı sakinleştirdi, sonra tekrar açık açık Garion'a bakmaya başladı. Garion her nedense bu kızı tanıyor olması gerektiğini hissetti.

Durnik dizginleri eline alıp atları yürüttüğünde araba gıcırdadı ve hep birlikte Kral Ço-Hag ve Kraliçe Silar'ı izleyerek, dar bir kapıdan Kale'ye girdiler. Garion anında dev kalenin içinde bina filan olmadığını fark etti. Onun yerine altı yedi metre yüksekliğinde taş duvarlardan oluşan bir labirent vardı; duvarlar sanki hiçbir plana bağlı değilmiş gibi bir o yana bir bu yana kıvrılıyordu.

"Fakat şehriniz nerede Haşmetmeap?" diye sordu Mandorallen hayretle.

"Duvarların içinde," dedi Kral Ço-Hag. "İçeride bize yetecek kadar yer var."

"Pekâlâ bunun maksadı nedir?"

"Bu bir tuzak aslında," dedi kral omuz silkerek. "Saldırganların dış kapılardan girmesine izin veriyoruz, sonra da burada işlerini bitiriyoruz. Bu taraftan." Dar bir geçide yöneldi.

Devasa duvarın dibindeki bir avluda atlarından indiler. Barakla Hettar sürgüleri açıp, arabanın yan duvarını indirdiler. Barak düşünceli düşünceli sakalını çekiştirerek uyuyan Belgarath'a baktı, sonra, "Yatakla birlikte taşırsak daha az rahatsız olur," dedi.

"Doğru," dedi Hettar. Birlikte arabaya binip, büyücünün yatağını kaldırdılar. "Fazla zıplatmayın, olur mu?" dedi Polgara. "Tabii düşürmeyin de."

"Merak etme Polgara," diye güvence verdi Barak, "inanmayacaksın, ama biz de senin kadar düşünüyoruz onu."

Yatağı taşıyan iki iri yarı savaşçıyla birlikte kemerli bir kapıdan geçip meşalelerle aydınlatılmış bir koridora girdiler. Bir kat merdiven çıktılar, başka bir koridordan geçip bir kat daha çıktılar. "Daha çok var mı?" diye sordu Barak. Yüzünden süzülen terler sakalını ıslatmaya başlamıştı. "Zamanla hafiflemiyor bu yatak."

"Bu katta," dedi Algarya Kraliçesi.

"Umarım uyandığında yaptıklarımızı unutmaz," diye homurdandı Barak.

Belgarath'ı getirdikleri oda geniş ve havadardı. Dört köşesinde birer mangal yanıyordu; geniş penceresinden de Kale'nin surları içindeki labirent görünüyordu. Bir duvara dayanmış büyük cibinlikli bir yatak vardı; diğer bir duvarın yanında da büyük tahta bir küvet duruyordu.

"Çok iyi," dedi Polgara. "Sağol Silar."

"Onu biz de seviyoruz," dedi Kraliçe Silar sakin bir sesle.

Polgara perdeleri çekip odayı kararttı. Sonra yatağın örtülerini açtı. Belgarath bir yataktan ötekine öylesine dikkatle aktarıldı ki, kıpırdamadı bile.

"Gerçekten de daha iyi görünüyor," dedi İpek.

"Her şeyden çok uykuya, dinlenmeye ve sükûnete ihtiyacı var," dedi Polgara gözlerini ihtiyarın yüzünden ayırmadan.

"Seni onunla yalnız bırakalım Polgara," dedi Kraliçe Silar. Diğerlerine döndü. "Haydi büyük salona gidelim. Yemek neredeyse hazır olur, ama daha öncesi için bira getirttim."

Barak gözlerinde bariz bir pırıltıyla kapıya doğru seğirtti.

"Barak," diye seslendi Polgara. "Hettar ve sen bir şeyi unutmadınız mı?" Sedye olarak kullandıkları yatağa imalı imalı baktı.

Barak içini çekti. Hettarla beraber yeniden yatağı yüklendiler.

"Yemeğini buraya yollatırım Polgara," dedi kraliçe.

"Sağol Silar." Pol Teyze yüzünde ciddi bir ifadeyle Garion'a dönerek, "Sen biraz burada kal canım," dedi. Diğerleri sessizce odadan çıkarken Garion durup bekledi.

"Kapıyı kapa Garion," dedi Pol uyuyan ihtiyarın yatağının yanına bir sandalye çekerek.

Garion kapıyı kapatıp yanına döndü. "Gerçekten iyileşiyor mu Pol Teyze?"

Polgara başıyla onayladı. "Esas tehlikeyi atlattık. Fiziksel olarak daha güçlü şimdi. Ama benim kaygım fiziksel durumuyla değil, zihniyle ilgili. O yüzden seninle yalnız konuşmak istedim."

Garion buz gibi bir korkunun yüreğini sardığını hissetti. "Zihni mi?"

"Sesini alçalt canım," dedi Pol alçak sesle. "Bunun kesinlikle ikimizin arasında kalması gerekiyor." Gözlerini hâlâ Belgarath'ın yüzünden ayırmamıştı. "Böyle bir hastalığın çok ciddi yan etkileri olabilir; uyandığında nasıl olacağını bilmemiz mümkün değil. Çok ciddi bir biçimde zayıflamış olabilir."

"Zayıflamış mı? Nasıl?"

"İradesi büyük ölçüde güçsüz düşmüş olabilir –sıradan bir ihtiyarınki kadar. Sınırlarını sonuna kadar zorladı, gücü bir daha hiç geri gelmeyebilir."

"Yani artık büyücü olamaz mı?"

"Malumu ilam etme Garion," dedi Polgara bitkin bir tavırla. "Eğer böyle bir şey olursa, bunu herkesten gizlemek ikimize düşüyor. Bütün bu yıllar boyunca Angarakları kontrol altında tutan tek şey dedenin gücüydü. Eğer o güce bir şey olmuşsa, ikimizin sanki o her zamanki halindeymiş izlenimini yaratmamız gerekiyor. Mümkünse gerçeği kendisinden bile gizlemeliyiz."

"Onsuz ne yaparız?"

"Yola devam ederiz Garion," dedi Polgara alçak sesle, gözlerinin içine bakarak. "Görevimiz, içimizden biri düştü diye aksatılamayacak kadar önemli –bu biri deden bile olsa. Zamana karşı yarışıyoruz.

Kehaneti yerine getirip, Eras Yortusuna kadar Taş'ı Riva'ya ulaştırmalıyız. Yanımızda olması gereken kişileri de toplamalıyız."

"Kim bunlar?"

"Prenses Ce'Nedra mesela."

"Ce'Nedra mı?" Garion küçük prensesi hiç unutmamaştı tabii ki, ama Pol Teyzenin onu da Riva'ya götürmeyi niye bu kadar mesele yaptığını da anlamıyordu.

"Zamanla anlayacaksın canım. Bütün bunlar doğru zamanda ve doğru sırayla gerçekleşmesi gereken bir olay dizisinin parçaları. Çoğu durumda, bugün geçmiş tarafından belirlenir. Ama bu olaylar farklı. Bu defa bugün

olmakta olan, gelecek tarafından belirleniyor. Eğer her şeyi tam olması gerektiği gibi yapmazsak, sonuç farklı olacak. Bunu da hiçbirimiz istemeyiz."

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Garion kenisini onun ellerine teslim ederek.

Pol Teyze şükranla gülümseyerek, "Sağol Garion," dedi kısaca. "Diğerlerinin yanına gittiğinde, sana babamın nasıl olduğunu soracaklardır. Hiç istifini bozmadan, gayet iyi olduğunu söylemeni istiyorum."

"Yalan söylememi istiyorsun yani." Bir soru bile değildi bu.

"Dünyada hiçbir yer casuslardan arınmış değildir Garion. Bunu sen de benim kadar biliyorsun. Ne olursa olsun, babamın tamamen iyileşmeyebileceğine dair bir fikrin Argaraklara ulaşmasına izin veremeyiz. Gerekirse dilin morarana kadar yalan söyle. Batının kaderi bunu ne kadar iyi becerdiğine bağlı."

Garion ona bakakaldı.

"Tabii bütün bunlar tamamen gereksiz de olabilir," dedi Pol. "Bir iki hafta dinlendikten sonra aynen eskisi gibi de olabilir. Ama aksi ihtimalde hızlı davranmaya hazır olmalıyız."

"Hiçbir şey yapamaz mıyız?"

"Elimizden geleni yapıyoruz zaten. Ötekilerin yanına git şimdi Garion – gülümsemeyi de unutma. Gerekirse çenen ağrıyana kadar sırıt." Odanın köşesinden hafif bir ses gelince, irkilerek o tarafa döndüler. Emanet mavi gözlerinde ciddi bir ifadeyle durmuş onlara bakıyordu.

"Onu da götür," dedi Pol Teyze. "Karnını doyur, göz kulak ol."

Garion başını sallayarak oğlana işaret etti. Emanet o güven dolu gülümseyişiyle Garion'un yanına geldi. Uzanıp şuursuz yatan Belgarath'ın elini okşadı, sonra Garion'un peşine takılarak odadan çıktı.

Kraliçe Silar onları karşılamaya geldiğinde yanında olan uzun boylu, kumral kız, koridorda onu bekliyordu. Garion kızın cildinin çok soluk olduğunu fark etti, neredeyse şeffaftı teni. Gri gözleri ise doğruca gözlerinin içine bakıyordu. "Ebedi Kişi daha iyi mi?" diye sordu Garion'a.

"Çok iyi," dedi Garion elinden geldiğince kendine güvenli bir tavırla. "Bugün yarın ayağa kalkar."

"Çok zayıf görünüyordu," dedi kız. "Çok yaşlı, çok kırılgan."

"Belgarath mı kırılgan?" Garion zoraki bir kahkaha koy verdi. "Çelik gibidir o."

"Ne de olsa yedi bin yaşında."

"Onun için fark etmez ki. Çoktandır yılları saymayı bıraktı."

"Sen Garion'sun değil mi?" dedi kız. "Kraliçe Silar geçen yıl Val Alorn'dan döndüğünde senden bahsetmişti. Daha küçük olduğunu sanıyordum."

"O zaman küçüktüm," dedi Garion. "Bu bir yıl beni yaşlandırdı."

"Benim adım Adara," dedi uzun boylu kız. "Kraliçe Silar seni büyük salona getirmemi söyledi. Yemek hazır olacak neredeyse."

Garion kibar bir tavırla başını eğdi. İçini kemiren endişeye rağmen, bu sessiz, güzel kızı bir yerden tanıdığına dair histen kurtulamıyordu bir türlü. Emanet uzanıp kızın elini tuttu ve üçü elele meşalelerle aydınlatılmış koridorda ilerlemeye başladılar.

Kral Ço-Hag'ın büyük salonu alt kattaydı. Dar ve uzun bir salondu bu; kızgın kömürlerin çevresine kümelenmiş sandalyeler ve üzerleri yastıklarla kaplı banklardan oluşuyordu. Barak, kocaman ellerinden birinde bir bira kupası, yardan aşağı inişlerini biraz da süsleyerek anlatıyordu.

"Başka seçeneğimiz yoktu aslında," diyordu iri yarı Çerek. "Taur Urgas günlerdir ensemizden ayrılmamıştı; kestirmeden gitmek zorundaydık."

Hettar başını sallayarak, "Beklenmedik durumlar ortaya çıkınca planlar değişir," dedi. "Bu yüzden yardan aşağı inen bütün geçitlere gözcü koymuştuk."

"Gene de orda olduğunuzu bize haber vermeliydiniz bence," dedi Barak biraz alınmış bir tavırla.

Hettar kurt gibi sırıtarak, "Bu riski göze alamazdık Barak," dedi "Murgolar bizi görebilirdi; onları ürkütmek istemedik. Eğer geri dönseler çok yazık olmaz mıydı?"

"Başka şey düşünmez misin sen?"

Hettar bir süre düşündükten sonra, "Galiba düşünmüyorum," dedi.

Tam o sırada yemeğin hazır olduğu anons edildi ve salonun öteki ucundaki uzun masaya geçtiler. Masadaki genel muhabbet Garion'un Pol Teyzenin sözünü ettiği o korkunç ihtimal hakkında birilerine açıkça yalan söylemesine gerek bırakmayacak şekilde gelişiyordu. Yemekten sonra da Adara'nın yanına oturup yarı uykulu bir şekilde konuşulanları dinlemeye başladı.

Kapıda küçük bir karışıklık oldu, sonra bir muhafız içeri girerek yüksek sesle "Belar Rahibi!" diye bağırdı. Beyaz cüppeli, uzun boylu bir adam, peşinde yırtık pırtık kürklere bürünmüş dört kişi olduğu halde salona girdi. Bu dört kişi tuhaf bir şekilde, ayaklarını sürerek yürüyorlardı. Garion hemen bunların Ayı Mezhebinden olduğunu anladı; adamların grubun Val Alorn'da gördüğü Çerek üyelerinden hiç farkları yoktu.

"Haşmetmeap," diye gürledi beyaz cüppeli adam.

"Selam Ço-Hag," dedi dört adam bir ağızdan. "Algar Kabile Reislerinin Başı, Alorya'nın güney sınırlarının koruyucusu."

Kral Ço-Hag hafifçe başını eğerek, "Mesele nedir Elvar?" diye sordu rahibe.

"Haşmetmeaplarını Kara Tanrı'nın güçlerine karşı kazanılan büyük zaferden ötürü kutlamak istemiştim," dedi rahip.

"Çok naziksin Elvar," diye cevap verdi Ço-Hag kibarca.

"Ayrıca," dedi Elvar, "bana kutsal bir nesnenin Algar Kalesine getirilmiş olduğu bildirildi. Haşmetmeap bu nesneyi muhafaza edilmek üzere din adamlarına vermek isteyeceklerdir diye düşünüyorum."

Garion rahibin talebi üzerine telaşla ayağa fırlayacak oldu, ama sonra itirazını nasıl dile getirebileceğini kestiremediği için durdu. Ancak Emanet yüzünde güvenli bir gülümsemeyle Elvar'a doğru yürümeye başlamıştı bile. Durnik'in dikkatle attığı düğümler çözülmüş ve oğlan belindeki keseden çıkardığı Taş'ı rahibe uzatmıştı bile. "Emanet?" diye sordu.

Elvar gözleri yuvalarından uğrayarak ellerini başının üstüne kaldırdı taşa dokunmamak için.

"Haydi alsana Elvar," diyen alaycı sesi duyuldu Polgara'nın kapıdan. "Ruhunun sessizliğinde hiçbir kötü niyeti olmayan kişi elini uzatıp Taş'ı alsın."

"Leydi Polgara," diye kekeledi rahip. "Biz demiştik ki... Yani ben..."

"Bazı tereddütleri var galiba," dedi İpek alayla. "Belki de kendi günahsızlığı hakkında derin şüpheleri vardır. Bir rahip için önemli bir kusur derim buna ben."

Elvar ellerini indirmeden, çaresiz bir ifadeyle ufak tefek Drasniyalıya baktı.

"Almaya hazır olmadığın bir şeyi istememelisin Elvar," dedi Polgara.

"Leydi Polgara," dedi Elvar. "Biz sanmıştık ki, yani siz babanızla meşgul olduğunuz için..." Durakladı.

"...Benim haberim olmadan Taş'ı alabileceğinizi sanmıştınız. Bir daha düşün Elvar. Taş'ın Ayı Mezhebinin eline geçmesine izin verir miyim hiç. Tabii onu korumaya yazgılı olan kişi sensen o başka. Babam da ben de bu

yükü bir başkasına devretmekten sevinç duyarız. Niye deneyip görmüyoruz ki? Bütün yapacağın elini uzatıp Taş'ı almak."

Elvar'ın yüzü bembeyaz oldu ve Emanet'in önünden korkuyla geri çekildi.

"Sanıyorum çekilebilirsin Elvar," dedi Kral Ço-Hag kesin bir tavırla.

Rahip çaresizce etrafına bakındı, sonra peşinde tarikat mensupları, hızla salonu terk etti.

"Söyle de şunu ortadan kaldırsın Durnik," dedi Polgara demirciye. "Şu düğümlere de bir şeyler yap."

"Kurşunla mühürleyebilirim," dedi Durnik. "Belki o zaman açamaz."

"Denemeye değer." Polgara etrafına bakındı. "Babamın uyandığını bilmek istersiniz diye düşündüm, ihtiyar aptal sandığımızdan da güçlüymüş."

Garion dikkat kesilerek Polgara'ya baktı ve bir şey gizleyip gizlemediğini anlamaya çalıştı, ama teyzesinin yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Barak rahatlamış bir tavırla kahkaha atarak Hettar'ın omuzuna bir şaplak attı. "Söylemiştim size," dedi keyifle. Salondaki herkes Polgara'nın etrafını sarmaya başlamıştı bile.

"Uyandı," dedi Polgara. "Şu anda söyleyebileceğim tek şey bu. Ha, bir de her zamanki sevimliliği üstünde. Yatağında topaklar olduğundan şikâyet ediyor ve bira istiyor."

"Hemen göndereyim," dedi Kraliçe Silar.

"Hayır Silar," dedi Polgara kesin bir tavırla. "Bira değil et suyu içecek."

"Bundan pek hoşlanmayacaktır," dedi İpek.

"Yaa, ne yazık değil mi?" Gülümsedi, sonra odaya gitmek için döndü, sonra durup soru sorar gibi, rahatlamış ama Belgarath'ın gerçek durumunu hâlâ merak eden bir halde Adara'nın yanında oturan Garion'a baktı. "Bakıyorum," dedi, "kuzeninle tanışmışsın."

"Kimle?"

"Öyle ağzın açık durma Garion," dedi Pol. "Geri zekâlıya benziyorsun bu halinle. Adara annenin kızkardeşinin en küçük kızı. Daha önce söylememiş miydim?"

Bu haber Garion'un üstüne çöküverdi. "Pol Teyze!" diye haykırdı. "Bu kadar önemli bir şeyi nasıl unutabilirsin?"

Ama bu haberden en az onun kadar şaşkınlığa kapılan Adara, küçük bir çığlık koparıp Garion'un boynuna sarılarak onu öpmüştü bile. "Sevgili kuzenim," dedi sonra yeniden.

Garion kızardı, rengi soldu, sonra tekrar kızardı. Önce Pol Teyzeye, sonra kuzinine baktı; ne konuşabiliyor, ne de doğru dürüst düşünebiliyordu.

Yedinci Bölüm

Bunu izleyen günlerde, herkes dinlenip de Pol Teyze de Belgarath'ı iyileştirmeye çalışırken, Garion bütün vaktini kuziniyle geçirdi. Çocukluğundan beri aile adına neyi varsa Pol Teyzeden ibaret olduğuna inanmıştı. Sonra Bay Kurt'un –Belgarath'ın– da akrabası olduğunu keşfetti, çok çok kuşaklar gerisinden de olsa. Ama Adara farklıydı. Her şeyden önce neredeyse kendisiyle aynı yaştaydı, bu yüzden de her zaman hayatında varolmuş olan boşluğu hemen dolduruverdi. Başkalarında olan ama kendisinin asla sahip olmadığı kız kardeşlerin, kuzinlerin ve genç teyze ve halaların hepsinin yerini tutuyordu Adara.

Adara ona Algar Kalesini baştan aşağı gezdirdi. Uzun, boş koridorlarda dolaşırken sık sık elele tutuşuyorlardı. Ama çoğunlukla konuşuyorlardı. Gözden uzak köşelerde başbaşa verip konuşuyor, gülüşüyor, birbirlerine sırlarını ve kalplerini açıyorlardı. Garion kendisinde daha önceden hiç fark etmediği bir konuşma açlığı sezmişti. Geçen yılın olayları onu ketumlaştırmıştı, şimdi ise sözler sel gibi dökülüyordu ağzından. Bu uzun boylu, güzel kuzinini öylesine sevmişti ki, ona başka kimseciklere söyleyemeyeceği dertlerini bile anlatıyordu.

Adara da ona aynı derinlikte bir sevgiyle cevap veriyor ve iç dökmelerini öyle bir dikkatle dinliyordu ki, Garion daha da açılıyordu.

"Gerçekten yapabiliyor musun?" diye sordu parlak bir kış günü öğleden sonra, kale duvarının yükseklerinde bir çıkıntıda, ufka kadar uzanan kahverengi otlaklara bakan bir pencereye arkalarını dönmüş otururlarken. "Gerçekten bir büyücü müsün yani?"

"Maalesef öyle," diye cevap verdi Garion.

"Niye 'maalesef,' dedin?"

"Bu büyücülük işinde bayağı korkunç şeyler de var Adara. Başta inanmak istemiyordum, ama bir şeyin olmasını istediğimde oluyordu hep. Sonunda artık şüphe edemeyeceğim bir noktaya geldim."

"Göster bana," dedi Adara.

Garion gergin bir tavırla etrafa bakındı. "Yapmasam daha iyi olacak," dedi sonra özür dilercesine. "Belli bir gürültü çıkarıyor büyü; Pol Teyze de bunu duyabilir. Sırf gösteriş için böyle bir şey yapmamı pek hoş karşılamaz gibi geliyor bana."

"Ondan korkmuyorsun herhalde."

"Tam olarak korkmak değil. Benim yüzümden üzülmesini istemiyorum." Bir an düşündü. "Açıklamaya çalışayım bak. Bir zamanlar Nyissa'da müthiş bir kavga etmiştik. Aslında kastetmediğim bir sûru şey söyledim ona. O da bana benim için nelere katlandığını anlattı." Kasvetli bir suratla pencereden dışarı bakarken, Greldik'in gemisinin sisli güvertesinde Pol Teyzenin söylediklerini hatırladı. "Bana tam bin yıl harcamış Adara –aileme yani. Ama hepsi benim içinmiş. Benim yüzümden kendisi için önemli olan her şeyi feda etmiş. Bunun beni nasıl bir yükümlülük altına soktuğunu hayal edebiliyor musun? Benden ne isterse yaparım; ayrıca bir daha onu kırmamak için kolumu bile keserim."

"Onu çok seviyorsun demek Garion."

"Sevginin de ötesinde. Bizim aramızdaki şeyi tarif edebilecek kelime icat edilmedi daha." Adara sesini çıkarmadan elini tuttu, gözlerinde sıcak, merak dolu bir sevgiyle.

Akşamüzeri Garion Pol Teyzenin huysuz hastasıyla uğraştığı odaya gitti. Birkaç gün dinlendikten sonra Belgarath bu zoraki yatak hapsi yüzünden iyice tersleşmişti. Cibinlikli yatağında, başının altında bir sürü yastıkla uyuklarken bile yüzünden huysuzluk akıyordu. Pol Teyze her zamanki gri elbisesiyle başucunda oturmuş, Garion'un eski tuniklerinden birini Emanet'e göre ufaltmakla meşguldü. Oğlan da yakınlarda oturmuş, kendisini olduğundan daha yaşlı gösteren o ciddi yüz ifadesiyle onu seyrediyordu.

"Nasıl?" diye sordu Garion alçak sesle, uyuyan dedesine bakarak.

"Düzeliyor," dedi Pol Teyze tuniği elinden bırakarak. "Gittikçe huysuzlaşıyor, ki bu da iyiye işaret."

"Şeyin... geri geldiğine dair bir işaret var mı? Şeyin yani..." Garion muğlak bir el işareti yaptı.

"Hayır," dedi Pol. "Daha bir şey yok. Ama henüz erken."

"Fısıldaşmayı keser misiniz lütfen," diye haykırdı Belgarath gözlerini açmadan. "Bu gürültüde nasıl uyuyabilirim?"

"Uyumak istemediğini söyleyen sendin," dedi Polgara.

"O daha önceydi," diye terslendi Belgarath gözlerini açarak. Garion'a baktı. "Nerelerdeydin?"

"Garion kuzini Adara ile hasret gideriyordu," dedi Pol Teyze.

"Arada bir uğrayabilirdi herhalde," diye söylendi ihtiyar.

"Senin horlamanı dinlemek pek eğlenceli bir şey değil baba."

"Ben horlamam Polgara."

"Öyle diyorsan öyledir baba," dedi Pol uysal bir tavırla.

"Benim suyuma gidermiş gibi yapma Pol!"

"Tabii yapmam baba. Şimdi, bir tas nefis et suyuna ne dersin?"

"Nefis et suyu filan istemiyorum. Az pişmiş kırmızı et istiyorum. Ayrıca bira da istiyorum."

"Ama et ve bira yok baba. Ben ne verirsem onu yiyeceksin. Et suyu ve süt."

"Süt mü?"

"Onun yerine lapa ister miydin?"

İhtiyar öfkeyle ağzını açarken, Garion sessizce odadan sıvıştı.

Bunu izleyen günlerde Belgarath hep iyiye gitti. Birkaç gün sonra yataktan çıkmıştı. Polgara itiraz eder gibi göründü, ama Garion teyzesinin gerçek niyetini anlayacak kadar iyi tanıyordu ikisini de. Polgara uzun yatak istirahatlerini iyi bir tedavi şekli olarak görmezdi. Hastalarının mümkün olduğunca çabuk ayağa kalkmalarını isterdi. Huysuz babasını yatağa bağlamak ister gibi görünerek, kelimenin tam anlamıyla yataktan çıkmaya zorlamış oluyordu onu. Bunun da ötesinde, Belgarath'a dayattığı yasaklar o kadar inceden hesaplanmıştı ki, ihtiyarı öfkelenmeye, zihnini çalıştırmaya sevkediyordu; başa çıkamayacağı kadar zorlamıyordu, yalnızca fiziksel iyileşmesine denk düşecek bir zihinsel faaliyeti kışkırtıyordu. Polgara'nın ihtiyarın iyileşmesini çeşitli oyunlarla hızlandırması, tıp alanından çıkıp sanat alanına giren bir şey olmuştu.

Belgarath Kral Ço-Hag'ın yemek salonunda ilk göründüğünde, insanı dehşete düşürecek kadar zayıftı. Pol Teyzenin koluna tutunarak yürüyor ve sık sık sendeliyordu. Ama daha sonra, muhabbet ilginç hale gelmeye başladığında, bu zafiyetinin pek de sahici olmadığı ortaya çıktı yavaş yavaş, ihtiyar büyücü de arada bir kendine acındırma numaralarına başvurabiliyordu. Bir süre sonra Pol Teyze oyununu ne kadar iyi oynarsa oynasın, Belgarath'ın da en az onun kadar iyi bir oyuncu olduğu belli olmuştu, ikisinin çeşitli manveralarla birbirlerinin etrafından dolanıp durması seyre değer bir görüntüydü.

Ancak nihai soru cevapsızdı hâlâ. Belgarath'ın fiziksel ve zihinsel sağlığını tekrar kazanacağı kesindi, ama iradesinin eskisi gibi olup olmadığı sınanmamıştı henüz. Garion bu sınavın zamanının henüz gelmediğinin farkındaydı.

Kale'ye vardıklarından bir hafta kadar sonra, bir sabah erkenden Adara Garion'un kapısını çaldı; daha uyanır uyanmaz kapıdakinin Adara olduğunu biliyordu Garion. "Evet?" diye seslendi hızla gömleğiyle pantolonunu giyerken.

"Bugün atla dolaşmaya çıkmak ister misin Garion?" diye sordu kız. "Güneş açtı, hava da biraz ısındı."

"Tabii," dedi Garion hemen, Hettar'ın hediye ettiği Algar çizmelerini giyerken. "Bir dakikada giyinirim."

"Acelesi yok," dedi Adara. "Sana bir at eyerletip mutfaktan da yiyecek bir şeyler alacağım, istersen Leydi Polgara'ya nereye gittiğimizi haber ver. Batı ahırında buluşuruz."

"Hemen geliyorum," dedi Garion.

Pol Teyze büyük salonda Kral Ço-Hag ve Belgarath ile oturuyordu. Kraliçe Silar da hemen yanlarında, büyük bir tezgâhta bir şeyler dokuyordu. Mekiğin sesi insana uyku verecek bir monotonluktaydı.

"Kışın yolculuk zor olacak," diyordu Kral Ço-Hag. "Ulgo Dağları fecidir şimdi."

"Bundan kurtulacak bir yol biliyorum," dedi Belgarath tembel tembel. Koca bir koltuğa gömülmüştü. "Prolgu'ya geldiğimiz yoldan döneriz; ama önce Relgle bir konuşmam gerek. Çağırtabilir misin?"

Ço-Hag başını sallayıp hizmetkârlardan birine işaret etti, sonra Belgarath bir bacağını koltuğun kolundan sallandırıp yerine daha da gömülürken adama bir şeyler fısıldadı. İhtiyar büyücü yumuşak yünden gri bir tunik giymişti; daha sabah olmasına rağmen eline bir bira maşrapası vardı.

"Biraz fazla kaçırmıyor musun?" diye sordu Pol Teyze dik dik maşrapaya bakarak.

"Gücümü kazanmam lazım Pol," dedi Belgarath masum bir tavırla. "Bira kan yapar. Hâlâ yataklık hasta olduğumu unutma."

"Hastalığının ne kadarı Ço-Hag'ın bira fıçılarından ileri geliyor, emin değilim," dedi Pol. "Bu sabah kalktığında berbat görünüyordun."

"Şimdi çok daha iyiyim," dedi ihtiyar gülümseyerek. Sonra kendine bir bira daha doldurdu.

"Eminim öyledir. Ne var Garion?"

"Adara atla gezmeye çıkalım dedi," dedi Garion. "Sana nereye gittiğimi söylesem iyi olur diye düşünüm... Düşündük... Yani Adara öyle dedi."

Kraliçe Silar yumuşak bir gülümsemeyle, "En sevdiğim refakatçimi çaldın Garion," dedi.

"Özür dilerim," dedi Garion. "Eğer ona ihtiyacınız varsa gitmeyiz."

"Şaka yapıyordum canım," diye güldü kraliçe. "Haydi gidin de eğlenin."

Tam o sırada Relg salona girdi; hemen arkasından da Taiba geliyordu. Marag kadın bir kere yıkanıp da doğru dürüst elbiseler giyince hepsini şaşırtmıştı. Artık Rak Cthol'un altındaki mağaralarda buldukları ümitsiz, pis köle kadın değildi. Bembeyaz bir cildi ve dolgun bir vücudu vardı. Farkında bile olmadan o kadar büyük bir zarafetle yürüyordu ki, Kral Ço-Hag'ın kabilesinin erkekleri o yanlarından geçerken dudaklarını büzüp merakla onu seyrediyorlardı. Taiba seyredildiğinin farkındaydı, ama bu onu rahatsız etmek şöyle dursun, hoşuna gidiyor ve kendine güvenini artırıyordu. Menekşe rengi gözlerinde bir pırıltıyla sık sık gülümsüyordu. Ama Relg'den de uzaklaşmıyordu hiç. Başta Garion, kadının sırf Relg onu görsün de huzursuz olsun diye, sapkın bir eğlence isteğiyle kasten yaptığını düşünüyordu bunu; ama artık pek emin değildi. Kadın artık hiç düşünmeden Relg'i her yerde izliyordu. Az konuşuyordu, ama hep oradaydı.

"Beni mi çağırdın Belgarath?" diye sordu Relg. Sesindeki sertlik bir miktar azalmıştı, ama gözleri hâlâ şiddetli bir endişe taşıyordu.

"Relg," dedi Belgarath coşkuyla. "Aslanım benim. Gel, otur bir bira iç."

"Sağol, ben su alayım," dedi Relg kesin bir tavırla.

"Sen bilirsin," diye omuzlarını silkti Belgarath. "Diyordum ki, Prolgu'dan Sendarların ülkesinin güney sınırına kadar giden bir yeraltı yolu biliyor musun?"

"Çok uzun yol," dedi Relg.

"Dağları geçmeye kalkarsak daha uzun olur," dedi Belgarath. "Mağaralarda ne kar, ne de canavarlar var. Böyle bir yol var mı?"

"Var, "dedi Relg.

"Bizi götürür müsün," diye üsteledi ihtiyar.

"Gerekiyorsa götürürüm," diye kabullendi Relg gönülsüzce.

"Bence gerekiyor Relg," dedi Belgarath.

Relg içini çekerek, "Ben de yolculuğumuz bittiğine göre artık eve dönebilirim diye ummuştum," dedi üzüntüyle.

Belgarath güldü. "Aslında yolculuk daha yeni başladı Relg. Daha gidecek çok yolumuz var." Taiba bu söze hafif, sevimli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Garion küçük bir elin elini tuttuğunu hissetti ve eğilip salona yeni gelmiş olan Emanet'e gülümsedi. "Olur mu Pol Teyze?" dedi sonra, "Atla gezmeye gidebilir miyim?"

"Tabii canım," dedi Pol. "Ama dikkatli ol. Adara'ya gösteriş yapayım derken düşüp bir yerini kırmanı istemiyorum."

Emanet Garion'un elini bırakıp Relg'e doğru yürüdü. Durnik'in özenle kurşunla mühürlediği düğümler gene açılmıştı; oğlan Taş'ı çıkarıp Relg'e uzatarak, "Emanet?" dedi.

"Haydi alsana Relg," dedi Taiba şaşkın Ulgo'ya. "Dünyada kimse senin saflığını sorgulayamaz, değil mi?"

Relg geri çekilerek başını salladı. "Taş başka bir dinin kutsal emaneti," dedi sonra. "Ul'a değil Aldur'a ait, o yüzden dokunmam doğru olmaz."

Taiba menekşe rengi gözlerini yobazın yüzünden ayırmadan, bilmiş bilmiş gülümsedi.

"Emanet," dedi Pol Teyze. "Buraya gel."

Çocuk itaatkâr bir tavırla yanına gitti. Pol keseyi alıp açtı ve "Koy içine," dedi. Emanet içini çekerek Taş'ı keseye koydu.

"Nasıl ikide bir açıyor bunu anlayamıyorum," dedi Polgara kendi kendine, kesenin ağzını bağlarken.

Garionla Adara Kale'den çıkıp batıdaki alçak tepelere doğru at sürdüler. Gökyüzü masmaviydi, güneşse çok parlak. Sabah serinliği olmasına rağmen, geçen hafta kadar soğuk değildi hava. Atlarının ayakları altındaki otlar kahverengi ve cansızdı; kış göğünün altında yeniden yeşerecekleri zamanı bekliyorlardı. Bir saat kadar konuşmadan yan yana at sürdüler. Sonunda bir tepenin rüzgârdan korunaklı güney yüzünde durup atlarından indiler. Yan yana oturup millerce uzanan Algarya yaylasının tekdüze enginliğine bakmaya başladılar.

"Büyücülükle neler yapılabilir?" diye sordu Adara sonunda.

Garion omuzlarını silkti. "Yapana göre değişir. Bazıları çok güçlüdür, bazılarıysa pek bir şey yapamaz."

"Sen..." Duraksadı. "Şu çalıya çiçek açtırabilir misin?" Acele acele konuşmasından asıl sormak istediğinin bu olmadığını anlamıştı Garion. "Şu anda yani, kış ortasında."

Garion kuru, güdük çalıya baktı, sonra yapması gerekenleri zihninde sıraya koydu. "Açtırabilirim herhalde," diye cevap verdi sonra. "Ama bunu bu mevsimde yaparsam, çalının soğuğa karşı savunması olmadığından ölür."

"Alt tarafı bir çalı Garion."

"Niye öldüreyim ki?"

Adara gözlerini kaçırarak, "Benim için bir şey yapar mısın Garion?" diye sordu. "Küçük bir şey olsa da olur. Şu anda bir şeylere inanmaya öyle ihtiyacım var ki."

"Deneyebilirim." Kızın birden nasıl böyle karamsar oluverdiğini anlayamamıştı. "Şöyle bir şeye ne dersin?" Kuru bir dal parçası alıp dikkatle bakarak elinde çevirdi. Sonra etrafına kuru ot parçaları sararken bir yanda da tam olarak ne yapmak istediğine karar verdi. İradesini dala yönelttiğinde bunu birden yapmadı, o yüzden değişim yavaş oldu. Sefil

görünüşlü dal parçası ile otlar gözünün önünde dönüşürken, Adara'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Çok harika bir çiçek değildi belki. Uçuk lavanta rengiydi ve bariz şekilde yana yatıktı. Küçüktü, taç yaprakları da yerlerine çok sağlam tutturulmamıştı. Ama yazı hatırlatan çok tatlı bir kokusu vardı. Garion çiçeği hiç ses çıkarmadan kuzinine uzatırken kendini çok garip hissetti. Bu kez çıkan ses, her zaman büyüyle bağlı olarak hissettiği o gürleme değil, tayı dirilttiği mağarada duyduğuna benzer bir çan sesiydi, iradesini yoğunlaştırırken ise çevresinden bir şey almamıştı. Her şey kendi içinden gelmişti ve bundan derin, tuhaf bir keyif duyuyordu.

"Çok güzel," dedi Adara küçük çiçeği hafifçe tutup kokusunu içine çekerek. Kestane rengi saçları yüzünü Garion'dan gizliyordu. Başını kaldırdığında Garion gözlerinin dolu dolu olduğunu gördü, "İşe yaradı galiba," dedi kız. "En azından bir süre için."

"Ne oldu Adara?"

Kız cevap vermek yerine kahverengi çayırlara dikti gözlerini. Sonra ansızın, "Ce'Nedra kim?" diye sordu. "Diğerlerinin ondan bahsettiğini duydum."

"Ce'Nedra mı? O bir Prenses. Tolnedra İmparatoru Ran Borune'nin kızı."

"Nasıl biri?"

"Çok ufak tefek. Zaten yarı yarıya Orman Perisi. Kızıl saçlı, yeşil gözlü, kotu huylu bir kız. Şımarık veletin teki. Benden de pek hoşlanmıyor."

"Ama bunu değiştirebilirsin, değil mi?" Adara gözyaşlarını silerek güldü.

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Yani yapman gereken tek şey..." Eliyle muğlak bir işaret yaptı.

"Ha." Ne kastettiğini anlamıştı. "Hayır, başkalarının düşünce ve duygularıyla oynayamayız. Yani... Tutulacak bir şey yoktur, anlıyor musun? Nereden başlayacağımı bile bilemem."

Adara bir süre ona baktıktan sonra başını ellerinin arasına gömerek ağlamaya başladı.

"Gene ne oldu?" dedi Garion panik halinde.

"Yok bir şey," dedi kız. "Önemli değil."

"Önemli. Neden ağlıyorsun?"

"Ben... Senin büyücü olduğunu ilk duyduğumda ummuştum ki... Sonra da bu çiçeği yaptığında... Her şeyi yapabilirsin sanmıştım. Belki de benim için bir şey yapabilirsin sanmıştım."

"Ne istersen yaparım Adara. Biliyorsun bunu."

"Ama yapamazmışsın Garion. Kendin söyledin."

"Ne yapmamı isteyecektin?"

"Belki birinin bana âşık olmasını sağlayabilirsin sanmıştım. Ne saçma, değil mi?"

"Kimin?"

Kız yüzüne sessiz bir vakarla baktı; gözleri hâlâ yaşlarla doluydu "Artık ne önemi var? Sen bir şey yapamıyorsun bu konuda. Ben de. Zaten saçma bir fikirmiş baştan beri. Haydi bu konuyu konuştuğumuzu unutalım." Ayağa kalktı. "Geri dönelim artık. Sandığım kadar güzel bir gün değilmiş. Üşüdüm."

Atlarına binip Kale'nin devasa surlarına doğru sessizce yola koyuldular. Artık konuşmuyorlardı. Adara konuşmak istemediğinden, Garion ise ne diyeceğini bilemediğinden.

Garion'un yarattığı çiçek ise geride unutulmuştu. Daha önce hiç varolmamış olan çiçek, tepenin eğimiyle korunup kış güneşinde ısınarak sessiz, bitkisel bir hazla şişti ve meyve verdi. Kalbinde minik bir tohum kesesi açılarak sayısız tohumu etrafa saçtı. Tohumlar kış otlarının kökleri arasından donmuş toprağa nüfuz ettiler ve baharı beklemeye başladılar.

Sekizinci Bölüm

Ulgo kızlarının beyaz tenleri, platin rengi saçları ve koca siyah gözleri vardı. Prenses Ce'Nedra onların arasında nilüfer bahçesindeki kırmızı gül gibi kalıyordu. Kızlar birdenbire hayatlarının merkezi oluveren bu ufak tefek, enerjik yabancının her hareketini, sakin bir hayretle izliyorlardı. O bile yeterli bir tuhaflık olmasına rağmen, hayretlerinin tek nedeni saçlarının rengi değildi. Ulgolar ciddi tabiatlı, ölçülü bir halktı, pek az gülerler ya da duygularını belli ederlerdi. Ce'Nedra ise her zamanki gibi derisinin dışında yaşıyordu sanki. Onun minicik yüzündeki duygu ve ruh hali oynaşmalarını dilleri tutularak seyrediyordu kızlar. Onun anlattığı delice, zaman zaman da belden aşağı fıkralar karşısında kıpkırmızı kesilerek kıkırdaşıyorlardı. Hepsinin dert ortağı olmuştu. İçlerinden yakın arkadaş olduğu en az bir düzinesi, kalbini küçük prensese bir ara açmıştı mutlaka.

Kötü günler de vardı tabii; Ce'Nedra'nın keyfinin olmadığı, sabırsız, inatçı olduğu günler, yumuşak başlı Ulgo kızlarını sebepsiz hezeyanları yüzünden ağlaya ağlaya yanından kaçırdığı zamanlar vardı. Kızlar bu tür fırtınalardan sonra bir daha yanına yaklaşmamaya yemin billah ettiklerinde, onu hiçbir şey olmamış gibi gülüp oynarken bulabiliyorlardı.

Prenses için zor bir zamandı. Ul'un, diğerleri Rak Cthol'e giderken onun mağaralarda kalması emrine hiç tereddüt etmeden boyun eğmesinin sonuçlarını tam olarak anlamamıştı başta. Ce'Nedra hayatı boyunca olayların merkezinde yaşamıştı; şimdi ise geri plana itilmiş, hiçbir şey yapmadan sıkıcı saatlerin geçmesini bekliyordu. Duygusal yapısı beklemeye müsait değildi, arkadaşlarını ürkmüş güvercinler gibi kaçıştıran duygusal patlamaları da bu zorunlu eylemsizliğin sonucuydu.

Ruh halindeki ani değişiklikler, zavallı Gorim'e de oldukça zor anlar yaşatıyordu. Naif, yaşlı kutsal kişi, asırlardır sessiz bir tefekkür halinde yaşayıp gitmişti. Ce'Nedra ise bu sükûnetin ortasına bir kuyruklu yıldız gibi düşüvermişti. Zaman zaman tahammül sınırları zorlansa da, adamcağız bu huysuzluk anlarına, ağlama krizlerine, beklenmedik patlamalara katlanıyordu, tıpkı aniden boynuna sarılıp yüzünü öpücüklere boğduğu ani aşırı sevgi gösterilerine katlandığı gibi.

Ce'Nedra keyifli olduğu günlerde arkadaşlarını Gorim'in adasının kıyısındaki sütunların arasına topluyordu; muhabbet ediyor, gülüşüyor ve onun icat ettiği küçük oyunları oynuyorlardı. Loş ve sessiz mağara, genç kız kahkahalarıyla çınlıyordu böyle zamanlarda. Düşünceli olduğu zamanlarda ise, Gorimle beraber kısa yürüyüşlere çıkıp, terk edilmiş Prolgu kentinin altındaki bu mağara ve tüneller kompleksinin ihtişamını seyrediyordu. Anlamayan biri için prensesin kendi duygusal oyunlarına çok dalıp çevresindeki hiçbir şeyin farkında olmadığı söylenebilirdi; ancak durum böyle değildi. Karmaşık, küçük zihni, bir sinir krizinin ortalık yerinde bile gözlemleme, çözümleme ve sorgulama yeteneğini kaybetmiyordu. Gorim prensesin zihnini hem çabuk hem de öğrendiğini bir daha unutmayan cinsten olduğunu hayretle gördü. Ona halkının öykülerini anlattığında ise sık sık sorular soruyor, öykünün ardındaki anlamı araştırıyordu daima.

Bu konuşmalar sırasında prenses bir sürü şey keşfetti. Ulgo yaşamının merkezinde dinin bulunduğunu, bütün öykülerin kıssadan hissesinin, Ul'un iradesine kayıtsız şartsız boyun eğme görevi olduğunu öğrendi. Bir Tolnedralı bu durumda sızlanır, hatta tanrısıyla pazarlığa bile kalkışırdı. Nedra bu tür pazarlıklara alışıktı, karşılıklı teklif ve artırmalara girme oyununu ise, halkı kadar çok severdi. Ulgo zihni ise bu tür bir laubaliliği anlayamıyordu. "Biz bir hiçtik," diyordu Gorim. "Hiçten de az. Yerimiz, yurdumuz ve tanrımız yoktu. Ul bizim tanrımız olmayı kabul edene kadar dünyada evsiz dolaştık. Bazı yobazlar, bir tek Ulgo bile tanrımızı kızdırırsa onun bizi terk edeceğine inanır. Ul'un aklından geçenleri bilmek gibi bir iddiam yok tabii, ama onun bu kadar mantıksız olacağını sanmıyorum. Ama gene de, en başta bizim tanrımız olmaya gönüllü değildi; o yüzden en iyisi onu kızdırmamak."

"O sizi seviyor," dedi Ce'Nedra hemen. "Bize göründüğü gün bunu herkes anlayabilirdi yüzünden."

Gorim pek inanmış gibi görünmüyordu. "Umarım onu çok hayal kırıklığına uğratmamışımdır."

"Saçmalamayın," dedi prenses uçarı bir tavırla. "Tabii ki sizi seviyor. Dünyadaki herkes sever sizi." Sonra sözünü ispatlamak ister gibi uzanıp adamcağızı soluk yanağından öptü.

Gorim gülümseyerek, "Sevgili yavrum," dedi, "yüreğin o kadar açık ki, hemen senin sevdiklerini herkesin de seveceğini düşünüyorsun. Maalesef işler hep böyle yürümüyor. Mağaralarımızda benden pek hoşlanmayan bir sürü insan var."

"Laf," dedi Ce'Nedra. "Biriyle tartışmanız onu sevmediğiniz anlamına gelmez. Ben babamı çok severim ama durmadan kavga ederiz. Kavga etmek hoşumuza gider." Ce'Nedra Gorimle konuşurken "Saçmalama" ya da "Laf gibi sözler kullanmasında bir tehlike olmadığını biliyordu. Adamcağızı o kadar etkisi altına almıştı ki, ne istese diyebilirdi artık.

Çevresindekileri buna inandırmak güç olabilirdi belki, ama Ce'Nedra'nın davranışlarında hafiften hafife ama belirgin bazı değişiklikler oluyordu. Bu ciddi, ölçülü insanlara hâlâ aklına geleni yapan biri gibi görünüyordu, ama artık bir şey yapmadan ya da söylemeden önce kısa da olsa bir an düşünür olmuştu. Mağaralarda kendini birkaç kere mahcup duruma düşürmüştü ve Ce'Nedra'nın kesinlikle tahammül edemeyeceği bir şey varsa, o da mahcup düşmekti. Yavaş yavaş, belli etmeden az da olsa kendini kontrol etmenin değerini öğreniyor, hatta bazen bir hanımefendi gibi bile görünebiliyordu.

Bu arada Garion meselesini düşünecek zamanı da olmuştu. Onun yokluğu bu uzun haftalar boyunca özellikle ve açıklanamaz bir biçimde acı verici olmuştu Ce'Nedra için. Bir şeyini, çok değerli bir şeyini kaybetmiş gibiydi ve bu kayıp yerinde sızlayan bir boşluk hissi bırakmıştı. Duyguları her zaman o kadar karmaşıktı ki, onlarla asla tam olarak yüzleşmiyordu. Zaten çoğu zaman bu duygular o kadar hızlı değişirdi ki, birini anlayamadan yerine bir başkası gelmiş olurdu. Ama bu eksiklik duygusu o kadar uzun bir süredir varlığını koruyordu ki, sonunda onunla yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Aşk olamazdı bu. İmkânsızdı. Köylü bir bulaşıkçıya âşık olmak, çok hoş biri olmasına rağmen, söz konusu olamazdı. O bir İmparatorluk Prensesiydi, görevleri de apaçıktı. Eğer içinde duygularının arkadaşlıktan bir adım öteye geçtiğine dair en küçük bir şüphe olsaydı, Garionla tüm ilişkisini hemen kesmek zorunda hissederdi kendini. Ce'Nedra Garionla ilişkisini kesip onu bir daha görmemek istemiyordu ama. Böyle bir şeyi düşünmek bile gözlerinin dolup dudaklarının titremeye başlamasına yol açıyordu. O yüzden hissettiği şey aşk değildi –olamazdı. Bunu bir kere karara bağlayınca kendini daha rahat hissetmeye başladı. Bu ihtimal onu

dertlendirmişti, ama şimdi durumun böyle olmadığını mantık yoluyla kesinlikle ispatladığında rahatlamıştı. Mantığın sizi desteklemesi çok rahatlatıcı bir histi.

Geriye bir tek dostlarını beklemek kalıyordu –o sonsuz, dayanılınız bekleyiş. Neredeydiler? Nerede kalmışlardı? Bu kadar uzun sürecek ne yapıyorlardı? Bekleyiş uzadıkça, yeni edindiği kendini kontrol etme yeteneği daha sık terk eder oluyordu onu. Beyaz tenli arkadaşları da o ani patlamaları haber veren küçük işaretleri kaygıyla kolluyorlardı sürekli.

En nihayet Gorim ona dostlarının dönmekte olduğu haberini almış olduğunu söyleyince, küçük prenses heyecandan havalara uçtu. Uzun ve ayrıntılı hazırlıklar yaptı. Onları usulüne uygun bir şekilde karşılayacaktı tabii. Küçük kız taşkınlıklarına gerek yoktu. Mazbut, ölçülü, bir İmparatorluk Prensesine yakışır ve yetişkince olmalıydı karşılaması. Tabii görünüşü de.

En uygun tuvaleti seçene kadar saatlerce düşündü, sonunda yerlere kadar uzanan parlak beyaz bir Ulgo elbisesinde karar kıldı. Ancak Ulgo elbiseleri de Ce'Nedra'nın zevkine göre biraz fazla sade kalıyordu. Ölçülü olmalıydı, ama o kadar da değil. Düşünüp taşınarak elbisenin kollarını söktü, yakasında değişiklikler yaptı. Göğüs ve belde ince bir altın iplikle çapraz bağlar yaparak bu bölgeleri biraz vurguladı. Sonra çabalarının sonucunu eleştirel bir gözle değerlendirdi. Beğendi.

Sonra saç sorunu çıktı ortaya. Her zamanki serbest, dağınık stili olamazdı. Başının üstünde yumuşak bukleler halinde toplanmalı, sonra bir omuzundan aşağı bırakılarak göğsünün beyazlığına yeni bir renk katmalıydı. Kolları havada durmaktan ağrımaya başlayana kadar çalıştı. Bittikten sonra aynada elbisenin, saçının ve duruşundaki soylu ifadenin toplam etkisini inceledi. Fena değil, diyerek kutladı kendisini. Garion onu görünce ağzı açık kalacaktı. Küçük prenses pek mutluydu.

Kavuşma günü geldiğinde, bir gece önce hiç uyuyamamış olan Ce'Nedra Gorimle birlikte artık iyice alışmış olduğu çalışma odasında oturuyordu. Gorim elindeki uzun parşömeni, alttan boşaltıp üstten toplayarak okumaktaydı. O okurken de Prenses huzursuz huzursuz kıpırdanıyor, bir saç buklesini çiğneyip duruyordu.

"Bugün huzursuz gibisin çocuğum," dedi Gorim.

"Onu... Yani onları uzun süredir görmedim de..." dedi Ce'Nedra aceleyle. "Nasıl görünüyorum, iyi mi?" Bu soruyu sabahtan beri yedi sekiz kere sormuştu.

"Çok güzelsin çocuğum," diye güvence verdi Gorim.

Ce'Nedra gülümsedi.

Bir hizmetkâr Gorim'in odasına girerek, "Misafirleriniz geldiler Kutsal Kişi," dedi saygılı bir reveransla.

Ce'Nedra'nın kalbi gümbür gümbür atmaya başladı.

"Gidip onları karşılayalım mı çocuğum?" dedi Gorim parşömenini bırakıp ayağa kalkarak.

Ce'Nedra kendisini sandalyeden fırlayıp dışarı koşmaktan zorlukla alıkoydu. Kendini demir bir pençeyle kontrol altına alıp, sakin bir şekilde Gorim'in yanında yürümeye başladı. Bu arada da kendi kendine tekrarlayıp duruyordu: "Haysiyet; Ölçü; İmparatorluk Prensesesine yakışır şekilde."

Dostları Gorim'in mağarasına girdiklerinde, yol yorgunu ve kir pas içindeydiler; ayrıca yanlarında tanımadığı kişiler de vardı. Ama onun gözleri bir tek yüzü arıyordu.

Garion hatırladığından daha yaşlı görünüyordu. Zaten hep ciddi olan yüzünde, eskiden görmediği bir ağırlık vardı şimdi. Yolda başına bir şeyler gelmişti demek ki –önemli şeyler. Küçük prenses onun hayatındaki bu önemli olayları kaçırmış olmanın ezikliğini hissetti bir an.

Sonra içi buz kesti birden. Yanındaki o fasulye sırığı gibi kız da kimdi. Ayrıca Garion bu ineğe neden o kadar sevecen davranıyordu? Ce'Nedra gölcüğün sakin suları üstünden bu sadakatsiz genç adama dişlerini sıkarak baktı. Biliyordu bunun olacağını! Onu bir an için gözünden uzak tuttuğunda, gördüğü ilk kızın kollarına atılacaktı tabii. Ne cesaretle! Ne cesaretle!

Gölün öte yakasındaki grup köprüden geçip yakına geldikçe, Ce'Nedra'nın içi burkuldu iyice. Uzun boylu kız çok güzeldi. Koyu renk saçları ve yüz hatları mükemmeldi. Ce'Nedra çaresizlik içinde bir kusur aramaya başladı. Kızın yürüyüşü bile kusursuzdu! Öyle bir zarafetle ilerliyordu ki, Ce'Nedra'nın gözleri çaresizlikten yaşardı.

Acı içindeki prenses, selamlaşmaları ve tanıştırmaları duymadı bile. Algar kralına ve güzel kraliçesine kibarca reverans yaptı; Leydi Polgara'nın tanıştırdığı dolgun vücutlu güzel kadına –adı Taiba'ydı– kibarca selam verdi. Korktuğu an geliyordu ve bunu önlemenin imkânı da yoktu.

"Bu da Adara," dedi Leydi Polgara, Garion'un yanındaki güzel yaratığı göstererek.

Ce'Nedra ağlamak istiyordu. Haksızlıktı bu. Kızın adı bile çok güzeldi. Çirkin bir adı olamaz mıydı yani?

"Adara," dedi Leydi Polgara, gözlerini Ce'Nedra'nın yüzünden ayırmadan. "Bu İmparatorluk Prensesi, Asaletmeap Ce'Nedra."

Adara Ce'Nedra'nın kalbine bıçak gibi saplanan bir zarafetle reverans yaparak, "Asaletmeaplarıyla tanışmayı çok istiyordum," dedi. Sesi müzik gibiydi.

"Memnun oldum tabii," dedi Ce'Nedra yukarıdan bir tavırla. Vücudunun her zerresi bu nefret edilesi rakibeye saldırmak istese de, vakur ve sessiz duruşunu bozmadı. Herhangi bir tepki, yüz ifadesindeki en ufak bir hoşnutsuzluk bile, Adara'nın zaferini kesinleştirirdi. Ce'Nedra kesin yenilgiyi kabullenemeyecek kadar prensesti –kadındı. Sanki işkence görüyormuş kadar gerçek bir acı çekmesine rağmen, takınabildiği en haşmetli Prenses Hazretleri edasıyla dimdik durdu, içinden bütün unvanlarını tekrarlayarak, kim olduğunu kendine hatırlatmaya, gücünü toplamaya çalışıyordu. İmparatorluk

Prensesi ağlamaz. Ran Borune'nin kızı sızlanmaz. Tolnedra'nın çiçeği salak bir bulaşıkçı oğlan başkasına âşık oldu diye asla acı çekmez.

"Özür dilerim Leydi Polgara," dedi sonunda, titreyen elini alnına götürerek. "Ama bir anda şiddetli bir başağrısı saplandı, izninizle." Cevap beklemeden dönüp Gorim'in evine doğru yürümeye başladı. Tam Garion'un yanından geçerken bir an duraklayarak "Umarım çok mutlu olursun," dedi.

Garion hiç anlamadan bakıyordu.

Artık bu kadarı da olmazdı. Duygularını Adara'dan gizlemesi kesinlikle şarttı, ama bu Garion'du ve ne hissettiğini ona bildirmeliydi. "Senden tiksiniyorum Garion," diye fısıldadı şiddetle. "Bir daha yüzünü görmek bile istemiyorum."

Garion gözlerini kırpıştırdı.

"Senden ne kadar iğrendiğimi tahmin bile edemezsin." Sonra gene dimdik, başını eğmeden Gorim'in evine doğru yürümesine devam etti.

İçeri girer girmez odasına koşup kendini yatağa attı ve kırık bir kalple ağlamaya başladı.

Kapıda hafif bir ayak sesi duydu; Leydi Polgara yanındaydı. "Pekâlâ Ce'Nedra," diyordu Polgara, "ne oluyor bakalım?" Yatağın kenarına oturup elini ağlayan küçük prensesin omuzuna koymuştu.

"Ah Leydi Polgara," diye sızlandı Ce'Nedra kollarına atılarak. "O-onu ka-kaybettim. O-o kıza âşık."

"O da kim canım?" diye sordu Polgara sükûnetle.

"Garion. Adara'ya âşık, benimse yaşadığımın bile farkında değil."

"Sen şaşkın ördeğin tekisin Ce'Nedra," dedi Polgara yumuşak bir sesle.

"Ama onu seviyor, değil mi?" diye sordu Ce'Nedra.

"Tabii seviyor canım."

"Biliyordum," diye hıçkırmaya başladı Ce'Nedra yeniden.

"Sevmesi çok normal," dedi Polgara. "Ne de olsa kuzini."

"Kuzini mi?" Yüzü gözyaşlarından sırılsıklam olan Ce'Nedra ansızın doğruluverdi.

"Teyzesinin kızı," dedi Polgara. "Garion'un annesinin Algar olduğunu biliyordun, değil mi?"

Ce'Nedra ses çıkarmadan başını hayır anlamında salladı.

"Yani mesele bu mu şimdi?"

Ce'Nedra başıyla onayladı. Ağlaması kesilivermişti.

Leydi Polgara elbisesinin yeninden bir mendil çıkarıp küçük kıza uzatarak, "Burnunu sil canım," dedi. "Burnunu çekmek sana hiç yakışmıyor."

Ce'Nedra sümkürdü.

"Sonunda kabul ettin demek," dedi Polgara. "Ben de daha ne kadar erteleyeceğini merak ediyordum."

"Neyi kabul ettim?"

Polgara dik dik yüzüne bakınca, Ce'Nedra kızararak başını önüne eğdi. "Bu daha iyi," dedi Polgara. "Benden bir şeyler gizlemeye çalışma Ce'Nedra. Hem faydası yok, hem de işleri senin için daha zorlaştırıyor."

Ce'Nedra itiraf ediverdiği şeyin sonuçlarını fark edince gözleri faltaşı gibi açıldı. "Mümkün değil," dedi müthiş bir dehşetle. "Olamaz."

"Babamın pek sevdiği deyişle, hemen hemen her şey mümkündür," dedi Polgara.

"Ne yapacağım şimdi?"

"Önce gidip yüzünü yıka," dedi Polgara. "Bazı kızlar kendilerini çirkinleştirmeden ağlayabilir, ama senin rengin müsait değil buna. Korkunç bir haldesin. Sana tavsiyem, mümkün olduğunca halkın önünde ağlama."

"Onu kastetmedim," dedi Ce'Nedra. "Garion'u ne yapacağım?"

"Bir şey yapman gerektiğini sanmıyorum canım. Zamanla işler kendi kendine düzelecektir."

"Ama ben bir prensesim, o ise- yani sadece Garion. Böyle şeylere izin verilmez ki."

"Her şey yoluna girer," dedi Leydi Polgara. "Güven bana Ce'Nedra. Çok uzun bir süredir bu gibi şeyleri ayarlamakla uğraşıyorum. Şimdi gidip yüzünü yıka."

"Kendimi rezil ettim, değil mi?" diye sordu Ce'Nedra.

"Halledilemeyecek kadar kötü bir durum yok," dedi Polgara soğukkanlılıkla. "Dostlarını uzun bir aradan sonra yeniden görmenin heyecanına verip geçiştirebiliriz. Bizi gördüğüne sevindin, değil mi?"

"Ah, Leydi Polgara," diyerek ona sarıldı Ce'Nedra. Aynı anda hem gülüyor, hem ağlıyordu.

Ce'Nedra'nın ağlama krizinin yol açtığı hasar giderildikten sonra, Gorim'in çalışma odasında oturan diğerlerinin yanına gittiler.

"İyileştin mi çocuğum?" diye sordu Gorim; sevgi dolu ihtiyar yüzünde kaygı okunuyordu.

"Sinirleri bozulmuş o kadar Kutsal Kişi," dedi Leydi Polgara. "Fark etmişsinizdir herhalde, prensesimiz biraz gergindir."

"Öyle kaçtığım için kusura bakmayın," dedi Ce'Nedra Adara'ya. "Aptallık ettim."

"Asaletmeap hiç aptal olabilir mi?" dedi Adara.

Ce'Nedra çenesini kaldırarak, "Tabii ki olabilirim," dedi. "Benim de herkes kadar kendimi kamuouyu önünde küçük düşürmeye hakkım var."

Adara güldü ve sorun çözülmüş oldu.

Ama hâlâ çözülmeyen bir sorun daha vardı tabii. Ce'Nedra Garion'dan sonsuza kadar nefret ettiğini beyan ettiğinde biraz ileri gitmiş olduğunu fark etti. Delikanlının yüzünde hâlâ şaşkın, hatta biraz yaralanmış bir ifade vardı. Ce'Nedra onu üzmüş olduğunu unutmaya karar verdi. Gorim'in adasının kıyısındaki olay yüzünden kendisi acı çekmişti, Garion'un da biraz –çok değilse de biraz– acı çekmesi adil bir durum olurdu. Bunu hak etmişti doğrusu. Ona kederlenmesi için bir süre tanıdı –en azından kederleneceğini umuyordu– sonra o düşmanca sözler hiç ağzından çıkmamış gibi sıcak, hatta sevecen davranmaya başladı. Garion'un kafası daha da karışmış gibiydi; ama o zaman da en baştan çıkarıcı gülümsemesini tam gücüyle delikanlıya yöneltti ve müthiş etkisini görerek kendini bir daha kutladı. Sonra da onunla bir daha ilgilenmedi.

Belgarath ve Leydi Polgara Rak Cthol maceralarını anlatırlarken, prenses mazbut bir tavırla Adara'nın yanında oturup yarı dinleyerek son bir saatte olup bitenleri düşünüyordu. Ansızın birinin kendisine baktığını hissederek başını kaldırdı. Leydi Polgara'nın Emanet dediği küçük sarışın oğlan, minik yüzünde ciddi bir ifadeyle onu seyrediyordu. Çocuğun gözlerinde bir gariplik vardı. Ce'Nedra birdenbire oğlanın doğruca kalbine baktığından emin oldu. O zaman çocuk gülümsedi; Ce'Nedra bu gülümseme karşısında sebebini bilmediği müthiş bir keyif hissiyle dolup taştı. Emanet gülümseyerek ona yaklaştı, sonra minik elini belindeki bir keseye daldırdı. Yuvarlak, gri bir taş çıkarıp ona uzatarak "Emanet?" dedi. Ce'Nedra bir an için taşın derinliklerinde mavi bir pırıltı görür gibi oldu.

"Dokunma ona Ce'Nedra," dedi Leydi Polgara, elinin tam taşa uzanırken donup kalmasına neden olan bir ses tonuyla.

"Durnik," diye seslendi Leydi Polgara hafif sitemli bir sesle.

"Pol Hanım," dedi Durnik çaresiz bir tavırla. "Ne yapacağımı bilemiyorum. Nasıl mühürlersem mühürleyeyim, bir yolunu bulup açıyor."

"Söyle kaldırsın şunu," dedi Pol bıkkın bir halde.

Durnik oğlanın yanına gidip diz çöktü ve hiç ses çıkarmadan keseyi açtı. Oğlan taşı kesenin içine attı, Durnik de iplerini mümkün olduğunca gererek ağzını sıkıca bağladı. Bu iş bittiğinde oğlan sevgiyle demircinin boynuna

sarıldı. Durnik biraz utanarak çocuğu elinden tutup götürüyordu ki, Emanet elini kurtarıp bu sefer de Ce'Nedra'nın kucağına atladı. Büyük bir ciddiyetle prensesi yanağından öptü, kollarının arasına kıvrılıp derhal uykuya daldı.

Ce'Nedra'nın içinde daha önce hiç tanımadığı duygular kıpırdaştı. Sebebini bilmiyordu, ama şu anda hayatı boyunca hiç olmadığı kadar mutluydu. Çocuğu bağrına basıp yanağını sarışın buklelerine bastırdı, içinden oğlanı sallayıp ninni söylemek geliyordu.

"Acele etmemiz gerek," diyordu Belgarath Gorim'e. "Relg'in yardımıyla bile Sendarya sınırına varmamız bir haftamızı alır. Sonra bütün ülkeyi boydan boya geçeceğiz. Yılın bu vakti Sendarya'da kar çok hızlı birikir. Daha da beteri, Rüzgârlar Denizi'nde fırtına mevsimi; Sendarya'dan Riva'ya açık denizde çok yolumuz var.

"Riva" kelimesi Ce'Nedra'yı dalmış olduğu hayallerden uyandırdı.

Jeebersle birlikte Tol Honeth'deki İmparatorluk Sarayı'ndan kaçtıklarından beri, kafasında hep aynı düşünce ön plandaydı. Riva'ya gitmeyecekti. Bir ara bu konuda taviz vermiş gibi göründüyse de, aslında bu bir oyundan ibaretti. Ama şu anda tavrını açıkça ortaya koymalıydı. Vo Mimbre Anlaşması'nın kurallarına uymaya neden bu kadar kesinlikle karşı olduğunu tam olarak hatırlamıyordu. Arada o kadar çok şey olmuştu ki, aynı insan değildi artık. Ama kim olursa olsun, bir şey kesindi. Riva'ya gitmeyecekti. Bu bir ilke meselesiydi.

"Sendarya'ya vardığımızda bir İmparatorluk garnizonuna ulaşabilirim sanıyorum," dedi sanki bu mesele çoktan halledilmiş gibi, sıradan bir şey söylercesine.

"Niye böyle bir şey yapacaksın canım?" diye sordu Leydi Polgara.

"Daha önce de söylediğim gibi, Riva'ya gitmiyorum," diye cevap verdi Ce'Nedra. "Lejyonerler Tol Honeth'e dönmeme yardımcı olurlar."

"Belki de babanı ziyaret etmen iyi olur," dedi Polgara sükûnetle.

"Gitmeme izin verek misiniz yani?"

"Öyle bir şey söylemedim. Bahar sonu ya da yaz başında Riva'dan Tol Honeth'e giden bir gemi bulabiliriz. Riva ile İmparatorluk arasında epey ticaret yapılıyor."

"Beni iyice anladığınızı sanmıyorum Leydi Polgara. Her ne olursa olsun Riva'ya gitmeyeceğimi söyledim."

"Duydum Ce'Nedra. Ama yanılıyorsun. Riva'ya gidiyorsun. Orada bir randevun var, unuttun mu?"

"Gitmeyeceğim!" Ce'Nedra'nın sesi bir iki oktav tizleşti.

"Gideceksin." Polgara'nın sesi sakindi, ama çelik gibi bir kararlılık vardı bu sözlerde.

"Kesinlikle reddediyorum," dedi prenses. Daha da devam edecekti, ama minik bir parmak dudaklarını okşadı. Kollarında uyuyan çocuk elini uzatıp ağzına dokunmuştu. Huylanarak başını çekti. "Daha önce de söyledim, bu saçmalığa boyun eğmeyi..." Çocuk tekrar dudaklarına dokundu. Ona bakan gözleri uykuluydu, ama bakışı sakin ve güven vericiydi. Ce'Nedra ne diyeceğini unuttu. "Rüzgârlar Adası'na gitmiyorum," dedi sonunda. "O kadar." Hiç de olması gerektiği kadar kesin çıkmamıştı sesi.

"Bu tartışmayı daha önce birkaç kere yapmıştık galiba," dedi Polgara.

"Buna hakkınız yok..." Ce'Nedra'nın kafası yeniden karıştı ve sözlerini unuttu. Çocuğun gözleri o kadar maviydi ki... Bakışlarını bu gözlerden ayıramıyor, o müthiş rengin içine dalıyordu sanki. Başını salladı. Bir tartışmanın ucunu kaçırmak hiç başına gelmiş bir şey değildi daha önce. Kafasını toplamaya çalıştı. "Herkesin önünde aşağılanmayı reddediyorum," dedi. "Riva Kralının Taht Salonunda, Alornlar benimle dalga geçerken dilenci gibi beklemeyeceğim." Bu daha iyiydi. Kafa karışıklığı geçiyordu sanki. Elinde olmadan çocuğa baktı ve her şey gene karmakarışık oldu. "Giyecek doğru dürüst bir elbisem bile yok," diye sızlandı sonra. Niye demişti ki bunu şimdi?

Polgara bir şey söylemeden, bilge gözlerle prensesin bocalamasını seyrediyordu. Ce'Nedra söylenmeye devam etti, ama itirazları giderek daha

da anlamsızlaşıyordu. Tartışması sürerken, Riva'ya gitmemesi için gerçek bir neden olmadığını fark etti. İtirazları saçma, hatta çocukçaydı. Niye bu kadar büyütüyordu ki? Kucağındaki oğlan ona bakarak cesaret veren bir şekilde gülümsedi ve Ce'Nedra da elinde olmadan ona gülümseyerek son savunmalarını da bıraktı. Son bir deneme yaptı: "Saçma bir formalite zaten bu Leydi Polgara. Beni Riva Kralının Taht Salonunda bekleyen kimse olmayacak ki. Hiç olmadı. Riva soyu yok artık." Gözlerini zorla çocuğun yüzünden ayırdı. "Gitmem şart mı?"

Leydi Polgara başıyla onayladı.

Ce'Nedra içini çekti. Bütün bu pazarlığın ne gereği vardı ki? Basit bir yolculuğu bu kadar büyütecek ne vardı? Bir tehlikesi yoktu. Eğer insanları sevindirecekse inatçılığa gerek yoktu doğrusu. "Pekâlâ, pekâlâ," dedi sonunda. "Herkes için bu kadar önemliyse Riva'ya gidebilirim." Her nedense bunu söyleyince kendini çok daha iyi hissetti. Kucağındaki çocuk tekrar gülümsedi, hafifçe yanağını okşadı, sonra yeniden uykuya daldı. Ani ve açıklanamaz bir mutluluğa kapılan prenses, yanağını çocuğun buklelerine dayadı, sonra onu hafifçe sallayarak bir ninni mırıldanmaya başladı.

İkinci Kısım

Riva

Dokuzuncu Bölüm

Relg onları yine mağaraların karanlık, sessiz dünyasından geçirdi ve Garion yine bu yolculuğun her anından nefret etti. Ce'Nedra'nın yaşlı, naif Gorimle uzun uzun ve gözyaşları içinde vedalaşmasının ardından Prolgu'dan ayrılmaları, çok eskilerde kalmış bir olay gibi geliyordu ona. Prenses Garion'u şaşırtıyordu biraz; küf kokulu karanlıkta tökezleye tökezleye yürürken bu konuyu düşündü. Ce'Nedra birçok bakımdan, hafifçe de olsa değişmiş gibiydi ve bu değişim Garion'u huzursuz ediyordu.

En sonunda, karanlıkta geçen sayısız günün ardından, dik bir yarın duvarında, çalılarla gizlenmiş bir mağara ağzından tekrar açık havaya ve ışığa çıktılar. Dışarıda yoğun bir kar vardı ve iri taneler rüzgârsız havada ağır ağır süzülüyorlardı.

"Burasının Sendarya olduğundan emin misin?" diye sordu Barak Relg'e, mağara ağzındaki çalıları yarıp geçerken.

Relg omuzlarını silkerek gözlerini ışıktan korumak için peçesini yüzüne örttü. "Ulgo'da değiliz."

"Ulgo'nun dışında çok yer var Relg," dedi Barak ekşi bir suratla.

"Sendarya'ya benziyor," dedi Kral Ço-Hag eyerinin üstünde eğilip mağaranın ağzından yağan kara bakarak. "Günün hangi vakti olduğunu tahmin edebilen var mı?"

"Bu kadar şiddetli yağış varken kestirmek çok zor baba," dedi Hettar. "Atlar öğle vakti olduğunu düşünüyorlar, ama onların zaman duyusu pek kesin değildir."

"Harika," dedi İpek alayla. "Nerede olduğumuzu ve vakti bilmiyoruz. Müthiş bir başlangıç."

"Çok büyütme İpek," dedi Belgarath bezgin bir tavırla. "Bütün yapmamız gereken kuzeye gitmek. Eninde sonunda Büyük Kuzey Yolu'na çıkarız."

"Peki," dedi İpek. "Ama kuzey ne taraf?"

Belgarath çalıların arasından sıyrılarak karlı vadiye çıkarken, Garion dedesine dikkatle baktı. İhtiyarın yüzü yorgunluktan kırışmış, göz altlarında siyah torbacıklar oluşmuştu yeniden. Kale'deki iki haftalik dinlenmeye ve Pol Teyzenin yola çıkabileceğine dair görüş belirtmesine rağmen, Belgarath hâlâ tam olarak iyileşmemişti belli ki.

Hepsi mağaradan çıktıklarında, kalın pelerinlerine sarındılar yola çıkmak için eyer kayışlarını sıktılar.

"Pek hoş bir yer değil, değil mi?" dedi Ce'Nedra Adara'ya, etrafa hoşnutsuz bir ifadeyle bakarak.

"Burası dağlık arazi," dedi Garion hemen anayurdunu savunmayı geçerek. "Doğu Tolnedra dağlarından daha kötü değil."

"Daha kötü demedim Garion," dedi Ce'Nedra çileden çıkarıcı tavırla.

Birkaç saat yol gittikten sonra, ormanın içlerinden bir yerlere gelen balta sesleri duydular. "Oduncular," dedi Durnik. "Gidip yol sorayım." Balta seslerine doğru uzaklaştı. Döndüğünde yüzünde hafif öfkeli bir ifade vardı. "Güneye gidiyörmüşüz," dedi ötekilere.

"Tabii öyle olacaktı," dedi İpek alayla. "Zamanı öğrenebildin mi?"

"Akşama yakın," dedi Durnik. "Oduncular eğer batıya dönen kuzeybatı yönünde giden bir yola çıkacağımızı söylüyorlar. Onu izlersek de Muros'un yirmi fersah kadar ötesinde Büyük Kuzey Yolu'na varırmışız."

"Bakalım karanlık basana kadar yolu bulabilecek miyiz," dedi Belgarath.

Dağlardan inmeleri birkaç günlerini aldı; doğu Sendarya'nın tenha bölgelerinden çıkıp Sulturn Gölü çevresindeki daha sık yerleşimli ovalara varmak ise birkaç güne daha maloldu. Bu zaman boyunca aralıksız kar yağıyordu ve merkezi Sendarya'nın işlek yolları, bembeyaz tepeler arasında ıslak, kahverengi birer yara izine dönmüştü. Kalabalık oldukları için mola verdiklerinde düzgün, damları karla kaplı köylerdeki hanlara dağılmaları

gerekiyordu. Prenses Ce'Nedra hem uğradıkları köyleri hem de kaldıkları hanları tasvir etmek için sık sık "acayip" kelimesini kullanıyordu ki, Garion onun bu kelimeye düşkünlüğünden biraz alınmaya başlamıştı.

Şu anda geçmekte oldukları krallık, onun bir yıldan fazla bir süre önce ayrıldığı Sendarya'ya hiç benzemiyordu. Garion geçtikleri her köyde seferberliğin izlerini görebiliyordu. Milis grupları köy meydanlarındaki kar çamurunda talim yapıyorlardı; tozlu tavanaralarından ve rutubetli mahzenlerden bulunup çıkarılmış eski kılıçlar, yamulmuş mızraklar, pasları temizlenerek herkesin yaklaşmakta olduğunu bildiği savaş için hazırlanmıştı. Bu barışsever köylülerin savaşçı gibi görünmek için harcadıkları çabalar bazen komik oluyordu. Ev yapımı üniformaları kırmızı, mavi ve yeşilin bütün tonlarını içeriyordu. Parlak renkli sancakları ise pek kıymetli etekliklerini bu işe harcadıklarının kanıtıydı. Ancak bu basit insanların yüzünde ciddi bir ifade vardı. Delikanlılar üniformalarıyla kızlara hava atmaya, orta yaşlılar ise savaş gazisi gibi görünmeye çalışsalar da, köylerdeki hava asık yüzlüydü. Sendarya sessizce savaşın kıyısına gelmiş bekliyordu.

Sulturn'a girerlerken, geçtikleri köyleri düşünceli bir ifadeyle izlemekte olan Pol Teyze sonunda bir karar vermiş gibi, "Baba," dedi Belgarath'a. "Sen Ço-Hag ve ötekilerle birlikte Sendar'a doğru yola devam et. Durnik, Garion ve ben bir yere uğrayacağız."

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Faldor'un çiftliğine."

"Faldor'a mı? Neden?"

"Hepimiz geride bir şeyler bıraktık. Bizi o kadar aceleyle yola çıkardın ki eşyalarımızı bile toplayamadık." Yüzündeki ifade ve ses tonu o kadar önemsiz bir şey söylüyormuş gibiydi ki, Garion anında bir şey gizlemekte olduğunu hissetti; Belgarath'ın kaşlarını bir an kaldırmasından da, ona her şeyi söylememekte olduğunu anladı.

"Zamana sıkışmaya başladık Pol," dedi ihtiyar.

"Daha vakit var Baba," dedi Pol. "O kadar da uzak değil yolumuz. Bir iki gün sonra size yetişiriz."

"Bu kadar önemli mi Pol?"

"Evet baba, bence önemli. Emanet'e göz kulak ol, olur mu? Bizimle gelmesi gerekmiyor."

Silahlarına takılmadan bir "Sağa dön!" komutunu yerine getirmeye çabalayan milisleri seyreden Prenses Ce'Nedra'dan çınlayan bir kahkaha yükseldi. Bakışlarını kıkırdayan İmparatorluğun Mücevherine çeviren Pol Teyzenin yüzündeki ifade değişmedi. Yalnızca, "Bunu da yanımıza alacağız galiba," diye ekledi.

Ce'Nedra doğruca Kral Fulrach'ın Sendar'daki konforlu sarayına gitmediğini öğrenince şiddetle itiraz etti, ama bunun Pol Teyze üzerinde bir etkisi olmadı.

"Kimseyi dinlemez mi hayatında?" diye homurdandı küçük prenses Garion'a, Pol Teyze ile Durnik'in arkasında Medalya'ya doğru at sürerlerken.

"Hep dinler," dedi Garion. "Ama hiç fikrini değiştirmiyor."

"Pek değiştirmez, ama mutlaka dinler."

Pol Teyze omuzunun üstünden onlara baktı. "Kukuletanı kaldır Ce'Nedra," dedi sonra. "Kar yine başladı; saçlarının ıslanmasını istemiyorum."

Prenses cevap vermek üzere derin bir nefes aldı.

"Ben olsam yapmazdım," dedi Garion dişlerinin arasından.

"Ama..."

"Şu anda tartışma havasında değil."

Ce'Nedra ona öfkeyle baktı, ama sesini çıkarmadan kukletasını da başına çekti.

O akşam Medalya'ya vardıklarında hâlâ hafif hafif kar yağıyordu. Ce'Nedra'nın indikleri handa kendilerine verilen odalara gösterdiği tepki tahmin edilebileceği gibiydi. Garion kızın patlamalarının doğal bir temposu olduğunu fark etmişti. Asla avazı çıktığı kadar bağırarak başlamıyordu işe, etkileyici bir kreşendo ile, ağır ağır ulaşıyordu oraya. Bu defa da tam haykırmaya başlayacaktı ki, lafı ağzında kaldı.

"İyi terbiye görmek de bir başka oluyor," dedi Pol Teyze Durnik'e sükûnetle. "Garion'un bütün eski dostları bundan müthiş etkilenecektir, sence de öyle değil mi?"

Durnik gülümsemesini gizlemeye çalışarak başını çevirdi. "Kesinlikle öyle Pol Hanım."

Ce'Nedra'nın ağzı hâlâ açıktı, ama nutku yarıda kalmıştı. Garion bu ani sessizlik karşısında hayrete düştü. "Biraz saçmalıyordum değil mi?" dedi Ce'Nedra kısa bir aradan sonra. Ses tonu makuldü, hatta neredeyse iyi huyluydu.

"Evet canım," dedi Pol Teyze. "Biraz."

Erat ana yolundan ayrılıp Faldor'un çiftliğine giden kır yoluna saptıklarında, ertesi gün öğle vaktine yaklaşmıştı. O sabahtan ben Garion'un heyecanı dayanılmaz ölçüye varmıştı. Artık her yol işareti, her ağaç ve çalı ona tanıdık geliyordu. Şurada giden Faldor'un bir işine koşan ihtiyar Cralto değil miydi? Hani eyersiz ata binmiş olan. Sonunda, bir lağım hendeğındeki çalıları ve kuru dalları toplayan uzun boylu şahsı görünce, artık kendini tutamadı. Atını mahmuzlayıp bir çitin üstünden atladı ve karlı tarlada tek başına çalışan adama doğru dörtnala ilerledi.

"Rundorig!" diye haykırdı atını durdurup yere atlarken.

"Buyrunuz Efendim?" dedi Rundorig, hayretle gözlerini kırpıştırarak.

"Rundorig, benim, Garion. Beni tanımadın mı?"

"Garion mu?" Rundorig Garion'un yüzüne dikkatle bakarak gözlerini birkaç kere daha kırpıştırdı. Sonra kapalı bir havada güneşin doğuşu gibi, yüzünde

bir ışık belirdi. "Hey, doğru söylüyorsun," dedi. "Sen Garion'sun değil mi?"

"Tabii ki Garionum Rundorig," diye haykırdı Garion dostunun eline uzanarak.

Ama Rundorig ellerini arkasına çekerek bir adım geriledi. "Elbiselerin Garion! Dikkatli olsana. Bak çamur içindeyim."

"Elbiselerimden bana ne Rundorig. Sen benim dostumsun."

Uzun boylu delikanlı inatla başını salladı. "Elbiselerini çamurlama. Çok şıklar. Ben temizlendikten sonra el sıkışacak bol vaktimiz olur." Merakla Garion'a baktı. "Nereden buldun bu elbiseleri? Bir de kılıcın var ha? Faldor kılıç kuşandığını görmesin. Bilirsin böyle şeyleri onaylamaz."

İşler pek yolunda gitmiyor gibiydi. "Doroon nasıl?" diye sordu Garion. "Zubrette ne yapıyor?"

"Doroon geçen yaz taşındı," dedi Rundorik hatırlamaya çalışarak. "Annesi yeniden evlendi, Winold'un öteki tarafındaki bir çiftlikteler şimdi. Zubrette... Zubrette ile ben sen gittikten bir süre sonra birlikte gezmeye başladık." Uzun boylu delikanlı ansızın kızararak mahcup bir tavırla yere baktı; biraz kafası karışmıştı. "Aramızda anlaşma gibi bir şey var Garion," dedi kekeleyerek.

"Harika Rundorig!" diye haykırdı Garion, içine küçük bir bıçak gibi saplanan hayal kırıklığını örtmeye çalışarak.

Ama Rundorig devam ediyordu artık, "İkinizin birbirinizden hoşlandığınızı biliyorum," dedi yüzünde müthiş mutsuz bir ifadeyle. "Onunla konuşurum." Başını kaldırdığında gözleri dolmuştu. "Senin döneceğini bilseydik ileri gitmezdik Garion."

"Dönmüş sayılmam Rundorig," dedi Garion aceleyle, dostunu rahatlatmaya çalışarak. "Öyle bir uğramıştık, eşyalarımızı almak için. Hemen yola çıkacağız."

"Zubrette'i de alacak mısın?" dedi Rundorig, Garion'un içini acıtan, donuk, hüzünlü bir sesle.

"Rundorig," dedi Garion çok soğukkanlı bir tavırla. "Benim artık bir evim bile yok. Bir gece bir sarayda, bir gece yol kıyısında çamur içinde yatıyorum. Zubrette için böyle bir hayat ister miyiz hiç?"

"Ama eğer istersen o gene de seninle gelir," dedi Rundorig. "Seninle birlikte olmak için her şeye katlanır."

"Ama biz buna izin veremeyiz, değil mi? Bizim açımızdan, ikinizin arasındaki anlaşma resmi sayılır."

"Ona yalan söyleyemem Garion," dedi uzun boylu delikanlı.

"Ben söylerim," diye kestirip attı Garion. "Özellikle evsiz barksız bir serseri hayatı yaşamasına engel olmaya yarayacaksa bu. Sen ağzını açma, bırak ben konuşayım." Sırıttı. "Eski günlerde olduğu gibi."

Rundorig'in yüzüne de yavaş yavaş utangaç bir gülümseme yayıldı.

Çifliğin ana kapısı açıktı ve dürüst Faldor yüzünde bir gülümseme, keyifle ellerini ovuşturarak Pol Teyze, Durnik ve Ce'Nedra'nın çevresinde dolanıyodu. Uzun boylu çiftçi her zamanki kadar sırım gibiydi ve uzun çenesi onlar ayrılalı beri daha da uzamıştı sanki. Şakaklarındaki kırlar artmıştı, ama kalbi değişmemişti.

Prenses Ce'Nedra mazbut bir tavırla küçük grubun bir yanında duruyordu; Garion kızın yüzünü inceleyerek tehlike işaretleri aradı. Kurduğu planı altüst edebilecek biri varsa, o da Ce'Nedra'ydı; ama ne yaptıysa onun içinden geçenleri okuyamadı.

Derken, iş avluyu çepeçevre kuşatan balkonun merdivenlerinden Zubrette göründü. Bir köylü elbisesi giymişti, ama saçları hâlâ altın rengiydi; eskisinden de daha güzeldi. Binlerce anı üşüştü Garion'un başına; yapması gereken şeyin acısı da iyice belirginleşti. Beraber büyümüşlerdi; aralarındaki bağlar o kadar derindeydi ki, bir yabancı ilk bakışta aralarında geçenleri kavrayamazdı. Ve Garion işte o bakışta söyledi yalanını.

Zubrette'in gözleri aşka doluydu ve yumuşak dudakları Garion'un soracağına emin olduğu soruyu, daha o sormadan cevaplamak istermiş gibi aralıktı. Garion'un bakışında ise dostluk ve hatta şefkat vardı, ama aşk yoktu. Zubette'in yüzünde gördüğüne inanamayan bir hayret ifadesi dolaştı, sonra kızardı. Onun mavi gözlerindeki ümidin söndüğünü görmek Garion'a bir bıçak yarası kadar keskin bir acı verdi. Daha da kötüsü, Zubrette onun yüzünün bütün ayrıntılarını inceden inceye inceleyip, bir hayat boyu yetecek kadar anı depolarken, aynı kayıtsız ifadeyi sürdürmek zorunda olmasıydı. Sonra kız dönüp bir iş bahane ederek yanlarından uzaklaştı. Garion bundan sonra Zubrette'in ondan kaçacağını, onu hayatında son kez görmüş olduğunu biliyordu.

Doğru olanı yapmıştı ama kalbi de kırılmıştı işte. Rundorigle bir bakışarak söylenmesi gereken her şeyi söylemiş oldular. Sonra hüzünle, hep bir gün evleneceğini düşündüğü kızın uzaklaşmasını izledi. Zubrette bir köşeyi dönüp gözden kaybolunca, acı acı içini çekerek döndü ve Ce'Nedra'nın kendisini izlemekte olduğunu gördü. Kızın bakışı, Garion'un o anda ne yapmış olduğunu ve bunun ona neye malolduğunu anladığını gösteriyordu. Anlayış vardı bu bakışta, bir de soru.

Faldor'un bütün ısrarlarına karşın, Polgara şeref misafiri rolünü hemen reddetti. Parmakları mutfaktaki tanıdık eşyalara dokunmak için kaşınıyor gibiydi. Mutfağa girer girmez pelerini bir çiviye asıldı, beline bir önlük bağlandı ve elleri hemen işe koyuldu. Bir buçuk dakika kadar kibar önerilerde bulundu, sonra emirler yağdırmaya başladı ve her şey normale döndü. Faldorla Durnik ellerini arkalarına kavuşturmuş avluda volta atıyor, depolara bakıyor, havadan sudan konuşuyorlardı. Garion yanında Prenses Ce'Nedra ile mutfağın kapısında kalakalmıştı.

"Bana çiftliği gezdirir misin Garion?" diye sordu Ce'Nedra çok alçak bir sesle.

"İstersen."

"Leydi Polgara yemek pişirmeyi gerçekten bu kadar çok mu seviyor?" Sıcak mutfağa, Pol Teyzenin keyifle bir şarkı mırıldanarak pasta hamuru açışına baktı.

"Galiba," dedi Garion. "Mutfağı çok düzenli bir yerdir ve Pol Teyze düzeni sever. Bir uçtan yiyecek girer, öbür uçtan akşam yemeği çıkar." Duvarında pırıl pırıl tavalarla tencerelerin asılı durduğu alçak tavanlı mutfağa baktı. Hayatı dönüp bıraktığı yere yeniden gelmişti sanki. "Ben burada büyüdüm," dedi alçak sesle. "Daha beteri de olabilirdi."

Ce'Nedra'nın minik eli, elinin içine kayıverdi. Dokunuşu kararsızdı, sanki nasıl karşılanacağından emin değilmiş gibi. Onun elini tutmakta hem tuhaf hem de rahatlatıcı bir şey vardı. Çok küçük bir eldi. Bazen Garion Ce'Nedra'nın ne kadar küçük olduğunu unutuveriyordu. Şu anda da kız çok küçük, çok kırılgan görünüyordu ve Garion her nedense kendini ona kol kanat germekle görevli hissediyordu. Kolunu omuzuna atsa doğru olur mu acaba diye düşündü.

Birlikte çiftliği dolaşmaya başladılar. Ahırları, ağılları ve kümesleri gezdiler. Sonunda her zaman için Garion'un en gözde saklanma yeri olan samanlığa vardılar. "Pol Teyzenin bana bir iş vereceğini anladığımda hep buraya saklanırdım," dedi Garion mahcup bir gülüşle

"Çalışmak istemiyor muydun?" diye sodu Ce'Nedra. "Buradaki herkes her an çok meşgul görünüyor."

"Tembellikten değil," dedi Garion. "Sadece onun verdiği işlerin bazıları epeyce tatsız olurdu."

"Bulaşık yıkamak gibi mi?" dedi Ce'Nedra gözleri ışıldayarak.

"Evet, en sevdiğim işlerden biri sayılmazdı bu."

Yumuşak, hoş kokulu samanların üstünde oturdular. Elini Garion'unkine kenetlemiş olan Ce'Nedra, öteki işaret parmağıyla elinin üstüne desenler çiziyordu.

"Bu akşam çok cesurdun Garion," dedi kız sonunda ciddi bir tavırla.

"Cesur mu?"

"Senin için hep çok önemli ve değerli olan bir şeyi feda ettin."

"Ha," dedi Garion. "Zubrette'i kastediyorsun. Hepimiz için en iyisi buydu aslında. Rundorig onu seviyor, onunla benim asla yapamayacağım şekilde ilgilenebilir."

"Pek anlayamadım."

"Zubrette hep özel ilgi bekler. Zeki ve güzeldir, ama pek cesur değildir. Sorun çıktı mı hep kaçardı. Ona göz kulak olacak, güvenlikte tutacak birine ihtiyacı var. Bütün hayatını ona adayacak birine. Ben bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Ama çiftlikte kalsaydın muhtemelen onunla evlenirdin, değil mi?"

"Muhtemelen," dedi Garion. "Ama çiftlikte kalmadım."

"Ondan böyle vazgeçmek sana acı vermedi mi?"

Garion içini çekerek, "Evet," dedi. "Biraz verdi. Ama hepimiz için en iyisi bu bence. Bana öyle geliyor ki hayatımın büyük kısmını yollarda geçireceğim; Zubrette ise çıplak yerde yatırabileceğin biri değü."

"Beni çıplak yerde yatırırken hiç fikrimi sormamıştınız ama," dedi Ce'Nedra biraz öfkeyle.

Garion ona bakarak, "Sormadık hakikaten," dedi. "Daha önce hiç düşünmemiştim bunu. Belki de sen daha cesur olduğun içindir."

Ertesi sabah, uzun vedalaşmalardan ve yeniden ziyaret vaadlerinden sonra, dördü Sendar'a doğru yola koyuldular.

"Eee, Garion?" dedi Pol Teyze, Faldor'un çiftliğini geri dönülmez bir biçimde geride bırakan tepeyi geçerlerken.

"Nasıl yani?"

Pol ona sessizce, uzun uzun baktı.

Garion içini çekti. Pol Teyzeden bir şeyler saklamaya çalışmanın faydası yoktu. "Bir daha oraya dönemeyeceğim, değil mi?"

"Hayır canım."

"Galiba hep her şey bittikten sonra çiftliğe geri döneceğimi düşünmüşüm... Ama dönmeyeceğiz değil mi?"

"Hayır Garion, dönmeyeceğiz. Ama bunu anlaman için görmen gerekiyordu. Aylardır seni geçmişe bağlı tutan ufak tefek şeylerden kurtulmanın tek yolu buydu. Faldor'un çiftliğinin kötü bir yer olduğunu söylemiyorum, biliyorsun. Sadece bazı yerler bazı insanlar için uygun değildir."

"Bu yolculuğu ben bunu anlayayım diye mi yaptık?"

"Bu oldukça önemli Garion. Tabii Faldor'u görmeyi ben de istiyordum; ayrıca mutfakta bıraktığım bazı özel eşyalarım da vardı –yıllardır yanımda taşıdığım ve kaybetmek istemediğim eşyalar."

Garion'un aklına birdenbire bir şey geldi. "Ya Ce'Nedra? Onun gelmesi için neden bu kadar ısrar ettin?"

Pol Teyze birkaç metre gerilerinde gözleri dalmış atını sürmekte olan küçük prensese baktı. "Bir zararı olmadı, ayrıca onun için önemli olan bazı şeyleri de görmüş oldu."

"Herhalde ne kastettiğini asla anlayamayacağım."

"Evet canım," dedi Pol. "Herhalde anlayamayacaksın."

Arada bir yağan kar altında, ülkenin göbeğindeki bembeyaz ovadan geçip başşehir Sendar'a varan yolu aşmak bir buçuk günlerini aldı. Hava çok soğuk değildi, ama hava kapalıydı ve batıya gittikçe arada bir yağışla karşılaşıyorlardı. Sahile yaklaştıkça rüzgâr arttı; arada bir gördükleri deniz ise oldukça huzursuzluk vericiydi. Rüzgârla kabaran iri dalgalar beyaz köpüklerle kırılıyordu.

Kral Fulrach'ın sarayında Belgarath'ı huysuz bir halde buldular. Eras Yortusuna bir haftadan biraz daha fazla kalmıştı ve ihtiyar pencereden fırtınalı denize, sanki bu kendisine özel olarak yapılmış müthiş bir

saldırıymışçasına bakıyordu. "Bize katılmanız ne hoş," dedi alayla, Garionla Pol Teyze surat asmakta olduğu odaya girdiklerinde.

"Huysuzluk etme baba," dedi Pol sükûnetle, mavi pelerinini çıkarıp bir koltuğa sererken.

"Dışarıda havanın neler yaptığını görüyor musun Pol?" Öfkeyle parmağını pencereye doğru salladı.

"Evet baba," dedi Pol bakmadan. Onun yerine ihtiyarın yüzüne dikkatle bakarak, "Yeteri kadar dinlenmemişsin," dedi suçlayarak.

"Bütün bunlar olurken nasıl dinlenebilirim." Tekrar pencereye doğru elini salladı.

"Boşuna sinirlenme baba, sağlığın için zararlı. Sakin olmaya çalış biraz."

"Eras Yortusuna kadar Riva'da olmamız şart Pol."

"Evet baba, biliyorum, ilacını alıyor musun?"

"Bununla konuşmak mümkün değil," diye isyan etti ihtiyar Garion'a bakarak. "Sen de farkındasın, değil mi?"

"Yani böyle bir soruya onun önünde cevap vermemi beklemiyorsun, değil mi dede?"

Belgarath yüzünü buruşturarak, "Ödlek," diye homurdandı öfkeyle.

İhtiyarın endişesi boşa çıktı. Eras Yortusundan dört gün önce Kaptan Greldik'in tanıdık gemisi, bir sulu kar fırtınasını yararak limana girdi. Direkleri ve küpeştesi buzla kaplıydı ve ana yelkeni ortasından yırtılmıştı.

Sakallı denizci saraya geldiğinde, Belgarath'ın Albay Brendigle birlikte beklemekte olduğu odaya alındı. Onları Camaar'da aylar önce tutuklayan aklı başında Yüzbaşı, artık Albay olmuştu. Brendig çok hızlı terfi etmişti ve Seline Kontu ile birlikte Kral Fulrach'ın en güvenilir danışmanlarından biriydi şimdi.

"Beni Anheg yolladı," dedi Greldik Belgarath'a kısa ve özlü bir şekilde. "Riva'da Rhodar ve Brandla birlikte sizi bekliyor. Niye geciktiğinizi merak ediyorlardı."

"Çünkü bu havada limandan çıkmaya hevesli bir kaptan bulamadım," dedi Belgarath öfkeyle.

"Eh, ben geldim işte," dedi Greldik. "Yelkenimi yamamam gerek, ama uzun sürmez. Sabah yola çıkabiliriz, içecek bir şey var mı?"

"Açıkta hava nasıl?" diye sordu Belgarath.

"Biraz kıpırtılı," dedi Greldik umursamaz bir tavırla. Aşağıda, limanın taş iskelelerine çarparak kırılan yeşil, köpüklü, dört beş metrelik dalgalara baktı. "Sığlıktan çıktıktan sonra o kadar da fena değil."

"Sabah yola çıkıyoruz öyleyse," dedi Belgarath. "Yirmi kadar yolcu olacak. Yerin var mı?"

"Yaratırız," dedi Greldik. "Umarım bu defa atlarınızı da almıyorsunuzdur. Son yolculuğunuzdan sonra ambarlarımı temizlemem bir hafta aldı."

"Sadece bir tane at var," dedi Belgarath. "Garion'a pek bağlı bir tay. Fazla pislik yaratmaz. Bir ihtiyacın var mı?"

"Bir içki içebilirim."

Ertesi sabah Sendarya kraliçesi histeri krizi geçiriyordu. Diğerleriyle birlikte Riva'ya gideceğini öğrenen Kraliçe Layla darmadağın olmuştu. Kral Fulrach'ın tombul, ufak tefek karısı, en sakin havalarda bile deniz yolculuğundan ölesiye korkuyordu. Bir gemiye bakmak bile titremeye başlaması için yeterliydi. Polgara, onlarla Riva'ya gelmesinin şart olduğunu söyleyince, Kraliçe Layla anında çöküverdi.

"Her şey yolunda gidecek Layla," diye tekrarlıyordu Polgara durmadan, dehşet içindeki minik kraliçeyi teskin etmeye çalışarak. "Sana bir şey olmasına izin vermem, merak etme."

"Hepimiz sıçanlar gibi boğulacağız," diye feryat ediyordu Kraliçe Layla dehşet içinde. "Sıçan gibi! Ah benim zavallı öksüz, yetim yavrularım."

"Keser misin lütfen!" dedi Polgara."

"Deniz canavarları hepimizi yutacak," diye ekledi kraliçe. "Korkunç dişleriyle kemiklerimizi çıtır çıtır yiyecekler."

"Rüzgârlar Denizi'nde canavar bulunmaz Layla," dedi Polgara sabırla. "Gitmek zorundayız. Eras Yortusunda Riva'da olmamız şart."

"Onlara hasta olduğumu, ölmekte olduğumu söyleyemez misin?" diye yalvardı Kraliçe Layla. "Eğer işe yarayacaksa ölürüm de. Gerçekten de şimdi şurada ölmeyi tercih ederim Polgara. Ne olur o korkunç gemiye bindirme beni. Lütfen."

"Saçmalıyorsun Layla," diye azarladı onu Polgara sert bir sesle. "Bu konuda seçim hakkın yok. Hiçbirimizin yok. Sen, Fulrach, Seline ve Brendig, hepiniz bizimle Riva'ya gelmek zorundasınız. Bunun kararı daha hiçbiriniz doğmadan önce verilmişti. Şimdi saçmalamayı bırak ve eşyalarını toplamaya başla."

"Yapamam," diye hıçkırdı kraliçe, kendisini bir koltuğa atarak.

Polgara panik halindeki kraliçeye anlayışla baktı, ama ağzını açtığında sesinde anlayıştan eser yoktu. "Kalk Layla," diye emretti sert bir sesle. "Kalk ve eşyalarını topla. Riva'ya gidiyorsun, seni gemiye kadar sürükleyip, oraya varana kadar seren direğine bağlamam gerekse bile."

"Yapamazsın!" diye haykırdı Kraliçe Layla, başından aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi histeri krizinden birdenbire çıkıvermişti.

"Yapamaz mıyım?" dedi Polgara. "Hazırlanmaya başlasan iyi olur Layla."

Kraliçe dermansız bir şekilde ayağa kalkarak, "Yol boyunca durmadan kusacağım," dedi.

"Seni mutlu edecekse kus hayatım," dedi Polgara tatlı bir sesle, tombul küçük kraliçenin yanağını okşayarak.

Onuncu Bölüm

Sendak'tan Riva'ya doğru yola çıkalı iki gün olmuştu; rüzgârı arkadan alıp yamalı yelkenlerini şişirmişler, dediği her şeyi dolduran köpükler içinde yollarına devam ediyorlardı. Alt güvertedeki kabin o kadar kalabalıktı ki, Garion vaktinin büyük kısmını açıkta bir yandan rüzgârdan, bir yandan da tayfaların ayakları altında dolaşmaktan kaçınmaya çalışarak geçiriyordu. Sonunda kaçınılmaz olarak, başaltındaki korunaklı yere yerleşip sırtını küpeşteye dayayarak mavi kukuletalı pelerinine sarınmış, ciddi ciddi düşünmeye koyulmuştu. Gemi sallanarak iri dalgalara batıp çıkıyordu ve bazı bazı da dev bir kara dalgaya cepheden çarpıvererek dört bir yana köpükler saçıyordu. Çevrelerindeki deniz beyaz köpüklerle kaplıydı ve gökyüzü de tehditkâr, kirli bir griydi.

Garion'un düşünceleri de hava kadar kasvetliydi. Son on beş aydır Taş'ın peşinde koşmaya o kadar kaptırmıştı ki kendini, geleceğini düşünmeye fırsatı olmamıştı. Şimdi bu arayış hemen hemen bittiğine göre, Taş bir kere Riva Kralının Tahta Salonundaki yerine konulduğunda kendisinin ne yapacağını düşünüyordu. Dostlarıyla bir arada kalması için bir neden yoktu artık. Barak Val Alorn'a dönerdi; İpek mutlaka dünyanın başka bir yerinde daha ilginç bir iş bulurdu kendine; Hettar, Mandorallen ve Relg evlerine dönerlerdi ve Ce'Nedra bile, taht odasındaki tören bittikten sonra Tol Honeth'e geri çağrılırdı. Macera neredeyse sona ermişti ve herkes hayatına kaldığı yerden devam edecekti. Bir gün yeniden buluşmaya söz verirlerdi içten bir şekilde, ama Garion bir kez ayrıldılar mı onları bir daha asla bir arada göremeyeceğini biliyordu.

Kendi hayatını da düşünüyordu bir yandan. Faldor'un çiftliğine yaptığı ziyaret, o kapıyı sonsuza kadar kapatmıştı, eğer bir zamanlar gerçekten açık idiyse bile. Son bir bir buçuk yıldır topladığı bilgi parçaları ona açıkça, daha bir süre kendi kararlarını kendi verme durumunda olamayacağını gösteriyordu.

"Bundan sonra ne yapmam gerektiğini bana söylemezsin herhalde." İçindeki öteki bilinçten tatmin edici bir cevap da beklemiyordu aslında.

"Daha biraz erken," dedi içindeki alaycı ses.

"Yarın Riva'da olacağız," dedi Garion. "Taş'ı ait olduğu yere koyar koymaz maceranın bu kısmı bitecek. Bir iki ipucu versen iyi olmaz mı yani?"

"İşin heyecanını kaçırmak istemiyorum."

"Biliyor musun, bazen sırf insanların huzurunu bozmak için sır sakladığını düşünüyorum."

"Ne ilginç bir fikir."

Konuşma bundan sonra da hiçbir yere varmadı.

Greldik'in buzla kaplı gemisi, Rüzgârlar Adası'nın doğu sahilindeki Riva şehrinin limanına ağır ağır girdiğinde, Eras Yortusundan bir gün önceki öğle vaktiydi. Rüzgârlara göğüs geren iri bir kaya çıkıntısı, limanı ve şehri koruyordu. Garion Riva şehrinin bir kale olduğunu fark etti hemen, iskelelerin hemen arkasında yüksek ve kalın bir sur vardı, iskeleler boyunca uzanan dar, karla örtülü çakıllı yol da her iki yanından şehirden ayrılmıştı. Yol boyunca uzanan surlara dayalı derme çatma binalar ve alçak, rengârenk çadırlar da yarı yarıya karlara gömülmüştü. Garion bu küçük yerleşimde, rüzgâr altında koşuşturan Tolnedralılar ve birkaç da Drasniyalı tüccar görür gibi oldu.

Şehrin kendisi, inşa edilmiş olduğu dimdik yamaç boyunca kat kat yükseliyor; her kattaki gri evler bir aşağı kattakilere tepeden bakıyordu. Limana bakan pencerelerin hepsi daracık ve yüksekti.

Garion bu mimarinin taktik avantajını fark etti hemen: Kat kat yükselen şehir birbiri ardına dizilmiş bir barikatlar silsilesi gibiydi. Şehir kapılarını aşmak size hiçbir şey kazandırmazdı. Her kat, ana surlar kadar aşılmazdı. Bütün şehrin tepesinde, ona yukarıdan bakan ana kale vardı; kuleleri ve burçları Rivalıların bu asık yüzlü şehrinin tümü gibi griydi. Beyaz-mavi kılıçlı Riva sancağı kalenin tepesinde, kış gökyüzünü örten gri bulutların önünde rüzgârda dalgalanıyordu.

Kürklere bürünmüş Çerek Kralı Anheg ve gri pelerinini giymiş Riva Vekilharcı Brand, Greldik'in denizcileri gemiyi kürekle iskeleye yanaştırırken onları bekliyorlardı. Yanlarında, kızıl-sarı saçları omuzlarına dökülen, yeşil bir pelerin giymiş Wildantor'lu Lelldorin duruyordu. Genç Asturyalı keyifle sırıtmaktaydı. Garion dostuna hayretle baktı, sonra bir sevinç çığlığı kopararak küpeştenin üstüne sıçrayıp kendini taş iskeleye attı. Lelldorinle kucaklaşıp birbirlerinin sırtını yumruklayarak gülüşmeye başladılar.

"İyi misin?" diye sordu Garion. "Yani iyileştin mi?"

"Her zamankinden daha iyiyim," dedi Lelldorin gülerek.

Garion dostunun yüzüne kuşkuyla baktı. "Lelldorin, sen kan kaybından ölmek üzere de olsan aynı şeyi söylerdin."

"Yok, yok, gerçekten iyiyim," dedi Asturyalı. "Baron Oltorain'in kız kardeşi damarlarımdaki Algroth zehirini lapalar ve iğrenç iksirlerle söküp aldı ve sanatıyla sıhhatimi geri verdi bana. Harika bir kız." Ondan bahsederken gözleri ışıldıyordu.

"Burada, Riva'da ne yapıyorsun?" diye sordu Garion.

"Leydi Polgara'nın mesajı geçen hafta bana ulaştı," dedi Lelldorin. "Hâlâ Baron Oltorain'in şatosundaydım." Huzursuz bir tavırla öksürdü. "Yani oradan ayrılmamı engelleyecek bir sürü neden çıktı. Her neyse, acilen Riva'ya gelmemi söyleyen mesajı elime geçince hemen oradan ayrıldım. Senin de haberin vardır o mesajdan."

“İlk defa duyuyorum," diye cevap verdi Garion, Kraliçe Silar ve Kraliçe Layla ile birlikte gemiden inmekte olan Pol Teyzeye bakarak.

"Rhodar nerede?" diye soruyordu Ço-Hag Kral Anheg'e.

"Hisarda kaldı," dedi Anheg omuzlarını silkerek. "O koca göbeğini bu merdivenlerden indirip çıkarmasının pek bir anlamı yoktu tabii."

"Nasıl bugünlerde?" diye sordu Kral Fulrach.

"Biraz kilo verdi galiba," dedi Anheg. "Yakında baba olacak olması iştahını biraz etkilemiş gibi."

"Çocuk ne zaman doğacak?" diye sordu Kraliçe Layla merakla.

"Bilemeyeceğim Layla," dedi Çerek kralı. "Böyle şeyleri hesaplamayı hiç beceremem. Ama Porenn Boktor'da kaldı. Yola çıkamayacağı kadar yakın demek ki doğum. İslena burada."

"Seninle konuşmam lazım Garion," dedi Lelldorin huzursuz bir tavırla.

Garion, "Tabii," diyerek dostunu karlı rıhtımda gemiden inenlerin kalabalığından biraz uzaklaştırdı.

"Korkarım Leydi Polgara bana çok kızacak Garion," dedi Lelldorin alçak sesle.

"Niye kızsın?" diye sordu Garion kuşkuyla.

"Yani..." Lelldorin tereddüt etti. "Yolda bazı şeyler yolunda gitmedi denebilir."

"'Yolunda gitmedi denebilir,' derken tam olarak neden bahsediyoruz?"

"Ben Baron Oltorain'in şatosundaydım," diye lafa başladı Lelldorin.

"Orasını biliyorum."

"Ariana- yani Leydi Ariana, Baron Oltorain'in kız kardeşi..."

"Seni iyileştiren sarışın Mimbreli hanım mı?"

"Onu hatırlıyorsun değil mi?" Lelldorin bundan pek hoşlanmıştı. "Ne kadar güzel olduğunu, ne kadar..."

"Meseleden uzaklaşıyoruz galiba Lelldorin," dedi Garion kesin bir tavırla. "Pol Teyzenin sana neden kızacağından konuşuyorduk."

"Oraya geliyorum Garion. Yani... Kısaca söylemek gerekirse... Ariana ile ben... Şey... Dost olduk."

"Anlıyorum."

"Uygunsuz bir şey olmadı tabii," dedi Lelldorin aceleyle. "Ama öyle bir dostluktu ki bu... Yani... Ayrılmak istemedik." Genç Asturyalı dostunun anlayışına sığınmaya çalışıyordu. "Aslında," diye devam etti, "bu 'istemedik'ten biraz fazla bir şey. Ariana bana onu terk edersem öleceğini söyledi."

"Biraz abartmış herhalde," dedi Garion.

"Ama bu ihtimali nasıl göze alabilirdim?" diye itiraz etti Lelldorin. "Kadınlar bizden çok daha naiftir... Ayrıca Ariana bir hekim. Ölüp ölmeyeceğini bilirdi herhalde, değil mi?"

"Eminim bilirdi," diye içini çekti Garion. "Niye biraz çabuk anlatmıyorsun Lelldorin? En kötü habere bile hazırlıklıyım artık."

"Kötü bir şey yapmak istememiştim," diye sızlandı Lelldorin.

"Tabii ki istememişsindir."

"Her neyse, Ariana ile ben bir gece geç vakit şatodan ayrıldık. Asma köprüde nöbet tutan şövalyeyi tanıyordum, ona zarar vermek istemediğim için sadece kafasına vurdum."

Garion gözlerini kırpıştırdı.

"Bizi durdurmaya çalışmak zorunda olduğunu biliyordum; bu bir namus meselesi," diye açıkladı Lelldorin. "Onu öldürmek zorunda kalmak istemediğim için kafasına vurdum."

"Anlıyorum tabii," dedi Garion kuşkulu bir ifadeyle.

"Ariana ölmeyeceğinden emin gibi."

"Ölmeyeceğinden mi!"

"Biraz hızlı vurmuşum galiba."

Herkes gemiden inmiş, Brand ve Kral Anheg'in peşinden şehrin üst katlarına çıkan dik ve karlı merdivenleri tırmanmaya hazırlanıyordu.

"Demek bu yüzden Pol Teyzenin sana kızacağını düşünüyorsun," dedi Garion, Lelldorinle birlikte grubun en arkasına geçerken.

"Yani... Aslında hepsi bu kadar değil Garion," dedi Lelldorin. Bir iki şey daha oldu."

"Ne gibi?"

"Yani... Bizi izlediler... Biraz... Ben de birkaç at öldürmek zorunda kaldım."

"Anlıyorum."

"Özellikle atlara nişan aldım, adamlara değil. Baron Oltorain ayağını zamanında üzengiden çıkaramadıysa benim kabahatim mi?"

"Durumu ağır mı?" Garion artık tamamen teslim olmuştu duruma.

"Yok canım... Yani sanmıyorum. Bacağı kırılmıştır belki. Şövalye Mandorallen onu attan düşürdüğü zaman kırılan bacağı..."

"Devam et," dedi Garion.

"Ama rahip hak etmişti," dedi Lelldorin ateşli bir sesle. "Hangi rahip?"

"Ariana ailesinin evlenmemize razı olduğuna dair bir belge gösteremediği için nikahımızı kıymayı reddeden Chaldan rahibi. Bize hakaret etti."

"Bir yerini kırdın mı?"

"Bir iki dişini. Nikahı kıymayı kabul eder etmez de vurmayı bıraktım."

"Demek evlendiniz? Tebrikler. Eminim çok mutlu olursunuz, sen hapisten çıktıktan sonra tabii."

Lelldorin dikleşti. "Bu sadece sözde bir evlilik Garion. İstifade etmeye kalkmayacağım, beni bilirsin. Eğer evli olmadan beraber yolculuk edersek, Ariana'nın adının kötüye çıkacağını düşündük. Sadece göstermelik bir evlilik bizimkisi."

Lelldorin felaketlerle dolu Arendiya yolculuğunu anlatırken, Garion da merakla Riva şehrini inceliyordu. Karla kaplı sokaklarında bastırılmış bir asık yüzlülük vardı. Binalar çok yüksekti ve hepsi griydi. Arada bir görülen Eras Yortusu için asılmış yeşil dallar, çelenkler ve parlak renkli flamalar şehrin bu asık yüzlülüğünü vurgulamaya yarıyordu sadece. Ancak, Riva kadınlarının Eras şenliklerine hazırlanan mutfaklarından çok ilginç kokular gelmekteydi.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Garion dostuna. "Baron Oltorain'in kız kardeşini kaçırdın, Baronun rızası olmadan onunla evlendin, bacağını kırdın, adamlarına ve bir rahibe saldırdın. Bundan mı ibaret olanlar?"

"Yani... Tam olarak değil." Lelldorin'in yüzü sıkıntılıydı.

"Dahası da mı var?"

"Torasin'in canını yakmak istememiştim."

"Kuzenin Torasin mi?" Lelldorin dalgın dalgın başını salladı. "Ariana ve ben amcam Reldegin'in evine sığındık; Torasin de Ariana hakkında birtakım laflar etti –Ariana bir Mimbre tabii, Torasin de bu konuda önyargılıdır. Aslında bu koşullar altında ona çok da kötü davranmadım, ama merdivenden aşağı yuvarladığımda ille de düello edeceğiz diye tutturdu."

"Onu öldürdün mü yoksa?" dedi Garion dehşet içinde.

"Tabii ki öldürmedim. Yalnızca bacağından şişledim –birazcık."

"Birazcık şişlemek diye bir şey olur mu yahu!" dedi Garion sabrı tükenerek.

"Bana kızdın değil mi Garion." Genç Asturyalı neredeyse ağlayacaktı.

Garion gözlerini gökyüzüne çevirerek teslim oldu. "Hayır Lelldorin, kızmadım, biraz şaşırdım diyebilirim tabii. Hatırladığın başka bir şey var

mı? Atladığın bir şey?"

"Arendiya'da bir nevi kanun kaçağı ilan edilmişim."

"Bir nevi mi?"

"Kral başıma ödül koymuş," dedi Lelldorin, "anladığım kadarıyla."

Garion çaresiz bir şekilde gülmeye başladı.

"Gerçek bir dost, dostunun talihsizliğine gülmez," dedi genç adam alınmış bir tavırla.

"Bu kadar derdi başına sadece bir haftada mı açtın?"

"Hiçbiri benim kabahatim değildi Garion. İşler birden kontrolden, çıkıverdi işte. Leydi Polgara kızacak mı dersin?"

"Ben onunla konuşurum," dedi Garion heyecanlı genç dostuna. "Belki o ve Mandorallen Kral Korodullin'den ricacı olurlarsa, başına konulan ödülü kaldırır."

"Şövalye Mandorallenle senin Murgo Nacakla adamlarını Mimbre'deki taht salonunda öldürdüğünüz doğru mu?"

"Hikâye biraz değişmiş kulaktan kulağa geçerken," dedi Garion. "Ben Nacak'ın ihanetini ilan ettim, Mandorallen de benim haklılığımı kanıtlamak için onu düelloya davet etti. O zaman Nacak'ın adamları Mandorallen'e saldırdılar; Barakla Hettar da kavgaya karıştı. Nacak'ı öldüren Hettar aslında. Senin ve Torasin'in isimlerinizi işe karıştırmamayı başardık."

"Sen iyi bir dostsun Garion."

"Burada mı?" diyordu Barak bu arada, "Ne işi var burada?"

"İslena ve benimle birlikte geldi," diye cevap verdi Kral Anheg.

"Peki ya..."

Anheg başıyla olumladı. "Oğlun yanında, kızların da. Doğum onu biraz yumuşatmışa benziyor."

"Oğlum neye benziyor?"

"Kocaman, kızıl saçlı bir vahşi," diye güldü Anheg. "Acıktığı zaman feryadı bir milden duyuluyor."

Barak aptal aptal sırıttı.

Merdivenin tepesine varıp büyük binanın önündeki basık meydana çıktıklarında, yeşil pelerinli, pembe yanaklı iki küçük kızı sabırsızlıkla onları bekler buldular, ikisinin de uzun, kızılsan saç örgüleri vardı ve Emanetten biraz daha büyük görünüyorlardı. Daha küçük olanı, "Baba," diye bağırarak Barak'a koştu. Dev adam kızı kucaklayıp havaya kaldırarak öptü. Kardeşinden bir yaş kadar daha büyük olan diğer kız gururlu bir tavırla yanlarına yaklaştı, ama o da sonunda babasının kollarının arasında kayboldu.

"Kızlarım," diye tanıttı Barak onları diğerlerine. "Bu Gundred." Sakalıyla büyük kızı işaret etti, sakal yüzünü gıdıklayınca kızcağız kıkırdamaya başladı. "Bu da minik Terzie." Küçük kızına bakarak sevgiyle gülümsedi.

"Küçük bir erkek kardeşimiz oldu baba," dedi büyük kız ciddi bir ifadeyle.
"Aman Tanrım! Ne harika bir haber!" dedi Barak çok şaşırmış gibi.

"Biliyormuşsun!" dedi Gundred suçlayarak. "İlk haber veren biz olmak istiyorduk." Suratını astı.

"Adı Unrak, senin gibi kızıl saçları var," dedi Terzie. "Ama daha sakalı yok."

"O da zamanla olur," dedi Barak.

"Çok bağırıyor," dedi Gundred, "bir de hiç dişi yok."

Derken Riva Hisarının geniş kapıları açıldı ve koyu kırmızı bir pelerine bürünmüş olan Kraliçe İslena dışarı çıktı. Yanında sarışın, güzel bir Mimbreli kız ve Barak'ın karısı Merel vardı. Merel yeşiller giymişti ve kucağında battaniyeye sarılı bir kundak vardı. Yüzündeki ifade gurur doluydu.

"Selam Barak, Trellheim Kontu, kocam," dedi resmi bir tavırla. "Böylelikle sana olan en son vazifemi de yerine getirmiş oldum." Kundağı uzattı, "İşte oğlun Unrak, Trellheim'ın varisi."

Barak yüzünde garip bir ifadeyle kızlarını kucağından indirdi, karısına yaklaşıp kundağı aldı. Yavaşça, koca parmakları titreyerek battaniyeyi açtı ve ilk kez oğlunun yüzüne baktı. Garion bebeğin tıpkı babası gibi kıpkızıl saçları olduğunu görebiliyordu.

"Selam Unrak, Trellheim'ın varisi, oğlum," diye selamladı Barak bebeği gürleyen sesiyle. Sonra eğilip kucağındaki bebeği öptü. Oğlan babasının koca sakalı yüzünü gıdıklayınca kıkırdamaya başladı ve minik ellerini uzatıp sakalı yakalayarak minik bir köpek yavrusu gibi yüzünü içine gömdü.

"Kuvvetli elleri var," dedi Barak karısına, yüzünü buruşturarak.

Merel'in gözlerinde şaşkınlık vardı sanki, ama yüzünün ifadesini tam olarak okumak olanaksızdı.

"Bu oğlum Unrak," dedi Barak diğerlerine, görmeleri için bebeği kaldırırak. "Biraz erken bunu söylemek için; ama galiba gelecek vadediyor."

Barak'ın karısı gururla dikleşti. "Öyleyse vazifemi yerine getirdim Lordum."

"Bütün beklentilerimin de ötesinde Merel," dedi Barak. Sonra bebeği bir kolunda tutarak öteki eliyle karısını yakaladı ve gösterişli bir şekilde öptü. Merel daha da şaşkın görünüyordu şimdi.

"Haydi içeri girelim," dedi kaba görünüşlü Kral Anheg. "Burası çok soğuk ve ben duygusal bir adamım. Gözyaşlarımın sakalımda donmasını

istemiyorum."

Kaleye girerlerken sarışın kız Garionla Lelldorin'in yanına geldi.

"Bu da benim Arianam," dedi Lelldorin Garion'a yüzünde müthiş bir hayranlık ifadesiyle.

Bir an, sadece bir an için Garion arkadaşının ümitsiz bir vaka olmaktan kurtulabileceğini düşündü. Leydi Ariana ince, pratik görünüşlü bir Mimbre kadınıydı ve tıp konusundaki çalışmaları yüzüne ciddi bir ifade vermişti. Ancak onun Lelldorin'e bakışını görünce bu ümit de anında yok oldu. İkisinin bakışmasında mantığa benzer en ufak bir şeyin bile izinin olmaması Garion'u ürpertti. Lelldorin felaketten felakete koştukça Ariana onu dizginlemeyecek, tersine yüreklendirip teşvik edecekti.

"Lordum gelişinizi hevesle beklemekteydi," dedi kız Garion'a, diğerlerinin ardından geniş taş bir koridorda yürürlerken. "Lordum" kelimesindeki vurgu, Lelldorin evliliklerinin sadece görünüşü kurtarmak için olduğuna inansa da, kızın hiç de aynı fikirde olmadığına işaret ediyordu.

"Çok iyi dostuzdur biz," dedi Garion. İkisinin birbirlerinin gözlerine hayranlıkla bakıp durmalarından biraz utanarak sağa sola bakınmaya başlamıştı. "Burası Riva Kralının Salonu mu oluyor şimdi?" diye sordu.

"Ekseriyetle öyle diyorlar," dedi Ariana. "Rivalılar ise bu mevzuda daha değişik ifadeler sarfediyor. Riva Vekilharcının oğlu Lord Olban kibarlık edip bize kaleyi temaşa ettirdiğinde, kalenin tamamına Hisar dediklerini, Riva Kralının Salonu adını ise sadece taht odasına verdiklerini öğrendik."

"Anlıyorum," dedi Garion. Kız Lelldorin'in yüzüne hayran hayran bakmak için dönerken, gözlerindeki her türlü düşüncenin kayboluşunu görmemek için telaşla başını çevirdi.

Her zamanki kırmızı kaftanını giymiş olan Drasniya Kralı Rhodar, büyük, alçak tavanlı, mağara gibi bir şömenide koca bir ateşin yandığı ve bir sürü mumun sıcak, altın rengi bir ışıkla aydınlattığı bir yemek salonunda oturmuştu. Rhodar uzun bir masanın başındaki koca koltuğa zorla sığmış, öğle yemeğinin kalıntıları da önüne yayılmıştı. Tacı koltuğun arkasına

sallapati bir şekilde asılmıştı; yuvarlak, kırmızı yüzü ise ter içindeydi. "En nihayet!" diye homurdandı, kalkıp paytak paytak onlara doğru yürürken. Polgara'yı sevgiyle kucakladı, Kraliçe Silarla Kraliçe Layla'yı öptü, Kral Ço-Hagla Kral Fulrach'ın ellerini sıktı. "Görüşmeydi çok oldu," dedi herkese. Sonra Belgarath'a dönerek, "Nerede kaldın?" diye sordu.

"Uzun bir yolumuz vardı Rhodar," dedi ihtiyar büyücü pelerinini çıkarıp ısınmak için kocaman kemerli şömineye yaklaşarak. "Buradan Rak Cthol'a bir haftada gidilmiyor biliyorsun."

"Duyduğuma göre Ctuchikle kozlarınızı paylaşmışsınız," dedi kral.

İpek alayla gülerek, "Pek şirin bir buluşma oldu amca," dedi.

"Kaçırdığıma üzüldüm." Kral Rhodar Ce'Nedra ve Adara'ya hayranlıkla baktı. "Hanımlar," dedi sonra nezaketle eğilerek, "eğer biri bizi tanıştırırsa, size bir kral tarafından öpülme şerefini bahşedebilirim."

"Eğer Porenn genç kızları öptüğünü görürse barsaklarını deşer Rhodar," dedi Kral Anheg gülerek.

Pol Teyze onları tanıştırırken, Garion birkaç adım geri çekilip Lelldorin'in topu topu bir haftada yarattığı faciayı düşünmeye başladı. Halletmesi aylar sürecekti muhtemelen; bir daha yapmayacağına dair bir garanti de yoktu. Genç adam her başıboş bırakıldığında aynı şeylerin olacağı kesin gibiydi.

"Senin bu arkadaşının nesi var?" diye sordu Prenses Ce'Nedra Garion'un kolunu çekiştirerek.

"Nesi var da ne demek?"

"Yani hep böyle midir?"

"Lelldorin..." Garion tereddüt etti. "Yani Lelldorin biraz fazla atılgandır, bazen de düşünmeden konuşur ve hareket eder." Dostuna bağlılığı biraz hafif ifadeler kullanmaya itiyordu onu.

"Garion," dedi Ce'Nedra sözünü sakınmadan, "ben Arendleri tanırım ve bu çocuk hayatımda gördüğüm en Arend Arend. O kadar Arend ki, hayatta hiç

şansı kalmamış."

Garion telaşla arkadaşını savunmaya çalıştı: "O kadar da kötü değil canım."

"Yaa? Ya Leydi Ariana? Çok güzel bir kız, yetenekli bir hekim, ama akla benzer en ufak bir şeye bile sahip değil."

"Aşıklar," dedi Garion, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Bunun ne alakası var şimdi?"

"Aşk insanlara tuhaf şeyler yaptırır," dedi Garion. "Mantıklarını delik deşik eder filan."

"Ne ilginç bir gözlem," dedi Ce'Nedra. "Devam et lütfen."

Garion'un kafası Lelldorin'in derdiyle o kadar meşguldü ki, Ce'Nedra'nın sesindeki tehlikeli tonu fark edemedi. "Biri âşık olur olmaz, aklı kafasının dibindeki bir delikten akıp gider sanki."

"Ne kadar cazip bir ifade."

Garion bu uyarıyı da ıskaladı. "Hastalık gibi bir şey," diye bitirdi sözlerini.

"Biliyor musun Garion," dedi prenses muhabbet eder gibi, sakın bir ses tonuyla, "bazen kesinlikle midemi bulandırıyorsun." Sonra dönüp Garion'u ağzı hayretten bir karış açık bırakarak uzaklaştı.

"Ne dedim şimdi ben?" diye haykırdı Garion arkasından, ama Ce'Nedra duymazdan geldi. Yemekten sonra Kral Rhodar Belgarath'a dönerek, "Taş'a bir göz atabilir miyiz şimdi?" diye sordu.

"Yarın," dedi ihtiyar. "Öğle vakti, Riva Kralının Salonundaki yerine döndüğünde ortaya çıkaracağız onu."

"Taş'ı daha önce de gördük Belgarath," dedi Kral Anheg. "Bir bakmamızda ne sakınca olabilir ki?"

Belgarath inatla başını sallalarak, "Bir sebebi var Anheg," dedi. "Yarın hepinize bir sürprizimiz olacak, şimdiden tadını kaçırmak istemiyorum."

"Durdur onu Durnik," dedi Polgara Emanet sandalyesinden yere atlayıp belindeki keseyi açmaya çalışarak Kral Rhodar'a doğru yürürken.

"Dur bakalım ufaklık," dedi Durnik çocuğu arkasından yakalayıp kucağına alarak.

"Ne güzel bir çocuk," dedi Kraliçe İslena. "Kim o?"

"Hırsızımız," dedi Belgarath. "Zedar onu bir yerde bulup tam bir masum olarak yetiştirmiş. Şu anda dünyada Taş'a dokunabilen tek kişi."

"Taş o kesede mi?" diye sordu Anheg.

Belgarath başıyla onayladı. "Yolda hepimize gergin anlar yaşattı. Durmadan Taş'ı birilerine vermek istiyor. O yüzden size bir şey vermeye kalkarsa almanızı tavsiye etmem."

"Aklımdan bile geçirmem," dedi Anheg.

Her zaman olduğu gibi, Emanet'in dikkati dağıhverdi ve Taş'ı anında unuttu. Bakışları Barak'ın kucağındaki bebeğe yöneldi; Durnik onu yere bırakır bırakmaz hemen bebeğin yanına koştu. Unrak da ona baktı ve aralarında tuhaf bir tanışıklık varmış gibi bir hava oluştu ansızın. Sonra Emanet Barak'ın kucağındaki çocuğu hafifçe öptü, Unrak da gülümseyerek oğlanın bir parmağını yakaladı. Gundredle Terzie de oraya yaklaştılar. Barak koca kafasını kaldırdığında bir çocuk bahçesinde gibiydi artık. Garion karısı Merel'e bakan dostunun gözlerinde yaşlar parladığını gördü. Merel'in ona bakışı da çok yumuşaktı. Garion'un hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez, kadın kocasına gülümsüyordu.

On Birinci Bölüm

O gece ansızın kuzeybatıdan gelen müthiş bir fırtına Rüzgârlar Adası'nın sağlam kayalarını dövmeye başladı. Dev dalgalar kayalıklarda gümbürdeyerek kırılıyor, rüzgâr Demirpençe'nin Hisarının burçları arasında uğulduyordu. Çılgın fırtına surlara çarptıkça, kalenin sağlam taşları titriyordu sanki.

Garion çok huzursuz uyudu o gece. Mesele yalnızca dışarıdaki rüzgârın uğultusu ya da sıkıca kapatılmış pencerelere vuran yağmurun sesi değildi, arada bir koridorlarda üfürüp açık kapıları gümbür gümbür çarpan esintilere de dayanabilirdi; gürültüden daha da beteri aralardaki baskılı, boğucu sessizlik anlarıydı. Tuhaf rüyalar gördü. Büyük, çok önemli ve açıklanamaz bir olay olacaktı ve bunun için bir sürü tuhaf hazırlık yapılması gerekiyordu. Bunları niye yapması gerektiğini bilmiyordu ve kimse de ona doğru yapıp yapmadığını söylemiyordu. Müthiş bir acele var gibi görünüyordu ve insanlar onu bir işten diğerine koşturup duruyorlardı; yaptığı herhangi bir şeyin de tam olarak bitip bitmediğini anlamasına fırsat tanınmıyordu.

Fırtına bile işin içindeydi sanki; gürültü, rüzgâr ve kırılan dalgalarla onun işini yapması için şart olan zihin yoğunluğunu bozmaya çalışan, uluyan bir düşman gibiydi.

"Hazır mısın?" Pol Teyzeydi bu; kafasına uzun saplı bir tencereyi miğfer gibi geçiriyor, eline tencere kapağından bir kalkan ve tahta bir kılıç veriyordu.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

"Biliyorsun," dedi Pol Teyze. "Acele et, geç kalıyoruz."

"Hayır Pol Teyze, gerçekten bilmiyorum."

"Tabii ki biliyorsun. Oyalanamayı bırak."

Garion endişeyle, kafası karışmış bir halde etrafına bakındı. Yakınlarda bir yerde yüzünde her zamanki aptalca gülümsemesiyle Rundorig duruyordu. Onun da kafasında tencereden bir miğfer, elinde tencere kapağından bir kalkan ve tahta bir kılıç vardı. Belli ki bu işi Rundorigle birlikte yapmaları gerekiyordu. Garion dostuna gülümsedi, Rundorig de ona sırıttı.

"Evet," dedi Pol Teyze onu teşvik ederek. "Şimdi öldür onu. Haydi Garion, akşam yemeğine kadar bitmesi lazım bu işin."

Garion hızla dönüp Pol Teyzeye baktı. Rundorig'i öldürmek mi? Ama tekrar o tarafa döndüğünde karşısındaki Rundorig değildi. Tencerenin altından ona bakan yüz korkunç ve yaralıydı.

"Hayır, hayır," dedi Barak sabırsız bir tavırla. "Öyle tutma, iki elinle tut ve göğsüne çevir. Ucu aşağı doğru baksın ki, saldırdığında dişleriyle yana savuramasın. Şimdi bir daha dene. Bu defa doğru yapmaya çalış. Haydi Garion, akşama kadar vaktimiz yok biliyorsun." İri yarı adam ölü yaban domuzunu ayağıyla dürttü, yaban domuzu da ayağa fırlayıp karda eşelenmeye başladı. Barak Garion'a bir göz atıp, "Hazır mısın?" diye sordu.

Derken garip, renksiz bir düzlükte duruyordu ve etrafında heykeller vardı. Hayır. Heykel değil, insanlar. Kral Anheg oradaydı –o ya da ona benzeyen biri. Kral Korodullin ve Kraliçe İslena, Jarvik Kontu da oradaydı; ileride bir yerde Vo Mimbre'deki Murgo elçisi Nacak duruyordu.

"Hangi taşı oynayacaksın?" İçindeki sesti bu.

"Kuralları bilmiyorum ki," diye itiraz etti Garion.

"Önemli değil. Hamle yapmak zorundasın. Sıra sende."

Garion döndüğünde taşlardan birinin koşarak kendisine yaklaştığını gördü. Kukuletalı bir cüppe giymişti ve gözleri çılgınca yuvalarından uğramıştı. Garion gayri ihtiyari kendini savunmak için elini kaldırdı.

"Yapmak istediğin hamle bu mu?" diye sordu ses.

"Bilmiyorum."

"Artık değiştiremezsin. Ona dokundun. Şu andan sonra kendi hamlelerini kendin yap."

"Bu bir kural mı?"

"Durum böyle. Hazır mısın?"

Toprak ve eski meşe ağaçlarının kokusu geldi burnuna. "Dilini tutmayı öğrenmelisin Polgara," dedi Murgo Aşarak donuk bir gülümsemeyle, sonra suratına sert bir tokat attı.

"Hamle sırası sende," dedi ses. "Yapabileceğin tekbir hamle var."

"Mecbur muyum? Yapabileceğim başka bir şey yok mu?"

"Tek hamle bu. Acele etsen iyi olur." Üzüntüyle içini çeken Garion uzanıp avucuyla Aşarak'ı yaktı.

Ani bir esinti Garion'un Lelldorinle paylaştığı odanın kapısını çarparak açtı ve iki arkadaş birden uyanarak yataklarında dikildiler.

"Sürgüleyeyim şunu," dedi Lelldorin yatak örtüsünü atıp soğuk taşlara basarak kapıya doğru giderken. "Daha ne kadar sürecek bu rüzgâr?" dedi Garion huysuz bir tavırla. "Bu gürültüde uyumak mümkün değil."

Lelldorin kapıyı kapattı. Garion onun karanlıkta bir şeyler aradığını duydu. Bir çıtırtı oldu ve parlak bir kıvılcım çaktı. Kıvılcım söndü, Lelldorin yeniden denedi. Bu kez kav alev aldı. Genç Asturyalı üfleyince parlaklığı arttı ve iyice tutuşarak ortalığı aydınlattı.

"Saatin kaç olduğunu biliyor musun?" diye sordu Garion arkadaşı mumu yakarken.

"Şafağa birkaç saat vardır herhalde," diye cevap verdi Lelldorin.

Garion inledi. "Daha şimdiden bu gece on yıl sürmüş gibi geliyor bana."

"Biraz konuşalım istersen," dedi Lelldorin. "Belki fırtına sabaha doğru diner."

"Konuşmak karanlıkta yatıp her gürültüde sıçramaktan daha iyidir," dedi Garion doğrulup battaniyesini omuzlarına sararak.

"Ben görmeyeli sana bir şeyler olmuş, değil mi Garion," dedi Lelldorin yatağına çıkarken.

"Çok şey oldu," dedi Garion. "Hepsi de iyi şeyler değil."

"Çok değişmişsin," dedi Lelldorin.

"Değiştirildim aslında. Aynı şey değil. Olanların çoğu benim fikrim değildi. Ama sen de değişmişsin."

"Ben mi?" diye güldü Lelldorin esefle. "Korkarım değişmedim dostum. Geçen hafta becerdiğim işler değişmediğimin kanıtıdır."

"Evet," diye onayladı Garion, "bunları düzeltmek epey zaman alacak, değil mi? İşin en tuhafı, yaptığın her şeyin sapık bir mantığı olması. Yaptığın hiçbir şey tek başına alındığında delice değil. Hepsi bir araya geldiğinde ise tam bir faciaya dönüşüyor."

Lelldorin içini çekti. "Artık zavallı Arianam ve ben hayatımızın sonuna kadar sürgüne mahkûmuz."

"Onu halledebiliriz herhalde," diye güvence verdi Garion. "Amcan seni affeder, muhtemelen Torasin de. Seni o kadar seviyor ki fazlaca öfkeli kalamaz sana. Baron Oltorain muhtemelen çok kızmıştır, ama o bir Mimbre Arendi. Aşk için yapılan her şeyi affedebilir. Ama bacağı iyileşene kadar beklemeliyiz. O yaptığın gerçekten berbattı Lelldorin. Bacağını kırmamalıydın."

"Bir dahaki sefere dikkat ederim," dedi Lelldorin hemen.

"Bir dahaki sefer mi?"

İkisi de güldüler, sonra mumları dışarıdaki müthiş fırtınanın yarattığı esintilerle göz kırpıştırırken konuşmaya devam ettiler. Bir saat kadar sonra fırtına hafiflemeye başladı ve bizimkilerin göz kapakları yeniden ağırlaştı.

"Haydi tekrar uyumaya çalışalım," dedi Garion.

"Mumu söndüreyim," dedi Lelldorin. Yataktan kalkıp masaya doğru yürüdü. "Hazır mısın?" diye sordu Garion'a.

Garion anında uykuya daldı; uyur uyumaz da hemen soğuk bir dokunuş hissetti teninde ve kulağının içinde tıslayan bir ses duydu. "Hazır mısın?" dedi fısıltı; döndüğünde kendini boş gözlerle Kraliçe Salmissra'nın yüzüne bakar buldu. Bu yüz, bir yılan yüzü oluyor, bir kadın yüzü oluyor, ikisinin arasında değişip duruyordu.

Derken, Tanrıların mağarasının ışıldayan kubbesinin altında durur buldu kendini; hiç düşünmeden uzanıp ölü doğmuş tayın pürüzsüz, kestane rengi omuzuna dokundu ve elini ölümün mutlak sessizliğine daldırdı.

"Hazır mısın?" diye sordu Belgarath sükûnetle.

"Sanırım."

"Pekâlâ, iradeni karşısına koy ve it."

"Çok ağır dede."

"Kaldırman gerekmiyor Garion. Sadece it yeter. Doğru yaparsan devrilecektir. Acele et. Daha yapacak çok işimiz var."

Garion iradesini toplamaya başladı.

Derken, bir tepede kuzini Adara ile oturuyordu. Elinde ölü bir dal ve birkaç sap kuru ot vardı. "Hazır mısın?" diye sordu içindeki ses.

"Bir anlamı olacak mı bunun?" diye sordu Garion. "Yani bir şey fark edecek mi?"

"Bu sana ve işini ne kadar iyi yaptığına bağlı."

"Bu iyi bir cevap değil."

"Seninki de iyi bir soru değildi zaten. Hazırsan dalı çiçeğe dönüştür."

Garion söyleneni yaptı ve sonuca eleştirel bir gözle baktı. "Pek iyi bir çiçek olmadı değil mi?" diye sordu özür dilercesine.

"İdare eder," dedi ses.

"Bir daha deneyeyim."

"Bunu ne yapacaksın?"

"Bunu hemen..." Garion yaratmış olduğu hatalı tomurcuğu yok etmek için elini kaldırdı.

"Bu yasaklanmıştır biliyorsun," dedi ses.

"Ama bunu ben yarattım."

"Ne alakası var? Yarattın, ama yok edemezsin, idare eder. Haydi gel, acelemiz var."

"Daha hazır değilim."

"Çok kötü. Artık bekleyemeyiz."

Sonra Garion uyandı. Kendini tuhaf bir biçimde sersemlemiş hissediyordu, sanki huzursuz uykusu ona iyilikten çok kötülük getirmiş gibi. Lelldorin hâlâ derin bir uykudaydı; Garion karanlıkta elbiselerini buldu, giyindi ve sessizce odadan çıktı. Demirpençe'nin Hisarının loş koridorlarında gezinirken, gördüğü tuhaf rüya zihnini meşgul ediyordu. Hâlâ aynı panik duygusundan ve herkesin ondan bir şeyler yapmasını beklemekte olduğu hissinden kurtulamamıştı.

Köşelerine karlar birikmiş, kara taşları buzla parlayan, rüzgârlı bir avluya vardı. Şafak yeni söküyordu ve hızla geçen bulutlarla dolu gökyüzü, avluyu kuşatan burçları net bir şekilde ortaya çıkarmaktaydı.

Avlunun öte yanında ahırlar vardı –sıcak, at ve saman kokulu ahırlar. Durnik çoktan burayı keşfetmişti bile. Çoğu kez olduğu gibi, demirci soyluların arasında kendini huzursuz hissetmiş, hayvanların dostluğuna

sığınmıştı. "Sen de mi uyuyamadın?" diye sordu Durnik, Garion ahıra girerken.

Garion omuzlarını silkti. "Nedense uyku kötü geldi bana. Kafam saman dolu sanki."

"Eras bayramın kutlu olsun Garion," dedi Durnik.

"Doğru. Eras bugün, değil mi?" Bayram bütün bu acelenin arasında gelivermişti işte. "Eras bayramın kutlu olsun Durnik."

Arkadaki bir bölmede uyumakta olan tay, Garion'un kokusunu alınca kıpırdandı; Garionla Durnik küçük hayvanın yanına gittiler.

"Eras bayramın kutlu olsun at," diye selamladı tayı Garion. Tay burnunu sürterek cevap verdi ona. "Fırtına tamamen geçti mi dersin?" diye sordu Garion Durnik'e, tayın kulaklarını kaşırken. "Yoksa devamı gelir mi?"

"Kokusundan geçmiş gibi görünüyor," diye cevap verdi Durnik. "Ama havanın kokusu bu adada farklı olabilir."

Garion başını sallayarak tayın sırtını sıvazladı, sonra kapıya dönerek, "Gidip Pol Teyzeyi bulsam iyi olacak," dedi. "Dün gece elbiselerimi kontrol etmekten söz ediyordu. Eğer beni aramak zorunda kalırsa, ortadan kaybolduğuma pişman edebilir."

"Yaşlanmak seni bilgeleştirmiş bakıyorum," diye sırıttı Durnik. "Beni arayan olursa buradayım."

Garion hafifçe Durnik'in omuzuna dokundu, sonra ahırdan çıkıp Pol Teyzeyi aramaya koyuldu.

Pol Teyzeyi muhtemelen yüzyıllardan beri kendisine ayrılmış olan bir dairede buldu; yanında diğer kadınlar vardı. Adara, Taiba, Kraliçe Layla ve Mimbreli kız Ariana, odanın ortasında durmakta olan Ce'Nedra'nın çevresinde toplanmışlardı.

"Erken kalkmışsın," dedi Pol Teyze; iğnesiyle Ce'Nedra'nın parlak tuvaletinde küçük değişiklikler yapıyordu yıldırım hızıyla.

"Uyuyamadım," dedi teyzesine; bir yandan da hayretle prensese bakıyordu. Bir şekilde değişmiş gibiydi kız.

"Alık alık bakma Garion," dedi Ce'Nedra burnu havada.

"Saçına ne yaptın?" diye sordu Garion.

Ce'Nedra'nın alev gibi saçları son derece karmaşık bir şekilde yapılmıştı. Şakaklarından ve alnından iç içe geçmiş meşe yaprakları şeklinde küçük bir altın taç geçiyordu. Arkada saçları ince ince örülmüştü ve saçlarının geri kalanı bir omuzundan aşağı iniyordu. "Beğendin mi?" diye sordu Garion'a.

"Her zamankinden farklı," dedi Garion.

"Hepimiz bunun farkındayız Garion," dedi Ce'Nedra ukala bir tavırla. Sonra dönüp aynadaki aksine eleştirel bir gözle bakarak, "Hâlâ bu örgülere ikna olmuş değilim Leydi Polgara," diye söylendi. "Tolnedralı kadınlar saçlarını örmez. Böyle Alorn'a benzedim."

"Tam da öyle değil Ce'Nedra," diye mırıldandı Adara.

"Ne kastettiğimi biliyorsun Adara; saçı örgülü, sütçü kız tenli, iri göğüslü o sarışınlar gibi yani."

"Hazırlanmak için biraz erken değil mi?" diye sordu Garion. "Dedem öğlene kadar Taş'ı taht odasına götürmeyeceğimizi söyledi."

"O kadar da çok vaktimiz yok Garion," dedi Pol Teyze; ipliğini ısırıp kopararak bir adım geri çekildi ve Ce'Nedra'nın elbisesine bir göz attı. "Ne diyorsun Layla?"

"Prenses gibi oldu Pol," dedi Kraliçe Layla.

"O zaten prenses Layla," dedi Pol Teyze minik tombul kraliçeye. Sonra Garion'a döndü. "Git kahvaltı et, sonra da biri sana hamamın yolunu göstersin. Batı kanadındaki mahzenlerin altında olacak. Yıkandıktan sonra da tıraş ol. Yüzünü kesmemeye gayret et. Güzel elbiselerinin kana bulanmasını istemiyorum."

"Bütün bunları giymek zorunda mıyım?"

Pol Teyzenin bakışı, bu soruya da, sorabileceği başka bir sürü soruya da anında cevap vermişti. "Gidip İpek'i bulayım," dedi Garion telaşla. "Hamamın yerini bilir o."

"İyi olur," dedi Pol Teyze kesin bir tavırla. "Ayrıca da kaybolma. Vakit geldiğinde hazır olmanı istiyorum."

Garion başını sallayarak uzaklaştı. Bu son sözler tuhaf bir şekilde rüyasını hatırlatmıştı ona, İpek'i ararken bunu düşündü durmadan.

Ufak tefek Drasniyalı diğerleriyle birlikte büyük, meşalelerle aydınlatılmış bir salonda oturuyordu. Krallar oradaydı, Brand, Belgarath ve Garion'un diğer dostları da. Pasta ve sıcak, baharatlı şarapla kahvaltı ediyorlardı.

"Sabah nereye gittin?" diye sordu Lelldorin. "Uyandığımda yoktun."

"Uyuyamadım," dedi Garion. "Beni niye uyandırmadın?"

"Ben huzursuz oldum diye sen niye uykundan olacaksın ki?" Herkesin hararetli bir tartışmaya dalmış olduğunu gören Garion, sessizce oturup İpekle konuşmak için bir fırsat doğmasını bekledi.

"Son iki ay içinde Taur Urgas'ı epeyce rahatsız ettik bence," diyordu Barak. Dev Çerek yüksek arkalıklı bir koltuğu gömülmüş, yüzü arkasındaki meşale yüzünden gölgelerde kalmıştı. "Önce Relg İpek'i burnunun dibinden kaçırdı, sonra Belgarath Taş'ı alırken Ctuchik'i öldürüp Rak Cthol'u yıktı, en sonunda da bizi izlemeye çalışırken, Ço-Hagla Hettar ordusunun hatırı sayılır bir kısmını yok etti. Murgo Kralı için kötü bir yıl oluyor." Dev adamın gülüşü karanlıklar içinde gümbürdedi. Bir an için Garion onun yerinde başka bir şekil görür gibi oldu. Titreşen ışığın ve gölgelerin bir oyunuyla, sanki Barak'ın yerinde dev, kıllı bir ayı oturmaktaydı. Sonra görüntü kayboldu. Garion gözlerini ovuşturarak sabahtan beri üstünde olan şaşkınlık ve dalgınlık halini atmaya çalıştı.

"Hâlâ Relg'in Prens Kheldar'ı kurtarmak için kayadan geçtiğini söylerken ne kastettiğini anlamıyorum," dedi Kral Fulrach kaşlarını çatarak. "Kayaları

delebiliyor mu yani?"

"Görmeden anlayamazsın Fulrach," dedi Belgarath. "Göster ona Relg."

Yobaz Ulgo ihitiyara baktı, sonra büyük pencerenin yanındaki taş duvara doğru yürüdü. İpek hemen ürpererek arkasını dönüp, "Hâlâ bunu seyretmeye dayanamıyorum," dedi Garion'a.

"Pol Teyze bana hamamın yolunu gösterebileceğini söyledi," dedi Garion alçak sesle. "Yıkanıp tıraş olacakmışım, sonra da en iyi elbiselerimi giyecekmişim."

"Seninle geleyim," dedi İpek. "Eminim buradaki beyler Relg'in gösterisine bayılıyorlardır ve tekrarlamasını isteyeceklerdir. Ne yapıyor şimdi?"

"Kolunu duvardan çıkardı, pencerenin dışından el sallıyor," dedi Garion.

İpek omuzunun üstünden duruma bir göz attı, sonra tekrar ürpererek gözlerini kaçırdı. "Kanımı donduruyor," dedi iğrenerek. "Haydi gidip yıkanalım."

"Ben de geliyorum," dedi Lelldorin. Üçü birlikte salondan ayrıldılar.

Hamam Hisarın batı kanadındaki mağara gibi bir mahzendeydi. Kayanın içinde kaynaklar vardı ve buralardan çıkan sıcak su, fayans döşeli bölmeleri buharla ve hafif bir kükürt kokusuyla dolduruyordu. Sadece birkaç meşale aydınlatıyordu hamamı; oradaki tek görevli, hiç konuşmadan ellerine havlular tutuşturup, su sıcaklığını ayarlayacak vanaları çalıştırmak için buharlar arasında kayboldu.

"Büyük havuzun öteki ucuna yaklaştıkça sıcaklık artar," dedi İpek Garionla Lelldorin'e soyunurlarken. "Bazıları dayanabileceğin son sıcaklığa kadar gitmen gerektiğini iddia ediyor. Bense ılık bir yerde durup ıslanmayı tercih ederim." Suya atladı.

"Burada yalnız olacağımızdan emin misin?" diye sordu Garion huzursuz bir şekilde. "Ben yıkanmaya çalışırken bir grup kadının içeri doluşması hiç hoşuma gitmez."

"Kadınların hamamı ayrı," dedi İpek. "Rivalılar bu konuda çok mazbutturlar. Tolnedralılar kadar gelişmiş değiller yani."

"Kış vakti yıkanmanın sağlıklı olduğundan emin misiniz?" diye sordu Lelldorin kuşkuyla buharı tüten sulara bakarak.

Garion havuza dalıp hızla o yandaki ılık sudan karşı uçtaki sıcak sulara doğru yürüdü. Uzaklaştıkça buhar yoğunlaştı ve arka duvardaki halkalara takılı iki meşalenin ışığı bulanık bir pırıltıya dönüştü. Sesleri ve yüzerken çıkardıkları şıpırtılar fayans duvarlarda bir mağaradaymışlar gibi yankılanıyordu. Buhar iyice arttı ve Garion bulanık loşlukta arkadaşlarından tamamen ayrılmış oldu. Sıcak su onu rahatlattı; yarı bilinçli bir halde kendini suda sürüklenmeye bırakmak istedi; sıcak suyun geçmişin ve geleceğin bütün anılarını yıkayıp götürmesini istedi neredeyse. Hayallere dalarak sırtüstü yattı, sonra nedendir bilinmez, karanlık, buharlı sulara batmaya bıraktı kendini. Gözleri kapalı, bütün duyulardan arınmış bir halde ne kadar öylece yattığını bilmiyordu; ama sonunda yüzü sudan çıktı ve ayağa kalktı. Sular saçlarından omuzlarına döküldü. Kendini tuhaf bir biçimde arınmış hissediyordu. Derken dışarıda güneş bulutlardan sıyrıldı ve tek bir ışık huzmesi tavandaki küçük, parmaklıklı pencereden süzülerek tam Garion'un üstüne düştü. Ansızın geliveren bu ışık buharla dağılıyor ve fosforluymuş gibi parlıyordu.

"Selam Belgarion," dedi içindeki ses. "Seni selamlıyorum bu Eras Yortusunda." Seste her zamanki alaycılığından eser yoktu ve kullandığı resmi dil önemli bir şeye işaret ediyordu sanki.

"Sağol," dedi Garion ciddi bir tavırla. Bir daha konuşmadılar.

Etrafında buharlar oynaşarak yükseldi; sonra dönüp daha serin olan bölgeye, Lelldorinle İpek'in boğazlarına kadar suya batmış bir halde muhabbet ettikleri yere doğru yürüdü.

Öğleden yarım saat kadar önce, Garion Pol Teyzenin çağrısına uyarak uzun taş bir koridordan geçti ve Riva Kralının Salonunun oymalı kapılarından birkaç adım ötedeki bir odaya girdi. En şık ceketini ve pantolonunu giymişti ve yumuşak deri çizmeleri parlayana kadar fırçalanmıştı. Pol Teyzenin üstünde koyu mavi, beli kemerli ve kukuletalı bir elbise vardı. Belgarath da

mavi bir cüppe giymişti ve ilk kez hırpani görünmüyordu, ihtiyarın yüzü çok ciddiydi; Pol Teyze ile konuşurlarken her zamanki atışmalarından eser bile yoktu. Küçük odanın köşesinde, beyaz bir keten elbise giymiş olan Emanet sessizce oturuyordu.

"Çok şıksın Garion," dedi Pol Teyze elini uzatıp alnına düşen saçlarını düzelterek.

"İçeri gitmemiz gerekmiyor mu?" diye sordu Garion. Griler giyinmiş Rivalıların ve daha renkli giysileri olan ziyaretçilerin salona girdiklerini görmüştü gelirken.

"Gideceğiz Garion," dedi Pol Teyze. "Zamanı gelince." Belgarath'a dönerek, "Ne kadar kaldı?" diye sordu.

"Bir çeyrek saat daha var," dedi büyücü. "Her şey hazır mı?"

"Garion'a sor," dedi ihtiyar. "Ben elimden geleni yaptım. Gerisi ona kalmış,"

O zaman Pol Teyze Garion'a döndü; gözlerinde çok ciddi bir ifade vardı ve saçındaki beyaz tutam kara saçlarının arasında gümüş gibi parlıyordu. "Eee, Garion," dedi. "Hazır mısın?"

Garion şaşkınlıkla ona bakarak, "Dün gece çok garip bir rüya gördüm," dedi. "Herkes bana bu soruyu sorup duruyordu. Ne demek bu Pol Teyze? Neye hazır mıyım?"

"Biraz sonra açıklığa kavuşacak," dedi Belgarath. "Tılsımını dışarı çıkar. Bugün onu açıkta taşımalısın."

"Hani görünmemesi gerekiyordu?"

"Bugün farklı," diye cevap verdi ihtiyar. "Aslına bakarsan, bugün benim gördüğüm bütün günlerden farklı –ki ben epey fazla gün gördüm."

"Eras Yortusu olduğu için mi?"

"O da var tabii." Belgarath elini elbisesinin yakasından içeri sokup kendi gümüş madalyonunu çıkardı. Bir göz atıp, "Biraz eskimiş," dedi. Sonra gülerek ekledi, "Ona bakılırsa ben de eskidim."

Pol Teyze de kendi tılsımını çıkardı. Belgarathla ellerini uzatıp Garion'un birer elini tuttular, sonra kendi ellerini de birleştirdiler..

"Uzun zamandır bu günü bekliyorduk Polgara," dedi Belgarath.

"Çok uzun zamandır baba," diye onayladı Polgara.

"Pişman olduğun bir şey var mı?"

"Varsa da onlarla birlikte yaşayabilirim ihtiyar kurt."

"Gidelim öyleyse."

Garion kapıya yöneldi.

"Sen dur Garion," dedi Pol Teyze. "Sen Emanetle burada bekleyeceksin, ikiniz sonra geleceksiniz."

"Birini yollayıp çağırtacak mısınız bizi?" diye sordu Garion. "Yani vaktimizin geldiğini nasıl anlayacağız?"

"Anlayacaksınız," dedi Belgarath. Sonra onu Emanetle yalnız bıraktılar.

"Pek bir açıklama yapmış sayılmazlar, değil mi?" dedi Garion oğlana. "Umarım bir pot kırmayız."

Emanet güvenli bir ifadeyle gülümseyerek minik eliyle Garion'un elini tuttu. Daha dokunur dokunmaz, Taş'ın şarkısı Garion'un zihnini doldurarak bütün dertlerini ve kuşkularını alıp götürdü. Çocuğun elini tutarak orada öylece ne kadar zaman şarkıyı dinlediğini hatırlamıyordu.

"Sonunda vakit geldi Belgarion." Ses sanki Garion'un zihniyle sınırlı değilmiş de dışarıdan geliyormuş gibiydi; Emanetin yüzündeki ifadeden sesi onun da duyduğu anlaşılıyordu.

"Yapmam gereken bu mu?" diye sordu Garion.

"Kısmen bu."

"İçeride ne yapıyorlar?" Garion ihtiyatla kapıya baktı.

"Salondaki insanları olacaklara hazırlıyorlar."

"Hazır olacaklar mı?"

"Sen olacak mısın?" Bir sessizlik oldu. "Hazır mısın Belgarion?"

"Evet," dedi Garion. "Her ne ise, sanırım hazırım."

"Gidelim öyleyse."

"Ne yapacağımı söyleyecek misin bana?"

"Gerekirse."

Emanet'in elini bırakmadan kapıya doğru yürüdü Garion. Öteki elini kapıyı açmak için kaldırdı, ama kapı daha o dokunmadan kendiliğinden açılıverdi.

Birkaç adım ötede, dev, oymalı kapının önünde iki muhafız vardı, ama Garion ve Emanet yaklaşırken donmuş gibiydiler sanki. Garion gene elini kaldırdı ve Riva Kralının Salonunun devasa kapısı, bu ele cevap verircesine, sessizce açıldı.

Riva Kralının Salonu, çok büyük, kubbeli bir taht odasıydı; oymalı, dev tahta sütunlar tavandaki kirişleri tutuyordu. Duvarlar sancaklar ve yeşil dallarla süslüydü ve demir şamdanlarda yüzlerce mum yanıyordu. Yerde aralıklı olarak üç büyük ateş çukuru vardı; çukurlarda kütük değil, yer kömürü blokları yanıyor, odaya düzenli, hoş kokulu bir sıcaklık yayıyorlardı. Salon kalabalıktı, ancak kapıdan tahta uzanan mavi halıyla kaplı yol boştu. Ama Garion kalabalığı fark etmedi bile. Taş zihnini tamamen doldurmuş, bütün düşüncelerini askıya almıştı. Düşünceden, korkudan ve utangaçlıktan arınmış, uykuda yürür gibi ilerleyerek, yanında Emanet, tahtın iki yanında duran Pol Teyzeyle Belgarath'a yaklaştı.

Riva Kralının tahtı, tek bir bazalt kütlesinden oyulmuştu; arkalığı ve kollukları aynı yükseklikteydi ve o kadar devasaydı ki, dağlar kadar kalıcı görünüyordu. Sırtı duvara dayalıydı, arkasında ise ucu aşağı bakan koca bir kılıç asılıydı.

Garion ve Emanet mavi halı döşeli uzun yoldan tahta doğru yürürlerken, Hisarın bir yerlerinde bir çan çalmaya başladı ve Taş'ın şarkısına karıştı. Her şamdanın yanından geçtiklerinde, mumun ateşi ufalıp iğne başı kadar kalıyordu. Ne esinti vardı, ne de alevlerde bir titreme; mum alevleri birer birer küçülerek salonu derin bir gölgeye boğdular.

Salonun önüne vardıklarında, Belgarath yüzünde esrarlı bir ifadeyle bir an onlara baktı, sonra Riva Kralının Salonunu dolduran kalabalığa dönerek heybetli bir sesle, "İşte Aldur Taşı!" dedi.

Emanet Garion'un elini bırakarak keseyi açtı ve elini içine soktu. Yuvarlak gri taşı keseden çıkarıp karanlık Salona döndü ve herkes görebilsin diye iki eliyle havaya kaldırdı.

Taş'ın şarkısı dayanılır gibi değildi artık, onun yanı sıra müthiş, titreyerek yükselen bir ses de duyulmaya başlamıştı. Garion oğlanın yanında durup toplananları izlerken, ses de çınlayarak yükseliyor, yükseldikçe tizleşiyordu. Emanet'in havada tuttuğu taşın içinde nokta halinde, çok parlak, mavi bir ışık vardı sanki. Ses yükseldikçe ışık da giderek daha parlaklaştı. Karşısındaki yüzlerin hepsi tanıdıktı Garion'un. Barak oradaydı, Lelldorin de; Hettar, Durnik, İpek ve Mandorallen de oradaydılar. Kraliyet locasında, Tolnedra elçisinin yanında, arkasında Adara ve Ariana ile Ce'Nedra oturuyordu; tam bir İmparatorluk Prensesi gibi. Ama bu tanıdık yüzlerle karışan başka yüzler de vardı; tuhaf, maske gibi, başka bütün özellikleri örterek bir tek kimliği vurgulayan yüzler. Barakla karışan şekil, Korkunç Ayı idi, Hettar ise binlerce ve binlerce atın varlığını taşıyordu yanında. İpek'in yanında Kılavuz duruyordu, Relg'in yanında ise Kör. Lelldorin Okçu idi, Mandorallen ise Koruyucu Şövalye. Taiba'nın üstünde, havada Ölen Irkın Anası'nın üzgün şekli ışıldıyordu ve acısı Mara'nın acısıyla aynıydı. Ce'Nedra ise artık bir prenses değil, kraliçe idi; Ctuchik'in Dünyanın Kraliçesi dediği kişi. Hepsinden tuhafı, Durnik, sevgili, güvenilir, Durnik yüzünde iki hayatının apaçık iziyle oradaydı. Taş'ın yakıcı mavi ışığında ve kulaklarındaki tuhaf titreyen sesle, Garion dostlarına merakla baktı ve

hayatında ilk kez onları, Belgarath ve Pol Teyzenin daha en başından beri gördükleri halleriyle görmekte olduğunu farketti.

Arkasında Pol Teyzenin sakin ve çok yumuşak bir sesle, "Görevin tamamlandı Emanet," dediğini duydu. "Artık Taş'ı verebilirsin."

Küçük çocuk keyifle gülerek döndü ve parıldayan Taş'ı Garion'a uzattı. Garion hiçbir şey anlamadan parlak taşa bakakaldı. Alamazdı ki! Taş'a dokunmak ölüm demekti.

"Uzat elini Belgarion ve doğum hakkını sana getirmiş olan çocuktan al." Tanıdığı sesti bu, ama aynı zamanda da değildi. Ses konuştuğunda reddetmek mümkün değildi. Garion'un eli o fark etmeden ileri uzandı.

"Emanet!" dedi çocuk Taş'ı Garion'un uzanmış eline bırakarak. Taş avucundaki lekeye değdiğinde Garion tuhaf, yakıcı bir hisse kapıldı. Yaşıyordu Taş! Avucundaki canlı ateşe boş gözlerle bakarken bile, içindeki hayatı hissedebiliyordu.

"Taş'ı Riva Kralının kılıcının kabzasmdaki yerine koy," dedi ses; Garion anında, hiç düşünmeden itaat ederek döndü. Bazalt tahtın oturma yerine, sonra da arkalığının ve kollarının oluşturduğu geniş çıkıntıya basarak uzandı, dev kılıcın kabzasını yakalayarak dengesini sağladı ve Taş'ı kabzanın ucuna yerleştirdi. Hafif ama herkesin duyabileceği bir çıtırtıyla, Taş ve kılıç bir oldular; Garion Taş'ın yaşam gücünün elinde tuttuğu kabzadan aktığını hissetti. Kılıcın ağzı parlamaya başladı ve kulaklarındaki ses bir oktav daha tizleşti. Derken dev silah ansızın, yüzyıllardır asılı durduğu duvardan kurtuldu. Salondaki kalabalık huşu içinde nefesini tuttu. Kılıç düşerken, Garion iki eliyle kabzayı yakaladı, yere düşmesini engellemek için sırtını duvara dayayacak şekilde döndü.

Dengesini kaybettiren şey, kılıcın ağırlığının olmamasıydı. O kadar büyüktü ki, normal olarak tutamaması, kaldıramaması gerekiyordu; ama bacaklarını açıp omuzlarını duvara dayadığında, kılıcın ucu kolaylıkla havaya kalktı ve dimdik oluverdi. Hayretle kılıca bakarken, elindeki kabzanın tuhaf bir biçimde zonkladığını hissetti. Taş daha da parladı ve bir yürek gibi atmaya başladı. Sonra, titreyen ses bir kutlama ayini gibi müthiş bir açılışla yükselirken, Riva Kralının kılıcı yakıcı mavi bir alevle parladı.

Sebebini bilmeden, Garion mavi alevden kılıcı iki eliyle başının üstüne kaldırarak huşu içinde ona bakmaya başladı.

"Ne mutlu Alorya'ya!" diye haykırdı Belgarath gök gürültüsü gibi bir sesle. "Çünkü Riva Kralı geri döndü! Herkes selam dursun! İşte Belgarion, Riva Kralı ve Batının Hükümdarı!" Ancak bütün bu karışıklığın ve milyon kere milyon sesten oluşmuş ve evrenin bir ucundan ötekine sesleniyormuş gibi duyulan o muhteşem kutlama korosunun ortalık yerinde, sanki karanlık bir lahdin paslı demir kapısı ansızın ardına kadar açılmış gibi bir ses duyularak Garion'un yüreğini dondurdu. Lahitten bir ses çınlayarak yükseldi, ama kutlamaya katılmadı. Yüzyıllar süren bir uykudan koparılan lahitteki ses, öfkeyle, kan isteyerek uyandı.

Düşünemeyecek kadar şaşkın durumda olan Garion, alevler içindeki kılıcı havada, öylece dururken, toplanmış olan Alornların hepsi, tek bir çelik sesiyle kılıçlarını kınlarından çıkardılar.

"Selam Belgarion, Kralım," diye gürledi Riva Vekilharcı Brand tek dizinin üstüne çöküp kılıcını kaldırarak. Dört oğlu da onun ardında diz çöküp kılıçlarını kaldırarak, "Selam Belgarion, Riva Kralı," diye haykırdılar.

"Selam Belgarion!" diye çınladı Riva Kralının Salonu ve havaya kalkan kılıçlardan bir orman, Garion'un elindeki yanan kılıcın ışığıyla parladı. Hisarın bir yerlerinde bir çan çalmaya başladı. Haber aşağıdaki nefesini tutmuş bekleyen şehre ulaşınca, başka çanlar da ona katıldı ve çanların kutlaması kayalık yamaçlardan denizin buzlu sularına Riva Kralının dönüşünü haber vererek yankılandı.

Salonda kutlamaya katılmayan bir kişi vardı. Kılıcın alev alması Garion'un kimliğini inkâr edilemez bir biçimde ortaya koyduğunda, Prenses Ce'Nedra yüzü bembeyaz olarak, gözlerinde bir dehşet ifadesiyle ayağa fırlamıştı. Belli ki Garion'un hâlâ anlayamadığı bir şeyi anında fark etmişti; o kadar rahatsız edici bir şey olmalıydı ki bu, yüzünden tüm kanın çekilmesine ve müthiş bir dehşetle ona bakakalmasına sebep olmuştu. Derken İmparatorluk Prensesi Ce'Nedra'nın dudaklarından ansızın bir öfke ve itiraz çığlığı yükseldi.

Tüm salonda çın çın çınlayan bir sesle, "OLAMAZ!" diye haykırdı.

On İkinci Bölüm

İşin en kötü tarafı, herkesin durmadan eğilerek selam vermesiydi ona. Nasıl karşılık vermesi gerektiği konusunda en küçük bir fikri bile yoktu Garion'un. Kendisi de eğilmeli miydi? Yoksa "Selamını aldım" anlamında hafifçe başını mı sallamalıydı? Belki de en iyisi bu durumu tamamen reddedip görmezden gelmek filan gibi bir şeydi. Peki ama biri ona "Haşmetmeap" dediğinde ne yapacaktı?

Bir gün öncesinin olayları hâlâ kafasında bulanık bir karmaşa halindeydi. Şehir halkına takdim edildiğini hatırlıyordu. Demirpençe'nin Hisarının burçlarından birinde, elinde ağırlığı olmayan alevli kılıcı, aşağıda tezahürat yapan kalabalığı selamlamıştı. Ancak ne kadar harikulade olurlarsa olsunlar, o gün açıkta cereyan edenler, başka bir gerçeklik düzeyinde olup bitenler karşısında önemsiz kalıyorlardı. Müthiş güçler odaklanmıştı Riva Kralının ilan edilmesi anına. Sonu gelmeyen kutlamalar ve taç giyme töreni için bir sürü hazırlık vardı, ama bunlar da bulanıktı hafızasında. Ama hayatı pahasına bile olsa, o gün olanların mantıklı, tutarlı bir öyküsünü anlatamazdı kimseye.

Bugün daha da beter olacaktı sanki, eğer bu mümkünse, iyi uyumamıştı. Her şeyden önce, onu götürdükleri kraliyet dairesindeki yatak kesinlikte çok rahatsızdı. Dört köşesinden büyük ve yuvarlak tahta direkler çıkıyordu ve mor kadifeden perdeleri vardı. Ona çok büyük gelmişti ve fazla yumuşaktı. Son bir yıl boyunca çoğunlukla yerde uyumuştu ve kralın yatağındaki kuştüyü şiltenin yumuşaklığı rahatsız edici geliyordu. Üstelik, yataktan kalkar kalkmaz, herkesin ilgi odağı olacağından emin olması da işleri daha zorlaştırıyordu.

En sonunda yataktan hiç çıkmamanın daha iyi olacağına karar verdi. Düşündükçe daha da makul görünüyordu bu çözüm. Ama kraliyet yatak odasının kapısı kilitli değildi. Güneş doğduktan az sonra kapı açıldı ve Garion birinin ortalıkta dolanmakta olduğunu duydu. Merakla yatağı çevreleyen mor kadife perdelerin arasından dışarı baktı. Ciddi görünüşlü bir hizmetkâr pencerelerin perdelerini açıyor ve ateşi körüklüyordu. Ancak Garion'un dikkati hemen şöminenin yanındaki masada duran büyük, üstü

örtülü gümüş tepsiye çevrildi. Burnu sosislerin ve sıcak, yeni pişmiş ekmeğin kokusunu aldı. Tereyağı da vardı –evet o tepsinin bir yerlerinde mutlaka tereyağı vardı. Midesi yüksek sesle bir şeyler söylemeye başladı ona.

Hizmetkâr her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol etmek için odaya bir göz attı, sonra kararlı bir ifadeyle yatağa yaklaştı. Garion hemen örtülerin altına saklandı.

"Kahvaltı, Haşmetmeap," dedi hizmetkâr kesin sesle, perdeleri açıp direklere bağlayarak.

Garion içini çekti. Belli ki yataktan çıkmama kararı vermek ona kalmamıştı. "Teşekkür ederim," diye cevap verdi.

"Haşmetmeaplarının başka bir ihtiyacı var mı?" diye sordu hizmetkâr hevesli bir tavırla, Garion'un giymesi için bir sabahlık tutarak.

"Ah... Yok... Hayır, şu an için yok, sağol," dedi Garion, halı kaplı üç basamaktan yere inerken. Hizmetkâr ona sabahlığı giydirdikten sonra eğilerek odayı terk etti. Garion masaya gidip oturdu, tepsinin kapağını açtı ve şiddetle kahvaltısına saldırdı.

Yemeğini bitirdiğinde bir süre kocaman, mavi kaplamalı bir koltukta oturarak, pencereden dışarı, şehrin üstünde yükselen karlı tepelere baktı. Günlerdir kıyıları döven fırtına sonunda durulmuştu –en azından şimdilik; kış güneşi parlak, sabah gökyüzü masmaviydi. Genç Riva Kralı düşüncelere dalarak penceresinden dışarıyı seyretti bir süre.

Kafasını bir şey kurcalayıp duruyordu –daha önce duyduğu ama şimdi unuttuğu bir şey. Sanki Prenses Ce'Nedra ile ilgili bir şeyi hatırlaması gerekiyordu. Kılıç Garion'un kimliğini şatafatlı bir biçimde ilan eder etmez, küçük kız Riva Kralının Salonundan kaçmıştı dün. Bu iki şeyin birbiriyle ilgili olduğundan emindi. Hatırlamaya çalıştığı şey, Ce'Nedra'nın kaçışıyla doğrudan bağıntılıydı. Başka biri olsa, gidip ne olduğunu öğrenmeye çalışmadan önce sakinleşmesi için biraz zaman tanımak iyi olabilirdi, ama Garion Ce'Nedra ile başa çıkmanın yolunun bu olmadığını biliyordu.

Olayları zihninde dolandırıp büyütme fırsatı tanınmamalıydı ona. Yoksa işler daha da beter olurdu. Garion içini çekerek giyinmeye başladı.

Koridorlardan kararlı bir tavırla ilerlerken, durmadan şaşkın bakışlar ve acele selamlarla karşılaşıyordu. Bir gün öncesinin olaylarının tanımadan, dikkat çekmeden gezinebilme şansını sonsuza kadar elinden almış olduğunu kavradı kısa zamanda. Yüzünü göremediği biri, muhtemelen bir hizmette bulunabilme ümidiyle, onu takip edecek kadar ileri gitmişti. Her kimse bu, saygılı bir uzaklıktan izliyordu onu, ama Garion göz ucuyla koridorun gerisinde kendini izleyen kişiyi görebiliyordu: Sessiz adımlarda yürüyen, gri pelerinli bir adam. Garion her ne sebeple olursa olsun takip edilmekten hoşlanmıyordu, ama gene de dönüp adama işine gitmesini söyleme isteğini bastırdı.

Prenses Ce'Nedra'ya Pol Teyzenin dairesiye aynı koridorun bir daha aşağısında odalar verilmişti. Garion elini kaldırıp kapıyı tıklatmadan önce bütün cesaretini topladı.

"Haşmetmeap," dedi Ce'Nedra'nın oda hizmetçisi şaşkınlıkla reverans yaparak.

"Lütfen Asaletmeaplarına kendileriyle görüşmek istediğimi bildirir misiniz?" diye sordu Garion.

Kız, "Tabii Haşmetmeap," diyerek içeriki odaya koştu.

Birtakım mırıltılar duyuldu, sonra Ce'Nedra içeri girdi. Üzerinde şatafatsız bir elbise vardı ve yüzü önceki günkü kadar beyazdı. "Haşmetmeap," diye selamladı Garion'u buz gibi bir sesle. Yaptığı sert reverans, ciltlerce konuşmuş kadar anlamlıydı.

"Seni rahatsız eden bir şey var," dedi Garion lafı dolandırmadan. "Açık açık konuşmak ister misin?"

"Haşmetmeap nasıl emrederse," dedi Ce'Nedra.

"Böyle konuşmaya mecbur muyuz?"

"Haşmetmeaplarının neyi kastettiğini anlayamadım?"

"Birbirimizi dürüst olacak kadar tanımıyor muyuz sence?"

"Tabii, Ekselanslarına tartışmadan itaat etmeye bir an önce alışsam iyi olacak."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Bilmiyormuş numarası yapma," diye parladı Ce'Nedra.

"Ce'Nedra, neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim bile yok."

Ce'Nedra yüzüne kuşkuyla baktı, sonra bakışları bir nebze yumuşar gibi oldu. "Belki de gerçekten yoktur," diye mırıldandı sonra. "Vo Mimbre Anlaşmasını okumadın mı hiç?"

"Bana okumayı sen öğrettin," dedi Garion. "Yedi sekiz ay önce. Okuduğum her kitabı biliyorsun. Çoğunu sen verdin zaten."

"Sen de haklısın," dedi Ce'Nedra. "Bir dakika bekle, hemen geliyorum." Yandaki odaya koşup rulo halinde bir parşömenle geri döndü. "Yüksek sesle okuyayım," dedi. "Bazı kelimeler zor gelebilir."

"O kadar da salak değilim," dedi Garion itiraz ederek.

Ama Ce'Nedra okumaya başlamıştı bile. "...Ve Riva Kralının geri dönmesi durumunda, Efendilik ve Hükümranlık hakkı onun olacaktır ve hepimiz ona Batı Krallıklarının Hükümdarı olarak bağlılık yemini edeceğiz. Ve Kral bir Tolnedra Prensesini karısı olarak alacak ve..."

"Bir dakika," diye sözünü kesti Garion boğulur gibi.

"Anlamadığın bir şey mi var? Bana çok açık görünüyor."

"O son cümle neydi?"

"...bir Tolnedra Prensesini karısı olarak alacak ve..."

"Tolnedra'da başka prenses var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok."

"Yani buna göre..." Ağzı açık kıza bakakaldı.

"Kesinlikle." Bunu ansızın kapanan çelik bir kapan gibi söylemişti kız.

"Dün salondan bunun için mi kaçtın?"

"Ben kaçmadım."

"Benimle evlenmek istemiyorsun." Bir suçlama gibi çıkmıştı bu söz ağzından.

"Öyle bir şey demedim."

"O zaman istiyor musun?"

"Öyle bir şey de demedim. Ama zaten ne fark eder ki? İkimizin de fikri sorulmayacak bu konuda."

"Seni rahatsız eden bu mu?"

Ce'Nedra yukarıdan bir tavırla, "Tabii ki değil," dedi. "Kocamı başkalarının seçeceğini hep biliyordum zaten."

"Ee, öyleyse mesele ne?"

"Ben bir İmparatorluk Prensesiyim Garion."

"Biliyorum."

"Kimsenin astı olmaya alışık değilim."

"Ast mı? Kime ast... Yani kimin astı?"

"Anlaşmaya göre sen Batının Hükümdarısın."

"Bu ne demek?"

"Bu şu demek ki Haşmetmeap, benden yüksek bir mertebedesiniz."

"Bu kadar üzülmenin sebebi bu mu yani?"

Ce'Nedra'nın bakışları çekilmiş bir hançer gibiydi. "Haşmetmeaplarının müsaadesiyle, çekilmek istiyorum." Sonra cevabını bile beklemeden odadan çıkıp gitti.

Garion arkasından bakakaldı. Bu kadarı da olmazdı! Hemen Pol Teyzeye gidip duruma itiraz etmek istedi, ama düşündükçe, ondan hiçbir destek göremeyeceğini anladı. Bir sürü küçük bilgi kırıntısı yerine oturmaya başlamıştı şimdi. Pol Teyze bu manasız durumda taraflı olmakla kalmıyordu, Garion'un kaçacak yeri olmasın diye kesinlikle elinden geleni yapmıştı. Konuşacak birine ihtiyacı vardı –bu durumdan bir çıkış yolu düşünebilecek kadar uyanık ve kural tanımaz birine. Ce'Nedra'nın oturma odasından çıkıp, İpek'i aramaya koyuldu.

Ufak tefek Drasniyalı odasında yoktu ve yatağını yapan hizmetkâr bir yandan eğilip selam verirken, bir yandan da İpek'in nerede olduğuna dair en küçük bir fikri olmadığını kekeleyerek ve özürler dileyerek anlatmaya çalıştı. Garion hemen kaçtı oradan.

Barak'ın karısı ve çocuklarıyla paylaştığı daire İpek'inkinden birkaç adım ötede olduğu için Garion hâlâ kendisini izleyen gri pelerinli adama bakmamaya çalışarak oraya gitti. "Barak," dedi dev Çerek'in kapısını vururken, "Benim, Garion. Girebilir miyim?"

Leydi Medel hemen kapıyı açarak saygıyla reverans yaptı. "Ne olur yapmayın şunu," diye yalvardı Garion.

"Derdin ne Garion?" dedi Barak. Yeşil kaplamalı bir koltuğa oturmuş, bebek oğlunu dizinde hoplatıyordu.

"İpek'i arıyorum," dedi Garion yerlere atılmış elbiseler ve oyuncaklarla dolu geniş, rahat salona girerken.

"Yüzün şeytan görmüş gibi," dedi dev adam. "Yolunda gitmeyen bir şey mi var?"

"Sinir bozucu bir haber aldım," dedi Garion ürpererek. "İpek'i arıyorum. Belki o bu duruma bir çözüm bulabilir."

"Kahvaltı ister misin?" diye sordu Leydi Merel.

"Kahvaltı ettim, sağolun," dedi Garion. Kadına biraz daha dikkatle baktı. Her zamanki sımsıkı örgülerini çözmüştü Merel, yumuşak sarı saçları yüzünü çevreliyordu. Eskisi gibi yeşil bir elbise giymişti, ama duruşunda o eski katılık yoktu. Garion Barak'ın da karısının yanında her zaman takındığı o asık yüzlü savunma tavrından biraz uzaklaşmış olduğunu fark etti.

Derken Barak'ın iki kızı, Emanet'in birer elini tutmuş halde odaya girdiler. Bir köşeye oturup bol bol kıkırdama içeren karmaşık bir oyun oynamaya başladılar.

"Korkarım kızlarım oğlanı çalmaya karar vermişler," dedi Barak sırıtarak. "Ansızın boğazıma kadar çoluk çocuğa gömüldüm, ama işin hoş tarafı, hiç de şikâyet etmiyorum bundan."

Merel Barak'a bir göz atarak gülümsedi –neredeyse utangaç bir gülümseme. Sonra gülüşen çocuklara bakarak, "Kızlar Emanet'e tapıyorlar," dedi. Sonra Garion'a döndü. "İnsanın bu oğlanın gözlerinin içine bir saniyeden fazla bakamadığını fark ettin mi? Sanki kalbinin içine bakıyormuş gibi."

Garion başını sallayarak, "Herhalde herkese çok güvenmesiyle ilgili bir şey," dedi. Barak'a döndü, "İpek'i nerede bulabileceğime dair bir fikrin var mı?"

Barak güldü. "Koridorlarda dolaşıp zar seslerini dinle. Bizim küçük hırsız geldiğimizden beri kumar oynuyor. Belki Durnik bilir. O da ahırlarda saklanıyor. Krallar onu huzursuz ediyormuş."

"Beni de ediyor," dedi Garion.

"Ama sen de kralsın Garion," diye hatırlattı Merel.

"Daha da kötü ya," dedi Garion.

Birtakım arka koridorlardan geçerek ahırlara yollandı Garion. Bu yolu işlek, büyük koridorlarda soylularla karşılaşma ihtimaline karşı seçmişti. Bu dar geçitler daha ziyade mutfağa gidip gelen hizmetkârlar tarafından kullanılıyordu; Garion da küçük saray görevlilerinin henüz kendisini tanımayacağına güveniyordu. Tanınmamak için başını öne eğmiş, dar bir koridorda hızlı hızlı ilerlerken, kraliyet dairesini terk ettiğinden beri peşinden ayrılmayan adam ilişti yine gözüne. O kadar canı sıkıldı ki, tanınmama kaygısını bir yana bırakıp geri döndü ve, "Orada olduğunu biliyorum," diye seslendi takipçisine. "Ortaya çık da göreyim seni." Ayağını sabırsızca yere vurarak bekledi.

Arkasındaki koridor sessiz ve boştu.

"Çabuk ortaya çık," diye tekrarladı Garion. Sesinde hiç alışık olmadığı bir emir tonu vardı. Ama ne bir ses, ne bir kıpırtı vardı koridorda. Garion bir an bu ısrarlı takipçisini yakalamak için geri dönmeyi düşündüyse de, tam o sırada bir tepsi dolusu kirli tabak taşıyan bir hizmetkâr koridordan Garion'a doğru gelmeye başladı.

"O tarafta kimseyi gördün mü?" diye sordu Garion.

"Ne tarafta?" dedi hizmetkâr. Belli ki kralını tanımamıştı. "Koridorun gerisinde."

Hizmetkâr başını sallayarak, "Drasniya Kralının dairesinden çıktığımdan beri kimseyi görmedim," dedi. "Üçüncü kahvaltısını ettiğine inanır mısın? Hayatımda bu kadar çok yiyen birini görmedim." Merakla Garion'a baktı. "Burada bulunmanın yasak olduğunu bilmiyor musun? Eğer aşçıbaşı seni yakalarsa fena pataklar. Bu koridorlara işi olmayan kimsenin girmesini istemiyor."

"Ahıra gidiyorum," dedi Garion.

"Acele et o zaman. Aşçıbaşı sinirli biridir."

Ahırdan çıkmakta olan Lelldorin, karlı avluda birbirlerine yaklaşırlarken Garion'a hayretle bakarak, "Saray görevlilerinden kurtulmayı nasıl becerdin?" diye sordu. Sonra, birden aklına gelmiş gibi eğilerek selam verdi.

"Lütfen yapma şunu Lelldorin," dedi Garion.

"Biraz sakil bir durum, değil mi?" diye kabullendi Lelldorin.

"Birbirimize her zamanki gibi davranalım," dedi Garion kesin bir tavırla. "En azından birileri bize bunun yasak olduğunu söylemediği sürece, İpek'in nerede olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Sabah erken bir saatte gördüm," dedi Lelldorin. "Hamama gideceğini söyledi. Pek iyi görünmüyordu. Galiba gece biraz kutlama yapmış."

"Haydi gidip bulalım onu," dedi Garion. "Onunla konuşmam lazım."

İpek'i fayans döşeli, buhar dolu bir odada oturur buldular. Ufak tefek Drasniyalı beline bir havlu dolamıştı ve buram buram terlemekteydi.

"Bunun sana iyi geleceğinden emin misin?" diye sordu Garion etrafını saran buhar bulutlarını dağıtmak için elini sallayarak.

"Bu sabah bana hiçbir şey iyi gelemez Garion," dedi İpek acıklı bir sesle. Dirseklerini dizlerine dayayarak perişan bir ifadeyle başını ellerinin arasına aldı.

"Hasta mısın?"

"Hem de feci halde."

"Sabah böyle olacağını biliyorduysan, gece neden o kadar çok içtin?"

"O sırada iyi bir fikir gibi gelmişti; en azından şimdi öyle hatırlıyorum. Arada birkaç saati tamamen unuttum sanıyorum." Bir hizmetkâr acı içindeki hırsıza köpüklü bir kupa bira getirdi; İpek hemen kupayı kafasına dikti.

"Sence akıllıca bir şey mi bu?" diye sordu Lelldorin.

"Değildir herhalde," dedi İpek omuz silkerek. "Ama şu anda aklıma daha iyi bir fikir gelmiyor." Tekrar ürperdi. "Perişanım, perişan." Garion'a döndü. "Bir şey mi istiyorsun benden?"

"Bir sorunum var," deyiverdi Garion. Sonra Lelldorin'e bir göz atarak, "Ama lütfen bu üçümüzün arasından dışarı çıkmasın," diye ekledi.

"Şeref sözü veriyorum," dedi Lelldorin hemen.

"Sağol Lelldorin." Gerek olmadığını izah etmeye çalışmaktansa, şeref sözünü kabul etmek daha kolaydı. "Vo Mimbre Anlaşmasını okudum biraz önce," dedi Garion. "Daha doğrusu biri bana okudu. Ce'Nedra ile evlenmem gerektiğini biliyor muydunuz?"

"İşin o kısmını düşünmemiştim daha," dedi İpek, "ama Anlaşmada buna dair bir hüküm vardı galiba, değil mi?"

"Tebrikler Garion," diye haykırdı Lelldorin dostunun omuzuna vurarak. "Çok güzel bir kız."

Garion bunu duymazdan gelerek, "Bu durumdan kurtulmamın bir yolunu düşünebilir misin?" diye sordu İpek'e.

"Garion, şu anda ne kadar feci bir halde olduğum dışında hiçbir şey düşünemiyorum. Ama ilk aklıma gelen hiçbir kurtuluş yolunun olmadığı. Batının bütün krallıkları bu Anlaşmanın imzacısı, ayrıca Kehanet de işe karışmıştı sanıyorum."

"Bunu unutmuştum," dedi Garion kasvetli bir ifadeyle.

"Eminim bu duruma alışman için zaman tanıyacaklardır," dedi Lelldorin.

"Ama Ce'Nedra'ya ne kadar zaman tanıyacaklar acaba? Sabah onunla konuştum; bu durumdan hiç memnun değil."

"Senden hoşlanmadığı söylenemez," dedi İpek.

"Sorun o değil ki. Ondan üst bir mertebede olduğum için öfkeleniyor."

İpek dermansız bir halde gülmeye başladı.

"İnsan dostunun haline böyle gülmez," dedi Garion suçlayarak.

"Prensesin için mertebe bu kadar önemli mi?" diye sordu Lelldorin.

"Herhalde sağ kolu kadar önemlidir," dedi Garion ekşi bir suratla.

"Bana kalırsa her saat başı en az yedi sekiz kere kendisine bir İmparatorluk Prensesi olduğunu hatırlatıyordur. Bu onun için çok önemli. Sonra birden ben ortaya çıkıyorum ve bir hiçken ansızın onun üstü oluveriyorum. Tam onun asabını bozacak bir durum, hem de sonsuza kadar." Durup İpek'e dikkatle bakarak, "Bugün iyileşme ihtimalin var mı?" diye sordu.

"Niyetin ne?"

"Riva şehrinde yolunu bulabilir misin?"

"Tabiatiyle."

"Şehre bir ineyim diye düşünüyordum –ama boru çalarak filan değil, sıradan biri gibi giyinerek. Rivalılar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve şimdi de..." Lafını bitiremedi.

"Şimdi de onların kralısın," diye tamamladı Lelldorin.

"Fena bir fikir değil," dedi İpek. "Ama tam emin değilim. Beynim şu anda pek iyi çalışmıyor gördüğünüz gibi. Olacaksa bugün olmalı tabii. Yarın taç giyeceksin; kafana o tacı bir kere koydular mı hareketlerin iyice kısıtlanır."

Garion bunu düşünmek bile istemiyordu.

"Ama lütfen önce bana kendimi toplamam için biraz vakit verir misiniz?" dedi İpek kupadan biraz daha içerek. "Aslında verseniz de vermeseniz de benim biraz daha dinlenmem lazım; bir zorunluluk meselesi."

Fare suratlı ufak tefek adamın kendine gelmesi bir saat aldı. Tedavi yöntemi son derece dolaysızdı: Eşit miktarda sıcak buhar ve soğuk bira tükettikten sonra buhar odasından çıkıp balıklama buz gibi suyla dolu bir havuza daldı. Çıktığı zaman mosmordu ve titriyordu, ama akşamdan kalmalığının büyük kısmı gitmişti. Üçü için de dikkat çekmeyecek giysiler seçti, sonra bir yan kapıdan Hisardan çıkardı delikanlıları. Çıkarlarken Garion sık sık arkasına baktı, ama sabah boyunca kendisini izleyen ısrarcı adamdan kurtulmuş gibi görünüyordu.

Şehrin içinde yürürlerken, Garion buranın asık yüzlü sadeliği karşısında hayrete düştü. Evlerin dış cepheleri tekdüze bir griydi ve hiçbir süsleme yoktu. Sağlam yapılı, köşeli ve kesinlikle renksizdiler. Riva ulusal giysisinin en önemli parçası olan gri pelerin, sokaklardaki insanlara da aynı asık yüzlü ifadeyi veriyordu. Garion hayatının geri kalan kısmını bu pek de cazip olmayan şehirde geçirme fikri karşısında bocaladı biraz.

Soluk kış güneşinde, burunlarında limandan yükselen tuz kokusu, uzun bir caddeden aşağı doğru yürürlerken, yanından geçtikleri evin birinden şarkı söyleyen çocukların sesi yükseldi. Berrak sesleri ince bir armoni içinde birbiriyle kaynaşıyordu. Garion şaşkınlıkla bir çocuk şarkısının ne kadar karmaşık olabileceğini fark etti.

"Milli eğlence," dedi İpek. "Rivalılar müziğe pek düşkündür. Sıkıntılarını geçirmek için herhalde. Haşmetmeaplarını gücendirmek istemem, ama krallığınız pek sıkıcı bir yerdir." Etrafına bakındı. "Yakınlarda bir yerde bir dostum oturuyor. Haydi onu ziyaret edelim."

Uzun bir merdivenden onları aşağıdaki sokağa indirdi. Sokağın biraz ilerisinde, bayırın aşağı yanında iri ve sağlam bir bina vardı, İpek kapıya yaklaşıp çaldı. Deri önlüğü yanık izleriyle dolu bir Rivalı açtı kapıyı. "Radek, eski dostum," dedi hayretle. "Yıllar vardır görüşmemiştik."

"Torgan," dedi İpek sırıtarak. "Bir uğrayayım da nasılsın göreyim dedim."

"Girin, girin," dedi Torgan kapıyı ardına kadar açarak.

"İşleri büyütmüşsün bakıyorum," dedi İpek etrafına bakınarak.

"Piyasa iyi," dedi Torgan alçakgönüllülükle. "Tol Borune'deki parfümcüler her cins şişeyi hemen alıyorlar." Rivalı demir grisi saçlı, yuvarlak, pembe yanaklı, sağlam yapılı bir adamdı. Merakla Garion'a bakarak bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. Garion hemen yüzünü çevirerek bir masanın üstüne dizilmiş duran zarif cam şişeleri incelemeye başladı.

"Demek şişe işine yoğunlaştın, ha?" diye sordu İpek.

"Arada bir iyi işler de çıkarıyoruz," dedi Torgan biraz esefle. "Dâhi bir çırağım var. Kendi işlerini yapması için izin veriyorum arada bir. Bütün gün şişe üfletsem beni terk eder korkarım." Camcı bir dolabı açarak küçük bir kadife çıkın çıkardı. "Bak, bu onun işi," dedi kadifeyi açarken.

Kanatları yarı açık, kristal bir çalıkuşuydu bu; ucunda tomurcukları olan yapraklı bir dala konmuştu. O kadar ince çalışılmıştı ki, kuşun tüyleri bile tek tek görülebiliyordu. "Harika,"dedi İpek ağzı açık, camdan kuşu inceleyerek. "Çok güzel bir şey bu Torgan. Renkleri nasıl böyle mükemmel tutturabiliyor?"

"Hiç fikrim yok," diye cevap verdi Torgan. "Boyayı karıştırırken ölçmüyor bile; ama renkler hep mükemmel çıkıyor. Dedim ya, dâhi." Kristal kuşu itinayla sararak dolaba yerleştirdi.

İşliğin arka tarafında Torgan'ın evi vardı ve odalan sıcaklık, sevgi ve canlı renklerle doluydu. Her yer parlak renkli yastıklarla kaplıydı ve odaların duvarlarına tablolar asılmıştı. Torgan'ın çırakları işçiden çok ailesinin fertleri gibiydiler; büyük kızı, çıraklar erimiş camla uğraşırken harpinin tellerinde ellerini gezdirerek bir müzik şelalesiyle eşlik ediyordu onlara.

"Dışarısına hiç benzemiyor," dedi Lelldorin yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

"Ne dedin?" diye sordu İpek.

"Dışarısı çok asık yüzlü, kaskatı ve gri. Ama binanın içine girdiğinde sıcaklık ve renk var her yerde."

Torgan gülümseyerek, "Yabancıların beklemedikleri bir şeydir bu," dedi. "Evlerimiz de bize benzer. Dış görünüşümüz zorunluluktan asık yüzlü. Riva şehri Taş'ı korumak için inşa edildi, her ev kalenin bir parçası aslında. Dışımızı değiştiremeyiz, ama içeride sanat, şiir ve müzik var. Kendimiz de o gri pelerinleri giyeriz. Faydalı bir giysidir, keçi yününden dokunmuştur; hafiftir, sıcaktır, su geçirmez, ama boya da kabul etmez, o yüzden hep gridir. Ancak dışımız gri diye güzelliği sevmememiz gerekmiyor."

Garion düşündükçe bu asık yüzlü gibi görünen adalıları daha iyi anlıyordu. Gri pelerinli Rivalıların o kaskatı görünüşü, dış dünyaya gösterdikleri yüzleriydi yalnızca. Yüzün gerisinde ise bambaşka insanlar vardı.

Çırakların çoğu, Tol Boruneli parfümcülerle ticarette esas yeri alan zarif cam şişecikleri üflemekle uğraşıyorlardı. Ama bir çırak tek başına çalışıyor, kristal bir dalganın üzerinde cam bir gemi yapıyordu. Kum rengi saçlı, derin bakışlı bir delikanlıydı bu. Başını kaldırıp Garion'u gördüğünde gözleri irileşti, ama hemen başını önüne eğerek işine döndü.

Dükkân kısmına dönüp, ayrılmak için hazırlanırlarken, Garion o parlak dala konmuş zarif camdan kuşa bir kere daha bakmak istedi. O kadar güzel bir eserdi ki bu, bakmak kalbini sızlatıyordu.

"Haşmetmeaplarının hoşuna gitti mi?" Dükkâna sessizce girmiş olan genç çıraktı bunu soran. Alçak sesle konuşuyordu. "Brand dün sizi halka tanıtırken meydandaydım," dedi. "Görür görmez tanıdım."

"Adın ne?" diye sordu Garion merakla.

"Joran Haşmetmeap," diye cevap verdi çırak.

"Şu 'Haşmetmeap' lafını bir yana bırakabilir miyiz?" dedi Garion yalvarırcasına. "Daha bu gibi şeylere alışamadım. Zaten hiç beklemediğim bir şeydi."

Joran sırıttı. "Şehirde çeşitli dedikodular dolaşıyor. Sizi Büyücü Belgarath Aldur Vadisindeki kulesinde büyütmüş."

"Aslında Sendarya'da, Belgarath'ın kızı Pol Teyze büyüttü beni."

"Büyücü Polgara mı?" Joran etkilenmişti bundan. "Söyledikleri kadar güzel mi?"

"Bana hep öyle gelmiştir."

"Gerçekten kendisini bir ejderhaya dönüştürebiliyor mu?"

"İstese yapabilir herhalde," dedi Garion, "ama o baykuşu tercih eder. Her nedense kuşları çok seviyor, kuşlar da onu görünce sevinçten çılgına dönerler. Onunla konuşurlar hep."

"Harika bir şey," dedi Joran huşu içinde. "Onunla tanışmak için neler vermezdim." Düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzerek tereddüt etti. "Bu küçük kuşu sever mi dersiniz?" diye sordu sonunda kristal çalıkuşuna dokunarak.

"Sevmek mi?" dedi Garion. "Bayılır."

"Benim tarafımdan ona verebilir misiniz bunu?"

"Joran!" dedi Garion hayretle. "Bunu alamam, çok değerli bir şey, benimse sana verecek param yok."

Joran mahcup bir edayla gülümseyerek, "Cam yalnızca," dedi. "Cam da erimiş kumdur, kum ise dünyadaki en ucuz şey. Eğer seveceğini düşünüyorsanız, ona vermek isterim bunu gerçekten. Lütfen, ona götürür müsünüz bunu. Camcı Joran'ın hediyesi olduğunu söyleyin."

"Peki Joran, götürürüm," dedi Garion delikanlının elini sıkarak. "Gurur duyarım böyle bir hediyeyi vermekten."

"Sarayım," dedi Joran. "Camın sıcaktan soğuğa çıkması iyi değildir." Bir kadife parçası aldı eline, sonra durdu. "Aslında tam olarak dürüst davranmıyorum," dedi hafif bir suçluluk ifadesiyle. "Bu çalıkuşu gerçekten de iyi bir iş; eğer Hisardaki soylular onu görecek olurlarsa, benden başka şeyler de isterler diye umuyorum. Kendi dükkânımı açmak için böyle siparişlere ihtiyacım var; ayrıca..." Torgan'ın kızına bir göz atarak sustu, ama yüreği gözlerindeydi.

"...Ayrıca kendi işini kurmadan da evlenemezsin, değil mi?" dedi Garion.

"Haşmetmeap çok bilge bir kral olacaklar," dedi Joran ciddi bir ifadeyle.

"İlk haftalarda devireceğim çamları atlatabilirsem tabii," dedi Garion esefle.

Akşama doğru Garion kristal kuşu Pol Teyzesinin dairesine götürdü.

"Bu nedir?" diye sordu Pol kadifeye sarılı küçük paketi alarak.

"Şehirde rastladığım genç bir camcıdan sana bir hediye," dedi Garion. "Sana vermem için ısrar etti. Adı Joran. Dikkat et, kırılabilir bir şey."

Pol Teyze ihtimamla kadife paketi açtı. O narin kuşu gördüğünde gözleri yavaşça irileşti. "Ah, Garion," dedi, "hayatımda gördüğüm en güzel şey."

"Çok iyi bir sanatçı," dedi Garion. "Torgan adlı bir camcının yanında çalışıyor; Torgan da onun bir dâhi olduğunu söyledi. Seninle tanışmak istiyor."

"Ben de onunla tanışmak istiyorum," diye fısıldadı Pol; gözleri cam kuşun parlak ayrıntılarında kaybolmuştu. Sonra kristal çalıkuşunu ihtimamla bir masaya yerleştirdi. Elleri titriyor, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Neyin var Pol Teyze?" dedi Garion biraz kaygılanarak.

"Hiçbir şey Garion," dedi Pol. "Bir şeyim yok."

"Öyleyse niye ağlıyorsun?"

"Asla anlayamazsın canım," dedi Pol. Sonra Garion'a neredeyse vahşice sarılarak bağrına bastı.

Taç giyme töreni ertesi gün yapıldı. Riva Kralının Salonu soylular ve kraliyet aileleriyle dolup taşıyordu; şehir ise çan sesleriyle çınlamaktaydı.

Garion taç giyişini hiç tam olarak hatırlayamadı daha sonra. Ermin kürklü pelerinin çok sıcak olduğunu, Riva Başrahibinin kafasına koyduğu sade altın tacın da çok ağır olduğunu hatırlayabiliyordu bir tek. En net hatırladığı

şey ise Aldur Taşı'nın tüm salonu o tahta yaklaştıkça giderek artan yoğun bir mavi ışıkla doldudu ve Taş'ın yakınına her geldiğinde duyduğu tuhaf kutlama şarkısının kulaklarını dayanılmaz bir şekilde çınlattığıydı. Taş'ın şarkısı o kadar şiddetliydi ki, pelerini ve tacıyla Riva Kralının Salonunu dolduran kalabalığı selamlamak için döndüğünde yükselen tezahüratı bile duyamadı.

Yalnızca bir sesi çok iyi duydu.

"Selam Belgarion," diyordu içindeki ses, sessizce.

On Üçüncü Bölüm

Kral Belgarion, Riva Kralının Salonundaki tahtında acıklı bir ifadeyle oturmuş, Tolnedra Elçisi Valgon'un bitmek bilmez, monoton konuşmasını dinliyordu. Günler hiç de kolay geçmiyordu Garion için. Nasıl yapılacağını bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Her şeyden önce, emir verme konusunda kesinlikle yeteneksizdi. Sonra kendisine ayırabileceği hiç zaman kalmadığını fark etmişti; ayrıca da peşinde dolaşıp duran hizmetkârlardan nasıl kurtulabileceğini de bilmiyordu. Nereye gitse peşinden geliyorlardı; koridorlarda peşinden ayrılmayan hevesli muhafız, uşak ya da haberciyi yakalamaya çalışmaktan bile vazgeçmişti.

Dostları onun yanında huzursuz oluyor ve bütün ricalarına rağmen ona "Haşmetmeap" diye hitap etmekten vazgeçmiyorlardı. Kendisini farklı hissetmiyordu, aynaya baktığında da farklı bir şey görmüyordu, ama herkes ona bir şekilde değişmiş gibi davranıyordu. Dostlarının yanından ayrıldığında yüzlerinde beliren rahatlama ifadesi onu kırıyordu, o yüzden koruyucu bir kabuğun içine çekilip sessizce yalnızlığına sığınmaya başlamıştı.

Pol Teyze yanından hiç ayrılmıyordu, ama o bile farklıydı. Eskiden hep kendisini Pol Teyzenin bir uzantısı gibi hissederdi, şimdi ise durum tam tersineydi ve bu da hiç doğal olmayan bir şey gibi geliyordu ona.

"Eğer Haşmetmeap tabirimi mazur görecek olurlarsa, teklifimiz çok cömertçedir," dedi Valgon, Ran Borune'nin önerdiği son anlaşmayı okumayı bitirerek. Tolnedra elçisi at suratlı, kötücül ifadeli ve aristokrat tavırlı bir adamdı, İmparatorluğun kurucusu ve üç İmparatorluk hanedanın kökü olan Honeth ailesinden geliyordu ve Alornları aşağıladığı da her halinden belli oluyordu. Valgon Garion'u sürekli huzursuz eden bir diken gibiydi, İmparatordan politik ya da ticari bir anlaşma getirmediği gün olmuyordu. Garion Tolnedralıların, üzerinde kendi imzası bulunan bir parşömen parçasına bile sahip olmadıkları için çok rahatsız olduklarının ve önüne durmadan birtakım belgeler sürerlerse en sonunda sırf kurtulmak için bile olsa bir şeyi imzalayacağı teorisine göre davrandıkların farkına varmıştı hemen.

Garion'un buna karşı stratejisi ise çok basitti: Hiçbir şey imzalamıyordu.

"Geçen hafta önerdiklerinin tıpkısı," dedi Pol Teyzenin sesi zihninin içinde sessizce. "Bütün yaptıkları bazı kelimeleri ve bazı ifadelerin yerini değiştirmek. Hayır de."

Garion kendini beğenmiş elçiye hoşnutsuzluğunu neredeyse açıkça belli ederek baktı. "Söz konusu bile değil," dedi kısaca.

Valgon itiraz etmeye çalışırken sözünü kesti, "İkimiz de biliyoruz ki geçen haftaki öneriyle aynı bu Valgon. O zaman hayır demiştim, şimdi de cevabım aynı. Tolnedra'ya Riva ile ticarette ayrıcalık tanımayacağım, başka bir ülkeyle anlaşma imzalamadan önce Ran Borune'den izin almayacağım; hele Vo Mimbre Anlaşması'nın hükümlerini kesinlikle değiştirmeyeceğim. Lütfen Ran Borune'ye mantıklı bir önerisi olana kadar beni rahatsız etmemesini söyle."

"Haşmetmeap!" Valgon dehşet içindeydi. "Tolnedra İmparatoruna böyle bir şey söylenmez."

"İstediğimi söylerim," dedi Garion. "Şimdi gitmene izin veriyorum –yani veriyoruz."

"Haşmetmeap..."

"Çekilebilirsin Valgon," dedi Garion sözünü keserek.

Elçi doğrulup soğuk bir selam verdi, sonra salonu hızla terk etti.

"Fena değil," dedi Kral Anheg, genellikle diğer krallarla birlikte oturdukları bir perdeyle salondan ayrılmış girintiden. Bu kralların her hareketini izlemesi Garion'u sürekli bir huzursuzluk içinde bırakıyordu. Her hareketini izleyip yargılıyorlar, kararlarını, tavrını ve kelimelerini değerlendiriyorlardı. Bu ilk aylarda hata yapmasının kaçınılmaz olduğunu biliyordu; bu hataları izleyiciler huzurunda yapmasa daha mutlu olacaktı. Ama bir grup egemen krala onların ilgilerinin mutlak odağı olmamayı tercih ettiğinizi nasıl söyleyebilirdiniz ki?

"Biraz fazla dobra dobra değil mi?" dedi Kral Fulrach.

"Zamanla diplomatik olmayı öğrenir," diye bir kehanet yaptı Kral Rhodar. "Bence Ran Borune bu dolaysız üslubu ferahlatıcı bulacaktır – Belgarionumuzun cevabı yüzünden geçireceği sinir krizini atlattıktan sonra tabii."

Orada toplanmış olan krallar ve soylular Kral Rhodar'ın bu esprisine güldüler; Garion kızarmamaya çalıştıysa da başaramadı. "Bunu yapmaya mecburlar mı?" diye fısıldadı öfkeyle Pol Teyzeye. "Hıçkırmaya kalksam bir sürü yorum yağıyor."

"Aksilik etme canım," didi Pol sükûnetle. "Biraz kabalık ettiğin de doğru. Müstakbel kayınpederinle bu üslupta ilişki kurmak istediğinden emin misin?"

Bu Garion'un kesinlikle hatırlamak istemediği konulardan biriydi. Prenses Ce'Nedra onu ani yükselişi yüzünden affetmiş değildi henüz; Garion'un da onunla evlenme konusunda ciddi şüpheleri vardı. Ondan ne kadar hoşlanırsa hoşlansın –ki hoşlandığından kuşkusu yoktu– Ce'Nedra'nın kendisi için iyi bir eş olmayacağına karar vermişti esefle. Kız zeki ve şımarıktı ve tabiatında katır gibi bir inatçılık vardı. Garion Ce'Nedra'nın hayatını cehenneme çevirmekten sapıkça bir zevk alacağından emin gibiydi. Tahtında oturmuş Alorn Krallarının neşeli yorumlarını dinlerken, keşke Taş'ın adını bile duymasaydım diye düşünmeye başladı.

Mücevheri her aklından geçirişinde olduğu gibi, başını kaldırıp tahtın üzerindeki dev kılıcın kabzasında parlamakta olan Taş'a bakmak zorunda hissetti kendini. Tahta her oturduğunda böyle parlamasında onu huzursuz eden, kendini beğenmiş bir yan vardı sanki. Kendini kutlar gibiydi hep, sanki Riva Kralı Belgarion onun yaratığıymış gibi. Garion Taş'ı anlayamıyordu. Onun bir bilinci olduğunun farkındaydı. Zihniyle o bilince ihtiyatla dokunmuş ve gene ihtiyatla geri çekilmişti. Garion'un zihnine tanrıların dokunduğu da olmuştu, ama Taş'ın bilinci bambaşkaydı. Anlaması mümkün olmayan bir güç vardı onda. Daha da ötesi, kendisine akıl dışı bir biçimde bağlıydı. Garion kendisini tanıyordu ve bunu zorlukla da kabul etse, o kadar müthiş bir sevgiye layık olmadığını biliyordu. Ama ne zaman Taş'a yaklaşsa tahammül edilmez bir şekilde parlamaya başlıyor ve zihnini

ilk kez Ctuchik'in kulesinde duyduğu o tuhaf, çınlayarak yayılan şarkıyla dolduruyordu. Taş'ın şarkısı zorlayıcı bir davet gibiydi. Garion eğer onu eline alsa, iradesinin onunla birleşeceğini ve birlikte yapamayacakları hiçbir şeyin olmayacağım da biliyordu. Torak Taş'ı kaldırıp onunla dünyayı ortasından ikiye bölmüştü. Garion istese Taş'ı kaldırıp o yarayı onarabileceğinin farkındaydı. Daha da kötüsü, bu fikir aklına ilk geldiğinde, Taş hemen bunu nasıl yapabileceğine dair kesin direktifler vermeye başlamıştı ona.

"Burayla ilgilen Garion," dedi Pol Teyzenin sesi. Neyse ki bu sabahlık işleri bitmek üzereydi, ilgilenmesi gereken birkaç dilekçe ve bu sabah Nyissa'dan gelen o tuhaf kutlama mesajı kalmıştı geriye. Mesajın tonu gayet uzlaşmacıydı ve altında Hadımağası Sadi'nin imzası vardı. Garion bu mesaja cevap vermeden önce enine boyuna düşünmesi gerektiğine karar verdi. Salmissra'nın taht odasında olanlar onu hâlâ rahatsız ediyordu ve yılan insanlarla ilişkilerini normale çevirmeyi isteyip istemediğinden emin değildi henüz.

Sonunda, artık krallığın o günkü işleri bittiği için Taht Salonundan ayrıldı. Ermin kürklü pelerini fazla sıcak tutuyordu onu, tacı da başını ağrıtmaya başlamıştı. Kesinlikle dairesine dönüp kıyafet değiştirmek istiyordu.

Salonun yan kapısındaki muhafızlar saygıyla selam verip sıraya geçtiler ve peşine takılmaya hazırlandılar. "Bir yere gitmiyorum," dedi Garion görevli çavuşa. "Daireme döneceğim, yolu da biliyorum. Haydi adamlarınla birlikte gidip öğle yemeği yiyin."

"Haşmetmeap çok alicenap," dedi çavuş. "Bize daha sonra ihtiyacınız olacak mı?"

"Emin değilim. Gerekirse sizi çağırtırım."

Çavuş yeniden selam verdi ve Garion loş koridorda tek başına yola koyuldu. Bu geçidi taç giymesinden iki gün sonra keşfetmişti. Az kullanılan bir koridordu ve Taht Salonu ile dairesi arasındaki en kestirme yoldu. Garion bu koridordan hoşlanmıştı, çünkü böylece Taht Salonuna gidip gelmesi sırasındaki selamlaşmalar ve törenler en aza iniyordu. Sadece birkaç kapısı vardı ve duvarlardaki mumlar da seyrek olduğu için hafifçe

loştu. Bu loşluk ona huzur veriyordu, belki de kimliğini biraz da olsa gizlediği için.

Düşüncelere dalmış olarak yoluna devam etti. Öyle çok dert vardı ki başında. Batı ile Angarak krallıkları arasındaki yaklaşan savaş en büyüğüydü bunların. Batının Hükümdarı olarak Batı ordularının başına geçmesi gerekiyordu; uykusundan uyanan Kal Torak ise Angarak sürüleriyle karşısına çıkacaktı. Böyle müthiş bir düşmanla nasıl yüzleşebilirdi? Torak'ın adı bile kanını donduruyordu; zaten ordulardan ve savaştan ne anlardı ki? Mutlaka büyük bir hata yapacaktı ve Torak Batı güçlerini yumruğuyla eziverecekti.

Büyü bile ona yardım edemezdi. Kendi gücü Torakla karşılaşmayı göze alamayacak kadar ham ve sınanmamıştı. Pol Teyze ona yardım etmek için elinden geleni yapardı mutlaka, ama Belgarath olmadan başarı şansları çok azdı. Belgarath ise hastalığının yeteneklerini yok etmediğine dair bir işaret göstermemişti henüz.

Garion bu konuyu düşünmek istemiyordu artık; ancak diğer sorunları da daha iyi durumda değildi. Kısa bir süre içinde Ce'Nedra'nın barışmayı reddetmesi konusunda bir şeyler yapması gerekecekti. Şu kız bir mantıklı olabilseydi! Garion mevkilerindeki ufak farkın bir sorun yaratmayacağından emindi. Ce'Nedra'dan hoşlanıyordu. Hatta duygularının bundan epeyce derine gittiğini de kabul etmeye hazırdı. Ce'Nedra harika bir kız olabiliyordu, özellikle de bir şey istediği zamanlar. Eğer bu küçük sorunu atlatabilseler, işler düzelebilirdi. Bu ihtimali düşünmek içini büyük ölçüde ferahlattı. Bu konuyu düşünerek yoluna devam etti.

Birkaç metre daha yürümüştü ki, arkasında o kaçamak ayak seslerini duydu tekrar, içini çekerek şu adamın kendisine başka bir eğlence bulmasını diledi. Sonra omuzlarını silkti, Nyissa sorununu düşünmeye başlayarak yürümeye devam etti.

Uyarı son anda geldi. "Dikkat!" diye haykırdı içindeki ses. Garion sebebini bile anlamadan anında tepki gösterdi ve kendisini yere attı. Tacı bir yana yuvarlandı ve fırlatılmış bir hançer kıvılcımlar çıkararak taş duvara çarpıp yerdeki taşlarda sekerek biraz ilerisine düştü. Garion küfrederek yuvarlandı ve hemen kendi hançerini çekerek ayağa fırladı. Uğradığı saldırıdan ötürü

öfkeden köpürerek koridor boyunca geriye doğru, ermin kürkü ayaklarına dolanarak koşmaya başladı.

Kendisine bıçak atan gri pelerinli adamı ancak bir an için görebildi. Suikastçı koridorun yanındaki bir kapıdan içeri daldı ve Garion ağır kapının kaçan adamın arkasından çarparak kapandığını duydu. Elinde hançeri kapıya yetişip açtığında, uzun, loş bir koridor çıktı karşısına. Görünürde kimseler yoktu.

Korkudan ziyade öfkeden titriyordu elleri. Bir an için muhafızları çağırmayı düşündü, ama hemen vazgeçti bu fikirden. Saldırganı izlemeye devam etmek daha da aptalca göründü gözüne düşündükçe. Hançerinden başka silahı yoktu ve karşısına kılıçlı biri de çıkabilirdi. Belki birden fazla kişi de vardı işin içinde; bu loş ve boş koridorlar böyle karşılaşmalar için hiç de uygun değildi.

Kapıyı kapatırken gözüne bir şey ilişti. Kapının köşesinde, yerde küçük, gri bir yünlü kumaş parçası duruyordu. Garion eğilip onu yerden aldı, duvardaki mumların birinin altına yürüdü. Kumaş parçası iki parmak enindeydi ve gri bir Riva pelerininin köşesinden kopmuşa benziyordu. Aceleyle kaçmaya çalışan suikastçı pelerininin ucunu kapattığı kapıya kıstırmış ve bu parça da oradan kopmuş olacaktı. Garion gözlerini kısarak hızla geri döndü; yolda tacını ve saldırganın hançerini eğilip aldı yerden.

Etrafına bakındı. Koridor boş ve tehditki görünüyordu. Eğer bu bıçak atıcısı yanına üç dört arkadaşını da alıp dönecek olursa, işler tatsızlaşabilirdi. Bütün bunları düşününce, en iyisinin dairesine mümkün olduğu kadar hızla dönmek ve kapısını kilitlemek olduğuna karar verdi. Etrafta seyreden kimseler olmadığından, komik duruma düşmeye boş verip kraliyet pelerininin eteklerini toplayarak, tavşan gibi dairesinin güvenliğine doğru koştu.

Dairesine varınca kapıyı açıp içeri daldı ve ardından kilitledi hemen. Kapıya kulağını dayayıp izleyen olup olmadığını anlamaya çalıştı.

"Bir sorun mu var Haşmetmeap?"

Garion havaya sıçradı. Döndüğünde karşısında hizmetkârı duruyordu; adamcağız kralının elindeki hançerleri görünce gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bir şey yok..." dedi Garion telaşla, şaşkınlığını belli etmemeyi çalışarak. "Şunu çıkarmama yardım et." Pelerinin bağlarıyla uğraşıp duruyordu; elleri de hançerler ve taçlarla doluydu sanki. Tacını yakındaki bir koltuğa fırlatıverdi, hançerini kınına soktu, öteki hançerle kumaş parçasını özenle cilalı bir masanın üstüne yerleştirdi.

Hizmetkâr pelerini çıkarmasına yardım ettikten sonra katlayıp koluna astı. "Haşmetmeap bunları atmamı isterler mi?" diye sordu, yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle hançere ve kumaş parçasına bakarak.

"Hayır," dedi Garion kesin bir tavırla. Sonra ansızın aklına gelerek, "Kılıcımın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Haşmetmeaplarının kılıcı taht salonunda asılıdır," dedi hizmetkâr.

"Onu demedim," dedi Garion. "Öteki, hani buraya ilk geldiğimde üstümde olan."

"Bulabilirim herhalde," dedi hizmetkâr biraz kuşkuyla.

"Bul haydi," dedi Garion. "Elimin altında olsa çok memnun olacağım. Bir de Wildantorlu Lelldorin'i bul bana lütfen. Onunla konuşmak istiyorum."

"Derhal Haşmetmeap." Hizmetkâr eğilerek odadan çıktı. Garion hançerle kumaş parçasını eline alarak dikkatle inceledi.

Hançer sıradan bir bıçaktı; ağır ve sağlamdı, tel sargılı bir kabzası vardı. Üstünde ne süs vardı ne de sahibine dair bir işaret. Ucu duvara çarptığı için hafifçe eğilmişti. Atan çok şiddetli fırlatmış olmalıydı. Garion kürek kemiklerinin arasında bir huzursuzluk hissetmeye başladı. Bu hançerin pek bir faydası olmayacaktı belli ki. Muhtemelen Hisarda buna benzer en az yüz hançer daha vardı. Kumaş parçası ise çok faydalı olabilirdi. Kalenin bir yerlerinde, pelerininin köşesi yırtık bir adam dolaşıyordu. O yırtık pelerinle bu kumaş parçası birbirine tıpatıp uyabilirdi.

Yarım saat kadar sonra Lelldorin geldi.

"Otur Lelldorin," dedi Garion dostuna; sonra hizmetkâr odadan çıkana kadar bekledi. "Galiba ufak bir sorunum var," dedi masanın başındaki koltuğuna iyice gömülerek. "Yardımını isteyebilir miyim?"

"Sormana gerek yok Garion, biliyorsun," dedi genç Asturyalı içtenlikle.

"Sadece ikimizin arasında kalacak," diye uyardı Garion. "Başka kimsenin bilmesini istemiyorum."

"Şeref sözü," dedi Lelldorin hemen.

Garion hançeri masanın üzerinden dostuna doğru itti. "Biraz önce buraya gelirken biri bana bu hançeri fırlattı."

Lelldorin'in gözleri faltaşı gibi açıldı, "İhanet ha!"

"Ya öyle ya da kişisel bir şey," dedi Garion. "Sebebini henüz bilmiyorum."

"Muhafızlara haber verelim," diyerek yerinden fırladı Lelldorin.

"Hayır," dedi Garion kesin bir tavırla. "Öyle bir şey yaparsam beni hepten daireme kilitlerler. Zaten pek bir özgürlüğüm yok, olan kadarını da kaybetmek istemiyorum."

"Adamı görebildin mi?" diye sordu Lelldorin oturup hançeri inceleyerek.

"Sırtını gördüm. Gri bir pelerin giyiyordu."

"Bütün Rivalılar gri pelerin giyiyor Garion."

"Ama bir ipucumuz var." Garion tuniğinin içinden kumaş parçasını çıkardı. "Hançeri attıktan sonra kaçarken, arkasından bir kapı çarptı. Pelerini kapıya sıkışıp yırtıldı."

Lelldorin kumaşı inceleyerek, "Köşeye benziyor," dedi.

"Bana da öyle geliyor," dedi Garion. "Eğer gözlerimizi açık tutarsak, pelerininin kenarı yırtık birine rastlayabiliriz. O zaman da bu parçanın o yırtığa uyup uymadığını kontrol ederiz."

Lelldorin yüzünde sert bir ifadeyle başını salladı. "Ama bulduğumuzda onunla ben ilgileneceğim. Bir kralın böyle bir şeye kişisel olarak karışması doğru olmaz."

"Bu kuralı değiştirebilirim," dedi Garion asık bir suratla. "Bana bıçak atılmasından hoşlanmadım hiç. Ama önce adamı bulalım."

"Hemen işe koyuluyorum," dedi Lelldorin ayağa fırlayarak. "Gerekirse Riva'daki bütün pelerinlerin her köşesini inceleyeceğim. Bu haini bulacağız Garion, söz veriyorum."

Garion o andan sonra kendini daha iyi hissetti, ama genç kral o akşam bir grup muhafız eşliğinde Riva Vekilharcının özel dairesine giderken hâlâ ihtiyatlıydı. Sürekli etrafına bakınıyor, elini belindeki kılıcın kabzasından ayırmıyordu.

Brand'ı büyük bir harpin başında otururken buldu. Vekilharcın iri elleri, müzik aletini okşar gibiydi ve kederli bir melodi dökülüyordu tellerden, iri yarı, ciddi ifadeli adamın yüzü yumuşak ve düşünceliydi çalarken; kendisinden o kadar beklenmedik bir şeydi ki bu, Garion'a daha da güzel geldi müzik.

"Çok iyi çalıyorsunuz Lordum," dedi saygıyla, melodinin son notaları tellerde titreşmeye devam ederken.

"Sık sık çalarım Haşmetmeap," dedi Brand. "Bazen çalarken karımı kaybetmiş olduğumu bile unutabiliyorum." Harpin önündeki sandalyeden kalkıp omuzlarını dikleştirdiğinde, yüzündeki bütün yumuşaklık da kayboldu. "Nasıl bir hizmette bulunabilirim size Kral Belgarion?"

Garion huzursuz bir ifadeyle boğazını temizleyerek, "Herhalde derdimi anlatmayı pek beceremeyeceğim," dedi. "Ama lütfen ne kastettiğimi anlamaya çalışın."

"Tabii Haşmetmeap."

"Bunu ben istemedim biliyorsunuz," diye başladı söze Garion, tüm Hisarı içine alan muğlak bir el işaretiyle. "Tacı yani, kral olmayı, bunların hepsini.

Eski halimden gayet memnundum."

"Evet, Haşmetmeap?"

"Söylemeye çalıştığım şu... Yani ben gelmeden önce Riva'nın hükümdarı sizdiniz.." Brand ciddi bir yüzle başıyla onayladı.

"Aslında kral olmak istediğim filan yok," diye devam etti Garion. "Hele sizi mevkiinizden etmeyi hiç istemiyorum."

Brand Garion'a bakarak yavaşça gülümsedi. "Ben de neden her yanınıza geldiğimde huzursuz olduğunuzu merak ediyordum. Sizi rahatsız eden bu mu?"

Garion sessizce başnı salladı.

"Henüz bizi tanımıyorsunuz Belgarion," dedi Brand. "Daha buraya geleli bir ay bile olmadı. Biz tuhaf bir halkızdır. Üç bin yılı aşkındır Taş'ı koruyoruz; Demirpençe bu adaya geleli beri. Varolma nedenimiz bu; o yüzden başka insanların çok önem verdiği bencillik gibi şeyleri çoktan unuttuk. Bana neden Brand dendiğini biliyor musunuz?"

"Hiç düşünmemiştim," dedi Garion.

"Başka bir adım da var tabii," dedi Brand, "ama bunun sözünü bile etmem. Her Vekilharç Brand adını taşır ki, bu görevi kişisel şan ve şöhrete alet edemesin. Biz Taş'ın hizmetkârlarıyız, tek amacımız bu. Açık konuşmamı isterseniz, siz geldiğinizde çok sevindim. Halefimi seçmem gereken zaman yaklaşıyordu –Taş'ın yardımıyla tabii. Ama kimi seçmem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Gelişiniz beni bu çelişkiden kurtardı."

"Öyleyse dost olabilir miyiz?"

"Dostuz zaten Belgarion," dedi Brand ciddi bir ifadeyle. "Aynı efendiye hizmet ediyoruz, bu da insanları yakınlaştınr."

Garion tereddüt etti bir an. "Becerebiliyor muyum sizce?"

Brand düşündü. "Yaptığınız bazı şeyleri ben tam öyle yapmazdım, ama bu da kaçınılmaz. Rhodarla Anheg de birbirleriyle aynı şekilde davranmıyorlar. Herkesin kendi üslubu var."

"Benimle alay ediyorlar değil mi? Anheg, Rhodar ve diğerleri. Ne zaman bir karar versem bir sürü dalga geçen yorum yapıyorlar."

"Yerinde olsam pek aldırmazdım Belgarion. Alorn bunlar, Alornlar da kralları pek ciddiye almaz. Birbirleriyle de alay ediyorlar, biliyorsun. Şöyle düşün: Dalga geçtikleri sürece her şey yolunda demektir. Esas ansızın ciddileşip resmi davranmaya başlarlarsa başın belada demektir."

"Hiç böyle düşünmemiştim," dedi Garion.

"Zamanla alışırsın," dedi Brand.

Garion Brandla konuşmasının ardından kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Muhafızlarının eşliğinde dairesine dönüyordu ki, yarı yolda fikir değiştirip Pol Teyzeye uğramaya karar verdi, içeri girdiğinde Pol Teyze Garion'un eski tuniklerinden birini onarıyor, Adara da sessizce yanında oturuyordu. Kız kalkıp resmi bir reverans yaptı.

"Lütfen yapma Adara," dedi Garion yalvaran bir sesle. "Hiç olmazsa yalnızken. Zaten dışarıda yeteri kadar maruz kalıyorum buna." Eliyle binanın daha kamusal bölümlerine doğru muğlak bir işaret yaptı.

"Haşmetmeap nasıl arzu ederlerse," dedi kız.

"Bana da Haşmetmeap deyip durma. Bildiğin Garionum ben."

Sakin, güzel gözleriyle ciddi ciddi yüzüne baktı Adara. "Hayır kuzen," dedi sonra, "artık hiç 'bildiğimiz Garion' olamayacaksın."

Bu gerçek kafasına dank edince üzüntüyle içini çekti Garion.

"İzin verirsen," dedi Adara, "gidip Kraliçe Silarla ilgilenmem gerek. Biraz hasta, ben yanında olunca daha rahat ettiğini söylüyor."

"Senin yanımızda olman hepimizi rahatlatıyor," dedi Garion hiç düşünmeden. Adara sevgiyle gülümsedi.

"Hâlâ ümit vadediyor, değil mi?" dedi Pol Teyze, iğnesi harıl harıl çalışırken.

Adara Garion'a bakarak, "Zaten hiç kötü olmamıştı ki Leydi Polgara," dedi. Sonra ikisine de selam vererek sessizce odayı terk etti.

Garion biraz ortalarda dolandı, sonra kendini bir koltuğa attı. O gün bir sürü şey olmuştu ve kendisini dünyayla hiç de barışık hissetmiyordu.

Pol Teyze dikişine devam etti.

"Niye dikiyorsun onu?" diye sordu Garion sonunda. "O eski tünüği bir daha hiç giymeyeceğim ki."

"Onarılması lazım canım," dedi Pol yumuşak bir sesle, "İstesen bu işi yaptırabileceğin yüz kişi var etrafta."

"Kendim yapmayı tercih ediyorum."

"Bırak da benimle konuş biraz."

Pol tuniği bırakıp soru sorarcasına baktı Garion'a. "Haşmetmeap benimle ne konuda konuşmayı arzuluyorlar?"

"Pol Teyze!" dedi Garion dehşetle. "Sen de mi?"

"Öyleyse emir verme canım," dedi Pol Teyzesi tuniği yeniden eline alarak.

Garion ne diyeceğini bilemeyerek bir süre onun dikiş dikmesini seyretti. Sonra aklına tuhaf bir fikir geldi. "Gerçekten niçin dikiyorsun onu Pol Teyze?" diye sordu, ama bu defa gerçekten merak ederek. "Muhtemelen kimse giymeyecek bunu bir daha, sadece vakit harcıyorsun."

"Harcadığım kendi vaktim canım," dedi Pol. Yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle başını dikişinden kaldırdı. Sonra hiçbir açıklama yapmadan tuniği bir eliyle havaya kaldırdı, diğer elinin işaret parmağını yavaşça yırtığın

üzerinden geçirdi. Garion hafif bir uğultu hissetti, ama bir fısıltı kadar. Gözlerinin önünde yırtık yok oldu, sanki hiç varolmamış gibi yeniden örülerek. "Şimdi ne kadar gereksiz bir iş yaptığımı iyice anladın mı?" dedi Pol.

"Öyleyse niye yapıyorsun?"

"Çünkü dikiş dikmeyi seviyorum canım," dedi kadın. Küçük bir el hareketiyle tuniği tekrar yırtıverdi aynı yerden. Sonra iğnesini alıp sabırla yeniden onarmaya başladı. "Dikiş insanın elleriyle gözlerini meşgul eder, ama zihnini başka işler için serbest bırakır. Çok rahatlatıcı bir iştir."

"Bazen çok karmaşık biri oluyorsun Pol Teyze."

"Evet canım, biliyorum."

Garion biraz daha dolandı, sonra teyzesinin sandalyesinin önüne diz çöküp dikişini bir yana iterek, başını kucağına koydu. "Ah Pol Teyze," dedi gözleri dolu dolu.

"Neyin var canım?" diye sordu Pol saçlarını okşayarak.

"Çok yalnızım."

"Hepsi bu kadar mı?"

Garion başını kaldırıp hayretle yüzüne baktı. Bunu beklemiyordu işte.

"Herkes yalnızdır canım," dedi Pol onu kendisine çekerek. "Başkalarına kısacık anlar için dokunabiliriz sadece, sonra tekrar yalnız kalırız. Zamanla alışırsın sen de."

"Kimse konuşmuyor benimle –eskiden olduğu gibi yani. Hep eğilerek 'Haşmetmeap' diyorlar bana."

"Eh, kralsın ne de olsa."

"Ama olmayı ben istemedim ki!"

"Ne yapalım? Bu ailenin yazgısı, o yüzden yapabileceğin bir şey yok. Sana kimse Prens Gared'in hikâyesini anlattı mı?"

"Hatırlamıyorum. Kim o?"

"Nyissalı katiller Kral Gorekle ailesini öldürdüğünde sağ kalan tek çocuk. Suya atlayarak kurtulmuştu."

"Kaç yaşındaydı?"

"Altı. Çok cesur bir çocuktu. Herkes onun boğulduğunu ve cesedinin de açık denize sürüklendiğini sandı. Dedenle ben de bu inancı körükledik. Tam bin üç yüz yıldır Prens Gared'in soyundan gelenleri gizliyoruz. Kuşaklar boyu sessizce, gizlenerek yaşadılar; tek amaçları senin bu tahta çıkabilmendi. Şimdi de sen kalkmış kral olmayı istemediğini söylüyorsun."

"Onların hiçbirini tanımıyorum ki," dedi Garion somurtarak. Çocukça davrandığının farkındaydı, ama elinde değildi.

"Onları tanısan, en azından bazılarını tanısan bir faydası olur muydu?"

Bu soru Garion'u şaşırtmıştı.

"Belki de olurdu," dedi Pol bir karara vararak. Dikişini bırakıp ayağa kalktı, Garion'u da kaldırdı. "Gel benimle," diyerek onu aşağıdaki şehre bakan yüksek pencereye götürdü. Pencerenin dışında küçük bir balkon vardı; balkonun bir köşesindeki yağmur oluğu çatlamış, sonbahar ve kış boyunca bu çatlaktan sızan sular donarak korkuluktan aşağı, balkonun zeminine kadar yayılan parlak, siyah bir buz tabakası oluşturmuştu.

Pol Teyze pencereyi ardına kadar açınca içeri dolan buz gibi hava mumları titreştirdi. "Buzun içine bak Garion," dedi sonra parlak siyahlığı göstererek. "Derinlerine bak."

Garion onun dediğini yaparken zihninin gücünün işe koyulduğunu hissetti.

Buzun içinde bir şey vardı; önce şekilsizdi, ama giderek belirginleşmeye, görülür olmaya başladı. En sonunda uçuk sarı saçı bir kadın gördü; çok

güzeldi ve gülümsüyordu. Genç kadının gözleri Garion'a dikilmişti. "Bebeğim," diye fısıldadı bir ses. "Benim minik Garionum."

Garion zangır zangır titremeye başladı. "Anne?" dedi dehşetle.

"Ne kadar büyümüş," dedi fısıltı. "Neredeyse koca adam olmuş."

"Şimdiden kral oldu bile İldera," dedi Pol Teyze hayalete yumuşak bir sesle.

"Demek seçilmiş olan oymuş," dedi Garion'un annesinin hayali. "Biliyordum. Daha onu kalbimin altında taşırken hissetmiştim."

İlkinin yanında ikinci bir şekil belirmeye başladı. Uzun boylu, koyu renk saçlı genç bir adamdı bu; yüzü de çok tanıdıktı. Garion bu yüzün kendisine benzediğini fark etti. "Selam Belgarion, oğlum," dedi ikinci hayal.

"Baba," dedi Garion, ne diyeceğini bilemeden.

"Hayır dualarımız seninle olsun Garion," dedi ikinci hayalet, ikisi birlikte koybolurlarken.

"İntikamınızı aldım baba," diye seslendi Garion arkalarından. Bunu bilmelerinin çok önemli olduğu hissine kapılmıştı. Ama onu duyup duymadıklarını anlayamadı hiç.

Pol Teyze pencerenin pervazına dayanmıştı; yüzünde bitkin bir ifade vardı.

"İyi misin?" diye sordu Garion endişeyle.

"Çok zor bir şey bu canım," dedi teyzesi yorgunlukla yüzünü sıvazlayarak.

Ama buzun derinliklerinde başka bir kıpırtı vardı; o tanıdık mavi kurt belirdi –Ulgo dağlarında Eldrak Grul ile dövüşürlerken Belgarath'ın yardımına koşan kurt. Kurt oturup bir süre onları seyretti, sonra kar beyazı bir baykuşa dönüştü ve sonunda kumral, altın gözlü bir kadın oldu. Yüzü o kadar Pol Teyzeninkine benziyordu ki, Garion'un gözleri ikisinin arasında gidip gelerek karşılaştırdı onları.

"Açık unutmuşsun Polgara," dedi altın gözlü kadın hafif bir sesle. Sesi bir yaz gecesi gibi sıcak ve yumuşaktı.

"Biliyorum anne," dedi Pol Teyze. "Şimdi kapatacaktım."

"Sakıncası yok Polgara," dedi kurt kadın kızına. "Onunla tanışmak istiyordum ben de." Garion'un yüzüne baktı. "Hâlâ bir iki iz kalmış," dedi. "Biraz gözlerinde, bir de çenesinin şeklinde. Biliyor mu?"

"Her şeyi bilmiyor anne," dedi Pol Teyze.

"Belki böylesi daha iyi," dedi Poledra.

Bir kez daha buzun karanlık derinliklerinde bir siluet belirdi. Görünen kadının güneş rengi saçları vardı ve yüzü Poledra'nınkinden de fazla benziyordu Pol Teyzeye. "Polgara, sevgili kardeşim," dedi kadın.

"Beldaran." Pol Teyzenin sesinde inanılmaz bir sevgi vardı.

"Ve bu da Belgarion," dedi Garion'un büyükbüyükannesi. "Riva ile aşkımızın son çiçeği."

"Bizim de hayır dualarımız seninle," dedi Poledra. "Şimdilik hoşça kal, ama seni sevdiğimizi unutma." Sonra iki kadın da kayboldu.

"Bir faydası oldu mu?" diye sordu Pol Teyze; sesi titriyordu, gözleri ise dolu dolu olmuştu.

Garion görüp duyduklarından öylesine şaşırmıştı ki cevap veremedi. Sadece sessizce başını sallayabildi.

"Çabamın boşa gitmediğine sevindim," dedi Pol. "Lütfen pencereyi kapa canım. Kış içeri giriyor."

On Dördüncü Bölüm

Baharın ilk günüydü ve Riva Kralı Belgarion müthiş sinirliydi. Prenses Ce'Nedra'nın on altıncı doğum gününü giderek artan bir kaygıyla bekleyip durmuştu; en sonunda beklenen gün geldiğinde ise paniğe kapılmak üzereydi. Yarım düzine terzinin haftalardır üzerinde çalıştıkları brokarlı lacivert ceket hâlâ tam oturmamış gibiydi üstüne. Omuzları biraz dar gibiydi, sert yakası ise boynunu acıtıyordu. Üstelik altın tacı da o gün her zamankinden ağır gibiydi; ayrıca tahtı da iyice rahatsız olduğu için kıpırdanıp duruyordu.

Riva Kralının Taht Salonu, bu gün için özellikle süslenmişti, ancak bayraklar ve uçuk renkli bahar çiçeklerinden oluşan çelenkler bile büyük taht salonunun meşum asık yüzlülüğünü gizleyemiyordu. Ama orada toplanan soylular, sanki önemli bir şey olmuyormuş gibi aralarında konuşup gülüşmeyi ihmal etmiyorlardı. Garion başına gelecek olan şeyler karşısında bu kadar vurdumduymaz bir tavır alan insanlara için için fena halde küsmüştü.

Pol Teyze üzerinde yeni, gümüş rengi bir elbise ve başında küçük gümüş bir taçla tahtın solunda duruyordu. Belgarath ise tahtın sağında keyfine bakıyordu; yeni yeşil ceketini hemen buruşturmayı başarmıştı.

"Gözlerini kısma o kadar canım," dedi Pol Teyze sakin bir sesle Garion'a.

"Söylemesi kolay tabii," dedi Garion suçlayan bir edayla.

"Düşünmemeye çalış," dedi Belgarath. "Biraz sonra her şey bitmiş olacak."

Tam o sırada, yüzü her zamankinden daha asık olan Brand, bir ya kapıdan Salona girerek tahta yaklaştı. "Hisarda bir Nyissalı var Haşmetmeap," dedi alçak sesle. "Kraliçe Salmissra'nın elçisi olduğunu töreni izlemeye geldiğini söylüyor."

"Böyle bir şey mümkün mü?" diye sordu Garion Pol Teyzeye, Vekilharcın haberi karşısında şaşkınlığını gizleyemeyerek.

"Mümkündür," dedi Pol. "Muhtemelen diplomatik bir oyundur. Nyissalıların Salmissra'nın durumunu saklayacaklarını sanıyorum."

"Ne yapacağım?" diye sordu Garion.

"Bırak gelsin," dedi Belgarath omuzlarını silkerek.

"Buraya mı?" Brand hayretler içindeydi. "Taht Salonunda bir Nyissalı ha! Ciddi misin Belgarath?"

"Garion Batının Hükümdarı Brand," dedi ihtiyar. "Bu tanım Nyissa'yı da içeriyor. Yılan insanların bize bir faydası olacağını sanmıyorum, ama en azından kibarlık etmiş oluruz."

Brand yüzünden onaylamadığını belirten kaskatı bir ifadeyle, "Haşmetmaeapın kararları nedir?" diye sordu Garion'a doğruca.

"Yani..." Garion tereddüt etti. "Gelsin... mi desek acaba?"

"Muğlak konuşma Garion," dedi Pol Teyze.

"Özür dilerim," dedi Garion telaşla.

"Özür de dileme," diye ekledi Pol. "Krallar özür dilemez."

Garion çaresiz bir tavırla ona bakakaldı. Sonra Brand'a dönerek, "Nyissa elçisine bize katılmasını söyleyin," dedi yatıştıncı bir ses tonuyla.

"Ha, bu arada Brand," dedi Belgarath, "insanların bu konuda fazla heyecana kapılmalarını da engelleyelim. Nyissalı elçilik statüsüne sahip; aniden ölüverirse protokole uygun olmaz."

Brand kaskatı bir selam verip Salondan çıktı. "Gerekli miydi bu baba?" diye sordu Pol Teyze.

"Eski kinler zor unutulur Pol," dedi Belgarath. "Bazen her şeyi açıkça ortaya koymak gerekir ki, ileride yanlış anlamalar olmasın."

Yılan Kraliçe'nin elçisi Salona girince, Garion'un şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Salmissra'nın sarayının Baş Hadımağası Sadi'ydi bu. Ölü gözlü, zayıf, kel hadımağası, o geleneksel, müstehcen, mavi yeşil Nyissa elbiselerinden giymişti. Tahta yaklaşırken yılan gibi eğilip selam vererek, "Yılan insanların Kraliçesi Ölümsüz Salmissra'dan, Riva Kralı Haşmetmeap Belgarion'a selam getirdim," dedi o tiz, kadınsı sesiyle.

"Hoşgeldin Sadi," dedi Garion resmi bir tavırla.

"Kraliçem bu mutlu gününüzde saygılarını sunmamı istedi," diye sözüne devam etti Sadi.

"Hiç öyle bir şey yapmadı aslında, değil mi?" dedi Garion.

"Aslında haklısınız Haşmetmeap," dedi Sadi hiç utanmadan. "Ama olup bitenleri kendisine anlatmayı başarabilseydik mutlaka isterdi."

"Nasıl?" diye sordu Garion Salmissra'nın geçirdiği korkunç dönüşümü hatırlayarak.

"Zor," dedi Sadi lafı dolandırmadan. "Tabii bu yeni bir durum değil. Neyse ki beslendikten sonra bir iki hafta uyuyor. Geçen ay deri değiştirdi, o yüzden de müthiş sinirli oldu." Gözlerini tavana çevirerek, "Dehşet vericiydi," diye mırıldandı. "Sakinleşene kadar üç hizmetkârı soktu. Hemen öldüler tabii."

"Zehirli mi?" diye sordu Garion. Buna şaşırmıştı işte.

"O her zaman zehirliydi Haşmetmeap."

"Onu kastetmemiştim."

"Küçük şakam için kusura bakmayın," dedi Sadi. "Soktuğu insanlardaki etkilerine bakacak olursak, sıradan bir kobradan on kat daha zehirli."

"Çok mutsuz mu?" Garion o korkunç değişime uğrayan kraliçeye tuhaf bir biçimde acıyordu.

"Anlamak kolay değil Haşmetmeap," dedi Sadi bilimsel bir değerlendirme yapar gibi. "Biliyorsunuz, bir yılanın duygularını anlamak zordur, isteklerini bize anlatmanın yolunu bulduğunda, yeni biçimine de alışmıştı artık. Onu besliyoruz ve temiz tutuyoruz. Yanında aynası, bir de öfkelendiğinde sokacak biri olduğu sürece hayatından memnun görünüyor."

"Hâlâ aynaya bakıyor mu? Artık bakmak istemez sanmıştım."

"Bizim ırkımızın yılanlar hakkındaki görüşleri biraz farklıdır Haşmetmeap," dedi Sadi. "Biz yılanın çekici bir yaratık olduğunu düşünürüz, kraliçemiz de çok güzel bir yılan. Yeni cildi bir harika, bununla da gurur duyuyor." Dönüp yerlere kadar eğilerek Polgara'ya selam verdi: "Leydi Polgara."

"Sadi," diye karşılık verdi Pol hafif bir baş hareketiyle.

"Size Haşmetmeaplarının hükümeti adına teşekkürlerimi ifade etmeme izin verin lütfen." Pol Teyzenin bir kaşı soru sorarcasına havaya kalktı.

"Hükümet Leydim, kraliçenin kendisi değil. Sizin –nasıl desem– müdahaleniz, saraydaki işleri son derece kolaylaştırdı. Artık Salmissra'nın kaprisleri ve tuhaf istekleriyle uğraşmak zorunda kalmıyoruz, iktidar bir komitenin elinde; birbirimizi zehirlememiz bile gerekmiyor artık. Aylardır kimse beni zehirlemeye kalkışmadı mesela. Sthiss Tor'da işler gayet düzgün ve uygarca cereyan ediyor." Garion'a bir göz attı. "Haşmetmeapları konusundaki başarınız için sizi ayrıca kutlamama izin verin. Kısa zamanda çok olgunlaşmış. Son karşılaştığımızda çok toydu."

"İssus'a ne oldu?" diye sordu Garion, son lafı duymazdan gelerek.

"İssus mu?" dedi Sadi omuzlarını silkerek. "Hâlâ ortalarda; kiralık katil olarak ekmeğini kazanmaya çalışıyor herhalde. Bir gün cesedini nehirde yüzerken bulursak hiç şaşmam. Onun gibilerin sonu böyle olur."

Ansızın Salonun gerisindeki dev kapının arkasından boru sesleri yükseldi. Garion irkildi; ağzı ansızın kuruyuvermişti.

Ağır kapılar açıldı ve göğüs zırhları ayna gibi cilalanmış iki sıra Tolnedra lejyoneri, uygun adım, miğferlerindeki uzun kırmızı sorguçlar dalgalanarak

içeri girdi. Törene lejyonerlerin katılması Brand'ı öfkeden deliye çevirmişti. Riva Vekilharcı, Garion'un Büyükelçi Valgon'un Prenses Ce'Nedra'ya uygun bir refakat sağlanması ricasını kabul ettiğini duyduğundan beri buz gibi bir sessizliğe gömülmüştü. Brand Tolnedralıları hiç sevmezdi; Ce'Nedra'nın Taht Salonuna tek başına ve çaresiz bir halde girmesinin imparatoluğun gururunu kıracağı anı hevesle beklemişti. Tabii lejyonerlerin varlığı işleri bozmuştu; Brand'ın hayal kırıklığı ve öfkesi her halinden belli oluyordu. Garion Brandla iyi geçinmek istiyordu mutlaka, ama müstakbel eşini halkın huzurunda aşağılayarak işe başlamaya da niyeti yoktu. Tahsilsiz olabilirdi, ama bu kadar da aptal değildi doğrusu.

Ce'Nedra Valgon'un kolunda içeri girdiğinde, tam bir İmparatorluk Prensesi gibiydi. Garion ağzı açık bakakaldı kıza. Vo Mimbre Anlaşmasına göre, Tolnedra Prensesinin Taht Salonuna gelinliğiyle gelmesi gerekiyordu; Garion bunu bilmesine rağmen bu kadar muhteşem bir kıyafete hazırlıklı değildi. Ce'Nedra'nın gelinliği, incilerle süslü, beyaz ve altın rengi brokarlıydı; eteği ise metrelerce gerisinden yeri süpürüyordu. Alev rengi saçları kızıl bir şelale gibi, bukle bukle sol omuzundan aşağı dökülüyordu. Küçük altın tacının tuttuğu peçesi ise yüzünü gizlemekten ziyade, yumuşak bir parlaklık veriyordu. Küçük ve mükemmeldi; aklın alamayacağı kadar da zarifti; ama gözleri küçük, yeşil akik taşları gibi öfkeyle parlıyordu.

Valgonla Ce'Nedra, heybetli lejyonerlerin arasından ağır ağır yürüyerek tahtın önüne kadar gelip durdular.

Brand asık yüzü ve heybetli duruşuyla, Vekilharçlık asasını en büyük oğlu Bralon'dan alarak üç kez taş zemine vurdu. "Tolnedra İmparatorluğu Prensesi Asaletmeap Ce'Nedra," dedi gür sesiyle. "Haşmetmeap kendilerini kabul edecekler mi?"

"Prensesi kabul edeceğim," dedi Garion tahtında biraz dikleşerek.

"Prenses Ce'Nedra tahta yaklaşabilir," dedi Brand. Bu sözler bir tören formalitesinden ibaretti gerçi, ama Tolnedra İmparatorluğunun Riva Kralının Taht Salonunda bir ricacı, bir ast konumunda olduğunu vurgulamak için özellikle seçilmişti. Ce'Nedra'nın gözlerinden ateş püskürüyordu; Garion için için inledi. Küçük prenses kayarcasına durması

gereken yere ilerleyerek asil bir reverans yaptı. Bu selamda boyun eğmenin izi bile yoktu.

"Prenses konuşabilir," diye gürledi Brand. Garion bir an için onu boğmak istedi.

Ce'Nedra yüzünde kış denizi kadar soğuk bir ifadeyle doğruldu, "İşte ben, XXIII. Ran Borune'nin kızı, Tolnedra İmparatorluğu Prensesi Ce'Nedra, anlaşma ve kanun hükümlerine uygun olarak Haşmetmeapları Riva Kralı Belgarion'un huzuruna geldim. Tolnedra İmparatorluğu böylece bir kere daha Vo Mimbre Anlaşmasında öngörülen yükümlülüklerine uyma konusundaki iyi niyetini göstermiş oluyor. Diğer krallıklar da Tolnedra'nın bu davranışını görsünler ve örnek alsınlar. Bu şahitler huzurunda, uygun yaşta, evlenmemiş bir bakire olduğumu beyan ederim. Haşmetmeap beni eşleri olarak kabul edecekler mi?"

Garion'un cevabı uzun süre düşünülmüş ve kelime kelime hazırlanmıştı, içindeki ses, yıllar sürecek aile kavgalarını önlemek için bir yol önermişti ona. Ayağa kalkarak söze başladı: "Ben Riva Kralı Belgarion, İmparatorluk Prensesi Ce'Nedra'yı eşim ve kraliçem olarak kabul ediyorum. Ayrıca, Riva'da ve bu tahtın gücünün uzandığı her yerde, benim yanımda ve benimle ortak olarak hüküm süreceğini de beyan ediyorum."

Salondan yükselen hayret nidası kolaylıkla duyulabilecek gibiydi; Brand'ın yüzü ise bembeyaz olmuştu. Ce'Nedra'nın bakışlarında soru işaretleri vardı, ama yüzü biraz yumuşamıştı. "Haşmetmeap çok alicenap," dedi zarif bir reveransla. Sesindeki sertlik kaybolmuş gibiydi. Neredeyse boğulur gibi olan Brand'a bir göz attı. "Haşmetmeaplarının müsaadesiyle çekilebilir miyim?" diye sordu tatlı tatlı.

"Asaletmeap nasıl arzu ederlerse," dedi Garion tahtına çökerek, ter içinde kalmıştı.

Prenses gözlerinde muzip bir pırıltıyla yeniden reverans yaparak döndü ve lejyonerlerinin refakatinde salonu terk etti.

Dev kapılar gümbürtüyle kapanır kapanmaz, kalabalıktan öfkeli mırıltılar yükselmeye başladı. En çok duyulan ifade ise, "Olacak şey değil"di.

"Bu duyulmamış bir şey Haşmetmeap," diye itiraz etti Brand.

"Duyulmamış değil," diye kendini savundu Garion. "Arendiya tahtı Kral Korodullin ve Kraliçe Mayaserana tarafından ortaklaşa yönetiliyor. "Parlak zırhı içindeki Mandorallen'e yardım ister gibi baktı.

"Haşmetmeapları hakikati söylüyor Lord Brand," dedi Mandorallen. "Emin olunuz krallığımızın acılarının nedeni tahtın tek elde olmaması değildir."

"Orası Arendiya," dedi Brand. "Burası Riva. Durum tamamen farklı. Hiçbir Alorn krallığı bir kadın tarafından yönetilmemiştir."

"Durumun avantajlarını gözden geçirmenin bir zararı da yok," dedi Kral Rhodar. "Mesela benim kraliçem, geleneklerin izin verdiğinden çok daha önemli bir rol oynar Drasniya'nın yönetilmesinde."

Brand sonunda biraz kendini toplamayı başararak, "Çekilebilir miyim Haşmetmeap?" diye sordu alı al moru mor bir suratla.

"Arzu ederseniz," dedi Garion alçak bir sesle. İşler iyi gitmiyordu. Brand'ın muhafazakarlığının böylesine bir engel oluşturacağını hesaplamamıştı.

"İlginç bir fikir canım," dedi Pol Teyze alçak sesle. "Ama halka bir açıklama yapmadan önce birilerine danışmak daha iyi olmaz mıydı sence?"

"Tolnedralılarla ilişkilerimizi perçinlememize yardımcı olmayacak mı?"

"Muhtemelen," diye kabullendi Pol. "Kötü bir fikir demiyorum Garion; sadece önce birilerini uyarsaydın duyorum. Sen neye gülüyorsun?" dedi tahta dayanmış kasıklarını tutarak gülmekte olan Belgarath'a.

"Ayı mezhebi topluca sinir krizi geçirecek," diye kahkahayı koyverdi ihtiyar.

Polgara gözleri hafifçe irileşerek, "Aman," dedi, "onları unutmuştum."

"Bundan pek hoşlanmayacaklar, değil mi?" dedi Garion. "Özellikle de Ce'Nedra Tolnedralı olduğu için."

"Emin ol yaygarayı koparacaklardır," dedi ihtiyar büyücü gülmesine ara vermeden.

Bunu izleyen günlerde, Hisarın genellikle kasvetli olan koridorları, muhabbet eden, dedikodu yapan ve gözden ırak köşelerde iş bitirmeye çalışan resmi ziyaretçiler ve temsilcilerle rengârenk olmuştu. Kutlama amacıyla getirilen çeşitli değerli hediyeler, büyük taht salonunun bir duvarına yerleştirilmiş masaları dolduruyordu. Ama Garion'un ne ziyaretçilere ne de hediyelere bakmaya ayıracak vakti vardı. Günlerini danışmanları, Tolnedra elçisi ve onun danışmanları ile bir odaya tıkılıp, resmi nişan belgesinin ayrıntılarını saptamaya çalışarak geçiriyordu.

Valgon Garion'un geleneklere aykırı davranışından sağlayabileceği tüm avantajları ele geçirmeye çalışıyor, Brand ise Ce'Nedra'nın yetkilerini kısıtlayacak maddeler ve paragraflar eklemek için elinden geleni yapıyordu; ikisi pazarlık edip dururken, Garion'un dikkati sık sık dağılıyor, gözleri pencereden dışarı kayıyordu. Riva'nın üstündeki gökyüzü masmaviydi; tombul, beyaz bulutlar rüzgârla savruluyordu. Adanın çıplak tepeleri, baharın ilk yeşillikleriyle kaplanıyordu yavaşça. Uzaklardan sürüsüne şarkı söyleyen bir kadın çobanın sesi, rüzgârla gelip pencereden içeri doluyordu hafifçe. Bu seste saf, eğitilmemiş bir şeyler vardı; sanki yüz fersahlık bir alanda onu dinleyecek tek bir insan yokmuş gibi söylüyordu kadın. Şarkı bittiğinde Garion içini çekerek yeniden sıkıcı pazarlıklara döndü.

Ancak baharın bu ilk günlerinde dikkati iyice dağınıktı. Pelerini yırtık adamı kendisi arayamadığı için bu araştırmayı Lelldorin'e bırakmak zorunda kalmıştı. Lelldorin ise her zaman pek güvenilir biri sayılmazdı; nitekim suikastçıyı arama işi genç ve hevesli Asturyalının hayal gücünü iyice harekete geçirmişti. Karanlık, esrarengiz bakışlar fırlatarak Hisarda dolaşıyor, araştırmalarının sonuçlarını Garion'a esrarlı fısıldaşmalar yoluyla iletiyordu. Bu işi Lelldorin'e bırakmak bir hataydı muhtemelen, ama başka şansı yoktu. Diğer dostlarından hangisine durumu açsa, mutlaka işler çığrından çıkardı. Garion bunu istemiyordu. Kendisine kimin, neden bıçak attığını öğrenmeden bu konuda bir karara varmak istemiyordu, işin içine başka birçok şey karışmış olabilirdi. Sırrını saklaması konusunda bir tek Lelldorin'e güvenebilirdi; ama onu da Hisara serbest araştırmacı olarak salmak çeşitli tehlikeler içeriyordu. Lelldorin basit olayları faciaya çevirme

konusunda özel bir yeteneğe sahipti; Garion sırtına gölgeler içinden ikinci bir bıçağın fırlatılmasından olduğu kadar bundan da korkuyordu.

Nişan töreninin davetlileri arasında, Kraliçe Xantha'nin kişisel temsilcisi sıfatıyla Ce'Nedra'nın kuzini Xera da bulunuyordu. Başlangıçta biraz utangaç olan Orman Perisi, kendisini genç soylulardan oluşan bir hayran grubunun ortasında bulunca, kabak çiçeği gibi açılıvermişti.

Kraliçe Xantha'nin gönderdiği hediye Garion'a biraz tuhaf gelmişti. Xera onlara yapraklara sarılı bir çift filizlenmiş meşe palamutu getirmişti. Ce'Nedra ise bu hediyeye bayılmış gibi görünüyordu. Palamutları hiç beklemeden ekmeye karar vererek kral dairesinin küçük bahçesine koşmuştu hemen.

"Çok hoş tabii," dedi Garion biraz kuşkuyla, bahçede ıslak toprağa diz çökmüş Kraliçe Xantha'nin hediyesi için ekilecek yer hazırlayan Ce'Nedra'yı seyrederken.

Ce'Nedra ona dik dik bakarak, "Haşmetmeapın bu hediyenin önemini anladıklarını zannetmiyorum," dedi, son zamanlarda ona hitap ederken hep kullandığı nefrettik resmi ses tonuyla.

"Keser misin," dedi Garion ters ters. "Bir adım var benim de; eminim unutmamışsındır."

"Haşmetmeap ısrar ederlerse," dedi Ce'Nedra kibirli bir edayla.
"Haşmetmeap ısrar ediyor, iki palamutun ne önemi olabilir." Ona acıyarak baktı Ce'Nedra. "Sen anlayamazsın."

"Anlatma lütfunda bulunmazsan anlayamam tabii."

"Pekâlâ," dedi kız sinir bozucu bir üstünlük edasıyla. "Palamutlardan biri benim ağacımdan, diğeri ise Kraliçe Xantha'nin kendi ağacından."

"Eee?"

"Görüyor musun ne kadar kalın kafalı?" dedi prenses kuzinine.

"Ama o Orman Perisi değil Ce'Nedra," dedi Xera sükûnetle.

"Belli oluyor."

Xera Garion'a dönerek, "Palamutlar aslında annemin hediyesi değil," dedi. "Ağaçların kendilerinin hediyesi."

"Niye baştan söylemiyorsun bunu?" diye sordu Garion Ce'Nedra' ya. Kız burnunu çekerek kazmaya devam etti.

"Filiz verdiklerinde Ce'Nedra onları birbirine bağlayacak," diye açıklamaya devam etti Xera.

"Filizler büyüdükçe birbirlerine dolanacak, birleşerek tek bir ağaç olacaklar. Bu Orman Perilerinin evlilik simgesidir, iki ağaç bir olacak, tıpkı Ce'Nedra ile ikiniz gibi."

"Bunu göreceğiz," dedi Ce'Nedra toprağı küreyip burnunu çekerek.

Garion içini çekti. "Umarım ağaçlar sabırlıdır."

"Ağaçlar çok sabırlıdır Garion," dedi Xera. Ce'Nedra'nın göremeyeceği küçük bir el hareketi yaptı; Garion onu izleyerek bahçenin öteki ucuna gitti.

"Seni gerçekten seviyor, biliyorsun," dedi Xera alçak sesle. "Tabii bunu kabul etmiyor, ama seni seviyor. Bunu bilecek kadar tanıyorum onu."

"Niye böyle davranıyor öyleyse?"

"Bir şeylere zorlanıyor olmayı hiç sevmez de ondan."

"Zorlayan ben değilim ki! Niye acısını benden çıkarıyor?"

"Başka kimden çıkarabilir ki?"

Garion bunu düşünmemişti. Sessizce bahçeden ayrıldı. Xera'nin sözleri, sorunlarından birinin en azından zamanla çözülebileceği yolunda bir ümit uyandırmıştı içinde. Ce'Nedra bir süre daha surat asıp huysuzluk edecekti, sonra Garion'un yeterince acı çektiğine kanaat getirince vazgeçecekti bundan. Belki de acı çektiğini daha fazla belli etse işleri hızlandırabilirdi.

Diğer sorununda ise değişen bir şey yoktu. Kal Torak'a karşı bir ordu toplayıp başına geçmesi gerekiyordu hâlâ. Belgarath gücünün yerinde olduğuna dair bir işaret vermemişti henüz; Garion'un bildiği kadarıyla da Hisarda biri onun için bir bıçak bilemekteydi, içini çekip biraz da yalnız başına dertlenmek için dairesine döndü.

Bir süre sonra Pol Teyzenin onu kendi dairesinde beklediği haberi geldi. Hemen oraya gittiğinde, teyzesini ateşin başında oturmuş, her zamanki gibi dikiş dikerken buldu. Belgarath eski pejmürde elbiselerini giymiş, ateşin öteki yanındaki yumuşak koltuklardan birine kurulmuş, ayaklarını kaldırmış, birasını içmekteydi.

"Beni mi görmek istedin Pol Teyze?" diye sordu Garion içeri girer girmez.

"Evet canım," dedi Pol. "Otur." Eleştirel bir gözle onu baştan aşağı süzerek, "Hâlâ tam bir krala benzemiyor değil mi baba?" dedi Belgarath'a.

"Biraz vakit ver Pol," dedi ihtiyar. "Daha yeni başladı."

"İkiniz de biliyordunuz, değil mi?" dedi Garion onları suçlayarak. "Kim olduğumu yani."

"Tabii ki," dedi Pol Teyze her zamanki çıldırtın tavrıyla.

"Eğer bir kral gibi davranmamı istiyorduysanız, önceden söyleseydiniz. O zaman hazırlanacak zamanım olurdu."

"Bunu epey bir zaman önce tartıştık gibi geliyor bana," dedi Belgarath. "Eğer durup düşünecek olursan, niye senden gizlememiz gerektiğini anlarsın."

"Belki," dedi Garion biraz kuşkuyla. "Ama her şey çok hızlı oldu. Daha büyücü olmaya bile alışmamıştım ki, bir de krallık çıktı başıma; insan dengesini kaybediyor biraz."

"Sen kolay uyum sağlayan bir delikanlısın Garion," dedi Pol Teyze dikişine devam ederek.

"Haydi tılsımı ver Pol," dedi Belgarath. "Prenses şimdi gelir."

"Vermek üzereydim baba," dedi Pol dikişini bir yana bırakarak.

"Bu da nedir?" diye sordu Garion.

"Prensesin sana bir hediyesi var Garion," dedi Pol Teyze. "Bir yüzük. Biraz fazla şatafatlı, ama hoşuna gitmiş gibi davran."

"Benim de ona bir hediye vermem gerekmez mi?"

"Ben o işi hallettim canım." Koltuğunun yanındaki masadan küçük bir kadife kutu aldı. "Ona bunu vereceksin." Kutuyu Garion'a uzattı.

Kutuda Garion'unkinden biraz daha küçük, gümüş bir tılsım vardı. Tılsımın bir yüzüne Aldur Vadisi'nin ortasında tek başına ihtişamla duran dev ağacın sureti, ince ayrıntılarla işlenmişti. Dalların içine örülmüş gibi duran bir de taç vardı üstünde. Garion tılsımı sağ eline alarak, kendi tılsımına benzer bir gücü olup olmadığını anlamaya çalıştı. Bir şeyler vardı, ama aynı değildi sanki.

"Bizimkilere benzemiyor," dedi sonunda.

"Değil," dedi Belgarath. "Tam olarak değil yani. Ce'Nedra büyücü olmadığı için seninki gibi bir tılsımı kullanamaz."

"'Tam olarak değil,' dedin. Gene de bir tür gücü var demek ki."

"Eğer kullanmayı öğrenecek kadar sabrı varsa," diye cevap verdi ihtiyar, "bazı şeyleri anlamasına yardımcı olur."

"'Bazı şeyler,' derken tam olarak neyi kastediyorsun?"

"Başka türlü görüp duyamayacağı şeyleri görüp duymasına yardım eder," diye açıkladı Belgarath.

"Ce'Nedra gelmeden öğrenmem gereken başka bir şey var mı?"

"Ona bunun bir aile yadigârı olduğunu söyle," dedi Pol Teyze. "Kız kardeşim Beldaran'a aitti."

"O zaman bu sende kalmalı Pol Teyze," diye itiraz etti Garion. "Ben prensese başka bir şey alırım."

"Hayır canım. Beldaran bunun Ce'Nedra'ya verilmesini istiyor."

Garion Pol Teyzenin çoktan ölmüş insanlar hakkında şimdiki zamanda konuşmasından o kadar huzursuz oluyordu ki, konuyu kapattı hemen. Kapı hafifçe çalındı. "Gel Ce'Nedra," dedi Pol Teyze.

Küçük prenses boynu açık, düz yeşil bir elbise giymişti; oldukça da sakin görünüyordu. "Ateşin yanına gel," dedi Pol Teyze. "Yılın bu vakitlerinde akşamlar hâlâ soğuk oluyor."

"Riva hep böyle soğuk ve rutubetli midir?" diye sordu Ce'Nedra ateşe yaklaşarak.

"Tol Honeth'den epey daha kuzeydeyiz," dedi Garion.

"Farkındayım," dedi kız hafifçe terslenerek.

"Dalaşmaya başlamak için nikah kıyılana kadar beklemenin âdetten olduğunu sanıyordum," dedi Belgarath alayla. "Kurallar mı değişti nedir?"

"Prova yapıyoruz Belgarath," dedi Ce'Nedra muzip bir tavırla. "İlerisi için."

İhtiyar güldü. "İstersen çok tatlı bir kız olabiliyorsun."

Ce'Nedra alayla eğilerek selam verdi ona. Sonra Garion'a dönüp, "Tolnedralı kızların nişanlılarına değerli bir hediye vermeleri âdettendir," diyerek parlak taşlarla süslü kalın, işlemeli bir yüzük uzattı. "Bu yüzük Tolnedra İmparatorlarının en büyüğü olan II. Ran Horb'a aitti. Bunu takmak daha iyi bir kral olmana yardımcı olabilir."

Garion içini çekti. Başına gelecek varmış gibi görünüyordu. "Bu yüzüğü takmaktan şeref duyacağım," dedi mümkün olduğunca uzlaşmacı bir tavırla. "Ben de senin bunu takmanı istiyorum." Kadife kutuyu uzattı. "Bu madalyon Pol Teyzenin kız kardeşine, Demirpençe Riva'nın karısına aitti."

Ce'Nedra kutuyu açınca, "Ah, Garion!" diye haykırdı. "Harika bir şey bu!" Madalyonu eline alarak ateşin ışığını yansıtacak şekilde çevirdi. "Ağaç o kadar sahici ki neredeyse yaprakların kokusunu alıyor insan."

"Teşekkürler," dedi Belgarath tevazuyla.

"Sen mi yaptın bunu?" diye sordu prenses hayretle.

İhtiyar başını salladı. "Polgara ile Beldaran çocukken Vadi'de yaşıyorduk. Etrafta pek kuyumcu yoktu, o yüzden tılsımlarını ben yapmak zorunda kaldım. Bazı ince ayrıntılarda Aldur da yardım etti."

"Eşsiz bir hediye bu Garion." Küçük kız neredeyse uçuyordu mutluluktan; Garion gelecek için ümide kapılmaya bile başladı. "Yardım et," diye emretti Ce'Nedra, zincirin iki ucunu Garion'un eline verip bir eliyle kıpkızıl saçlarını toplayarak.

"Bu hediyeyi kabul ediyor musun Ce'Nedra?" diye sordu Pol Teyze. Önemli bir şey soruyor gibiydi.

"Tabii ediyorum," dedi prenses.

"Kayıtsız şartsız ve özgür iradenle mi?" diye üsteledi Pol Teyze dikkatle yüzüne bakarak.

"Hediyeyi kabul ediyorum Leydi Polgara," diye cevap verdi Ce'Nedra. "Bağla şunu Garion. Sıkı bağla; çözülmesini istemiyorum."

"Öyle bir derdin olmayacak pek," dedi Belgarath.

Garion zincirin tuhaf şekilli çengelini takarken elleri titriyordu. Zincirin iki ucu bir "çıt" sesiyle birleştiğinde, parmak uçlarında bir karıncalanma hissetti.

"Tılsımı eline al Garion," dedi Pol Teyze. Ce'Nedra çenesini kaldırdı ve Garion madalyonu sağ eline aldı. Sonra Pol Teyze ve Belgarath ellerini Garion'un madalyonu üstünde birleştirdiler. Onların ellerinden Ce'Nedra'nın boynundaki tılsıma bir şeyler akar gibi oldu.

"Artık bizimle birleştin Ce'Nedra," dedi Pol Teyze prensese alçak bir sesle. "Koparılamaz bir bağla."

Ce'Nedra şaşkın bir ifadeyle ona baktı, sonra gözleri hafifçe irileşti ve yüzünde müthiş bir kuşku belirdi. "Çıkar şunu," dedi Garion'a sert bir sesle.

"Çıkaramaz," dedi Belgarath yerine oturup bira maşrapasını eline alırken. Ce'Nedra zinciri iki eliyle çekerek koparmaya çalıştı.

"Boynunu acıtmaktan başka bir işe yaramaz canım," dedi Pol Teyze yumuşak bir sesle. "O zincir kopmaz, kesilmez, başından da çıkmaz. Kaybetmekten korkmana gerek olmayacak hiç."

"Bu senin işin," diye bağırdı prenses Garion'a.

"Ne benim işim?"

"Bana bu köle zincirini taktın. Önünde eğilmek zorunda kalmam yetmiyormuş gibi, bir de zincire vuruldum işte."

"Bilmiyordum ki," dedi Garion.

"Yalancı!" diye haykırdı Ce'Nedra. Sonra dönüp hıçkıra hıçkıra ağlayarak odadan kaçtı.

On Beşinci Bölüm

Garion berbat bir ruh halindeydi. Törenler ve sıkıcı toplantılarla bir gün daha geçirmek fikrine bile dayanamıyordu; o yüzden erken kalkıp, randevularını bildirecek olan o tahammül edilmez kibarlıktaki sekreter gelip de bütün gününü bağlamasın diye yatak odasından kaçmıştı. Garion sadece görevini yaptığını bilmesine rağmen zavallı adamcağızdan nefret ediyordu. Bir kralın zamanının örgütlenmesi ve programlanması gerekir; bu da sekreterin işiydi işte. O yüzden her sabah kahvaltıdan sonra kapıda nazik bir tıkırtı duyuluyor, sekreter içeri girip selam veriyor ve genç kralın gününün her dakikasını planlamaya başlıyordu. Garion için için bir yerlerde saklı ve muhafaza altında tutulan bir büyük liste olduğunudan kuşkulanıyordu; hayatının geri kalanını planlayan ve cenazesini bile içeren bir liste.

Ama bugün küflü formaliteler ve ağır toplantılara yer bırakmayacak kadar harika bir şafak sökmüştü. Güneş Rüzgârlar Denizi üzerinden doğmuş ve tepelerdeki karları pembeye boyamıştı; şehrin üzerindeki derin vadilerin sabah gölgeleri puslu bir maviydi. Dairesinin önündeki küçük bahçeden yükselen bahar kokuları heyecanla odasına dolunca, Garion kaçması gerektiğini anladı; en azından bir saat için. Gardrobunun izin verdiği kadar sıradan bir kılığa girmeye çalışarak, bir pantolon, ceket ve yumuşak, Riva işi çizmeler giydi. Kılıcını beline taktığı gibi kraliyet dairesinden fırladı. Muhafızlarını yanına almamayı bile düşündü, ama sonra bundan vazgeçti.

Loş koridorda onu öldürmeye kalkan adamın aranmasında bir çıkmaza girmişlerdi; ama Garion da Lelldorin de bir sürü Rivalının pelerinlerinin tamire ihtiyacı olduğunu öğrenmişlerdi bu arada. Gri pelerin bir tören giysisi değil, sıcak tutsun diye kullanılan gündelik bir şeydi. Kaba, pratik bir giysiydi, o yüzden de çoğu insanın pelerinleri oldukça aşınmış ve yırtık pırtık hale gelmişti. Üstelik bahar da gelmekte olduğu için yakında çoğu kişi pelerin giymeyi bırakacaktı ve saldırganın kimliğine ilişkin tek ipucu da bir dolaba kaldırılıp kilitlenecekti.

Garion arkasında saygılı bir mesafeden onu izleyen iki zırhlı muhafızıyla koridorlarda dolanırken dalgın dalgın bu konuyu düşünüyordu. Saldırgan bir Grolim olamazdı; Pol Teyzenin Grolimlerin zihnini tanıma konusundaki

özel yeteneği hemen adamı ele verirdi. Büyük bir ihtimalle adam yabancı da değildi. Adada zaten çok az yabancı vardı. Bir Rivalı olmalıydı saldırgan; ama bir Rivalı neden bin üç yüz yıl sonra geri dönen kralını öldürmeye kalkışsındı ki?

Meselenin içinden çıkamayarak içini çekti, sonra başka dertlerine döndü. Keşke yeniden sadece Garion olabilseydi. Her şeyden çok istiyordu bunu. Keşke bir sabah dünyanın ücra bir köşesindeki bir handa uyansa ve sabahın gümüş rengi ışığında yola çıkıp tek başına ilerideki tepenin ardında ne olduğunu merak ederek yola koyulabilseydi. Tekrar içini çekti. Artık halka malolmuş biriydi o; böyle özgürlükler ona haramdı. Bundan sonra kendisine ayıracak bir dakika bulamayacağından emindi.

Açık bir kapının önünden geçerken tanıdık bir ses duydu. "Dikkatimiz bir an bile dağılsa, günah kapıdan içeri süzülüverir," diyordu Relg. Garion durarak muhafızlarına da sessiz olmalarını işaret etti.

"Her şey günah olmak zorunda mı?" diye sordu Taiba. Kaçınılmaz olarak yine beraberdiler. Relg Taiba'yı Rak Cthol'un altındaki mağaralarda diri diri gömüldüğü yerden kurtardığından beri neredeyse bir an bile ayrılmamışlardı birbirlerinden. Garion ikisinin de bu durumun farkında olmadıklarından emindi. Üstelik ayrı kaldıklarında, yalnızca Taiba'nın değil, Relg'in de yüzünden mutsuzluk okunuyordu, ikisinin de kontrolü dışında olan bir şey çekiyordu onları birbirlerine.

"Dünya günahla dolu," dedi Relg. "Her an ona karşı tetikte olmalıyız. Baştan çıkarmanın her türlüsüne karşı saflığımızı korumalıyız gözümüzü kırpmadan."

"Çok yorucu bir şey olmalı," dedi Taiba hafifçe eğlenerek.

"Bir şeyler öğrenmek istediğini sanıyordum," diye suçladı onu Relg. "Eğer benimle alay etmeye geldiysen, hemen giderim buradan."

"Aman, otur oturduğun yerde Relg," dedi Taiba. "Her dediğime alınırsan bir yere gidemeyiz."

"Dinin ne demek olduğu hakkında hiç mi fikrin yok senin?" diye sordu Relg biraz durakladıktan sonra. Bunu merakla sormuştu sanki.

"Köle ağıllarında din ölüm demekti. Kalbinin kesilip çıkarılması demekti."

"O Grolimlerin sapıklığı. Kendi dinin yok muydu senin?"

"Köleler dünyanın dört bir tarafından gelmişti; hepsi farklı tanrılara dua edelerdi, çoğu kez de ölüm dilerlerdi tanrılarından."

"Ya senin halkın? Sizin tanrınız kim?"

"Adı Mara imiş. Ama biz ona dua etmezdik. Bizi terk ettiğinden beri."

"Tanrıları suçlamak üstümüze vazife değil bizim," dedi Relg sert bir tavırla. "İnsanın görevi tanrısını övmek ve ona dua etmektir, dualarına cevap almasa da."

"Peki ya tanrının insana karşı bir görevi yok mu?" diye sordu Taiba. "Tanrılar da insanlar gibi ihmalkâr olamaz mı? Çocuklarının köle edilip katledilmesine göz yuman ya da tıpkı benim gibi kızlarının, efendilerini memnun eden başka kölelere hediye diye verilmesine göz yuman bir tanrıya ihmalkâr demez misin?"

Relg bu zor soru karşısında bocaladı.

"Sen çok korunaklı bir hayat yaşamışsın Relg," dedi kadın yobaza, "insanların nasıl acılar çekebileceklerini bilmiyorsun, insanların başka insanlara, hem de belli ki tanrıların izniyle ne kötülükler edebileceğini bilmiyorsun."

"Kendini öldürmeliydin," dedi Relg inatla.

"Ne için?"

"Namusunu korumak için tabii ki."

"Sen hakikaten safsın. Kendimi öldürmedim, çünkü ölmeye hazır değildim. Köle ağıllarında bile can tatlı olabilir Relg. Ölümse acıdır. Namusunu

kaybetmek bunun karşısında küçük bir şey, ayrıca her zaman da o kadar kötü değil."

"Günahkâr kadın," dedi Relg dehşetle.

"Sen günaha takmışsın kafanı Relg," dedi Taiba. "Zulüm günahtır, acımasızlık günahtır, amenna. Ama senin düşünüp durduğun o şey? Yok canım. Merak ediyorum, acaba senin o Ul, senin inandığın kadar sert ve affetmeyen bir tanrı mı? Bütün o duaları, törenleri ve secde etmeleri gerçekten istiyor mu? Yoksa bunlar senin tanrından saklanmanın yolları mı? Yüksek sesle dua edip kafanı yerlere vurursan, tanrının kalbinin içindekileri göremeyeceğini mi sanıyorsun?"

Relg boğulurmuş gibi sesler çıkarıyordu.

"Tanrılarımız bizi gerçekten seviyorsa, hayatlarımızın keyif içinde geçmesini isterler," diye devam etti kadın Relg'e hiç acımadan. "Ama bir nedenle keyiften nefret ediyorsun sen –muhtemelen korkuyorsun ondan. Keyif günah değildir Relg, bir çeşit sevgidir. Tanrıların sevgiye karşı olduklarını hiç sanmıyorum –sen olsan bile."

"Sende ahlâk denilen şey kalmamış."

"Belki de öyledir," diye kabullendi Taiba. "Ama hiç olmazsa hayatın yüzüne bakıyorum. Ondan korkmuyorum, saklanmaya çalışmıyorum."

"Niye yapıyorsun bunu?" diye sordu Relg trajik bir sesle. "Niye hep peşimde dolaşıp benimle alay ediyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi kadın. Hakikaten de kuşkuluydu sesi. "O kadar da çekici değilsin. Rak Cthol'dan ayrıldığımızdan beri senden daha ilginç düzinelerce erkek gördüm. Başta seni sinirlendirdiğim, benden korktuğunu gördüğüm içindi. Bundan hoşlanıyordum, ama son zamanlarda durum bundan ibaret değil. Tamamen saçmalık tabii. Sen ve ben apayrı insanlarız, ama gene de senin yanında olmak istiyorum." Durakladı. "Söyle Relg, ama yalana sığınmadan; gerçekten gitmemi ve beni bir daha görmemeyi ister miydin?"

Uzun ve acılı bir sessizlik oldu. "Ul beni affetsin!" diye inledi Relg sonunda.

"Eminim affeder Relg," dedi Taiba yumuşak bir sesle.

Garion sessizce kapıdan uzaklaşarak, koridorda yoluna devam etti. Daha önce anlayamadığı bir şey açıklığa kavuşmuştu şimdi. "Bu senin işin, değil mi?" dedi sessizce.

"Tabii," dedi içindeki alaycı ses. "Neden onları seçtin?"

"Çünkü zorunlu Belgarion. Ben kapris olsun diye yapmam hiçbir şeyi. Hepimiz zorunluluğa uymalıyız –ben bile. Aslında Relg ile Taiba arasında olanlar seni hiç ilgilendirmiyor."

Garion biraz alındı bu söze. "Ben sanmıştım ki... Yani..."

"Tek derdimin sen olduğunu, evrenin mutlak merkezinin sen olduğunu mu sanmıştın? Değilsin tabii. Neredeyse aynı önemde başka şeyler de var; Relg ve Taiba da bunlardan birinin merkezinde yer alıyorlar. Bu özel konuda senin katkın pek az olabilir."

"Onları birlikte olmaya zorlarsan müthiş mutsuz olacaklar," dedi Garion suçlayarak.

"Bunun hiç önemi yok. Onların birlikte olması zorunlu. Ama yanılıyorsun. Alışmaları biraz zaman alacak, ama bir kere alıştıklarında çok mutlu olacaklar. Zorunluluğa itaat etmenin de mükâfatları vardır."

Garion bu fikri kafasında evirip çevirdi bir süre, sonra vazgeçti. Kendi sorunları baskın çıkmıştı. Her dertli olduğunda yaptığı gibi Pol Teyzeyi aramaya başladı. Pol Teyze kendi dairesinde, sıcak ateşin başında oturmuş, bir yandan kokulu çayını içiyor, bir yandan da pencereden şehrin üstündeki karlı araziyi ışığa boğan gül rengi şafağı seyrediyordu. "Erkencisin," dedi Garion odaya girerken.

"Seninle konuşmak istiyordum," dedi Garion; "istediğim şeyi yapmamın tek yolu da günlük programımı yapan adam gelmeden odamdan kaçmak." Bir

koltuğa çöktü. "Kendime bir dakika ayırmama bile izin vermiyorlar."

"Artık önemli bir insansın canım."

"Ben istememiştim bunu." Dalgın dalgın pencereden dışarı baktı. "Dedem iyi artık, değil mi?" diye sordu ansızın.

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Yani... Evvelki gün, Ce'Nedra'ya tılsımı verirken... O da şey yapmadı mı?"

"Çoğu senin gücündü canım," dedi Pol. "Başka bir şey daha hissettim."

"O da sadece bendim muhtemelen. Zaten çok küçük ve ince bir şeydi yaptığımız; ben bile dedenin katılıp katılmadığını anlayamadım."

"Bunu öğrenmenin bir yolu olmalı."

"Tek yolu, onun bir şeyler yapması."

"Pekâlâ, öyleyse onu bir yere götürüp denetelim... Küçük bir şey mesela."

"Bunu ona nasıl açıklayacağız?"

"Yani kendisi bilmiyor mu?" dedi Garion birden oturduğu yerde dikilerek.

"Belki biliyordur; ama sanmam."

"Ona söylemedin mi yani?"

"Tabii ki söylemedim. Eğer kendi yeteneğinden kuşkuya düşerse başaramaz; bir kere başarısız olursa da artık geçmiş olsun."

"Anlamıyorum."

"İşin çok önemli bir kısmı, yaptığın şeyin işleyeceğini bilmektir. Eğer emin olmazsan, yapamazsın. O yüzden söyleyemeyiz işte ona."

Garion düşündü. "Anlıyorum galiba. Ama tehlikeli değil mi bu? Yani ya acil bir durum çıkar da bir şey yapmaya kalkışıp başaramadığını görürüse?"

"O zaman seninle ben o işi hallederiz canım."

"Fazla soğukkanlısın."

"Heyecana kapılmanın bir faydası olmaz ki Garion."

Kapı ansızın açıldı ve saç baş darmadağınık, tacı bir kulağının üstüne kaykılmış halde Kraliçe Layla içeri daldı. "Kesinlikle kabul etmiyorum bunu Polgara," diye bağırdı kraliçe öfkeyle. "Kesinlikle hayır. Onunla konuşmalısın. Ah, özür dilerim Haşmetmeap," diye lafı çevirdi Garion'u görünce. "Sizi görmemiştim." Zarif bir reverans yaptı.

"Kraliçe Hazretleri," dedi Garion ayağa fırlayıp eğilerek.

"Kiminle konuşmamı istiyorsun Layla," diye sordu Pol Teyze.

"Anheg'le. Her gece zavallı kocamın onunla oturup içmesini istiyor. Fulrach bu sabah o kadar kötüydü ki başını bile kaldıramadı yastıktan. O Çerek kabadayısı kocamın sıhhatiyle oynuyor."

"Anheg kocanı seviyor Layla. Dostluğunu böyle gösterir o."

"Bu kadar içmeden dost olamazlar mı?"

"Ben onunla konuşurum canım," dedi Pol Teyze.

Biraz yatışmış olan Kraliçe Layla Garion'a reverans yaparak odadan çıktı.

Garion tam Belgarath meselesine dönecekti ki, Pol Teyzenin oda hizmetçisi Leydi Merel'in geldiğini haber verdi.

Barak'ın karısı yüzünde kasvetli bir ifadeyle girdi odaya. "Haşmetmeap," dedi Garion'a dalgın bir tavırla.

Garion yine ayağa kalkıp kibarca selam verdi. Bundan sıkılmaya başlamıştı artık.

"Seninle konuşmam lazım Polgara," dedi Merel.

"Tabii," diye cevap verdi Pol Teyze. "Bize izin verir misin Garion?"

"Yan odada beklerim," dedi Garion. Kapıdan çıktıktan sonra tamamen kapatmadı. Merakı gene görgü kurallarına baskın çıkmıştı.

"Hep yüzüme vuruyorlar," diye patladı Merel daha Garion odadan çıkarken.

"Neyi vuruyorlar?"

"Yani..." Merel biraz tereddüt ettikten sonra kararlı bir tavırla konuşmaya başladı. "Lordumla aramız her zaman iyi değildi."

"Bu bilinen bir şey Merel," dedi Pol Teyze diplomatik bir tavırla.

"Mesele de bu ya," diye sızlandı Merel. "Hep arkamdan gülüyorlar. Eskisi gibi davranmaya başlamamı bekliyorlar." Sesi sertleşti. "Ama olmayacak böyle bir şey; istedikleri kadar beklesinler."

"Bunu duyduğuma sevindim Merel," diye cevap verdi Pol Teyze.

"Ah, Polgara," dedi Merel hafifçe gülerek. "Koca bir ayıya benziyor, ama içi o kadar yumuşak ki. Bunu nasıl da görememişim daha önce. Yıllarımızı harcadık."

"Büyümen gerekiyordu Merel," dedi Pol Teyze. "Bazı insanların büyümesi daha uzun zaman alır."

Leydi Merel gittikten sonra Garion odaya dönüp merakla Pol Teyzeye baktı. "Hep böyle mi oluyor?" diye sordu sonra. "Yani, insanlar ne zaman bir sorunları olsa sana mı geliyorlar?"

"Zaman zaman oluyor," dedi Pol. "İnsanlar beni çok bilge zannediyorlar. Çoğu zaman ne yapacaklarını zaten biliyorlar, ben de onları dinleyip hak veriyorum, destek oluyorum. O zaman mutlu oluyorlar. Her sabah bu ziyaretler için biraz vakit ayırırım. Onlar da eğer gerekirse beni bulacaklarını bilirler. Çay ister misin?"

Garion başını olumsuz anlamda salladı. "Çok ağır bir yük değil mi bu? Başkalarının sorunlarıyla uğraşmak yani?"

"O kadar da ağır değil Garion," dedi Pol. "Genellikle küçük aile meseleleri bunlar. Dünyanın kaderini ilgilendirmeyen sorunlarla ilgilenmek keyifli oluyor. Ayrıca her ne sebeple olursa olsun misafir severim ben."

Ama bundan sonraki ziyaretçi Kraliçe İslena'nın sorunu daha ciddiydi. Hizmetçi Çerek Kraliçesinin Leydi Polgara ile özel olarak görüşmek istediğini haber verince Garion gene yan odaya çekildi, ama meraktan kapıyı bu defa da aralık bıraktı.

"Elimden gelen her şeyi yaptım Polgara," dedi İslena. "Ama Grodeg yakamı bırakmıyor bir türlü."

"Belar Başrahibimi?"

"Her şeyi biliyor tabii," diye onayladı İslena. "Adamları yaptığım her yanlışı ona rapor etmişler. Eğer Ayı Mezhebi ile ilişkimi koparmaya kalkacak olursam, her şeyi Anheg'e anlatmakla tehdit ediyor beni. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Hayatım onun elinde şimdi."

"Ne hatalar yaptın İslena?" diye sordu Pol Teyze iğneli bir tavırla.

"Bazı ayinlerine katıldım," diye itiraf etti İslena. "Birkaç mezhep üyesine sarayda görevler verdim. Grodeg'e de biraz haber sızdırdım."

"Hangi ayinlere katıldın İslena?"

"O ayinlere değil Polgara," dedi İslena alınarak.

"O kadar düşmedim."

"Yani bütün yaptığın, insanların ayı postuna büründüğü birkaç zararsız toplantıya gitmek, birkaç mezhep üyesini saraya sokmak –ki muhtemelen birkaç düzine üye zaten sızmıştır saraya ve zararsız bazı saray dedikodularını dışarı sızdırmak. Zararsızdı değil mi?"

"Kastettiğin oysa, hiçbir devlet sırrı vermedim Polgara," dedi İslena alıngan bir tavırla.

"Demek ki Grodeg'in elinde hiçbir şey yok aslında İslena."

"Ne yapacağım Polgara?" diye sordu kraliçe acıklı bir sesle.

"Anheg'e gidip her şeyi anlat."

"Yapamam."

"Mecbursun. Yoksa Grodeg seni daha beter şeyler yapmaya zorlayacak. Aslında bu durumu Anheg'in lehine bile çevirebilirsin. Söyle bakalım, mezhebin faaliyetleri hakkında ne biliyorsun tam olarak?"

"Her şeyden önce, köylüler arasında şubeler kurmaya başladılar."

"Daha önce hiç buna kalkışmamışlardı," dedi Pol Teyze düşünceli bir tavırla. "Mezhep daima soylular ve rahiplerle sınırlıydı."

"Emin değilim ama," dedi İslena, "büyük bir şeye hazırlanıyor gibiler, bir tür çatışmaya."

"Babama anlatacağım bunu," dedi Pol Teyze. "Tedbirler almak isteyecektir herhalde. Mezhep küçük soylularla rahiplerin oyuncağı iken, o kadar da önemli değildi; ama köylüleri ayaklandırmaya kalkmak bambaşka bir şey."

"Başka şeyler de duydum," dedi İslena. "Bana kalırsa Rhodar'ın haberalma servisine sızmaya çalışıyorlar. Eğer Boktor'da doğru yerlere birkaç adam yerleştirebilirlerse, Batı'nın devlet sırlarının çoğunu ele geçirebilirler."

"Evet," dedi Pol Teyze buz gibi bir sesle.

"Bir keresinde Grodeg'i dinlemiştim," dedi İslena hoşnutsuz bir sesle. "Benim onlardan ayrılmak istediğimi öğrenmesinden önceydi. Gökyüzündeki alametleri ve işaretleri okuyor, Riva Kralı'nın döneceğini söylüyordu. Mezhep 'Batının Hükümdarı' ifadesini fazla ciddiye alıyor. Bence onların nihai amacı, Belgarion'u Batı'nın, Alorya'nın, Sendarya'nın Arendiya'nın, Tolnedra'nın –ve Nyissa'nın– İmparatoru yapmak."

"O ifade öyle yorumlanamaz," dedi Pol Teyze.

"Biliyorum," dedi İslena, "ama Grodeg lafları öyle çarpıtıyor ki, o anlama geliyor. Tam bir yobaz bu adam; Batı'nın tüm halklarını Belar inancına döndürmek istiyor –gerekirse kılıçla."

"Geri zekâlı!" diye patladı Pol Teyze. "Eğer buna kalkışırsa Batı'da savaş başlatır, tanrıları bile kavganın içine çeker. Alornlara sürekli güneye doğru yayılma isteği veren şey nedir yahu? O sınırlar tanrılar tarafından çizilmişti. Galiba birinin Grodeg'e haddini bildirmesinin vakti gelmiş. Hemen Anheg'e git. Her şeyi anlat, sonra da onu görmek istediğimi söyle. Babam da bu konuyu onunla konuşmak isteyecektir mutlaka."

"Anheg bana çok kızacak Polgara," dedi İslena tereddütle.

"Sanmam," dedi Pol Teyze. "Grodeg'in planını açığa çıkarttığını anlar anlamaz sana teşekkür edecektir. Grodeg'in peşine bilgi edinmek için takıldığın hissini ver ona. Çok saygıdeğer bir amaç olur bu. İyi bir eşten beklenecek bir şey."

"Bunu düşünmemiştim," dedi İslena; kendine güveni yerine gelmeye başlamıştı. "Çok cesurca bir şey yapmış olurum, değil mi?"

"Kesinlikle kahramanca bir şey İslena," diye cevap verdi Pol Teyze. "Haydi Anheg'e git."

"Gidiyorum Polgara." Hızlı, kararlı ayak sesleri duyuldu ve kapı kapandı.

"Garion, buraya gel," dedi Pol Teyze sert bir sesle.

Garion kapıyı açtı.

"Dinliyordun değil mi?" Bir soru değildi bu.

"Yani..."

"Bu konuyu konuşacağız seninle," dedi Pol. "Ama şu anda önemli değil. Git dedeni bul ve onu hemen görmek istediğimi söyle. Ne yapıyorsa bırakıp gelsin. Hemen getir onu bana."

"Ama onun bir şey yapabileceğini ne biliyoruz?" diye sordu Garion. "Yani, eğer gücünü kaybetmişse..."

"Gücün de çeşitleri vardır Garion. Büyücülük bunlardan biri sadece. Haydi koş getir onu."

"Peki Pol Teyze," dedi Garion kapıya yürürken.

On Altıncı Bölüm

Belar Başrahibi, boyu iki metreyi geçen, etkileyici bir adamdı. Uzun kır bir sakalı ve gür, kara kaşlarının altında derinlere batmış gibi görünen alev alev gözleri vardı. Bitmez gibi görünen pazarlıkların sonunda resmi nişan belgesi hazırlandıktan bir hafta sonra Val Alorn'dan Riva'ya gelmişti. Yanında sert yüzlü, ayı postlarına bürünmüş iki düzine savaşçı vardı ona refakat eden.

"Ayı mezhebi," dedi Barak Garionla İpek'e ekşi bir suratla, Hisarın surlarında durmuş Başrahiple adamlarının parlak bahar güneşi altında limandan yukarı çıkan merdivenleri tırmanmalarını izlerken.

"Yanında asker getirmesini söylememiştim," dedi Garion öfkeyle.

"Kendi karar vermiştir," dedi İpek. "Grodeg böyle kararlar vermekte ustadır."

"Onu zindana tıkarsam hoşuna gider mi acaba," dedi Garion ateşli bir sesle. "Burada zindan var mı?"

"Yaparız bir tane," diye sırıttı Barak. "Bir yerde güzel, rutubetli bir mahzen buluruz. Ama fare ithal etmen gerekir bunun için. Bu adada hiç fare olmadığı söyleniyor."

"Dalga geçiyorsun benimle," dedi Garion dostuna, hafifçe kızararak.

"Böyle bir şey yapmayacağımı bilirsin Garion," dedi Barak sakalını çekiştirerek.

"Yerinde olsam, Grodeg'i zincire vurmadan önce Belgarathla bir konuşurum," dedi İpek. "Bunun politik sonuçları sandığından büyük olabilir. Ne yaparsan yap, Grodeg'in adamlarından bazılarını burada bırakma konusunda seni ikna etmesine izin verme. Yirmi yıldır Rüzgârlar Adası'na adam yerleştirmeye çalışıyor. Brand bile onun bunu yapmasına izin vermeye cesaret edemedi."

"Brand mı?"

"Belli olmuyor mu? Brand'ın mezhebe üye olduğunu söylemiyorum, ama onlara sempatisi olduğu da kesin."

Garion şaşırmış, kendini biraz da fena hissetmeye başlamıştı. "Ne yapmalıyım sence?" diye sordu.

"Bu adamlarla politika oynama," dedi Barak. "Grodeg nişan törenini yönetmek için geldi. Bırak işini yapıp gitsin."

"Benimle konuşmaya çalışacaktır mutlaka," diye söylendi Garion. "Beni Arendleri, Tolnedralıları ve Nyissalıları Belar dinine döndürmek için güney krallıklarını istila etmem konusunda ikna etmeye çalışacaktır."

"Bunu da nereden duydun?" diye sordu İpek merakla.

"Söylemesem daha iyi," dedi Garion.

"Belgarath biliyor mu?"

"Pol Teyze ona da söyledi," dedi Garion başını sallayarak.

İpek düşünceli düşünceli tırnağını kemirmeye başladı. "Geri zekâlıyı oyna," dedi sonunda.

"Ne?"

"Neler olup bittiğinin farkında olmayan salak bir köy delikanlısı rolü yap. Grodeg seni yalnız yakalayıp tavizler koparmak isteyecektir. Sırıtıp salak salak başını salla, ama ne zaman bir şey önerse hemen Belgarath'ı çağırt. Bırak tek başına karar veremediğini sansın."

"O zaman biraz şey gibi görünmez miyim... Yani...?"

"Onun ne sandığı senin için önemli mi?"

"Değil tabii... Ama..."

"Deliye dönecek," dedi Barak habis bir sırıtmayla. "Senin tam bir geri zekâlı olduğunu sanacak, kolayca tavlayabileceği bir salak. Ama seni ele geçirebilmek için Belgarathla kapışması gerektiğini de fark edecek. Buradan gitme vakti geldiğinde öfkeden sakalını yoluyor olacak." İpek'e hayranlıkla baktı. "Grodeg gibi biri için feci bir durum bu."

"Yaa," dedi İpek sırıtarak, "bana da öyle gelmişti."

Üçü sırıtarak birbirlerine baktılar, sonra kahkahalara boğuldular.

Resmi nişan töreni ertesi gün yapıldı. Riva Kralının Salonuna kimin önce gireceği konusunda epeyce tartışıldı, ama en sonunda Belgarath'ın önerisiyle, Garionla Ce'Nedra'nın salona kol kola girmeleri kararlıştırıldı. "En nihayetinde bir düğün hazırlığı bu," dedi ihtiyar büyücü. "En azından bir dostluk görüntüsü olmalı işe başlarken."

Nişan saati yaklaştıkça Garion'un gerginliği de artıyordu. Tılsım olayından beri prensesin öfkeden dumanları tütüyordu ve Garion törende bir rezalet çıkacağından emin gibiydi. Ama yan odada davetlilerin toplanmasını beklerlerken, Ce'Nedra onu şaşırtacak kadar keyifli görünüyordu. Garion odada sinirle volta atar, ikide bir giysilerini düzeltirken, Ce'Nedra mazbut bir tavırla oturmuş, girişlerini haber verecek boru sesini bekliyordu sabırla.

"Garion," dedi Ce'Nedra bir süre sonra.

"Efendim?"

"Perili Ormanda beraber yıkandığımız günü hatırlıyor musun?"

"Beraber yıkanmadık biz," dedi Garion telaşla. Kulaklarına kadar kızarmıştı.

"Eh, neredeyse öyle sayılabilir," dedi Ce'Nedra aradaki farka pek aldırmadan. "Bütün yolculuğumuz boyunca Leydi Polgara'nın bizi nasıl birbirimizin kucağına atmaya çalıştığını fark ediyor musun şimdi? Bunun olacağını biliyordu, değil mi?"

"Evet," dedi Garion.

"Aramızda bir şey olacağını umuyordu demek ki."

Garion düşündü. "Galiba haklısın," dedi sonunda, "insanların hayatlarını düzenlemeye bayılır."

Ce'Nedra içini çekerek, "Şu kaçırdığımız fırsatlara bak," dedi esefle.

"Ce'Nedra!" dedi Garion dehşetle.

Kız kıkırdadı, sonra tekrar içini çekti. "Şimdi her şey sıkıcı ve resmi olacak, işin eğlenceli kısmını kaçırmış olduk."

Garion'un yüzüne ateş basmıştı.

"Her neyse," dedi Ce'Nedra, "beraber yıkandığımız gün sana beni öpmek isteyip istemediğini sormuştum, hatırlıyor musun?"

Garion konuşmaya cesaret edemeyerek başını salladı.

"O öpücüğü alamadım o gün," dedi kız ayağa kalkıp Garion'un yanına gelerek. "O yüzden şimdi istiyorum." Küçük elleriyle Garion'un yakasından tuttu. "Bana bir öpücük borcun var Rivalı Belgarion; biz Tolnedralılar alacaklarımızı daima tahsil ederiz." Kirpiklerinin arasından ona yönelttiği bakış son derece tehlikeliydi.

Dışarıda borular çalmaya başladı.

"İçeri girmemiz lazım," dedi Garion çaresizce kekeleyerek.

"Beklesinler," diye mırıldandı Ce'Nedra boynuna sarılırken.

Garion minik, masum bir öpücükle işi halledebileceğini sanıyordu, ama prensesi onunla aynı fikirde değildi. Minik kolları beklemediği kadar güçlüydü, parmakları ise saçlarına yapışmıştı. Öpücük uzadıkça uzadı; Garion'un dizleri titremeye başladı sonunda.

"İşte oldu," diye fısıldadı Ce'Nedra sonunda Garion'u bırakırken.

"İçeri gitsek iyi olacak," dedi Garion borular yeniden çalmaya başladığında.

"Bir saniye. Saçlarımı dağıttın mı?"

Garion baksın diye kendi etrafında döndü. "Hayır," dedi Garion. "Her şey düzgün."

Ce'Nedra hoşnutsuz bir tavırla başını sallayarak, "Bir dahaki sefere biraz daha gayret et," dedi. "Yoksa beni ciddiye almadığını düşüneceğim."

"Seni asla anlayamayacağım Ce'Nedra."

"Biliyorum," dedi küçük prenses gizemli bir gülümsemeyle. Sonra delikanlının yanağını okşayarak, "Bu durumun değişmemesi için elimden geleni yapacağım," diye ekledi. "Gidelim mi? Davetlileri bekletmesek iyi olur."

"Ben bunu baştan söylemiştim."

"O zaman işimiz vardı," dedi Ce'Nedra muhteşem bir kayıtsızlıkla. "Bir dakika." Garion'un saçlarını düzeltti. "Böyle daha iyi oldu. Uzat bakalım kolunu."

Garion kolunu uzattı, prenses de koluna girdi. Sonra borular üçüncü kez çalarken kapıyı açtı. Salona girdiklerinde kalabalıktan heyecanlı bir mırıltı yükseldi. Ce'Nedra'nın uyarısını dinleyerek vakur, ağır bir tempoyla yürüyordu Garion; yüzündeki ifade ise ciddi ve soyluydu.

"Suratını asma," diye fısıldadı prenses. "Arada bir gülümse ve başınla selam ver. Adettendir."

"Öyle olsun," dedi Garion. "Bu tür şeyleri hiç bilmiyorum."

"Becereceksin, merak etme," dedi kız.

İzleyicilere gülümseyerek ve selam vererek, kral ve nişanlısı Salondan geçip, prenses için tahtın yakınına yerleştirilmiş olan koltuğa vardılar. Garion koltuğu tutup Ce'Nedra'nın oturmasını bekledi, sonra da tahtına çıktı. Her zamanki gibi, Aldur Taşı ışımaya başladı o oturur oturmaz. Ama bu kez ışığında pembemsi bir ton vardı.

Resmi nişan töreni, Belar Başrahibinin gök gürültüsü gibi sesiyle uzun bir nutuk atmasıyla başladı. Grodeg durumdan istifade edip dratik bir hava yaratmak için fırsatı kaçırmıyordu.

"Ne palavracı herif, değil mi?" diye mırıldandı Belgarath, tahtın sağındaki her zamanki yerinden.

"Ce'Nedra ile sen içeride ne yapıyordunuz?" diye sordu Pol Teyze Garion'a.

"Hiçbir şey," dedi Garion kıpkırmızı kesilerek.

"Yaa? Hiçbir şey yapmak o kadar vakit alıyor demek? Ne ilginç."

Grodeg nişan anlaşmasının ilk maddelerini okumaya başlamıştı. Garion'a boş laf gibi geliyordu bütün bunlar. Grodeg yer yer durup Garion'a kötü bakışlar atmayı da ihmal etmiyordu. Her defasında, "Haşmetmeap Riva Kralı Belgarion bunu kabul ediyorlar mı?" diye soruyordu.

"Ediyorum," diyordu Garion.

"Asaletmeap Tolnedra İmparatorluğu Prensesi Ce'Nedra bunu kabul ediyorlar mı?" diye soruyordu Grodeg prensese.

Ce'Nedra berrak bir sesle, "Ediyorum," diyordu.

"İyi geçinebiliyor musunuz bari siz ikiniz," diye sordu Belgarath, rahibin monoton sesine aldırmadan.

"Kim bilir?" dedi Garion çaresizce. "Bir dakika sonra ne yapacağını kestiremiyorum ki."

"Öyle olması gerekiyor canım," dedi Pol Teyze.

"Herhalde ne demek istediğini açıklamazsın bana."

"Hayır canım," dedi Pol, Ce'Nedra'nınki kadar gizemli bir gülümsemeyle.

"Bana da öyle gelmişti," diye homurdandı Garion.

Garion hayatının geri kalanı hakkında ona hiçbir seçim hakkı bırakmayan belgenin okunması sırasında, Ce'Nedra'nın "saçlarını dağıtması" konusundaki davetini düşünüp durdu ve sonunda biraz kibar bir dağıtmanın gayet cazip olacağı sonucuna vardı. Hatta tören bittikten sonra prensesle özel bir köşeye çekilip bu konuyu tartışmayı bile düşünüyordu. Ama Grodeg'in cafcaflı kutsaması bittikten sonra, Ce'Nedra saraylı genç kızlar tarafından kuşatıldı ve özel bir kutlamaya götürüldü. Garion kıkırdaşmalardan ve kendisine fırlatılan hınzır bakışlardan, toplantıdaki konuşmaların epeyce açık saçık, hatta belden aşağı olacağını tahmin etti; dolayısıyla bu konuda fazla bir şey bilmese daha iyi olacağına karar verdi hemen.

İpek ve Barak'ın tahmin ettikleri gibi, Belar Başrahibi Garionla özel olarak konuşmaya çalıştı birçok kere. Ama Garion her defasında müthiş bir saflık numarasıyla Belgarath'ı çağırttı yanına. Grodeg ertesi gün bütün refakatçileriyle adadan ayrıldı. Bütün olup bitenlerin üstüne tüy dikmek için Garion öfkeden köpürmekte olan din adamını Belgarathla birlikte gemiye kadar geçirmekte ısrar etti –tabii bunun bir nedeni de Ayı mezhebinden kimsenin adada kalmadığından emin olmaktı.

"Kimin fikriydi bu?" diye sordu Belgarath Hisara giden merdivenleri çıkarlarken.

"İpekle ben düşündük," dedi Garion hafifçe kasılarak.

"Tahmin etmeliydim."

"Bence gayet iyi oldu," dedi Garion kendini tebrik ederek.

"Çok tehlikeli bir düşman edindiğinin farkında mısın?"

"Başa çıkabiliriz onunla."

"Bu 'biz' lafını çok rahat kullanıyorsun bakıyorum," dedi Belgarath kınayan bir tavırla.

"Hepimiz bu işin içinde değil miyiz dedeciğim?"

Belgarath ona çaresizce bakakaldı, sonra gülmeye başladı.

Grodeg'in gidişinden sonraki günlerde, gülmeye pek yer olmadı ne yazık ki. Resmi törenler biter bitmez Alorn kralları, Kral Fulrach ve çeşitle danışmanlarla generaller işe koyuldular. Konuları savaştı.

"Cthol Murgos'tan aldığım son raporlar, Taur Urgas'ın doğu kıyısında hava düzelir düzelmez güney Murgolarını Rak Hagga'dan kuzeye getireceği yolunda," dedi Kral Rhodar.

"Ya Nadraklar?" diye sordu Kral Anheg.

"Onlar da seferberlik halinde, ama Nadraklar belli olmaz. Onlar daima kendi oyunlarını oynarlar, bu yüzden de hizaya getirmek için çok Grolim gerekir. Thullar ise yalnızca emirlere uyarlar."

"Thullar aslında hiç önemli değil," dedi Brand. "Kilit soru, karşımızda kaç Malloryalının olacağı."

"Thull Zelik'te onlar için bir karaya çıkma alanı hazırlanıyor," dedi Rhodar. "Ama onlar da Doğu Denizi'ndeki havanın durulmasını bekliyorlar."

Kral Anheg düşünceli bir tavırla kaşlarını çatarak, "Malloryalılar kötü denizcidir," dedi. "Yaz gelmeden harekete geçmezler; o zaman bile Thull Zelik'e kadar Kuzey sahilini izleyeceklerdir. Doğu Denizi'ne mümkün olduğu kadar çabuk bir donanma indirmeliyiz. Eğer yüklü miktarda gemilerini batırıp yeterli sayıda adamlarının boğulmasını sağlarsak, Malloryalıları savaşın dışında tutabiliriz. Bence Gar og Nadrak'a saldırmalıyız. Bir kere ormanlık bölgeyi ele geçirdik mi, hemen gemi yapmaya başlarız. Sonra Çordu Nehrinden Doğu Denizi'ne indiririz gemileri."

"Planınız takdire şayan Haşmetmeap," dedi Mandorallen duvardaki kocaman haritayı inceleyerek. "Nadraklar sayıca mahdut ve güney Cthol Murgos hudutlarından da çok uzakta."

Rhodar inatla başını sallayarak, "Bir an önce denize çıkmak istediğini biliyorum Anheg," dedi. "Ama beni Nadrak ormanlarında bir savaşa

sürüyorsun. Manevra yapmak için açık araziye ihtiyacım var. Eğer Thullara saldırırsak, Mardu Nehrinin iç kısımlarına varırız; gemilerini oradan denize çıkarırsın."

"Mishrak aç Thull'da yeterli sayıda ağaç yok," diye itiraz etti Anheg.

"Niye yaş ağaçtan gemi yapacaksın ki?" dedi Rhodar. "Niye gemilerini Aldur Nehrinden içeri sokup diğer nehre kadar taşınıyorsun?"

"Gemileri doğu sıradağlarından yukarı mı taşıtayım? Ciddi ol Rhodar."

"Mühendislerimiz var Anheg. Gemilerini duvarın tepesine çıkaracak bir düzenek yapabilirler."

Garion tartışmaya müdahale edip tecrübesizliğini açığa vurmak istemiyordu, ama sözler daha düşünmeden ağzından dökülüverdi. "Son savaşın nerede olacağına karar verdik mi?"

"Hangi son savaşın Garion?" dedi Rhodan kibarca.

"Büyük karşılaşmanın –Vo Mimbre gibi yani."

"Bu savaşta bir Vo Mimbre olmayacak," dedi Anheg. "Olmasın diye uğraşıyoruz."

"Vo Mimbre bir hataydı Garion," dedi Belgarath alçak sesle. "Bunu hepimiz biliyorduk, ama elimizden gelen bir şey yoktu."

"Kazandık ama, değil mi?"

"Şansımız yaver gitti. Ama bir savaşı şansımız yaver gider ümidine göre planlayamazsın. Vo Mimbre savaşını kimse istemiyordu –biz de, Kal Torak da; ama kimsenin seçme şansı olmadı, ikinci Angarak kolu Batı'ya girmeden savaşa girmek zorundaydık. Kal Torak güneyli Murgoları ve doğu Malloryalıları Rak Hagga civarında yedekte tutuyordu. Torak Kale kuşatmasını kaldırıp batıya yönelince, onlar da yürüyüşe geçtiler. Eğer o kol Kal Torakla birleşebilseydi, Batı'da o orduyu karşılayabilecek yeterli sayıda insan yoktu; o yüzden savaşmak zorunda kaldık. Vo Mimbre de ehven-i şer bir savaş alanıydı.

"Kal Torak niye durup onları beklemedi?" diye sordu Garion.

"Bir orduyu düşman arazide durduramazsınız Kral Belgarion," dedi Albay Brendig. "Hareket etmeye devam etmezseniz, yerli halk bütün yiyecekleri yakıp geceleri size saldırmaya başlar. Bu yolla ordunuzun yarısını bile kaybedebilirsiniz."

"Kal Torak da Vo Mimbre savaşına bizim kadar gönülsüzdü," diye devam etti Belgarath. "Rak Hagga'dan gelen kol dağlarda bir bahar fırtınasına yakalandı ve haftalarca kara saplanıp kaldı. Sonunda geri dönmek zorunda kaldılar, Torak da Vo Mimbre'de sayı üstünlüğü olmadan savaşmak zorunda kaldı; aklı başında hiç kimse böyle bir şeye kalkışmaz."

"Kuvvetiniz hasmınızınkinden bir çeyrek nisbetinde fazla olmalı," dedi Mandorallen. "Yoksa netice şüphelidir."

"Üçte bir," diye gürledi Barak. "Mümkünse yarısı kadar."

"Öyleyse bütün yapacağımız kıtanın doğusuna yayılıp bir sürü küçük muharebeye girişmek mi yani?" dedi Garion inanamayarak. "Bu yıllar, hatta onyıllar alır. Bir yüzyıl bile sürebilir."

"Gerekirse öyle olacak," dedi Belgarath kestirmeden. "Ne bekliyordun Garion? Güneş altında kısa bir yolculuk, güzel, küçük bir kavga ve kıştan önce eve dönmek mi? Korkarım öyle olmayacak. Zırh ve kılıç kuşanmaya alışmalısın, çünkü hayatının geri kalanını o kılıkta geçireceksin muhtemelen. Bu çok uzun bir savaş olacak."

Garion'un hayalleri hızla yıkılıyordu.

Toplantı odasının kapısı açıldı ve Brand'ın en küçük oğlu Olban içeri girerek babasıyla konuşmaya başladı. Hava bozmuştu; ada bir bahar fırtınasının etkisiyle yağmur altındaydı. Olban'ın gri Riva pelerininden sular damlıyordu içeri girdiğinde.

Doğu'da yıllarca ve yıllarca sürecek bir savaş düşüncesiyle bunalan Garion, dalgın dalgın Olban'ın ayaklarının dibinde biriken küçük su gölcüğüne bakmaya başladı. Sonra alışkanlıkla, gözlerini kaldırıp Olban'ın pelerininin

eteklerine baktı. Sol köşede küçük bir yırtık vardı ve bir kumaş parçası eksikti.

Garion en başta gördüğünü algılayamayarak bir süre bu geveze yırtığı seyretti. Sonra birdenbire buz kesildi. Hafifçe irkilerek başını kaldırıp Olban'ın yüzüne baktı. Brand'ın en küçük oğlu Garionla aynı yaşlardaydı, biraz daha kısa boylu, ama daha yapılıydı. Saçları açık sarıydı, ciddi yüzünde geleneksel Riva asık yüzlülüğünün izleri görülüyordu. Gözlerini Garion'dan kaçırmaya çalışır gibiydi, ama onun dışında bir gerginlik belirtisi yoktu. Ancak genç kralla bir kez göz göze geldiğinde hafifçe irkilir gibi oldu ve gözlerinde açık bir suçluluk ifadesi belirdi. Garion kendisini öldürmeye çalışanı bulmuştu.

Toplantı devam etti, ama Garion artık konuşulanları duymuyordu. Ne yapmalıydı? Olban tek başına mı davranmıştı, yoksa işin içinde başkaları da var mıydı? Brand'ın kendisi de buna dahil miydi acaba? Rivalıların aklından ne geçtiğini anlamak o kadar zordu ki. Brand'a güveniyordu, ama iri yarı Vekilharcın Ayı Mezhebiyle bağlantısını öğreneli beri onun bağlılığında da ikircikli bir yan olduğunu hissetmeye başlamıştı. Bütün bunların arkasında Grodeg olabilir miydi? Ya da bir Grolim. Garion ruhunu Aşarak'a satan ve Val Alorn'da ayaklanma çıkarmaya çalışan Jarvik Kontunu hatırladı. Yoksa Olban da Jarvik gibi kan kırmızısı Angarak altınının büyüsüne mi kapılmıştı? Ama Riva adaydı; dünyada Grolimlerin giremeyeceği tek yer. Garion rüşvet ve satın alma ihtimalini sildi kafasından. Her şeyden önce Riva karakterine uygun değildi bu. İkincisi de, Olban hayatında bir Grolimle karşılaşma şansına sahip olmamıştı hiç. Garion ciddi bir eylem planı hazırladı kendine.

Lelldorin'i dışarıda tutması gerekiyordu tabii. Ateşli genç Asturyalı, bu durumun gerektirdiği inceliğe sahip değildi. Lelldorin hemen elini kılıcına atardı ve işler berbat olurdu hızla.

Akşamüstü, o günkü toplantı sona erdiğinde, Garion Olban'ı aramaya çıktı. Yanına muhafız almadı, ama kılıcını kuşanmıştı.

Tesadüfe bakın ki, genç kral Brand'ın en küçük oğlunu yakaladığında, tıpkı saldırıya uğradığına benzer, loş bir koridordaydılar. Olban Garion'un geldiği yöne doğru gitmekteydi. Kralını gördüğünde yüzü hafifçe sarardı ve yüzünü

gizlemek için yerlere kadar eğilerek selam verdi. Garion hiç konuşmadan geçip gidecekmiş gibi yaptı, ama birbirlerini geçtikten hemen sonra durup alçak sesle, "Olban," diye seslendi.

Brand'ın oğlu yüzünde bir dehşet ifadesiyle döndü.

"Pelerininin kenarı yırtılmış gördüğüm kadarıyla," dedi Garion normal bir ses tonuyla. "Tamire götürdüğünde bu işine yarayabilir belki." ceketinin altından yırtık kumaş parçasını çıkarıp yüzü bembeyaz olan delikanlıya uzattı.

Olban kıpırdamadan faltaşı gibi gözlerle ona bakakaldı.

"Ha, elin değmişken," diye devam etti Garion. "Şunu da al. Bir yerlerde düşürmüş olmalısın." Elini yeniden ceketinin altına sokup ucu eğilmiş hançeri çıkardı.

Olban zangır zangır titremeye başladı, sonra diz çöktü. "Lütfen Haşmetmeap," diye yalvarmaya başladı, "izin verin kendimi öldüreyim. Eğer babam yaptığımı öğrenecek olursa mahvolur."

"Neden beni öldürmeye çalıştın Olban?" diye sordu Garion.

"Babam için," diye itiraf etti Brand'ın oğlu, gözlerinde yaşlarla. "Siz gelene kadar Riva'nın hükümdarı oydu. Siz gelince mevkiini kaybetti. Ben de buna dayanamadım. Lütfen Haşmetmeap, beni sıradan bir cani gibi darağacına çıkartmayın. O hançeri verin bana, kalbime saplayayım. Babamı bu aşağılanmaya maruz bırakmayın."

"Saçmalama," dedi Garion, "ve ayağa kalk. Dizlerinin üstünde çok komik görünüyorsun."

"Haşmetmeap..." dedi Olban.

"Susar mısın lütfen," dedi Garion öfkeyle. "Dur da bir dakika düşüneyim." Aklına bir fikir gelmeye başlamıştı. "Pekâlâ," dedi sonunda, "şöyle yapacağız: Sen bu hançeri ve kumaş parçasını alıp limana gidiyorsun ve

suya atıyorsun; sonra da hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam ediyorsun."

"Haşmetmeap..."

"Daha sözüm bitmedi. Bir daha bu konu hakkında hiç konuşmayacağız. Histerik itiraflar falan istemiyorum, kendini öldürmeni de kesinlikle yasaklıyorum. Beni anladın mı Olban?"

Genç adam dili tutulmuş gibi başını salladı.

"Babanın böyle bir kişisel trajediyle kafasının karışmasını istemiyorum; ona çok ihtiyacım var. Böyle bir olay olmadı, o kadar." Hançerle kumaş parçasını Olban'ın eline tutuşturdu. Ansızın öfkelenmişti. Haftalardır endişeyle arkasını kollamasının ne kadar gereksiz, faydasız olduğu ortaya çıkmıştı. "Ha, son bir şey Olban," dedi şaşkına dönmüş genç Rivalı gitmeye hazırlanırken. "Bana bir daha bıçak atmaya kalkma. Dövüşmek istiyorsan gel bana söyle, eğer istediğin buysa, sakin bir köşeye çekilir birbirimizi doğrarız."

Olban ağlayarak kaçtı.

"Eline sağlık Belgarion," diye kutladı onu içindeki ses.

"Kes be," dedi Garion.

O gece çok az uyuyabildi. Olban konusunda verdiği kararla ilgili birkaç kuşkusu vardı, ama yaptığının esasta doğru olduğundan emindi. Olban'ın saldırısı babasının aşağılandığına inandığı için yapılmış anlık bir hareketti. Bir komplo filan değildi. Olban Garion'un bu alicenaplığına kızabilirdi, ama bir daha kralının sırtına bıçak fırlatmayacağı da kesindi. Garion'un uykusunu esas kaçıran, Belgarath'ın girişmekte oldukları savaş hakkındaki acımasız yorumuydu. Şafağa doğru biraz uyuyabildi, ama az sonra müthiş bir kâbus görerek soğuk terler içinde uyandı. Kendisini görmüştü, yaşlı ve yorgun; acınacak derecede küçük, perişan ve yaşlı adamlardan oluşan bir ordunun başında, kazanmaları mümkün olmayan bir savaşa gidiyordu.

"Huysuzluk krizin geçtiyse söyleyeyim, başka bir seçeneğin var tabii," dedi içindeki ses, titreyerek yatağında dimdik otururken.

"Ne?" dedi Garion yüksek sesle. "Ha şu mesele. Öyle konuştuğum için kusura bakma, biraz sinirliydim de."

"Birçok açıdan Belgarath'a benziyorsun –hem de büyük ölçüde. Bu sinir kalıtımsal gibi görünüyor."

"Bu da doğal tabii," dedi Garion. "Bir seçenek var demiştin. Neyin seçeneği?"

"Sana kâbuslar gördüren bu savaşın. Giyin, sana bir şey göstereceğim."

Garion yataktan inip aceleyle giyinirken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu; hâlâ yüksek sesle konuşuyordu.

"Uzak değil."

Zihnindeki öteki bilincin onu götürdüğü oda toz içindeydi pek az kullanılmışa benziyordu. Duvarlardaki raflarda duran kitaplar ve parşömenler tozluydu ve köşelerde örümcek ağları oluşmuştu. Garion'un elindeki mum, duvarlarda danseden uzun gölgeler oluşturuyordu.

"En üst rafta," dedi ses. "Sarı kumaşa sarılı olan parşömen. Al onu."

Garion bir sandalyeye çıkarak parşömeni aldı. "Nedir bu?" diye sordu sonra.

"Kitabı-ı Mrin. Kabından çıkarıp aç. Duracağın yeri söylerim sana."

Garion'un parşömeni bir elle altından açarken öteki eliyle yukarıdan toplamayı öğrenmesi biraz zaman aldı.

"İşte burası," dedi ses." Bu bölüm. Oku."

Garion örümcek gibi bir elyazısıyla yazılmış metni okumak için debelendi; okuması hâlâ pek iyi değildi. "Hiçbir anlamı yok ki bunun," diye sızlandı.

"Bunu yazan adam deliydi," dedi ses özür diler gibi. "Ayrıca da geri zekâlıydı. Ama elimdeki malzeme buydu, ne yapayım. Yüksek sesle oku."

Garion okudu. "Ve derken bir gün gelecek ki belli bir anda olmalı ile olmamalı karşılaşacak ve bu karşılaşmada olmuşla olacağın kaderi belli olacak. O zaman Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğu kırık lahitte yüz yüze gelecekler ve yıldızlar titreşip sönecekler." Garion'un sesi kesildi. "Hâlâ bir anlam veremiyorum," dedi sonunda.

"Tamam, biraz muğlak," diye kabullendi ses. "Dediğim gibi, bunu yazan adam deliydi. Fikir benim, ama onu ifade etmek için kendi kelimelerini kullanmış."

"Işığın Çocuğu kim? diye sordu Garion.

"Sensin, yani şu anda. Zamanla değişiyor."

"Ben mi?"

"Tabii."

"Peki karşılaşmam gereken bu Karanlığın Çocuğu kim?"

"Torak."

"Torak mı!"

"Şu ana kadar bunu anlamış olacağını sanıyordum. Bir zamanlar sana iki muhtemel yazgının sonunda bir araya gelmesinden söz etmiştim. Sen ve Torak, Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğu, işte bu iki yazgı sizde vücut buluyor."

"Ama Torak uyuyor."

"Artık uyumuyor. Elini Taş'a değdirdiğin an, onun uyanışının da habercisiydi. Şu anda bile uyanıklığın kıyısında, kıpıdanıyor; eli kara kılıcının, Cthrek Goru'nun kabzasına uzanıyor."

Garion buz kesildi. "Yani Torakla dövüşmem gerektiğini mi söylüyorsun? Tek başıma?"

"Er ya da geç olacak bu Belgarion. Evren bu âna doğru koşuyor. İstersen ordunu topla; ama senin ordun ya da Torak'in ordusu hiç önemli değil. Kitabı-ı Mrin'de denildiği gibi, her şey sonunda onunla karşılaştığında belirlenecek. Sonunda onunla yalnız karşılaşacaksın. Seçenek derken bunu kastediyordum."

"Yani tek başıma gidip onu bulmam ve dövüşmem gerektiğini mi söylüyorsun?" dedi Garion dehşetle.

"Aşağı yukarı öyle."

"Yapmayacağım bunu."

"Sen bilirsin."

Garion düşünmeye başladı. "Bir orduyla gidersem bir sürü insan ölecek, ama sonuç hiç fark etmeyecek, öyle mi?"

"Hiç fark etmeyecek. Sonunda sen, Torak, Cthrek Goru ve Riva Kralının kılıcı kalacaksınız sadece."

"Hiç seçeneğim yok mu?"

"Hiç."

"Tek başıma gitmek zorunda mıyım?" diye sordu Garion yalvarır gibi.

"Kitap öyle bir şey söylemiyor."

"Yanıma bir iki kişi alabilir miyim yani?"

"Kararı sen vereceksin Belgarion. Kılıcını almayı unutma yeter."

Garion bütün gün bunu düşündü. Sonunda yapacağı seçim belliydi. Akşam gri Riva şehrinin üstüne çökerken, Belgarath'ı ve İpek'i çağırttı yanına. Bazı sorunlar çıkacağını biliyordu, ama başka güvenebileceği kimse yoktu. Gücü

azalmış olsa da, Belgarath'ın bilgeliği olmadan yola çıkmayı aklına bile getiremiyordu Garion. Ve tabii İpek de olmazsa olmaz biriydi yol için. Garion, eğer Belgarath beceremezse, giderek gelişmekte olan kendi büyü gücünün çıkabilecek zorlukların üstesinden geleceğini, İpek'in de ciddi belalardan uzak durmalarını sağlayabileceğini düşünüyordu. Üçünün birlikte yollarına çıkacak her şeyin üstesinden gelebileceklerinden emindi – Torak'ı bulana kadar. O zaman neler olacağını ise düşünmek bile istemiyordu.

İpekle Belgarath geldiklerinde, Genç kral dertli gözlerle pencereden dışarı bakıyordu. "Bizi mi istedin?" diye sordu İpek.

"Bir yolculuğa çıkmam gerekiyor," diye cevap verdi Garion zor duyulur bir sesle.

"Derdin nedir?" dedi Belgarath. "Hasta gibisin."

"Yapmam gereken şeyin ne olduğunu öğrendim dede."

"Kim söyledi?"

"O."

Belgarath dudaklarını büzerek, "Biraz erken sanki," dedi. "Ben bir süre daha bekleyecektim, ama ne yaptığını biliyordur herhalde."

"Kimden bahsediyorsunuz?" diye sordu İpek.

"Garion'un bir ziyaretçisi oluyor bazen," dedi ihtiyor. "Özel bir ziyaretçi."

"Bu pek aydınlatıcı bir cevap olmadı eski dostum."

"Bilmek istediğinden emin misin?"

"Evet," dedi İpek. "Çünkü bu iş beni de ilgilendireceğe benziyor."

"Kehaneti biliyorsun değil mi?"

"Tabii."

"Öyle görünüyor ki, Kehanet yalnızca gelecekle ilgili bir söz değilmiş. Zaman zaman olaylara müdahale edebiliyor. Bazen Garionla konuşuyor.

İpek'in gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Pekâlâ," dedi sonunda.

"Pek şaşırmadın."

Fare suratlı küçük adam gülerek, "Bu meseleyle ilgili hiçbir şey beni şaşırtmıyor artık Belgarath," dedi.

Belgarath Garion'a dönerek, "Tam olarak ne dedi sana?" diye sordu.

"Kitabı-ı Mrin'i gösterdi. Okumuş muydun onu?"

"Baştan sona, sondan başa, hatta birkaç kere de enlemesine okudum. Hangi bölümü gösterdi?"

"Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğunun karşılaşmasıyla ilgili bölümü."

"Hah," dedi Belgarath. "Ben de bundan korkuyordum. Açıkladı mı bari?"

Garion sessizce başıyla onayladı.

"Eee," dedi ihtiyar ona dikkatle bakarak. "Artık her şeyi bildiğine göre ne yapacaksın?"

"Birkaç seçenek önerdi bana," dedi Garion. "Bir ordu toplayana kadar bekleyebilirim, sonra da Angaraklarla kuşaklar boyu savaşabiliriz. Yollardan biri bu, değil mi?"

Belgarath başıyla onayladı.

"Tabii bu da boş yere milyonlarca insanın ölmesi demek olur, değil mi?" İhtiyar tekrar başını salladı.

Garion derin bir nefes alarak, "Ya da," diye devam etti, "Tek başıma gidip her neredeyse Torak'ı bulabilirim ve onu öldürmeye çalışabilirim."

İpek irileşmiş gözlerle bir ıslık çaldı.

"Tek başıma gitmem gerekmediğini söyledi," diye ekledi Garion ümitle. "Özellikle sordum."

"Sağol," dedi Belgarath alayla.

İpek sivri burnunu ovuşturarak bir koltuğa attı kendini. "Eğer yalnız gitmesine izin verirsek Polgara derimizi santim santim yüzer, biliyorsun değil mi?" dedi Belgarath'a bakarak. Belgarath homurdandı.

"Torak nerede demiştin?"

"Mallorya'da, Cthol Mishrak'da."

"Hiç gitmedim oraya."

"Ben birkaç kere gittim. Pek hoş bir yer değildir."

"Belki zamanla düzelmiştir."

"Pek ihtimal dahilinde değil."

İpek omuzlarını silkti. "Biz de onunla gitsek iyi olacak; yolu filan gösteririz, ne bileyim. Zaten Riva'dan ayrılma vaktim gelmişti. Hakkımda bazı çirkin dedikodular dolaşmaya başlamıştı da."

"Yolculuk için iyi bir mevsim zaten," dedi Belgarath, Garion'a yan bir bakış fırlatarak.

Garion kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı bile. Dalgacı ifadelerinden anladığı kadarıyla ikisi de kararlarını vermişlerdi. Torak'ı aramaya tek başına gitmek zorunda kalmayacaktı. Şimdilik bu kadarı yeterdi ona; dertlenmeyi sonraya bırakabilirdi. "Pekâlâ," dedi. "Ne yapıyoruz?"

"Sessizce Riva'dan tüyeceğiz," dedi Belgarath. "Pol Teyzenle bu konuda uzun tartışmalara girmenin kimseye faydası olmaz."

"Çağların bilgeliği," dedi İpek hararetle. "Ne zaman yola çıkıyoruz?" Sansar gözleri pırıl pırıl parlıyordu.

"Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi," dedi Belgarath omuzlarını silkerek. "Bu gece için verilmiş sözünüz var mı?"

"Ertelenemeyecek bir şey yok."

"Tamam öyleyse. Herkes uyuyana kadar bekler, sonra Garion'un kılıcını alıp yola çıkarız."

"Nereden gideceğiz?" diye sordu Garion.

"Önce Sendarya'ya," dedi Belgarath. "Sona da Drasniya üstünden Gar og Nadrak'a. Sonra da kuzeydeki takımadalar üstünden Mallorya'ya geçeriz. Cthol Mishrak'a ve tek gözlü tanrının lahdine kadar uzun bir yolumuz var."

"Sonra?"

"Sonra da bu işi bitiririz Garion."

Üçüncü Kısım

Drasniya

On Yedinci Bölüm

"Sevgili Pol Teyze," diye başlıyordu Garion'un notu, "bana kızacağını biliyorum, ama başka çarem yok. Kitabı-ı Mrin'e baktım ve ne yapmam gerektiğini biliyorum artık." Kaşlarını çatarak durdu "'Kehanet' nasıl yazılırdı?" diye sordu ötekilere

Belgarath nasıl yazılacağını gösterdikten sonra, "Çok uzatma Garion," dedi "Ne dersen de onu rahatlatamazsın, o yüzden konudan ayrılma."

"Niye böyle bir şey yaptığımızı açıklamayayım mı yani?" dedi Garion surat asarak.

"Kitabı o da okudu Garion," diye cevap verdi Belgarath "Senin açıklaman olmadan da sebebini bilebilir."

"Ce'Nedra'ya da bir not bırakmalıyım aslında," dedi Garion.

"Polgara ona bilmesi gerekeni söyler," dedi Belgarath. "Yapacak çok işimiz var, bütün geceyi yazışmalarla geçiremeyiz."

"Daha önce hiç mektup yazmamıştım," dedi Garion. "Göründüğü kadar kolay değil."

"Söylemen gerektiği kadarını söyledikten sonra yazmayı bırak," dedi ihtiyar. "Fazla uğraşma."

Kapı açıldı ve İpek içeri girdi. Yoldayken giydiği o belirsiz kıyafeti giymişti gene, elinde de iki çıkın vardı. "Bunlar size uyar herhalde," dedi çıkınlardan birini Belgarath'a, ötekini de Garion'a vererek.

"Para buldun mu?" diye sordu ihtiyar.

"Barak'tan ödünç aldım."

"İlginç," dedi Belgarath "Barak cömertliğiyle ünlü biri değildir."

"Ödünç aldığımı söylemedim ki ona," dedi ufak tefek adam göz kırparak. "Uzun açıklamalara girerek vakit kaybetmek istemedim."

Belgarath'ın kaşlarından biri havaya kalktı.

"Acelemiz var, değil mi?" dedi İpek masum bir ifadeyle. "Barak da iş paraya gelince çok sıkıcı olabilir."

"Mazereti bırak şimdi," dedi Belgarath. Sonra Garion'a dönüp, "Bitiremedin mi hâlâ?" diye sordu.

"Ne diyorsun?" dedi Garion notu ona uzatıp.

İhtiyar nota bir göz atıp, "Tamamdır," dedi. "Şimdi imzala da yarın bulunabileceği bir yere bırakalım."

"Yarın ve geç saatlerde," dedi İpek. "Gittiğimizi öğrendiğinde Polgara'nın erişemeyeceği bir yerde olmak istiyorum."

Garion notu imzalayıp katladı ve üstüne, "Leydi Polgara'ya," yazdı.

"Tahtın üstüne bırakırız," dedi Belgarath. "Haydi kıyafet değiştirelim de gidip kılıcı alalım."

"Kılıç dikkat çekmeyecek mi?" diye sordu İpek, Garionla Belgarath kıyafetlerini değiştirdikten sonra.

"Ön odalardan birinde bir kın olacaktı," dedi Belgarath kapıyı aralayıp sessiz koridora bir göz atarak. "Ona koyup sırtına bağlayabilir."

"Taş'ın parıltısı biraz sorun yaratabilir," dedi İpek.

"Taş'ı örteriz," dedi Belgarath. "Haydi gidelim."

Üçü loş koridora süzülüp gece yarısının sessizliğinde taht odasına doğru ilerlediler. Mutfağa doğru giden uykulu bir hizmetkâr onları yakalıyordu az kalsın, ama boş bir odaya sığınarak adamın geçmesini beklediler, sonra tekrar yola koyuldular.

"Kilitli midir?" diye fısıldadı İpek, Riva Kralının Salonunun kapısına vardıklarında.

Garion kapı tokmağını yakalayarak çevirdi; kilidin dili gece yarısı sessizliği içinde "çat" diye açılırken de yüreği ağzına geldi. Kapı gıcırdayarak açıldı.

"Bunu yağlatmak lazım," diye mırıldandı İpek.

Salona girdiklerinde, Aldur Taşı hafifçe parlamaya başladı.

"Seni tanıdı galiba," dedi İpek Garion'a.

Garion kılıcı indirdiğinde Taş pırıl pırıl parlamaya başlayarak Riva Kralının Salonunu mavi bir ışığa boğdu. Geçen birinin ışığı görüp meraklanabileceğinden korkan Garion gergin bir şekilde etrafına bakındı. "Yapma," dedi taşa pek zekice olmayan bir tavırla. Şaşkın bir şekilde bir kez çakan Taş'ın ışığı hemen azalıp, zayıf bir atışa dönüştü. Taş'ın zafer şarkısı da bir mırıltı düzeyine indi.

Belgarath soran bir tavırla torununa baktıysa da bir şey söylemedi.

Salonun ön odalarından birine giderek, duvara dayalı duran bir sandıktan uzun, düz bir kın aldı. Kının takılı olduğu kemerin uzun süre kullanıldığı belli oluyordu, ihtiyar kemeri Garion'un sağ omuzu ile göğsünden geçirerek tokasını bağladı; böylece kemere iki yerinden tutturulmuş olan kın, çaprazlamasına Garion'un sırtına gelmiş oldu. Sandıkta dar bir çoraba benzeyen örgü bir kese vardı. "Bunu kılıcın kabzasına geçir," dedi Belgarath.

Garion dev kılıcının kabzasına geçirdi keseyi. Sonra kılıcı alarak ucunu sırtındaki kına sokmaya çalıştı. Zor bir işti, ama ne İpek, ne de Belgarath yardım etmeye çalıştı ona; üçü de bunun nedenini biliyordu. Kılıç kayarak kına girdi; ağırlığı olmadığı için rahatsız bir durum değildi bu. Ama kabza tam tepesinde duruyordu ve hızlı hareket ederse kafasına çarpma eğilimindeydi.

"Taşınmak için yapılmış bir kılıç değil bu," dedi Belgarath. "Uyduruk bir kın yapıvermiştik o yüzden."

Gene uyuyan sarayın loş koridorlarından geçerek, yan bir kapıdan dışarı çıktılar. İpek kedi gibi sessizce, gölgelere sinerek önden gitti. Belgarath ve Garion beklediler. Altı yedi metre yukarılarında avluya bakan bir pencere vardı. Durmuş İpek'i beklerlerken pencerede zayıf bir ışık belirdi ve çok hafif bir ses, "Emanet?" dedi.

"Evet," dedi Garion hiç düşünmeden. "Her şey yolunda. Haydi git yat."

"Belgarion," dedi çocuk tatmin olmuş gibi. Sonra, biraz hevesli bir sesle, "Güle güle," diye ekleyerek kayboldu.

"Umarım koşup Polgara'ya haber vermez," diye söylendi Belgarath.

"Bence ona güvenebiliriz" dedi. Gittiğimizi biliyordu, sadece bizi uğurlamak istedi."

"Bunu nereden bildiğini sorabilir miyim?"

"Bilmiyorum," diye omuz silkti Garion. "Biliyordum işte."

İpek avlunun kapısından bir ıslık çalınca Belgarath ve Garion onun peşine takılarak şehrin sessiz sokaklarına çıktılar.

Baharın başlarıydı, o yüzden gece serindi, ama dondurucu değildi. Havada şehrin üstündeki dağların vadilerinden süzülüp gelen ve ocak ateşlerinin dumanlarıyla denizin tuzlu kokusuna karışan bir rayiha vardı. Gökteki yıldızlar pırıl pırıldı; yeni doğan tostoparlak ay ufka yakın duruyor ve ışığı Rüzgârlar Denizi'nin üstüne altından bir yol gibi düşüyordu. Garion gece yola çıktıklarında hep hissettiği heyecanı duydu yine. Çok fazla kapalı kalmıştı; o yüzden kendisini o sıkıcı randevular ve törenler rutininden uzaklaştıran her adım, sarhoş edici bir hevesle dolduruyordu içini.

"Yeniden yollara düşmek iyi geldi," diye mırıldandı Belgarath, sanki aklından geçenleri okumuş gibi.

"Hep böyle mi hisseder insan?" diye sordu Garion fısıldayarak. "Yani bunca yıldan sonra?"

"Her zaman," diye cevap verdi Belgarath. "Niye serseri hayatı yaşamayı tercih ettiğimi sanıyorsun?"

Şehrin karanlık sokaklarından geçip, küçük bir kapıdan, hilal şeklindeki limanın ay ışığıyla aydınlanmış sularına uzanan iskelelere çıktılar.

Gemiye vardıklarında Kaptan Greldik biraz sarhoştu. Haylaz gemici kışı Riva limanının güvenliğinde geçirmişti. Gemisini kıyıya çektirip tekneyi kazıtmış, yeniden katranlatmıştı. Sendarya'dan gelirken tehlikeli bir şekilde gıcırdayan seren direği sağlamlaştırılmış, yeni yelkenler takılmıştı. Sonra da Greldikle tayfaları boş vakitlerini içip eğlenerek geçirmişlerdi. Üç ay boyunca içmenin etkilerini yüzünden okumak mümkündü uyandırdıklarında. Gözleri kan çanağı gibiyli, altlarında da siyah torbalar oluşmuştu. Sakallı yüzü şiş ve hasta görünüyordu.

"Yarın olabilir," diye homurdandı, Belgarath adadan acilen ayrılmaları gerektiğini söylediğinde. "Ya da öbür gün. Öbür gün olsa daha iyi olur."

Belgarath daha kesin bir tavırla tekrarladı isteğini.

"Gemicilerim kürek çekemezler ki," diye itiraz etti Greldik. "Güverteye kusarlar böyle bir şeye kalkışırsak. Sonra bir hafta boyunca pisliği temizle dur."

Belgarath müthiş bir tehdit savuranca, Greldik istemeye istemeye yatağından kalkıp mürettebat yatakhanesine doğru yürüdü sendeleyerek. Yolda durup güverteden aşağı kustu, sonra da aşağı inerek adamlarını tekmeleyip lanetler okuyarak uyandırmaya başladı.

Greldik'in gemisi sessizce limandan ayrılıp Rüzgârlar Denizi'nin iri dalgalarına çıktığında ay yükselmişti ve şafağa iki saat vardı. Güneş çıktığında ise açık denizdeydiler. Rüzgâr istedikleri yönde olmasa da hava iyiydi; Greldik iki gün sonra Garion, İpek ve Belgarath'ı Seline Nehrinin ağzının biraz kuzeyinde, Sendarya'nın kuzeybatı sahilinde terk edilmiş bir kumsala çıkardı.

"Yerinde olsam Riva'ya dönmek için acele etmezdim," dedi Belgarath Greldik'e, kayıktan kumsala atlarken. Sakallı Çerek'e şıngırdayan paralarla

dolu bir kese uzattı. "Eminim adamlarınla sen kendinize başka bir eğlence bulabilirsiniz."

"Camaar yılın bu vakti pek güzel olur," dedi Greldik düşünceli bir tavırla keseyi elinde hoplatarak. "Bana pek arkadaşça bir ilgi gösteren genç bir dul tanıyorum orada."

"Onu mutlaka ziyaret et," dedi Belgarath. "Görmeyeli çok olmuştur, mutlaka çok özlemiştir seni."

"Öyle yapayım," dedi Greldik gözleri parlayarak. "İyi yolculuklar size." Adamlarına küreklere sarılmaları için bir işaret verdi ve küçük kayık birkaç yüz metre açıkta duran gemiye doğru ilerlemeye başladı.

"Bu konuşma ne anlama geliyordu şimdi?" diye sordu Garion.

"Polgara Greldik'i eline geçirmeden önce aramıza biraz mesafe girsin istiyorum," dedi ihtiyar. "Peşimize takılması pek iyi olmaz." Etrafına bakındı. "Şimdi bizi nehir yoluyla Seline'e götürecek bir kayıkçı bulalım. Oradan at ve erzak alabiliriz."

Kuzeybatı sahilinde şansını denemektense feribotçuluk yapmanın daha kârlı olduğunu anında fark eden bir balıkçı, onları nehir yukarı götürmeye razı oldu. Güneş batarken Seline şehrine varmışlardı. Geceyi rahat bir handa geçirip sabah vakti merkez pazarında alışverişe çıktılar, İpek at alırken son kuruşuna kadar pazarlık yaptı. Bunu zorunluluktan değil alışkanlıktan yapıyormuş gibi geldi Garion'a. Sonra yolculuk için erzak aldılar. Öğleye doğru kırk fersah ötedeki Darine'e doğru yola koyumuşlardı.

Kuzey Sendarya tarlaları nemli toprağın üstünde zümrüt bir sis gibi duran ve baharın geldiğini iyice haber veren bir yeşile çalmaya başlamışlardı. Yukarılardan tüy gibi birkaç bulut geçiyordu ve rüzgâr olmasına rağmen, güneş ortalığı iyice ısıtıyordu. Yol önlerinde, verimli tarlalar arasından uzayıp gidiyordu; görevlerinin bütün ciddiyetine rağmen, Garion keyiften bağırmak istiyordu neredeyse.

İki gün sonra Darine'e vardılar. "Buradan gemiye binmek istiyor musun?" diye sordu İpek Belgarath'a, aylar önce üç araba dolusu şalgamla

tırmandıkları tepeye vardıklarında. "Bir haftada Kotu'ya varırız."

Belgarath sakalını kaşıyarak akşam ışığında pırıldayan engin Çerek körfezine bakıp, "Sanmam," dedi. Sonra Sendarya karasularının hemen dışında seyreden ince uzun Çerek savaş gemilerini işaret etti.

"Çerekler buralarda hep dolaşır," dedi İpek. "Bizimle hiçbir ilgisi olmayabilir."

"Polgara çok inatçıdır," dedi Belgarath. "Kendisi Riva'dan ayrılamaz, çünkü başında durması gereken işler var; ama başkalarını peşimize takabilir. Mümkün olduğu kadar beladan uzak durmaya çalışalım. Kuzey sahilini izler, bataklıklardan geçerek Boktor'a varırız."

Müthiş bir hoşnutsuzlukla baktı ona İpek. "Çok daha uzun sürecek ama."

"O kadar da acelemiz yok," dedi Belgarath mülayim bir tavırla. "Alornlar ordularını toplamaya başladılar, ama daha zamana ihtiyaçları var. Arendlerin de aynı yönde ilerlemeye başlaması bir süre alacaktır mutlaka."

"Bunun bizimle ne ilgisi var?" diye sordu İpek.

"O ordularla ilgili planlarım var. Biz Gar og Nadrak'a geçmeden önce orduların harekete geçmiş olmasını istiyorum mümkünse –biz Mallorya'ya girmeden önce ise kesinlikle. Polgara'nın peşimizden yolladıklarıyla uğraşmaktansa biraz zaman kaybetmeyi göze alabiliriz.

Böylece, Darine'in çevresinden dolaşıp, köpüklü dalgaların gümbürtüyle çarpıp kırıldığı dev kayaların tepesindeki yarlar boyunca uzanan dar, taşlık yola düştüler.

Doğu Sendarya Dağları Çerek Körfezi'nin o aşılmaz kıyısı boyunca uzanıyordu; izledikleri yol ise kıvrılarak bir yükselip bir alçalan berbat bir yoldu; İpek ara vermeden söyleniyordu.

Ama Garion'un başka dertleri vardı. Kitabı-ı Mrin'i okuduktan sonra verdiği karar o zaman çok mantıklı gibi görünmüştü, ancak şimdi mantığın pek bir hayrı dokunmuyordu. Mallorya'ya, Torakla düello yapmaya gidiyordu.

Düşündükçe daha da delice görünüyordu bu. İnsan bir tanrıyı yenebileceğini nasıl hayal edebilirdi? Kayalık sahilden doğuya giderlerken sürekli bunu düşünüyordu, o yüzden İpek kadar huysuzlaşmıştı o da.

Bir hafta kadar sonra uçurumlar giderek alçaldı ve arazi düzleşmeye başladı. Doğu yamaçlarının son tepesinin üstünden, uçsuz bucaksız, dümdüz ve koyu yeşil bir düzlük gördüler. Zemini ıslak gibiydi. "Buyurun bakalım," dedi İpek ekşi bir suratla Belgarath'a.

"Sen niye huysuzluk ediyorsun böyle?" diye sordu ihtiyar.

"Drasniya'dan ayrılmamın esas nedenlerinden biri, bu bataklıkların yanına yaklaşmak bile istemememdi," dedi İpek ters bir tavırla.

"Şimdi de sen kalkmış beni bu cıvık, pis kokulu yerden enlemesine geçirmek istiyorsun. Bunu senden hiç beklemezdim eski dostum. Seni hiç affetmeyebilirim bu yüzden."

Garion önlerinde uzanan bataklık alana kaşlarını çatarak bakıp, "Burası Drasniya değil, değil mi?" diye sordu. "Drasniya'nın daha kuzeyde olduğunu sanıyordum."

"Aslında burası Algarya," dedi Belgarath. "Aldur Bataklıklarının başlangıcı. Aldur Nehri deltasının hemen üstünde de Drasniya sınırı vardır. Orada bu bölgeye Mrin Bataklığı derler, ama hepsi aynı bataklıktır aslında. Kotu'ya ve Mrin Nehrinin ağzına kadar elli fersah hep böyle gider."

"Çoğu insan buraya kısaca bataklık der," dedi İpek. "Zaten çoğu insan buraya hiç girmeyecek kadar da akıllıdır."

"Şikâyet etmeyi bırak," dedi Belgarath. "Kıyı boyunca balıkçılar var. Bir kayık satın alırız."

İpek'in gözleri parladı. "O zaman kıyı boyunca gidebiliriz."

"Pek akıllıca olmaz," diye itiraz etti Belgarath. "Hele Anheg'in donanması Çerek Körfezi'nin kıyılarında bizi ararken."

"Bizi aradıklarını nereden biliyorsun?" dedi İpek telaşla.

"Ben Polgara'yı tanırım," diye cevap verdi Belgarath.

"Bu yolculuğun tadı iyice kaçmaya başladı," diye homurdandı İpek.

Bataklığın kıyısındaki balıkçılar Algar Drasniyalı karışımıydı; sıkı ağızlıydılar ve yabancılara da pek güvenmiyorlardı. Köyleri bataklığa sıkıca gömülmüş kütükler üstüne kuruluydu; dünyanın her yerindeki balıkçı köylerinin kaçınılmaz özelliği olan ölü balık kokusu burada da havayı kaplamıştı. Kayığını satmaya gönüllü birini bulmak biraz zaman aldı; adamı kayığına karşılık üç at ve birkaç gümüş paranın iyi bir fiyat olduğuna ikna etmek ise daha uzun sürdü.

Kayığı sırıklara dayanarak pis kokulu köyden uzaklaştırırlarken, "Sızdırıyor," dedi İpek, kayığın dibinde biriken birkaç santim yüksekliğindeki suyu göstererek.

"Bütün kayıklar sızdırır İpek," dedi Belgarath sükûnetle. "Kayıkların tabiatında vardır bu. Kovayla at suyu."

"Ama gene dolacak."

"O zaman sen de yeniden atarsın. Dikkat et de su senden hızlı davranmasın."

Bataklıkların sonu gelmeyecek gibiydi. Karanlık suları ağır ağır akan, çalılıklar ve sazlıklardan oluşan bir dünyaydı bu. Her yanı kanallar, akıntılar ve zaman zaman hareket etmelerini kolaylaştıran gölcüklerle doluydu. Hava nemliydi, akşamları ise böcek ve sivrisineklerle dolu oluyordu. Gece boyu kurbağalar aşk şarkıları söylüyor, baharı bir şevk sarhoşluğuyla karşılıyorlardı; minicik cıvıldayan kurbağalardan, kocaman, kalın sesli, tabak büyüklüğünde kurbağalara kadar her çeşidi vardı. Gölcüklerde balıklar sıçraşıyor, adacıklarda kunduzlar ve sıçanlar kaynaşıyordu.

Aldur Nehrinin deltasını oluşturan karmakarışık bir kanallar labirentinden geçerek, gittikçe sıcaklaşan kuzeybatı baharına doğru ilerlediler. Bir hafta kadar sonra o belirsiz sınırı geçerek Algarya'yı gerilerinde bıraktılar.

Kanal gibi görünen bir su yolu onları şaşırtarak karaya oturmalarına neden oldu. İnip çamura saplanmış kayığı büyük güçlükle yeniden suya itmek zorunda kaldılar. Tekrar yüzer hale geldiklerinde, İpek mutsuz bir tavırla küpeşteye okurup, çamurlar damlayan mahvolmuş çizmelerine bakmaya başladı. Ağzını açtığında sesinde korkunç bir iğrenme ifadesi vardı. "Harika," dedi. "Yeniden eve, sevgili çamurlu Drasniyama dönmek ne güzel."

On Sekizinci Bölüm

Aslında hepsi aynı bataklık olmasına rağmen, Drasniya bataklıkları Garion'a güneydekinden hafifçe farklıymış gibi geldi. Bir kere kanallar daha dardı, aynca da daha fazla kıvrılıp bükülüyorlardı. Birkaç gün sırıklar yardımıyla ilerledikten sonra, kaybolduklarına inanmaya başladı Garion. "Nereye gittiğimizi bildiğinden emin misin?" diye sordu İpek'e.

"En ufak bir fikrim bile yok," dedi İpek açık sözlülükle.

"Her yerde yolunu bulabileceğini söylerdin hani," diye suçladı onu Garion.

"Bataklıklarda yol yoktur Garion," dedi İpek. "Yapabileceğin tek şey akıntıya karşı gitmek ve sonunda bir yere çıkacağını ummaktır."

"Bir yol olması gerek ama," dedi Garion. "Neden işaret levhaları filan koymuyorlar?"

"İşe yaramaz ki. Bak." Ufak tefek Drasniyalı sırığı sağlam gibi görünen bir çalı yığınına dayayarak itti. Yığın ağır ağır uzaklaştı. Garion hayretle bakakaldı çalılara.

"Bunlar yüzen bitkiler," diye açıkladı Belgarath sırığı bırakıp yüzündeki terleri silerken. "Üstlerine çimen tohumları düşerse, tıpkı topraktaymış gibi yeşeriyor, ama yere bağlı değiller. Rüzgâr ve akıntıya göre hareket ediyorlar. O yüzden hiçbir kanal sabit değil ve belirli bir güzergâh yok."

"Tek sorun rüzgâr ve akıntı da değil," dedi İpek karanlık bir suratla. Tepedeki güneşe baktı. "Uyuyacak sağlam bir zemin bulalım gece için."

"Bu olur mu?" diye sordu Belgarath, diğerlerinden daha yüksek bir çalılığı göstererek.

Sırıklarına dayanarak suyun içinden çıkan toprak parçasına doğru ilerlediler, İpek ayağıyla zemini yokladı. "Sabit görünüyor," dedi sonunda. Kayıktan atlayıp adacığın tepesine doğru yürüdü, bu arada da ayaklarıyla

yeri yokluyordu. Yer güven verici, tok bir sesle cevap verdi ona. "Şurada kuru bir yer var," diye seslendi diğerlerine, "öteki tarafta da dal parçaları. Kuru zeminde uyuyabiliriz bu gece, hatta sıcak bir yemek bile yiyebiliriz."

Kayığı karaya çektiler; İpek sağlam bir şekilde bağlamak için Garion'a aşırı görünen bir sürü önlem aldı. "Gerekli mi bu kadar tedbir?" diye sordu Garion.

"Pek harika bir kayık değil," dedi İpek, "ama tek şansımız. O yüzden riske girmeyelim."

Güneş batıdaki bir bulut kümesinin ardında kaybolup bataklığı akşam renklerine boyarken, ateşi yakıp tek çadırlarını kurdular, İpek birkaç tava çıkarıp akşam yemeğini hazırlamaya koyuldu.

"Çok sıcak," diye uyardı Garion, fare suratlı küçük adam pastırma dilimlerini tavaya dizmeye hazırlanırken.

"Sen pişir istersen."

"Sadece uyarayım demiştim."

"Ben seninle aynı avantaja sahip değilim Garion," dedi İpek ters bir tavırla. "Polgara'nın mutfağında büyümedim. Elimden geleni yapıyorum işte."

"Huysuzluk etmeye gerek yok," dedi Garion. "Tavanın çok sıcak olduğunu haber veriyordum yalnızca."

"Senin tavsiyelerin olmadan da çalışabilirim."

"Sen bilirsin. Ama haberin olsun, pastırmayı yakacaksın."

İpek ona öfkeyle bakıp pastırma dilimlerini tavaya atmaya başladı. Dilimler tavaya düşer düşmez cızırdayıp tüterek kenarlarından karadılar.

"Ben demiştim," diye mırıldandı Garion.

"Belgarath," diye söylendi İpek, "şunu başımdan alır mısın?"

"Boş ver Garion," dedi ihtiyar. "Yemeği senin yardımın olmadan da yakabilir."

"Sağol," dedi İpek alayla.

Akşam yemeği o kadar da büyük bir facia olmadı. Yemekten sonra ateşin başında oturup, akşamın bataklığı mora boyamasını izlediler. Kurbağalar sazların arasında müthiş bir koro halinde vıraklıyor, çalılara konmuş kuşlar uykulu seslerle ötüyorlardı. Suya atlayan ya da yüzen bir şeylerin sesleri de geliyordu çevrelerindeki kahverengi sulardan; bazen de yüzeye çıkan bataklık gazı patlamaları.

"Buradan nefret ediyorum," diye içini çekti İpek. "Kesinlikle nefret ediyorum."

Gece Garion bir kâbus gördü. Riva'dan ayrıldıklarından beri gördüğü ilk kâbus değildi bu; ter içinde, titreyerek uyandığında, sonuncusu olmayacağından da emindi. Yeni bir kâbus değildi bu; çocukluğundan beri sık sık uykusunu bölen bir rüyaydı. Herhangi bir kötü rüyadan farkı, içinde kaçma kovalama değil bir tek görüntü olmasıydı –korkunç bir şekilde yaralanmış bir yüz sureti. Yüzün sahibini hiç görmemiş olmasına rağmen, kimin yüzü olduğunu çok iyi biliyordu ve artık niye en karanlık rüyalarına girdiğini de anlamıştı.

Ertesi gün bulutluydu, havada bir yağmur beklentisi vardı. Belgarath ateşi canlandırır, İpek de çantasında kahvaltılık bir şeyler ararken, Garion çevresindeki bataklığı seyre koyuldu. Dağınık bir V şeklinde uçan bir kaz sürüsü geçti üstlerinden; kanatlarının esintisi ve uzak, yalnız sesleri duyuluyordu. Adacığın yakınlarında bir balık sudan sıçradı; Garion balığın çıkardığı dalgacıkların çember şeklinde yayılıp karşı sahile vurmasını izledi. Gördüğü şeyin ne olduğunu tam olarak anlayana kadar, uzun bir süre izledi sahili. Sonra irkilerek, hatta biraz paniğe kapılarak etrafa bakınmaya başladı.

"Dede!" diye haykırdı. "Bak!"

"Neye bakayım?"

"Her şey değişmiş. Kanallar yok olmuş. Koca bir havuzun ortasındayız, çıkış yolu da yok." Panik içinde dönerek bir çıkış aradı, ama içinde bulundukları gölcüğün kıyıları kesintisiz uzanıyordu. Hiçbir kanal görünmüyordu. Kahverengi su ise kıpırtısızdı, en küçük bir akıntı izi bile yoktu.

Derken gölcüğün ortasında, en küçük bir kıpırtı bile çıkarmadan tüylü bir kafa çıktı sudan. Hayvanın gözleri iri ve parlaktı; görünürde kulağı yoktu, burnu ise düğme gibi siyahtı. Tuhaf bir cıvıltı çıkardı, az ötede başka bir yaratık daha belirdi.

"Bataklık yaratıkları," dedi İpek kısa kılıcını bir çelik hışırtısıyla çekerken.

"Kaldır şunu," dedi Belgarath bıkkınlıkla. "Sana bir zararları dokunmaz."

"Bizi tuzağa düşürdüler ama."

"Ne istiyorlar?" diye sordu Garion.

"Belli ki yemek istiyorlar," dedi İpek kılıcını bırakmadan.

"Aptallık etme İpek," dedi Belgarath. "Bir bataklık dolusu balık varken niye çiğ Drasniyalı yesinler ki? Bırak şu kılıcı."

Sudan kafasını ilk çıkaran bataklık yaratığı perdeli ön ayağını kaldırarak bir hareket yaptı. Bu ayak garip bir biçimde ele benziyordu.

"Onları izlememizi istiyorlar galiba," dedi Belgarath sakin bir tavırla.
"Dinleyecek misin onları?" dedi İpek dehşet içinde. "Deli misin sen?"

"Başka seçeneğimiz var mı?" Belgarath lafı uzatmadan çadırı sökmeye başladı.

"Bunlar canavar mı dede?" diye sordu ona yardım eden Garion kaygıyla." Algrothlar ve Troller gibi yani."

"Hayır, sıradan hayvanlar bunlar. Fok ya da kunduz gibi. Meraklı, zeki ve oyuncu hayvanlar."

"Ama çok berbat oyunlar oynarlar," diye ekledi İpek. Çantalarının hepsini yerleştirdikten sonra, kayığı suya indirdiler. Bataklık yaratıkları onları bakışlarında hiçbir tehdit ya da kötülük olmadan izliyorlardı; ama küçük tüylü suratlarında müthiş bir kararlılık vardı. Sonra gölcüğün yekpare görünen kıyılarından biri açıldı ve gece vakti gizlenmiş olduğu belli olan bir kanal çıktı ortaya. Onlara işaret eden yaratığın yuvarlak kafası öne geçip yol göstermeye başladı; sık sık arkasına bakıp gelip gelmediklerini kontrol ediyordu. Başka yaratıklar da koca gözlerinde uyanık bir ifadeyle kayığın peşine takıldılar.

Yağmur başladı. Başta birkaç damlaydı sadece, sonra sürekli bir çiselemeye dönüşerek dört bir yanlarında uzanıp giden kamışlar ve çalılar ormanını perdeledi.

"Nereye götürüyorlar bizi dersin?" diye sordu İpek, sırığını bir an için bırakıp yağmurun ıslattığı yüzünü silerek. Kayığı izleyen yaratıklardan biri öfkeli bir tavırla sesler çıkarmaya başladı hemen; İpek yeniden sırığa dayandı.

"Bekleyip göreceğiz," diye cevap verdi Belgarath. Önlerindeki kanal açılmaya devam ediyordu, onlar da ilk gördükleri yuvarlak kafalı yaratığı izleyerek durmadan ilerlediler.

"Şu ileridekiler ağaç mı?" diye sordu İpek yağmurun içinden görmeye çalışarak.

"Öyle görünüyor," dedi Belgarath. "Galiba hedefimiz de orası." Büyükçe bir ağaç kümesi belirdi pusun içinden. Yaklaştıkça, Garion toprağın suyun ve sazlıkların arasından hafifçe yükselmekte olduğunu fark etti. Adacığın üstündeki koruluk, çoğunlukla salkım söğütlerden oluşuyordu.

Onlara kılavuzluk eden bataklık yaratığı önden gitti. Adaya vardığında yarı yarıya sudan çıkarak tuhaf, ıslık gibi bir çığlık attı. Biraz sonra kukuletalı biri ağaçların arasından çıkarak yavaşça kıyıya yaklaştı. Garion ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu, ama kahverengi cüppeli kişi kukuletasını açtığında ortaya çıkan kadın yüzü onu çok şaşırttı. Çok yaşlı bir yüzdü bu, ama bir zamanlar çok güzel olduğu da hemen belli oluyordu.

"Selam Belgarath," diye selamladı kadın ihtiyar büyücüyü heyecansız bir sesle.

"Selam Vordai," diye cevap verdi ihtiyar sükûnetle. "Görüşmeyeli çok oldu."

Onları adaya getiren küçük yaratıklar da sudan çıkıp kahverengi cüppeli kadının çevresinde toplanmışlardı. Kuş cıvıltısı gibi sesler çıkarıyorlar, kadın da onlara şefkatle bakarak ıslak kürklerini okşuyordu. Kısa arka bacakları, yuvarlak karınları olan orta boy hayvanlardı bunlar. İki ayak üzerinde salınarak hızlı hızlı yürüyorlar, ön ayaklarını ihtimamla göğüslerinin önünde tutuyorlardı.

"Yağmurda durma, içeri gel Belgarath," dedi kadın. "Arkadaşlarını da getir." Dönüp salkımsöğüt koruluğunun içine giren dar bir patikadan yukarı yürüdü. Bataklık yaratıkları da çevresinden ayrılmadılar.

"Ne yapıyoruz?" diye fısıldadı Garion.

"İçeri giriyoruz," dedi Belgarath kayıktan adaya atlayarak.

Garion İpekle birlikte ihtiyarın peşine takılıp yağmur suları damlayan söğütlerin arasına girdiğinde neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Ama karşısına çıkan düzgün, saman çatılı kulübeyle yanındaki küçük bahçeye hiç hazırlıklı değildi. Kulübe eski kütüklerden yapılmış, kütüklerin arası yosunla sıvanmıştı; bacasından ince bir duman süzülüyordu.

Kahverengili kadın kapıda ayaklarını dikkatle paspasa silip üzerindeki yağmur sularını silkeledi. Sonra kapıyı açıp arkasına bakmadan içeri girdi.

İpek yüzünde kuşkulu bir ifadeyle kulübenin dışında duraklayarak, "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin Belgarath?" diye sordu. "Vordai hakkında bir sürü hikâye duydum."

"Ne istediğini öğrenmenin tek yolu bu," dedi Belgarath. "Onunla konuşmadan daha fazla ilerleyemeyeceğimizden de eminim. Haydi içeri girelim. Ayaklarınızı silmeyi de unutmayın."

Vordai'nin kulübesinin içi temiz ve tertipliydi. Kalın kirişli tavanı alçaktı. Tahta zemin, beyazlaşacak kadar iyi silinmişti. Kemerli bir şöminenin önünde bir masa ve sandalyeler duruyor, şöminedeki ateşin üstündeki demir çubuktan bir tencere sallanıyordu. Masanın üstündeki vazoda yabani çiçekler ve bahçeye bakan pencerede de perde vardı.

"Dostlarını benimle tanıştırsana Belgarath," dedi kadın cüppesini duvardaki bir çiviye asarak. Düz kahverengi elbisesini düzeltti.

"Nasıl istersen Vordai," dedi ihtiyar kibarca. "Bu vatandaşın Prens Kheldar. Bu da Riva Kralı Belgarion."

"Soylu konuklar," dedi kadın, o tuhaf, heyecansız sesiyle. "Vordai'nin evine hoş geldiniz."

"Beni affedin hanımefendi," dedi İpek en soylu tavrıyla, "ama hakkınızda söylenenler çok yanlışmış."

"Bataklık büyücüsü Vordai ha?" dedi kadın gülümseyerek. "Hâlâ böyle mi diyorlar?"

İpek de gülümseyerek, "Bu tanım çok yanıltıcıymış meğerse," diye cevap verdi.

"Bataklık kocakarısı," diye devam etti kadın dindar bir köylü sesini taklit ederek. "Yolcuları boğan bataklık canavarlarının kraliçesi." Acı bir ifade vardı yüzünde.

"Aşağı yukarı böyle diyorlar," dedi İpek. "Bense her zaman çocukları korkutmak için uydurulmuş bir efsane olduğunuzu sanırdım."

"Vordai gelir seni yutar, ha?" Güldü, ama pek eğleniyormuş gibi bir hali yoktu. "Kuşaklardır bunları duyuyorum ben de. Pelerinlerinizi çıkarın beyler. Oturun, rahatınıza bakın. Bir süre burada kalacaksınız."

Garion'un onları adaya getiren yaratık olduğunu düşündüğü bir bataklık yaratığı, tiz sesiyle bir şeyler cıvıldadı ateşteki tencereye kaygıyla bakarak.

"Evet," dedi Vordai sükûnetle. "Kaynadığının farkındayım Tupik. Kaynamazsa pişmez." Konuklarına dönerek, "Kahvaltı birazdan hazır olur," dedi. "Tupik bir şey yemediğinizi söylüyor."

"Onlarla anlaşabiliyor musunuz?" diye sordu İpek hayretle.

"Belli olmuyor mu Prens Kheldar? Durun pelerinlerinizi ateşin başına asayım da kurusunlar." Durup ciddi bir ifadeyle Garion'a baktı. "Bu kadar genç biri için çok büyük bir kılıç," dedi sonra omuzununüstünden yükselen kabzaya bakarak. "Şu köşeye koyun Kral Belgarion. Burada dövüşeceğiniz kimse yok."

Garion kibarca selam verdi, kılıcını çözüp pelerinini çıkardı.

Daha küçük bir bataklık yaratığı bir köşeden fırlayıp bir bez parçasıyla pelerinlerden döşemeye damlayan suları silmeye başladı; bir yandan da hoşnutsuz bir tavırla söyleniyordu.

"Poppi'nin kusuruna bakmayın," diye gülümsedi Vordai. "Biraz düzen ve temizlik hastasıdır da. Bazen kendi haline bıraksam silmekten yeri delecek gibi geliyor bana."

"Değişiyorlar Vordai," dedi Belgarath ciddi bir ifadeyle masaya otururken.

"Biliyorum," diye cevap verdi kadın şöminedeki kaynayan tencereye giderek. "Yıllardır izliyorum onları. Buraya geldiğim zamanki hallerinde değiller artık."

"Onları kurcalaman hataydı Vordai," dedi ihtiyar.

"Bunu daha önce de söylemiştin; hem sen, hem Polgara. Ha, bu arada, Polgara nasıl?"

"Öfkeden kuduruyordur şu anda. Ona haber vermeden Hisardan sıvıştık. Böyle şeyler onu huysuzlaştınr."

"Polgara doğuştan huysuzdur."

"Bak bu konuda anlaşıyoruz seninle."

"Kahvaltı hazır." Tencereyi demir bir kancayla kaldırarak masaya koydu. Poppi karşı duvardaki dolaba koşarak tahta kaseler getirdi, sonra dönüp kaşıkları almaya gitti, iri gözleri pırıl pırıldı ve üç konuğa bir şeyler cıvıldamaktaydı.

"Yerlere kırıntı dökmemenizi söylüyor," dedi Vordai, şöminenin yanındaki fırından dumanı tüten bir somun ekmek çıkarırken. "Kırıntı onu deliye çeviriyor."

"Dikkat ederiz," dedi Belgarath.

Tuhaf bir kahvaltıydı Garion'un fikrince. Tenceredeki dumanı tüten yemek, yoğun, içinde çeşitli sebzeler ve kocaman balık parçaları olan bir çeşit yahniydi. Ama öyle güzel çeşnilendirilmişti ki, Garion bayıldı yemeğe. Bitirdiğinde, istemeye istemeye de olsa, Vordai'nin Pol Teyze kadar iyi bir aşçı olduğunu kabullenmişti.

"Eline sağlık Vordai," dedi Belgarath tabağını iterken, "istersen asıl mevzuya gelelim artık. Bizi niye getirdin buraya?"

"Konuşmak için Belgarath," dedi kadın. "Konuşacak kimsem yoktur çoğunlukla; yağmurlu bir sabah da sohbetsiz geçmiyor. Sen niye geldin bataklıklara?"

"Kehanet yoluna devam ediyor Vordai, biz yerimizde saysak da. Riva Kralı döndü, Torak da uykusundan uyanmaya başladı."

"Yaa," dedi Vordai fazlaca ilgilenmeden.

"Aldur Taşı Belgarion'un kılıcının kabzasında. Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğunun karşılaşma vakti yakındır. Biz bu karşılaşmaya gidiyoruz; tüm insanlık da onun sonucunu bekliyor."

"Ben hariç Belgarath," dedi kadın dik dik bakarak, "insanlığın kaderi benim için küçük bir merak konusundan öte bir şey değil artık, insanlık üç yüz yıl önce beni dışına atmıştı, unuttun mu?"

"O insanlar çoktan öldü Vordai."

"Çocukları da onlardan farklı değil. Drasniya'nın bu bölgesinde herhangi bir köye gidip kim olduğumu söyleyebilir miyim sence? Taşlanmadan ve yakılmadan?"

"Köylüler dünyanın her yerinde aynıdır hanımefendi," diye söze karıştı İpek. "Dar kafalıdırlar, aptaldırlar ve batıl itikattan vardır. Bütün insanlar böyle değildir ama."

"Bütün insanlar aynıdır Prens Kheldar," dedi Vordai. "Gençliğimde köyümün işlerine karışmaya kalktım. Yardım etmek istiyordum yalnızca, ama ne zaman bir inek ölse ya da bir çocuğun karnı ağrısa benden bildiler. Sonunda beni taşa tutup köy meydanında yakmaya kalktılar. Müthiş bir şölen planlamışlardı. Ama ben kaçıp buraya, bataklıklara sığındım. Ondan beridir insanların işleriyle pek bir ilgim kalmadı."

"Yeteneklerini o kadar açıkça göstermeseymişsin daha iyi olurmuş," dedi Belgarath. "İnsanlar böyle şeylere inanmamayı tercih ederler, insan ruhunda kaynaşan bir sürü küçük ve kötü duygu vardır; alışılmış olanın dışında herhangi bir şey, başlarına kötü bir şey gelebileceği ihtimalini getirir insanların aklına."

"Benim köyüm bunun sadece bir ihtimal olmadığını öğrendi ama," dedi Vordai memnun bir tavırla.

"Ne oldu?" diye sordu Garion merakla.

"Yağmur başladı," dedi Vordai tuhaf bir gülümsemeyle.

"O kadar mı?"

"Yeterliydi o kadarı. O köyün üstüne tam beş yıl boyunca yağmur yağdı. Sadece o köyün üstüne. Sonuncu evden yüz metre ileride her şey yolundaydı, ama köyde yağmur yağıyordu. İki defa köyü taşımaya kalktılar, ama yağmur onları izledi. Sonunda pes edip bu bölgeyi terk ettiler. Herhalde torunları hâlâ yersiz yurtsuz dolaşıyordur"

"Ciddi olamazsınız," dedi İpek.

"Çok ciddiyim." İpek'e gülerek baktı. "Siz de biraz tuhafsınız Prens Kheldar. Büyücü Belgarath'ın yanında dünyayı dolaşıyorsunuz; eminim onun gücüne de inanıyorsunuzdur. Ama bataklıklar büyücüsünün de bir gücü olabileceği fikrini kabul edemiyorsunuz."

İpek ona bakakaldı.

"Ben gerçekten cadıyım Prens Kheldar. İsterseniz gösterebilirim, ama pek hoşunuza gitmez. İnsanlar genellikle hoşlanmazlar bundan."

"Hiç gerek yok Vordai," dedi Belgarath. "İstediğin nedir?"

"Ben de ona geliyordum Belgarath," diye cevap verdi kadın. "Bataklıklara sığındıktan sonra bu küçük dostlarımı keşfettim." Sevgiyle Poppi'nin yüzünü okşadı, Poppi de keyifle burnunu eline sürttü. "Önce benden korkuyorlardı, ama zamanla alıştılar. Bana dostluklarını göstermek için balık ve çiçek getirmeye başladılar. O sıralarda şiddetle dosta ihtiyacım vardı. Şükranımı göstermek için biraz değiştirdim onları."

"Biliyorsun yapmamalıydın bunu," dedi ihtiyar üzüntüyle.

Vordai omuz silkti. "Neyi yapmak neyi yapmamak zorunda olduğum pek bir anlam taşımıyor artık."

"Tanrılar bile senin yaptığını yapmazlardı."

"Tanrıların başka eğlenceleri var." Doğruca Belgarath'ın yüzüne baktı. "Seni bekliyordum Belgarath; yıllardır. Er geç bataklıklara geleceğini biliyordum. Bu sözünü ettiğin karşılaşma senin için çok önemli, değil mi?"

"Dünyanın tarihindeki en önemli olay."

"Bakış açına bağlı bu. Ama gene de benim yardımıma ihtiyacın var."

"Sensiz de idare edebiliriz Vordai."

"Belki, ama bataklıktan nasıl çıkacaksınız?"

Belgarath dik dik baktı kadına.

"Bataklığın kıyısından karaya çıkmak için bir yol açabilirim size ya da sonsuza kadar burada dolanıp durmanızı sağlayabilirim. O zaman da o kadar önem verdiğin o karşılaşma hiç gerçekleşmez, değil mi? Bu da beni çok ilginç bir konumda bırakıyor."

Belgarath'ın gözleri kısıldı.

"İnsanların birbirlerine ihtiyaçları olduğunda değiş tokuş yaptıklarını öğrendim," dedi Vordai hafif bir tebessümle. "Bir şeye karşılık bir şey, hiçbir şeye karşılık hiçbir şey. Mantıklı bir düzenleme gibi görünüyor"

"Tam olarak ne istiyorsun?"

"Bataklık yaratıkları benim dostlarım," diye cevap verdi kadın. "Benim çocuklarım hatta. Ama insanlar onları hayvan olarak görüyor; kürkleri için avlıyorlar onları. Tuzak kuruyorlar onlara Belgarath, öldürüp postlarını alıyorlar. Boktor ve Kotulu soylu hanımlar çocuklarımın derilerini giyiyor ve bunun beni ne kadar üzdüğüne hiç aldırmıyorlar. Çocuklarıma hayvan diyorlar ve onları avlamaya geliyorlar bu bataklığa."

"Ama onlar gerçekten hayvan Vordai," dedi Belgarath yumuşak bir sesle.

"Artık değiller," dedi Vordai, gayri ihtiyari kolunu Poppi'nin omuzuna atarak. "Belki de onları kurcalamamam gerektiğini söylediğinde haklıydın; ama artık geri dönmek için çok geç." İçini çekerek, "Ben cadıyım Belgarath," diye devam etti sözüne, "büyücü değilim. Hayatımın başı ve sonu var; artık sonuna yaklaşıyorum. Sen ve Polgara gibi ebediyen yaşamayacağım. Zaten yüzlerce yıldır hayattayım ve yaşamaktan yoruldum. Ben hayatta oldukça insanların bataklığa girmelerini engelleyebilirim; ama öldüğümde çocuklarım korunmasız kalacak."

"Onları korumam altına almamı mı istiyorsun?"

"Hayır Belgarath. Sen meşgul bir adamsın, bazen de hatırlamak istemediğin sözleri unutursun. Ben, insanların bataklık yaratıklarını hayvan gibi avlamalarını sonsuza dek imkânsız kılacak tek şeyi yapmanı istiyorum senden."

Belgarath Vordai'nin istediği şeyi anlayınca gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Senden çocuklarıma konuşma gücü vermeni istiyorum Belgarath," dedi Vordai.

"Bunu ben yapamam. Cadılığım oralara kadar uzanmıyor. Ancak bir büyücü konuşturabilir onları."

"Vordai!"

"Fiyatım bu Belgarath," dedi kadın. "Yardımımın bedeli bu. İster kabul et, ister etme."

On Dokuzuncu Bölüm

O gece Vordai'nin kulübesinde uyudular. Garion pek fazla uyuyamadı. Bataklıklar cadısının savurduğu tehdit onu fena halde kaygılandırmıştı. Doğayı kurcalamanın çok tehlikeli etkileri olduğunu biliyordu; Vordai'nin istediği kadar ileri gitmek ise, insanla hayvan arasındaki sınırı ebediyen silebilirdi. Bu adımın felsefi ve dini anlamları son derece altüst edici olabilirdi. Üstelik başka dertler de vardı. Belgarath'ın Vordai'nin talep ettiği şeyi hiç yapamaması ihtimali de vardı. Garion dedesinin aylar önceki hastalığından beri iradesini hiç kullanmamış olduğundan emindi; şimdi de Vordai ondan neredeyse imkânsız bir şey yapmasını istiyordu.

Ya Belgarath bunu yapmaya kalkar da başaramazsa? Ne gelirdi başına? Kendine güvenini kaybedip bir daha hiç mi kazanamazdı gücünü? Garion çaresizlik içinde dedesini bu ölümcül kuşkulara kaptırmadan uyarmanın bir yolunu aradı.

Ama bataklıktan kurtulmaları şarttı. Garion Torakla karşılaşma kararını ne kadar istemeye istemeye vermiş olursa olsun, bunun önündeki tek seçenek olduğunu biliyordu artık. Bu karşılaşmayı sonsuza kadar ertelemenin yolu yoktu. Çok beklerse olaylar kendiliklerinden gelişir, dünya engellemek için çabaladıkları o savaşa sürüklenirdi. Vordai'nin istediğini yapmazsa onları bataklıktan bırakmayacağı tehdidi yalnızca onları değil, tüm dünyayı ilgilendiriyordu, insanlığın kaderi kelimenin tam anlamıyla, Vordai'nin bu kaderi hiç umursamayan ellerindeydi. Garion ne kadar düşünürse düşünsün, Belgarath'ın iradesinin bu sınavdan geçmesini engelleyecek bir yol bulamıyordu. Vordai'nin isteğini kendisi istemeyerek de olsa yerine getirmeye kalksa, nereden başlayacağını bile bilemeyecekti. Eğer böyle bir şey yapılabilirse, yapabilecek tek kişi dedesiydi –tabii hastalık gücünü yok etmediyse.

Puslu bataklıkta şafak sökerken, Belgarath uyanıp ateşin başına oturdu ve çıtırdayan alevlere bakarak asık yüzle düşünmeye başladı.

"Eee?" dedi Vordai, "karar verdin mi?"

"Yanlış bu Vordai," dedi ihtiyar. "Tabiat bile buna karşı haykırıyor."

"Ben tabiata senden daha yakınım Belgarath," dedi kadın. "Cadılar tabiata büyücülerden çok daha yakın yaşarlar. Mevsimlerin dönüşünü kanımda hissederim, toprağın canını ayaklarımın altında. Ben bir haykırış falan duymuyorum. Tabiat bütün yaratıklarını sever, bataklık yaratıklarımın yok edilmesine benim kadar üzülecektir. Ama zaten bunu geçmedik mi? Kayalar dile gelip haykırsa bile vazgeçmeyeceğim."

İpekle Garion bakıştılar; ufak tefek adamın yüzü Belgarath'ınki kadar dertliydi.

"Bataklık yaratıkları gerçekten hayvan mı?" diye sözüne devam etti Vordai. Minik ön ayakları el gibi açık, uyumakta olan Poppi'yi işaret etti. Sessizce yürüyen Tupik, elinde çiğle ıslanmış bataklık çiçekleriyle eve girmiş, çiçekleri uyuyan Poppi'nin etrafına serpiştiriyordu. Son çiçeği açık eline yerleştirdi. Sonra sabırlı bir ifadeyle çömelip onun uyanmasını beklemeye başladı.

Poppi kıpırdandı, gerindi, esnedi. Elindeki çiçeği minik kara burnuna götürerek kokladı, sonra heyecanla bekleyen Tupik'e sevgiyle baktı. Mutlulukla minik bir cıvıltı çıkardı, sonra Tupikle ikisi bataklığın serin sularında yüzmek için koşarak dışarı çıktılar.

"Bu bir eşleşme ayini," dedi Vordai. "Tupik Poppi'nin eşi olmasını istiyor; onun hediyelerini kabul ettiği sürece de kendisinden hoşlandığını biliyor. Bu bir süre böyle devam eder, sonra bir gün bataklığın içine doğru yüzüp bir hafta kadar ortadan kaybolurlar. Döndüklerinde hayat boyu eş olmuş olurlar. Genç insanların davranışından çok mu farklı bu?"

Bu soru Garion'u anlayamadığı bir nedenle çok rahatsız etmişti.

"Bakın," dedi Vordai pencereden daha bebek sayılabilecek bataklık yaratıklarının oyununu göstererek. Yosundan bir top yapmışlar, bir daire halinde dizilmiş birbirlerine atmaktaydılar. Koca gözleri oyuna iyice yoğunlaşmıştı. "Bir insan çocuğu bu gruba katılsa kendini yabancı hisseder miydi?" diye sordu Vordai.

Oynayanların biraz ilerisinde, büyük bir dişi yaratık bebeğini kucağına almış, yanağını yüzüne dayamış şefkatle sallıyordu. "Annelik evrensel değil midir?" diye sordu Vordai. "Benim çocuklarımın insanlardan ne farkı var? Daha iyi, daha dürüst ve daha sevecen olmaları dışında?"

Belgarath içini çekerek, "Pekâlâ Vordai," dedi. "Derdini anladık. Bataklık yaratıklarının muhtemelen insanlardan daha sevilesi yaratıklar olduğunu kabul ediyorum. Konuşmanın buna bir katkısı olacak mı bilemem. Ama madem istiyorsun..." Omuzlarını silkti.

"Yapacak mısın?"

"Yanlış olduğunu biliyorum, ama istediğini yapmaya çalışacağım. Zaten başka seçeneğim var mı?"

"Hayır," dedi kadın. "Yok. Bir şeye ihtiyacın var mı? Gerekli malzemem var..."

Belgarath başını sallayarak, "Büyücülük böyle işlemez," dedi. "Cadılıkta ruhları çağırman gerekir, ama büyücülük tamamen içten gelir. Bir gün vaktim olursa aradaki farkı anlatırım sana. Ayağa kalktı. "Fikrini değiştirmeyeceğinden emin misin?"

Vordai'nin yüzü sertleşti. "Hayır Belgarath."

İhtiyar yeniden içini çekerek, "Pekâlâ Vordai," dedi. "Biraz sonra dönerim." Sessizce dönüp, sabah pusu içinde yürüyerek uzaklaştı.

Onun gidişini 'izleyen sessizlikte, Garion Vordai'nin yüzünü inceleyerek kararlılığının göründüğü kadar kesin olup olmadığını anlamaya çalıştı. Bu kadar körü körüne inanmış olmasa, belki de durumu ona anlatıp vazgeçmesini sağlayabilirdi. Bataklıklar büyücüsü gergin bir şekilde odada bir aşağı bir yukarı yürüyor, birtakım eşyaları eline bir alıp bir bırakıyordu. Dikkatini toplamakta güçlük çektiği ortadaydı.

"Bu onun mahvına sebep olabilir," dedi Garion alçak bir sesle. Başka hiçbir yol para etmediğine göre, belki açıksözlülük işe yarardı.

"Ne diyorsun sen?" diye sordu Vordai hemen.

"Geçen kış çok hastaydı," diye cevap verdi Garion. Taş için Ctuchikle savaştılar. Ctuchik yok oldu, ama Belgarath da az kalsın ölüyordu. Gücünü de bu hastalık sırasında kaybetmiş olması muhtemeldir."

İpek dehşetle, "Niye bize söylemedin?" diye haykırdı.

"Pol Teyze kimseye söyleyemeyeceğimizi söyledi," dedi Garion." Angarakların bunu duyma ihtimalini göze alamazdık. Yıllardır onları kontrol altında tutan tek şey Belgarath'ın gücü. Eğer bu gücü kaybettiğini öğrenselerdi, hemen Batı'yı işgale kalkışabilirlerdi."

"Peki kendisi biliyor mu?' diye sordu Vordai.

"Sanmam, ikimiz de ona bir şey söylemedik. Onun gücünden kuşku duymasına izin veremezdik. Tek bir şüphesi bile olsa, başarısız olabilir. Büyücülük böyle bir şeydir. Yaptığın şeyin olacağına inanmalısın. Yoksa hiçbir şey olmaz. Her başarısızlığında da biraz daha kötüye gider."

"'Mahvına sebep olabilir,' derken neyi kastediyordun?" Vordai'nin yüzü dehşet içindeydi. Garion ümitlenmeye başladı.

"Gücünün bir kısmı yerinde olabilir hâlâ," dedi. "Ama istediğini yapabilecek kadarı değil. En küçük bir şeyi yapmak bile çok gayret gerektiriyor, senin istediğin şey ise çok zor. Bunu beceremeyebilir, ama bir kere başladı mı da duramaz artık. Bu çaba da iradesini ve yaşam enerjisini tüketir; artık hiç iyileşemeyebilir, hatta ölebilir."

"Niye bana söylemedin?" diye sordu Vordai acı içinde.

"O duymadan söyleyemezdim ki."

Vordai kapıya dönerek, "Belgarath!" diye haykırdı. "Dur!" Garion'a döndü. "Peşinden git! Durdur onu!"

Garion da bunu bekliyordu zaten. Ayağa fırlayıp kapıya koştu. Kapıyı açıp yağmur altındaki bahçeye tam fırlayacakken, bir şeyler olmak üzereymiş gibi bir baskı hissi duydu. Haykırışı dudaklarında dondu kaldı.

"Haydi Garion," dedi İpek.

"Yapamam," diye inledi Garion. "İradesini toplamaya başlamış. Beni duymaz bile."

"Ona yardım edemez misin?"

"Ne yapmaya çalıştığını bile bilmiyorum İpek," dedi Garion çaresiz bir tavırla. "Karışmaya kalkarsam işler daha da beter olabilir."

Vordai ve İpek dehşetle bakakaldılar ona.

Garion yankılanan, tuhaf bir gürültü hissediyordu. Beklediği bir şey değildi bu, o yüzden hazırlıksız yakalanmıştı. Dedesi bir şeyi kıpırdatmaya ya da bir şeyi değiştirmeye çalışmıyordu, çağırıyordu sadece; çok uzak bir mesafeye zihninin sesiyle ulaşmaya çalışıyordu. Sözleri anlayamıyordu, ama bükere açıkça, "Usta," dediğini fark etti. Belgarath Aldur'a ulaşmaya çalışıyordu.

Garion nefesini tuttu.

Sonra sonsuzluk kadar uzak bir mesafeden Aldur'un cevabı geldi. Bir süre sessizce konuştular; Garion bu arada Belgarath'ın iradesinin gücünün Aldur'un iradesiyle karışarak büyüdüğünü, giderek güçlendiğini hissediyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu İpek korku dolu bir sesle.

"Aldurla konuşuyor. Ne dediklerini anlayamıyorum."

"Aldur ona yardım edecek mi?" diye sordu Vordai.

"Bilmiyorum. Aldur'un bu dünyada iradesini kullanıp kullanamayacağını bile bilmiyorum. Bir yasak var, Aldurla diğer tanrıların anlaştığı bir sınır."

O sırada garip konuşma sona erdi. Garion Belgarath'ın iradesinin yükseldiğini, kendini topladığını hissetti. "Başladı," dedi diğerlerine fısıldayarak.

"Gücü hâlâ yerinde mi?" diye sordu İpek.

Garion başıyla onayladı.

"Her zamanki kadar güçlü mü?"

"Bilmiyorum. Ölçmenin bir yolu yok."

Gerilim dayanılamayacak ölçüde arttı. Belgarath'ın yaptığı şey hem çok incelikli, hem de çok derindi. Öyle bir gürültü ya da yankı yoktu, ihtiyarın iradesi ağır ağır serbest kaldıkça, karıncalanma gibi bir fısıltı duyuyordu Garion yalnızca. Fısıltı tekrar tekrar aynı şeyi söylüyor gibiydi –Garion'un neredeyse anlayacağı, ama hep son anda eliden kaçıveren bir şeyi.

Dışarıda küçük bataklık yaratıkları oyunlarını bıraktılar. Oyuncular doğrulup dikkatle dinlemeye başlayınca topla ilgisi kalmadı kimsenin. Yüzmeden elele dönen Poppi ve Tupik donup kalmışlar, başlarını yana eğip Belgarath'ın zihinlerine giren, mırıldanan, açıklayan ve öğreten yumuşak fısıltısını dinlemeye başlamışlardı. Sonra sanki ansızın bir şeyi anlamışlar gibi, gözleri faltaşı gibi açıldı.

En sonunda Belgarath ağır ve yorgun adımlarla, sisli söğütlerin arasından çıkıp geldi. Yavaşça eve doğru yürürken, kapıda durup şaşkın bataklık yaratıklarının yüzlerine baktı dikkatle. Sonra başını sallayarak içeri girdi. Bitkinlikten omuzları çökmüştü, beyaz sakallı yüzünün kanı çekilmiş gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu Vordai. Sesi artık eskisi gibi kayıtsız değildi.

Belgarath başını sallayarak masanın başındaki sandalyeye oturdu. "Oldu," dedi kısaca.

Gözleri kuşkuyla kısılarak baktı Vordai yüzüne.

"Oyun oynamıyorum Vordai," dedi büyücü. "Sana yalan söyleyemeyecek kadar da yorgunum. Bedelini ödedim. Şimdi iznin olursa kahvaltıdan hemen sonra gideceğz. Daha çok yolumuz var."

"Senin sözün yetmez Belgarath. Sana güvenmiyorum; hiçbir insana güvenmiyorum aslında. Bedelini ödediğinin kanıtını görmek istiyorum."

Ama tam o sırada kapıdan garip, yeni bir ses duyuldu. Tüylü suratı gösterdiği çabadan kırışmış olan Poppi, bir şey söylemeye çalışıyordu. "Aaaa..." diye kekeledi. Ağzı kasıldı, sonra bir daha denedi: "Aaaa..." Hayatta yapmaya çalıştığı en zor şeydi bu. Derin bir nefes alarak tekrar denedi." Aaanne," dedi Poppi.

Vordai ufak bir çığlık atarak küçük yaratığın yanında diz çökerek sarıldı ona. "Anne," dedi Poppi. Bu defa daha iyi anlaşılıyordu.

Kulübenin dışından tiz, çığlık gibi sesler yükselmeye başladı. "Anne, anne, anne," diyordu hepsi de. Heyecan içindeki bataklık yaratıkları kulübenin etrafına toplanmışlardı; bataklıktan çıkıp gelenler de katıldıkça sesleri iyice yükseldi.

Vordai ağlıyordu.

"Onlara öğretmen gerekiyor tabii," dedi Belgarath bitkin bir halde. "Onlara yeteneği verdim, ama daha pek kelime bilmiyorlar."

Vordai yüzü gözyaşlarıyla sırılsıklam, ona bakarak "Sağol Belgarath," dedi titreyen bir sesle. "Bir şeye karşılık bir şey," dedi Belgarath omuz silkerek. "Pazarlığımız bu değil miydi?"

Onları Tupik çıkardı bataklıktan. Küçük yaratık arkadaşlarına cıvıldadı, ama artık bu cıvıldamanın içine kelimeler de karışmıştı; kekeliyordu, yanlış telaffuz ediyordu, ama kelimeler vardı kesinlikle.

Garion ağzını açmadan önce uzun uzun düşünüp bu fikirle boğuştu sırığıyla kayığı ilerletirken. "Dede," dedi sonunda.

"Ne var Garion," dedi ihtiyar kayığın kıçında dinlenmekte olduğu yerden. "Baştan beri biliyordun, değil mi?"

"Neyi?"

"Artık bir şey yapamama ihtimalin olduğunu?"

Belgarath ona boş boş bakarak, "Bu da nereden çıktı?" diye sordu.

"Pol Teyze geçen kış geçirdiğin hastalıktan sonra gücünü kaybetmiş olabileceğini söylemişti."

"Ne demişti, ne demişti?"

"Demişti ki..."

"Ne dediğini duydum." İhtiyar kaşlarını çatmış düşünüyordu. "Böyle bir ihtimal aklıma bile gelmemişti," dedi sonunda. Sonra gözlerini kırpıştırdı, gözleri iri iri açıldı. "Yahu, haklı olabilirdi de, biliyor musun! Hastalığın böyle bir etkisi olabilirdi gerçekten. Vay canına!"

"Kendini daha... güçsüz... hissediyor musun?"

"Ne? Yok canım." Belgarath hâlâ bu konuyu düşünüyordu. "Vay canına," dedi tekrar, sonra gülmeye başladı.

"Bu kadar komik olan nedir?"

"Aylardır teyzenle seni rahatsız eden bu muydu? Siz ikiniz dokunsan kırılacakmışım gibi, parmaklarınızın ucuna basarak dolaşıyordunuz yanımda."

"Angaraklar öğrenebilir diye korkuyorduk; sana da bir şey söyleyemedik çünkü..."

"Çünkü benim kendi gücüme güvenimi kaybedebileceğimden korkuyordunuz, öyle mi?"

Garion başıyla onayladı.

"Belki de uzun vadede iyi bir şey yaptınız. Bu sabah kendime güvenim olmasaydı pek de iyi olmayabilirdi."

"Çok zor muydu?"

"Oldukça. Her gün böyle bir şeye kalkışmak istemem."

"Ama yapmak zorunda değildin, öyle değil mi?"

"Neyi?"

"Bataklık yaratıklarına konuşmayı öğretmek zorunda değildin. Gücün yerinde olduğuna göre, ikimiz bataklığın kıyısına bir kanal açabilirdik – Vordai ile yaratıklar bizi engellemek için ne yaparlarsa yapsınlar."

"Bunun ne zaman aklına geleceğini merak ediyordum," dedi ihtiyar yumuşak bir tavırla.

Garion biraz öfkeyle baktı ona. "Pekâlâ, madem mecbur değildin neden yaptın?"

"Bu nazik bir soru değil Garion," diye söylendi Belgarath. "Aramızda gelenekleşmiş bazı nezaket kuralları vardır. Başka bir büyücüye bir şeyi neden yaptığını sormak kabalık addedilir."

Garion dedesine daha da ters bir tavırla bakarak, "Lafı değiştirme şimdi," dedi. "Benim nezaket kurallarını bilmediğimi kabul edelim, sen de bana cevap ver."

Belgarath biraz alınmış gibiydi. "Teyzenle senin kaygılanmış olmanız benim suçum değil. Bana terslik etmen için de hiç sebep yok." Durup Garion'a baktı, "İlle de cevap vermemi mi istiyorsun?"

"Evet istiyorum. Neden yaptın?"

Belgarath içini çekerek, "Vordai hayatının büyük kısmını tek başına geçirdi," diye cevap verdi. "Çok zor bir hayattı onunki. Her zaman daha iyi bir hayata layık olduğunu düşünmüşümdür. Belki bu yaptığım çektiklerinin bir kısmını telafi eder."

"Aldur da seninle aynı fikirde miydi?" diye üsteledi Garion. "Siz konuşurken onun sesini de duydum."

"Kapı dinlemek çok kötü bir huydur Garion."

"Bende kötü huy çok dede."

"Bana niye böyle davrandığını anlamıyorum evlat," diye sızlandı ihtiyar. "Madem istiyorsun söyleyeyim; Ustamı ikna etmek için epey laf cambazlığı yapmak zorunda kaldım."

"Sırf Vordai'ye acıdığın için mi girdin bu kadar zahmete?"

"Acımak tam doğru kelime sayılmaz Garion. Adalet duygusu diyelim istersen."

"Madem ne de olsa yapacaktın, niye onunla o kadar tartıştın?"

Belgarath omuz silkerek, "Gerçekten istediğinden emin olmak istedim," dedi. "Ayrıca insanlara sana baskı yaptıklarında her istediklerini hemen yapacakmışsın hissini vermek de iyi değildir."

İpek ihtiyara hayretle bakarak, "Acıma ha, Belgarath?" dedi inanmayan bir sesle. "Sen acıyacaksın ha? Bu duyulursa şöhretin sarsılır."

Belgarath müthiş utanmış bir tavırla, "Bunun yayılması şart mı İpek?" dedi. "Kimsenin bilmesi gerekmez aslında."

Garion için bir kapı açılmıştı sanki, İpek haklıydı. Daha önce hiç böyle düşünmemişti, ama Belgarath'ın acımasız olduğu yolunda bir ünü vardı. Çoğu insan Ölümsüz Adamın tam bir acımasızlıkla, kimsenin tam olarak anlayamadığı belirsiz bir amaç uğruna her şeyi saplantılı bir biçimde feda edebileceğine inanıyordu. Ama bu yaptığı, tabiatındaki başka, daha yumuşak bir yanı ele vermişti. Büyücü Belgarath da insan duygusallığıyla maluldü demek ki. Bu duyguların yedi bin yıl boyunca nasıl dehşetlerle ve acılarla yaralanmış olduğu düşüncesi, Garion'un üstüne çöktü birden. Dedesine yeni ve derin bir saygıyla bakmaya başladı.

Bataklığın kıyısında, sisler içinde iki yöne doğru uzanan sağlam görünüşlü bir yol vardı. "Şose," dedi İpek Garion'a yolu göstererek. "Tolnedra yollar sisteminin bir parçası."

"Belgrath," dedi Tupik başını kayığın yanında sudan çıkararak. "Sağol."

"Ben olmasam da zamanla konuşmayı öğrenecektiniz Tupik," dedi ihtiyar. "Çok yaklaşmıştınız zaten."

"Belki, belki de değil," diye itiraz etti Tupik. "İstemek başka, konuşmak başka."

"Yakında yalan söylemeyi de öğrenirsiniz," dedi İpek alayla. "O zaman insanlardan farkınız kalmaz."

"Yalan söyleyeceksek niye konuşalım ki?" diye sordu Tupik şaşkınlıkla.

"Zamanla anlarsınız."

Tupik hafifçe kaşlarını çattı, kafasını suya daldırdı. Kayıktan biraz ötede yeniden sudan çıktı. "Hoşça kalın," diye seslendi. "Tupik size teşekkür eder. Anne için." Sonra hiç dalga çıkarmadan kayboldu.

"Garip, küçük bir yaratık işte," diye gülümsedi Belgarath.

İpek bir çığlık atarak elini cebine daldırdı. Açık yeşil renkli bir şey elinden sıçrayarak suya daldı. "Ne oluyor?" diye sordu Garion.

"O küçük canavar cebime kurbağa koymuş," dedi İpek ürpererek.

"Belki de sana bir hediye vermek istemiştir," dedi Belgarath.

"Kurbağa mı?"

"Belki de değildir," diye sırıttı Belgarath. "Biraz ilkel, ama bir mizah anlayışının başlangıcı olabilir bu."

Bataklıkların doğu sınırı boyunca güneyden kuzeye giden büyük şosenin birkaç mil yukarısında bir Tolnedra konaklama yeri vardı. Akşama doğru buraya varıp, İpek'i dehşete düşüren bir fiyata at aldılar kendilerine. Ertesi sabah, atlarını tırısa kaldırmış, Boktor'a doğru ilerliyorlardı. Bataklıkta yaşadıkları bu garip olay, Garion'u derin düşüncelere daldırmıştı. Acımanın bir tür sevgi olduğunu anlamaya başlıyordu –sevgi kelimesine daha önce atfettiği dar anlamın ötesinde, daha geniş ve kapsayıcı bir duygu. Düşündükçe sevgi kelimesinin ilk bakışta kendisiyle hiç ilgisi yokmuş gibi

görünen bir sürü şeyi de içerdiğini görüyordu. Bu kavrayışı geliştikçe, tuhaf bir fikir muhayyelesine hâkim olmaya başladı. Ölümsüz dedikleri dedesi, yaşadığı yedi bin yılda insanların tahmin bile edemeyecekleri genişlikte bir sevme yeteneği geliştirmiş olmalıydı. Suratsız, huysuz dış görünüşüne rağmen Belgarath'ın tüm hayatı bu aşkın sevginin bir ifadesiydi. Atını sürerken, Garion sık sık bu garip ihtiyara baktı, insanlığın tamamen üstünde, gücü her şeye yeten, soğuk büyücü görüntüsü silindi giderek; yerini bu görüntünün ardındaki insan aldı –çok karmaşık biriydi bu belki, ama çok da insancaydı. Gittikçe düzelen bir havada iki gün at sürdükten sonra Boktor'a vardılar.

Yirminci Bölüm

Geniş caddelerde at sürerken, Garion Boktor'un açık bir şehir olduğunu fark etti. Evlerin çoğu iki katlıydı ve bildiği diğer şehirlerdeki gibi sıkışık düzen dizilmemişlerdi. Caddeler geniş ve düzgündü ve epeyce de temizdi. İki yanı ağaçlık bir caddeden ilerlerken bu tesbitini söyledi İpek'e.

"Boktor yeni bir şehirdir," dedi İpek. "En azından görece olarak."

"Ben buranın Boğaense Dras zamanından beri varolduğunu sanıyordum."

"Öyle," dedi İpek. "Ama eski şehir beş yüz yıl önceki Angarak istilasında yıkıldı."

"Bunu unutmuştum," dedi Garion.

"Vo Mimbre'den sonra yeniden inşa vakti geldiğinde, bunu bir fırsat olarak görüp yeniden başladılar her şeye," diye devam etti İpek. Hoşnutsuz bir ifadeyle çevresine bakınarak, "Aslında Boktor'u pek sevmem," dedi. "Dar geçitleri ve arka sokakları yoktur. Görünmeden dolaşmak neredeyse imkânsızdır." Belgarath'a döndü. "Aklıma gelmişken, merkez çarşıya girmekten kaçınsak iyi olur. Burada epey tanınıyorum, bütün şehre geldiğimizi haber vermenin alemi yok."

"Görünmeden geçebilecek miyiz sence?" diye sordu Garion.

"Boktor'da mı?" diye güldü İpek. "Tabii ki hayır. En az beş altı kere görüldük bile. Casusluk burada önde gelen bir sanayi koludur. Porenn daha biz şehre girmeden öğrenmiştir geldiğimizi." İkinci kattaki bir pencereye bakarak parmaklarını Drasniya gizli dilinde oynattı. Pencerenin perdesi suçlu bir tavırla kıpırdadı. "Çok beceriksiz," dedi İpek bir eleştirmen tavrıyla. "Akademide birinci sınıf öğrencisi filan olmalı."

"Herhalde ünlü bir kişi görmek onu heyecanlandırmıştır. Sen bir efsanesin İpek, unuttun mu?"

"Gene de beceriksizliğe mazeret olamaz bu," dedi İpek. "Vaktim olsaydı akademiye uğrayıp başöğretmenle biraz konuşurdum." İçini çekti. "Kırbaçlama direği kaldırılalı beri öğrencilerin kalitesi gitgide düşüyor."

"Ne kaldırılalı beri?" diye sordu Garion dehşetle.

"Benim zamanımda, izlediği kişi tarafından görülen bir öğrenci kırbaçlanırdı," dedi İpek. "Kırbaç çok etkili bir eğitim yöntemidir Garion."

Hemen önlerinde büyük bir evin kapısı açıldı; bir düzine kadar üniformalı mızraklı asker caddeye çıkarak durdu ve onlara döndü. Başlarındaki subay yanlarına gelip kibarca selam vererek, "Prens Kheldar," dedi. "Asaletmeap saraya uğramayı lütfedip etmeyeceğinizi öğrenmek istiyor."

"Gördün mü," dedi İpek Garion'a. "Burada olduğumuzu bildiğini söylemiştim." Subaya döndü. "Sırf merakımdan soruyorum Yüzbaşım, size lütfetmeyeceğimizi söylesem ne yaparsınız?"

"Israr etmek zorunda kalırım herhalde," dedi yüzbaşı.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Tevkif mi ediliyoruz?" diye sordu Garion gergin bir tavırla.

"Hayır Haşmetmeap," dedi yüzbaşı. "Ama Kraliçe Porenn mutlaka konuşmak istiyor sizinle." Belgarath'a saygıyla selam vererek, "Kadim Kişi," dedi. "Yan kapıdan girersek fazla dikkat çekmeyiz." Askerlerine yürüme emri verdi.

"Kim olduğumuzu biliyor," diye mırıldandı Garion İpek'e.

"Tabii, "dedi İpek.

"Nasıl kurtulacağız bundan? Porenn bizi Riva'ya geri göndermez mi?"

"Konuşacağız," dedi Belgarath. "Porenn akıllı kadındır. Eminin ona durumu izah edebiliriz."

"Tabii Polgara tehditler savurmaya başlamamışsa," dedi İpek. "Öfkelenince hep böyle yaptığını fark ettim."

"Göreceğiz."

Kraliçe Porenn her zamankinden de güzeldi, inceliğinden belli oluyordu ki, ilk çocuğunun doğumu yakın bir zamanda gerçekleşmişti. Annelik yüzüne bir ışıltı, gözlerine bir tatmin ifadesi getirmişti. Saraya girdiklerinde onları sevgiyle selamladı ve hemen kendi özel dairesine götürdü. Kraliçenin odaları çok kadınca döşenmişti, her taraf dantellerle doluydu, pencerelerde ise pembe perdeler vardı. "Neredeydiniz?" diye sordu yalnız kaldıklarında. "Polgara keçileri kaçırmak üzere."

Belgarath omuz silkti. "İyileşir, merak etme. Riva'da neler oluyor?"

"Tabii ki sizi aramakla uğraşıyorlar," dedi Porenn. "Buraya kadar gelmeyi nasıl becerdiniz? Bütün yollar kesilmiş durumda."

"Biz herkesin önündeydik sevgili yengeciğim," diye sırıttı İpek alaycı bir tavırla. "Onlar yolları kestiğinde biz çoktan geçmiş oluyorduk."

"Bana böyle hitap etmemeni söylemiştim Kheldar," dedi Porenn.

"Özür dilerim Asaletmeap," dedi İpek eğilerek; hâlâ alayla sırıtıyordu.

"Seninle uğraşmak mümkün değil," dedi Porenn.

"Tabii ki öyleyim," diye cevap verdi İpek. "Cazibemin nedeni bu."

Kraliçe içini çekerek, "Ne yapacağım sizi ben?" diye sordu.

"Yolumuza devam etmemize izin vereceksin," dedi Belgarath sakin bir tavırla. "Tartışacağız tabii, ama sonunda böyle olacak."

Porenn ona bakakaldı.

"Sen sordun, ben de söyledim. Artık bildiğine göre rahatlamışsındır."

"Sen Kheldar'dan da betersin," dedi Porenn.

"Çalışmak için daha fazla vaktim oldu."

"Söz konusu bile değil," dedi kraliçe kesin bir tavırla. "Polgara'nın hemen Riva'ya geri gönderilmeniz yolunda kesin emirleri var."

Belgarath omuz silkti.

"Gidecek misiniz yani?" diye sordu Porenn şaşkınlıkla.

"Hayır," dedi Belgarath. "Gitmeyeceğiz. Polgara'nın geri gönderilmemiz yolunda kesin emirleri olduğunu söyledin. Peki öyleyse, ben de geri gönderilmememiz yolunda kesin bir emir veriyorum. Şimdi ne olacak?"

"Çok zalimsin Belgarath."

"Hayat kötü."

"Ciddi ciddi kavga etmeye başlamadan önce veliahta bir bakabilir miyiz?" diye sordu İpek.

Sanatkârane bir hamleydi bu. Hiçbir anne yeni doğmuş bebeğini göstererek övünme fırsatını kaçırmazdı. Kraliçe Porenn de oyuna getirildiğini fark ettiğinde, odanın köşesindeki beşiğe dönmüştü bile. "Çok kötüsün Kheldar," dedi, ama gene de beşiğin saten örtülerini açarak hayatının merkezi haline gelmiş olan bebeği gösterdi onlara.

Drasniya Veliahtı ciddi ciddi ayak parmağını ağzına sokmaya çalışıyordu. Bir mutluluk çığlığı atan Porenn bebeğini kucağına alarak sarıldı. Sonra diğerlerine uzatarak, "Çok güzel bir oğlan, değil mi?" diye sordu.

"Selam kuzen," dedi İpek ciddi bir tavırla. "Zamanında yetişip beni haysiyetsizliklerin en büyüğünden kurtardığın için sağol."

"Bu da ne demekti şimdi?" diye sordu Porenn kuşkuyla.

"Yani minik pembe Asaletmeapımız benim tahta çıkmam yolundaki bütün ihtimalleri ortadan kaldırmış oldu," dedi İpek. "Çok kötü bir kral olurdum Porenn. Eğer bu facia gerçekleşseydi, emin ol Drasniya da en az benim

kadar acı çekerdi. Bak kaza eseri tahta çıkan Garion bile benim olabileceğimden çok daha iyi bir kral oldu."

"Aman tanrım," dedi Porenn hafifçe kızararak. "Tamamen unutmuştum." Kucağında bebeğiyle biraz sakil bir reverans yaparak, "Haşmetmeap," dedi Garion'a resmi bir tavırla.

"Asaletmeap," diye karşılık verdi Garion, Pol Teyzenin saatlerce prova ettirdiği selamı vererek.

Porenn gümüş gibi küçük bir kahkaha atarak, "Çok saçma, değil mi?" dedi. Sonra Garion'u ensesinden yakaladığı gibi çekerek yanağına sıcak bir öpücük kondurdu. Öteki kolundaki bebek keyifli bir ses çıkardı. "Sevgili Garion," dedi kraliçe. "Ne kadar büyümüşsün."

Garion buna verecek cevap bulamadı.

Kraliçe bir süre yüzünü inceledi Garion'un. "Çok şey gelmiş başına," diye gözlemledi sonra. "Val Alorn'da tanıdığım çocuk değilsin artık."

"Gelişiyor," diye onayladı Belgarath bir koltuğa oturarak. "Şu anda kaç casus dinliyor bizi Porenn?"

"Bildiğim kadarıyla iki," dedi kraliçe bebeğini beşiğine yatırırken.

"Peki onları kaç casus izliyor?" diye sordu İpek gülerek.

"Bir sürü herhalde," dedi Porenn. "Saraydaki bütün casusların hesabını tutmaya kalksam, hiçbir iş gördüremezdim."

"Ağızları sıkıdır umarım," dedi Belgarath duvarlara ve perdelere anlamlı bir tavırla bakarak."

"Tabii öyle," dedi Porenn alıngan bir tavırla. "Bizim de standartlarımız var. Amatörlerin sarayda casusluk yapmasına izin verilmez."

"Pekâlâ, işimize dönelim öyleyse. Riva'ya dönüp dönmeyeceğimiz konusunda uzun ve karmaşık bir tartışma yapmayı gerçekten istiyor musun?"

Porenn içini çekti, sonra çaresizce küçük bir kahkaha attı. "Peki, peki," dedi teslim olarak. "Ama Polgara'ya söyleyeceğim bir mazeret bulmalısın bana."

"Ona Kitabı-ı Mrin'deki talimatlara uymakta olduğumuzu söyle."

"Kitabı-ı Mrin'de talimat mı varmış?" diye sordu Porenn şaşkınlıkla.

"Olabilir," dedi Belgarath. "Kitabın çoğu o kadar zırva ki, kimse ne olup ne olmadığını anlayamıyor."

"Polgara'yı kandırmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, seni kandırdığımızı sanmasını sağlamanı istiyorum. Bu farklı bir şey."

"Çok ince bir fark bu Belgarath."

"Merak etme," diye temin etti onu Belgarath. "Benim bir kötülük ettiğime inanmaya her zaman hazırdır o. Her neyse, üçümüz Gar og Nadrak'a gidiyor olacağız. Polgara'ya biraz karışıklığa ihtiyacımız olduğunu söyle. Bizi aramakla vakit kaybetmeyi bıraksın da güneyde bir ordu toplasın –gürültü çıkarsın epeyce. Angarakların bizim peşimize takılamayacak kadar meşgul olmalarını istiyorum."

"Gar og Nadrak'ta ne işiniz var?" diye sordu Porenn merakla.

Belgarath arkasında resmi ve gayri resmi casusların cirit atmakta olduğu duvarlara manalı manalı bakarak, "Polgara ne işimiz olduğunu anlar," dedi. "Nadrak sınırında durum redir?"

"Gergin," dedi kraliçe. "Daha çatışma yok, ama dostça olmaktan da çok uzak. Aslında Nadraklar savaş istemiyorlar. Grolimler olmasaydı eminim onları tarafsız kalmaya ikna edebilirdik. Drasniyalı öldürmektense Murgo öldürmeyi tercih eder onlar."

Belgarath başını sallayarak, "Kocana söyle, Anheg'e hâkim olmasını istiyorum," diye devam etti konuşmaya. "Anheg çok zekidir, ama bazen saçmalayabiliyor. Rhodar daha tutarlıdır. Söyle ona, güneyde şaşırtmaca

istiyorum sadece, topyekün savaş değil. Alornlar bazen fazla heyecana kapılıyorlar böyle durumlarda."

"Haberini iletirim," diye söz verdi Porenn. "Ne zaman yola çıkıyorsunuz?"

"Bunu açıkta bırakalım," dedi ihtiyar kraliçenin odasının duvarlarına bakarak.

"Herhalde bu gece kalırsınız artık," diye ısrar etti Porenn.

"Nasıl reddedebilir ki," dedi İpek dalga geçerek.

Kraliçe Porenn uzun uzun İpek'e baktı, sonra içini çekerek, "Galiba söylesem iyi olacak Kheldar," dedi. "Annen burada."

İpek'in yüzü bembeyaz kesildi. "Burada mı? Sarayda mı yani?"

Kraliçe başıyla onayladı. "Batı kanadında kalıyor. O çok sevdiği bahçenin yanındaki daireyi verdim."

İpek'in elleri gözle görünür şekilde titremeye başlamıştı ve yüzü kül rengiydi. "Ne zamandır burada?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Birkaç haftadır. Bebek doğmadan hemen önce geldi."

"Nasıl?"

"Aynı." Sarışın kraliçenin sesi üzüntüyle kısılmıştı. "Onu görmek zorunda olduğunu biliyorsun, değil mi?"

İpek derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi. Yüzü hâlâ acı içindeydi. "Evet, başka yolu yok," dedi kendi kendine. "Gidip şu işi halledeyim, izniniz olur mu?"

"Tabii."

Dönüp karanlık bir yüzle odadan çıktı.

"Annesini sevmez mi?" diye sordu Garion.

"Çok sever," dedi kraliçe. "Ona bu kadar zor gelmesi de bu yüzden zaten. Neyse ki annesi kör."

"Neyse ki de ne demek?"

"Yirmi yıl önce batı Drasniya'da salgın bir hastalık oldu," dedi Porenn. "Korkunç bir hastalıktı; sağ kalanların yüzlerinde iğrenç yaralar bırakıyordu. Prens Kheldar'ın annesi Drasniya'nın en güzel kadınlarından biriydi. Gerçeği ondan gizledik. Yüzünün ne kadar bozulmuş olduğunu bilmiyor, en azından bilmediğini umuyoruz. Kheldarla annesinin karşılaşmaları yürek paralayıcı olur hep. Sesi gördüklerini belli etmez hiç, ama gözleri..." Devam edemedi. "Bazen Drasniya'dan uzakta kalmasının nedeninin bu olduğunu düşünürüm." Kendini topladı. "Akşam yemeğini söyleyeceğim, içecek bir şeyler de söyleyeyim. Annesini gördükten sonra içkiye ihtiyacı olur Kheldar'ın."

Bir saat kadar sonra İpek döndü; döner dönmez de içmeye başladı, kararlı bir tavırla, bir an önce şuurunu kaybetmek isteyen biri gibi içiyordu.

Çok huzursuz bir geceydi Garion için. Kraliçe Porenn bebeğiyle ilgileniyor, ama bir yandan da İpek'i kolluyordu. Belgarath sessizce koltuğunda oturuyor, İpek ise durmadan içiyordu. Sonunda yorgunluk bahanesiyle yatmaya gitti Garion.

Onu tanıdığı bir buçuk yıldan beri İpek'e ne kadar bağlandığını fark etmemişti hiç. Fare suratlı, ufak tefek Drasniyalının acı alaycılığı ve müthiş kendine güveni hep bir dayanak olmuştu onun için. İpek'in bir sürü tuhaflığı ve kötü huyu olduğundan kuşku yoktu. Gergin, karmaşık bir adamdı, ama hiç elinden bırakmadığı mizah duygusu ve işlek zekâsıyla onları bir sürü nahoş durumdan kurtarmayı bilmişti. Ancak şimdi ne mizahtan eser kalmıştı, ne de zekâdan. Ufak tefek adam çöküntünün eşiğinde gibi görünüyordu.

Her nedense, yaklaşmakta olan korkunç karşılaşma, daha da korkunç görünmeye başladı Garion'a. Torakla en sonunda karşılaştığında İpek kendisine yardım edemeyecek de olsa, Garion o karşılaşmaya kadarla berbat günler boyunca dostunun desteğine güvenmişti hep. Şimdi, bu kolaylık bile elinden alınmış gibiydi. Bir türlü uyku tutmadığı için saatler

boyu yatağında döndü durdu. En sonunda, gece yarısını geçerken kalkıp pelerinine sarındı ve ayakkabılarını bile giymeden dostunun yatıp yatmadığına bakmaya koştu.

İpek yatmamıştı. Hâlâ aynı sandalyede oturuyordu. Bira maşrapası devrilmişti, dirseklerini masadaki bira gölcüğünün içine dayamış, yüzünü ellerinin arasına almıştı. Biraz ötede, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle Drasniya'nın küçük, sarışın kraliçesi oturuyordu. Garion kapıdan bakarken, İpek'in ellerinin arasından boğuk bir hıçkınk sesi geldi. Kraliçe Porenn yüzünde yumuşak, şefkatli bir ifadeyle kalkıp İpek'in yanına gitti, ona sarılıp başını göğsüne dayadı, İpek ona sarılıp bir çocuk gibi ağlamaya başladı.

Kraliçe Porenn ağlayan ufak tefek adamın başının üstünden Garion'a baktı. Yüzünden, İpek'in kendisine karşı hislerini bildiği belli oluyordu. Yüzünde, bu sevdiği, ama onun istediği şekilde sevmediği adama karşı çaresiz bir acıma ifadesi vardı; üstelik annesini görmenin onda yarattığı acıyı anladığı ve paylaştığı da belli oluyordu.

Garion ve Drasniya kraliçesi sessizce birbirlerine baktılar. Konuşmaya gerek yoktu, birbirlerini anlıyorlardı. Porenn en sonunda ağzını açtığında, tavrı normale dönmüştü. "Artık yatırabilirsin onu," dedi Garion'a. "Bir kere ağlamayı başardıktan sonra geçer."

Ertesi sabah sarayı terk edip doğuya giden bir kervana katıldılar. Boktor'un ötesindeki Drasniya bozkırları ıssızdı. Kuzey Kervan Yolu, üzerlerinde pek az bitki ve ot biten alçak, yumuşak tepelerin arasından dolaşarak uzayıp gidiyordu. Bahar ortası olmasına rağmen bozkırlarda pek hissedilmiyordu bu; buralara mevsimler pek dokunmuyordu sanki. Kutup buzlarından gelen rüzgârda hâlâ kış kokusu vardı.

İpek sessizce sürüyordu atını, gözleri yerdeydi; Garion bunun kederden mi yoksa akşamdan kalmalıktan mı olduğunu anlayamıyordu. Belgarath da sessizdi; üçü de yalnızca Drasniyalı tüccarın katırlarının çıngırakları eşliğinde at sürüyorlardı.

Öğleye doğru İpek silkinip etrafına bakındı; gözleri kan çanağı gibiydi, ama dikkatliydi en azından. "Kimse yanına içecek bir şey almayı akıl etti mi?"

diye sordu.

"Dün gece yeteri kadar içmedin mi?" diye sordu Belgarath.

"O eğlence içindi. Şimdi ilaç için içki istiyorum."

"Su olur mu?" diye sordu Garion.

"Susadım Garion, yıkanmak istemiyorum."

"Al," dedi Belgarath acı içindeki adama bir şarap matarası uzatarak. "Ama fazla abartma."

"Güven bana," dedi İpek koca bir yudum alarak. Ürpererek suratını buruşturdu. "Nereden satın aldın bunu? Biri içinde eski ayakkabılarını kaynatmış gibi bir tadı var."

"İstemiyorsan içme."

"Korkarım başka çarem yok." İpek bir yudum daha alarak mataranın tapasını kapattı ve Belgarath'a geri verdi. Ekşi bir suratla bozkırlara bakındı. "Pek değişmemiş," dedi sonra. "Drasniya'nın gezmeye değer bir yanı yoktur maalesef. Ya çok rutubetlidir ya da çok kurudur." Buz gibi rüzgârda Ürpererek, "Gezinen bir iki ren geyiğinden başka, kutupla aramızdaki rüzgârı kesecek bir şey olmadığını biliyor muydunuz?" diye sordu.

Garion rahatlamaya başladı. Akşam yaklaştıkça İpek'in yorumları ve alaylan giderek açıldı. Kervan gece vakti mola verdiğinde, tamamen eski haline dönmüştü.

Yirmi Birinci Bölüm

Kervan katır çıngıraklarının hüzünlü sesleri eşliğinde, doğu Drasniya'nın çıplak bozkırlarından ağır ağır ilerledi. Minik, pembe çiçekler açan seyrek çalılıklar, alçak tepelerin orasında burasında renkli lekeler oluşturuyordu. Gök bulutlanmıştı; hiç kesilmeyen rüzgâr, hep kuzeyden esiyordu.

Garion'un ruh hali de etrafındaki bozkır kadar kasvetliydi. Kendisinden gizleyemeyeceği bir gerçekle karşı karşıyaydı. Gittikleri her mil, onu Mallorya'ya, Torakla karşılaşmasına yaklaştırıyordu. Sırtındaki koca kılıcın kabzasına takılı olan Taş'ın kulaklarını dolduran fısıltı halindeki şarkısı bile güven veremiyordu ona. Torak bir tanrıydı –ölümsüzdü, yaralanamazdı; daha tam yetişkin bile sayılamayacak olan Garion ise, onunla ölümüne dövüşmek için Mallorya'ya gidiyordu. Ölüm kelimesini düşünmemek için çaba harcıyordu Garion. Zedar'ı ve Taş'ı ararken bir ihtimal olarak karşısına çıkmıştı gerçi, ama şimdi kesin gibiydi. Torak ile tek başına karşılaşacaktı, Mandorallen, Barak ya da Hettar üstün yetenekleri ve savaşçılıklarıyla yardımına koşamazlardı; Belgarath ya da Pol Teyze büyü güçleriyle müdahale edemezlerdi; İpek kaçması için zekice bir oyun oynayamazdı. Karanlık Tanrı, dev cüssesiyle ve öfkeyle, kan isteyerek saldıracaktı üstüne. Garion uyumaktan bile korkmaya başladı, çünkü uyku bir türlü kurtulamadığı ve her gününü bir öncekinden beter hale getiren kâbuslar demekti.

Korkuyordu. Korku her geçen gün daha beter oluyor, ağzında ekşi bir tat bırakıyordu. Kaçmayı her şeyden fazla istiyordu, ama kaçamayacağını biliyordu. Kaçabileceği bir yer bile bilmiyordu. Dünyada saklanabileceği tek yer yoktu. Kaçmaya kalkışsa tanrılar onu arayıp bulur, zamanın başından beri gerçekleşmesi yazgılı olan o karşılaşmaya götürürlerdi elinden tutarak. Kurtuluş yoktu; korkudan perişan halde, kaderine gidiyordu Garion.

Eyerinde uyukluyor gibi görünse de uyumayan Belgarath, onu dikkatle izleyerek, Garion'un korkusunun zirveye ulaşmasını bekledi konuşmaya başlamak için. Derken, kurşun grisi gökyüzünün etraflarındaki bozkırlar

kadar kasvetli göründüğü bir gün, atını Garion'a yanaştırarak, "Konuşmak istiyor musun?" diye sordu.

"Ne faydası var ki dede?"

"Bir faydası olabilir."

"Hiçbir şeyin faydası yok. Beni öldürecek."

"Bunun kaçınılmaz olduğunu düşünseydim, senin bu yolculuğa çıkmana asla izin vermezdim."

"Bir tanrıyla nasıl savaşabilirim ki?"

"Cesaretle," dedi Belgarath, ama bu cevabı pek faydalı olmadı. "Geçmişte çok gereksiz anlarda cesaretini gösterdin. Pek değiştiğini de sanmıyorum."

"Çok korkuyorum dede," dedi Garion boğuk bir sesle. "Galiba Mandorallen'in ne hissettiğini anlıyorum şimdi. Korku o kadar kötü ki, yaşayamıyorum onunla."

"Sandığından daha güçlüsün sen. Gerekirse yaşarsın." Garion düşünmeye çalıştı, ama bunun da bir faydası yoktu. "Neye benziyor?" diye sordu ansızın ölümcül bir merakla.

"Kim?"

"Torak."

"Küstah. Ondan hiç hoşlanmamıştım zaten."

"Ctuchik ya da Aşarak gibi mi?"

"Hayır. Onlar Torak'a benzemeye çalışıyorlardı. Başaramıyorlardı tabii, ama çalışıyorlardı. Bir faydası olacaksa söyleyeyim, Torak da en azından senin kadar korkuyordur şimdi. Kim olduğunu biliyor. Karşılaştığınızda, karşısında Garion adlı Sendaryalı bulaşıkçı bir oğlan görmeyecek; Riva Kralı Belgarion'u görecek, kanına susamış olan Riva Kralının Kılıcını

görecek. Tabii Aldur Taşı'nı da görecek –ki bu onu her şeyden fazla korkutur."

"Onunla ilk ne zaman karşılaşmıştın?" Garion birden ihtiyarın konuşmasını, ona eskiden olduğu gibi öyküler anlatmasını istediğini fark etti. Öyküler faydalı oluyordu; bir öykünün içinde kendini kaybedebiliyordu ve bir süre için de olsa her şey daha tahammül edilebilir gelebiliyordu.

Belgarath kısa, beyaz sakalını kaşıyarak, "Dur bakayım," dedi.

"Galiba ilk kez Vadi'deydi. Çok uzun zaman önceydi ama. Diğerleri de oradaydılar; Belzedar, Beldin, hepsi. Her birimiz kendi işlerimizle uğraşıyorduk. Ustamız Taşla birlikte kulesine çekilmişti; bazen aylarca onu görmüyorduk.

"Derken bir gün bir yabancı geldi. Benimle aynı boydaydı, ama üç yüz metre boyundaymış gibi yürüyordu. Siyah saçlıydı, cildi ise bembeyazdı; gözleri ise hatırladığım kadarıyla yeşil gibiydi. Yüzü son derece güzeldi, saçları ise taramak için çok zaman harcamış gibi duruyordu. Cebinde hep bir aynayla gezen tipler vardır ya, işte öyle biriydi."

"Ne dedi?" diye sordu Garion.

"Ha," dedi Belgarath, "yanımıza yaklaşıp, 'Kardeşimle, Ustanızla görüşeceğim,' dedi. Tavrından hiç hazzetmedim. Sanki uşağıymışız gibi davrandı bize, bu kusuru hep vardı zaten. Ama Ustam epeyce zorlukla da olsa bana biraz nezaket kuralı öğretmişti. 'Ustama geldiğinizi bildireyim,' dedim elimden geldiğince kibar bir tavırla. 'Lüzumu yok Belgarath,' dedi o sinir bozucu, küstah tavrıyla. 'Kardeşim burada olduğumu biliyor.'"

"Adını nereden biliyormuş dede?"

Belgarath omuz silkerek, "Bunu hiçbir zaman öğrenemedim," dedi. "Herhalde Ustam onunla ve diğer tanrılarla temas halindeydi ve zaman zaman bizden bahsediyordu. Her neyse, bu pek güzel misafirimizi Ustamın kulesine götürdüm, yolda da hiç konuşmaya kalkışmadım. Vardığımızda dik dik yüzüme bakarak, 'Hizmetine teşekkür kabilinden bir tavsiyede bulunayım Belgarath,' dedi. 'Haddini aşmaya kalkışma. Benim hakkımda

karar vermek senin haddin değil. Bir daha karşılaştığımızda bunu hatırlayıp münasip şekilde davranırsan, senin hayrına olur.'"

"'Tavsiyeniz için sağolun,' dedim –kabul edeyim ki biraz ters bir tavırla. 'Başka bir arzunuz var mı?'"

"'Küstahsın Belgarath,' dedi bana. 'Belki bir gün vakit ayırıp sana adab-ı muaşeret dersi veririm.' Sonra kuleye girdi. Gördüğün gibi Torakla ben daha baştan iyi başlamamıştık. Ben onun tavrından hoşlanmamıştım, o da benimkinden."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Garion. Merakı korkusunu bastırmaya başlamıştı.

"Hikâyeyi biliyorsun," dedi Belgarath. "Torak kuleye çıkıp Aldurla konuştu. Derken işler kontrolden çıktı ve Torak Ustama vurup Taş'ı çaldı." İhtiyarın yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Onu bir daha gördüğümde o kadar güzel değildi artık," diye devam etti kindar bir keyifle. "Taş onu yaktıktan ve mahvolmuş yüzünü gizlemek için çelik bir maske takmaya başladıktan sonraydı."

Hikâyenin cazibesine kapılan İpek de yanlarında sürmeye başlamıştı atını. "Sonra ne yaptın?" diye sordu. "Torak Taş'ı çaldıktan sonra yani?"

"Ustamız bizi diğer tanrıları uyarmaya yolladı," diye cevap verdi Belgarath. "Benim Belar'ı bulmam gerekiyordu. Belar kuzeyde bir yerlerde, Alornlarla vakit geçiriyordu. O zamanlar Belar genç bir tanrıydı ve gençlerle eğlenmeyi seviyordu. Alorn kızları hep onun kendilerini ziyaret ettiğini görürlerdi rüyalarında, o da mümkün olduğu kadar çok rüyayı gerçek kılmak için çabalardı –en azından ben öyle duydum."

"Ben bunu hiç duymamıştım," dedi İpek hayretle.

"Belki de dedikodudur," dedi Belgarath.

"Buldun mu onu peki?" diye sordu Garion.

"Epey vaktimi aldı onu bulmak. O zaman dünyanın şekli farklıydı. Bugünkü Algarya doğuya kadar uzanıyordu, binlerce fersahlık açık çayırlık arazi. Önce kartal sureti aldım, ama bu pek işe yaramadı."

"Uygun görünüyor aslında," dedi İpek.

"Yüksekler beni biraz huzursuz eder," diye cevap verdi ihtiyar." Ayrıca yerdeki şeyler de hep dikkatimi dağıtıyordu. Yere süzülüp bir şeyler öldürme konusunda müthiş bir dürtü vardı içimde. Aldığımız şekillerin karakteri zihnimize egemen olmaya başlar bir süre sonra; kartal da pek güzel görünmesine rağmen çok aptal bir kuştur. Sonunda bundan vazgeçip kurt suretine girdim. Çok daha iyi oldu tabii. Dikkatimi dağıtan tek şey, oynaşmak isteyen genç bir dişi kurt oldu." Bunu söylerken gözleri kısılmış, sesi değişmişti.

"Belgarath!" diye haykırdı İpek dehşet içinde.

"Hemen karar verme bakalım İpek. Durumu ahlâki açıdan değerlendirdiğimde, baba olmanın pek hoş bir şey olabileceğine, ama yedi sekiz kurt yavrusuna sahip olmanın ileride insanı mahcup duruma düşüreceğine karar verdim. Tekliflerini kabul etmedim, ama o kuzeye, Ayı Tanrının Atomlarla birlikte yaşadığı yere kadar yanımdan ayrılmadı." Durup yeşil-gri bozkıra baktı yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle. Garion ihtiyara söylemediği önemli bir şey olduğunu anladı hemen.

"Her neyse," dedi Belgarath. "Belar bizimle Vadi'ye gelip diğer tanrılarla toplantıya katıldı ve Torakla Angaraklarına savaş açmaya karar verdiler. Her şey bununla başladı. Dünya bir daha da eski haline dönmedi."

"Kurta ne oldu?" diye sordu Garion, dedesinin lafı değiştirme çabalarını fark ederek.

"Benimle kaldı," dedi Belgarath sakin bir tavırla. "Kulemde günlerce oturup beni seyrederdi, İlginç bir mantığı vardı, yorumları ise bazen pek şaşırtıcı olabiliyordu."

"Yorumları mı?" dedi İpek. "Konuşuyor muydu?"

"Kurtların üslubunca konuşuyordu. Birlikte yolculuk ederken nasıl konuştuklarını öğrenmiştim. Kısa ve özlü, çok da güzel bir dildir. Kurtlar çok zarif, hatta şairane olabilirler; bir kere kelimeleri kullanmadan konuşmalarına alışırsan tabii."

"Seninle ne kadar kaldı?" diye sordu Garion.

"Çok uzun bir süre," dedi Belgarath. "Bunu ona sormuştum bir keresinde. O çileden çıkana alışkanlığıyla, başka bir soruyla cevap verdi bana. "Kurtlar için zaman nedir ki?" dedi. Bir hesap yaptım ve bin yılı aşkın bir süredir benimle birlikte olduğunu fark ettim. Ben hayrete kapılmıştım, ama o aldırmadı. "Kurtlar ne kadar yaşamayı seçerlerse, o kadar yaşarlar," dedi sadece. Sonra bir gün, şimdi hatırlamadığım bir nedenle suret değiştirirken gördü beni; benim için de huzurun sonu oldu bu. "Böyle yapılıyormuş demek," dedi ve anında kar beyazı bir baykuşa dönüştü. Beni şaşırtmaktan pek hoşlanırdı. Başımı çevirdiğimde ne suret alacağını hiç bilemezdim. Ama en çok sevdiği, baykuş suretiydi. Bundan birkaç yıl sonra beni terk etti. Hayretle onu özlediğimi fark ettim. Çok uzun bir süre birlikte olmuştuk." Gene susup uzaklara baktı.

"Onu bir daha gördün mü?" diye sordu Garion.

Belgarath başıyla onaylayarak, "Hiç vazgeçer mi o," dedi. "Ama başta anlayamadım tabii. Ustamın verdiği bir işi yapmak için Vadi'nin kuzeyinde bir yere giderken, bir dere kıyısındaki bir korulukta küçük, saman çatılı bir kulübeye rast geldim. Poledra adlı bir kadın yaşıyordu kulübede, siyah saçlı, altın gözlü bir kadın. Tanıştık, bir süre sonra da evlendik. Polgara ile Beldaran'ın annesidir Poledra.

"Hani kurdu daha sonra da görmüştün?" diye üsteledi Garion.

"Dikkatli dinlemiyorsun Garion," dedi ihtiyar torununa bakarak. Gözlerinde derin ve çok eski bir acı vardı –ihtiyar yaşadıkça orada kalacak olan bir acı.

"Yani..?"

"Bunu kabul etmek benim için de kolay olmadı. Poledra çok sabırlı ve kararlıydı. Onu kurt suretinde eş olarak kabul etmeyeceğimi anlayınca,

başka bir suret buldu kendine. Sonunda istediğini elde etti." Belgarath içini çekti.

"Pol Teyzenin annesi bir kurt muydu yani?" dedi Garion dehşetle.

"Hayır Garion," dedi Belgarath sükûnetle. "Çok güzel bir kadındı. Suret değişikliği mutlaktır."

"Ama... Ama, başta kurtmuş..."

"Eee?"

"Ama..." Bu fikir korkunç geliyordu Garion'a.

"Önyargılarına kapılma," dedi Belgarath.

Garion bu fikre kendini alıştırmaya çalıştıysa da başaramadı; her nedense korkunç geliyordu bu ona. "Kusura bakma," dedi sonunda, "ama ne dersen de, tabiata aykırı bu."

"Garion," dedi ihtiyar sıkıntılı bir ifadeyle, "bizim yaptığımız her şey tabiata aykırı. Zihninle kayaları oynatmak dünyadaki en doğal şey sayılmaz eğer düşünürsen."

"Ama bu farklı," diye itiraz etti Garion. "Dede, bir kurtla evlenmişsin ve ondan çocukların olmuş. Nasıl yapabildin bunu?"

Belgarath içini çekerek başını salladı. "Sen çok inatçı bir çocuksun Garion," dedi sonra. "Anlaşılan bu tecrübeyi yaşamadan asla anlayamayacaksın. Gel şu tepenin arkasına gidelim de sana nasıl yapılacağını göstereyim. Kervandaki başka insanları korkutmaya gerek yok."

"Ben de gelebilir miyim?" dedi İpek. Burnu merakla titriyordu.

"Fena fikir değil," dedi Belgarath. "Atları tutarsın sen de. Atlar kurtların yanında paniğe kapılırlar."

Kurşuni gökyüzü altında atlarına atlayıp, alçak, çalılarla kaplı bir tepenin ardına dolandılar. Tepenin hemen arkasındaki alçak bir vadiciğe

geldiklerinde, "Burası iyi," dedi Belgarath, atını durdurup yere atlayarak. Vadicik baharda yeşermiş çimenle kaplıydı.

"Bütün mesele, zihninde hayvanın suretini yaratmak," dedi Belgarath. "Bütün ayrıntılarıyla. Sonra iradeni içeri, kendine yöneltip, değişerek o surete uyduracaksın bedenini."

Garion anlamayarak kaşlarını çattı.

"Kelimelerle anlatmak çok uzun sürecek," dedi Belgarath. "Bak, gözlerinle olduğu kadar zihninle de izle."Daha önce de görmüş olduğu gri kurt sureti birden Garion'un gözlerinin önüne geliverdi. Kırçıllı burnunu ve gümüş rengi kürkünü açıkça görebiliyordu. Sonra çağlayarak akan bir şeyler ve yankılı bir gürleme sesi duydu. Bir an için kurt sureti Belgarath'ın suretiyle karışmış olarak göründü, sanki ikisi de uzayda aynı yeri işgal etmeye çalışıyormuşlar gibi. Sonra Belgarath yok oldu ve sadece kurt kaldı.

İpek bir ıslık çalarak, korkan atların dizginlerini sıkıca yakaladı.

Belgarath yeniden değişip sıradan görünüşlü, pas rengi tunik ve gri pelerin giymiş bir ihtiyar oldu. "Anladın mı?" diye sordu Garion'a.

"Galiba," dedi Garion, biraz kuşkuyla.

"Dene. Ben seni adım adım yönlendireceğim."

Garion zihninde kurt imgesini oluşturmaya başladı.

"Tırnakları unutma," dedi Belgarath. "Önemsiz gibi görünürler ama aslında çok önemlidirler."

Garion tırnakları ekledi.

"Kuyruk çok kısa."

"Garion onu da düzeltti.

"Oldu gibi. Şimdi kendini bu suretin içine sok."

Garion iradesini işe koşarak, "Değiş," dedi.

Vücudu sıvılaşmış gibi oldu sanki; değişerek zihnindeki kurt imgesinin içine aktı. Çağlama hissi geçince nefes nefese arka ayaklarının üstüne oturdu. Kendini çok tuhaf hissediyordu.

"Kalk da sana bir bakayım," dedi Belgarath.

Garion kalkıp dört ayak üzerinde durdu. Kuyruğu özellikle çok tuhaf geliyordu ona. "Arka bacaklar uzun olmuş," dedi Belgarath bir eleştirmen edasıyla.

Garion hemen itiraz edip bunun ilk denemesi olduğunu söylemeye çalıştıysa da, sesi bir dizi inilti ve havlama şeklinde çıktı.

"Yapma," dedi Belgarath. "Yeni doğmuş bir yavru gibi sesler çıkarıyorsun. Değiş tekrar."

Garion değişti.

"Elbiseleriniz nereye gidiyor?" diye sordu İpek.

"Yanımızdalar," dedi Belgarath. "Ama aynı zamanda da değiller. Aslında açıklaması biraz zor. Beldin bir keresinde elbiselerin tam olarak nerede olduğunu hesaplamaya çalışmıştı. Cevabı bulduğunu iddia etti, ama teorinin tamamını asla anlayamadım. Beldin benden daha zekidir, açıklamaları da bazen biraz abartılı olur. Her neyse, eski halimize döndüğümüzde elbiselerimiz de eski haline dönüyor kısacası."

"Garion'un kılıcı da mı?" diye sordu İpek. "Taş da mı?"

İhtiyar başıyla onayladı.

"Taş'ın böyle boşlukta, tabir caizse sahipsiz dolanması tehlikeli değil mi peki?"

"Sahipsiz değil ki. Orada hâlâ, ama aynı zamanda da değil."

"Öyle diyorsan öyle olsun," dedi İpek biraz kuşkuyla.

"Bir daha dene Garion," dedi Belgarath.

Garion, kurt sureti dedesini tatmin edene kadar birkaç kez ileri geri değişti.

Sonunda, "Sen atlarla kal," dedi ihtiyar İpek'e. "Biraz sonra döneriz." Titreşip büyük gri kurda dönüştü. "Haydi biraz koşalım," dedi Garion'a. Söylediklerinin anlamı doğruca zihninden Garion'a aktarılmıştı; yalnızca birkaç baş ve kulak hareketiyle birkaç havlama sesi çıkarmıştı bunu yapmak için. Garion birden kurtlardaki sürü bağının neden bu kadar güçlü olduğunu anladı. Çünkü kelimenin tam anlamıyla birbirlerinin zihninin içindeydiler. Birinin gördüğünü hepsi görüyor, birinin hissettiğini hepsi hissediyordu.

"Nereye koşacağız?" diye sordu Garion. Kurt diline bu kadar kolay alışması onu pek de şaşırtmamıştı.

"Belli bir yere değil. Biraz hamlığımı gidermek istiyorum sadece. Bunu der demez, inanılmaz bir süratle ileri atıldı gri kurt.

Başta kuyruk ciddi bir sorun oluşturuyordu. Garion kuyruğu olduğunu unutuyor, sağa sola sallanan kuyruk da dengesini bozuyordu. Kullanmasını öğrendiğinde ise ihtiyar kurt gri-yeşil bozlarda kaybolmak üzereydi. Ama bir süre sonra, Garion toprağın üzerinde neredeyse uçarcasına ilerlediğini fark etti. Vücudunu bir toplayıp bir gererek ilerlerken, pençeleri yere değmiyordu neredeyse. Kurtların koşma hareketinin ne kadar ekonomik olduğunu düşündü. Bacaklarıyla değil tüm vücuduyla koşuyordu. Gerekirse günler boyu hiç yorulmadan koşabileceğine kanaat getirdi.

Bozkır da farklı görünmeye başlamıştı gözüne. Üstündeki ölü gökyüzü kadar boş ve çorak görünen topraklar, şimdi hayat kaynıyordu. Fareler, kovuklarına kaçışan sincaplar, çalılar arasında korkudan donakalmış tavşanlar, o tırnaklarını toprağa gömerek koşarken, geçişini seyrediyorlardı. Sessiz ve yeni gövdesinin gücü ve özgürlüğünün keyfini çıkarmaya başladı. Ovaların efendisiydi o, bütün yaratıklar ona yol açıyorlardı.

Derken yalnız olmadığını fark etti. Başka bir kurt daha koşuyordu yanında; maddi değilmiş gibi görünen, çevresinde mavi bir ışık oynaşan bir kurt. "Nereye kadar koşacaksın?" diye sordu bu yeni kurt ona, kurtların üslubunca.

"İstersen durabiliriz," dedi Garion kibarca, hızını keserek.

"Koşmazken konuşmak daha kolay," dedi dişi kurt. Durup arka ayaklarının üstüne oturdu. Garion da durdu. "Sen Poledra'sın, değil mi?" Kurt dilinin inceliklerini henüz bilmediği için doğruca sormuşu bunu.

"Kurtların isme ihtiyacı yoktur," dedi dişi kurt. "O da bu konuda çok dertlenirdi." Çocukluğundan beri zihninde duyduğu sese benzemiyordu bu pek. Aslında duymuyordu da, onun demek istediğini tam olarak biliyordu sanki.

"Dedem mi?"

"Başka kim olacak, insanların nesneleri kategorize edip hepsine isim vermeye ihtiyacı var. Böylece bazı çok önemli şeyleri gözden kaçırıyorlar."

"Nasıl oluyor da buradasın? Sen... Şey değil miydin..?"

"Ölü mü demek istiyorsun. Söylemekten korkma. Alt tarafı bir kelime o da. Herhalde ölüyümdür, gerçi pek farklı hissetmiyorum kendimi ama."

"Birinin seni çağırmak için bir şey yapması gerekmiyor mu?" diye sordu Garion. "Hani Pol Teyzenin Ulgo dağlarında Grul ile dövüşürken yaptığı gibi."

"Şart değil. Öyle de çağrılabilirim, ama gerekirse kendim de yapabilirim." Merakla baktı Garion'a. "Bütün bunlar kafanı karıştırıyor, değil mi?"

"Neler?"

"Her şey. Kim olduğun, kim olduğumuz, yapman gerekenler."

"Biraz," diye kabullendi Garion.

"Bakalım açıklayabilecek miyim? O'nu ele alalım mesela. Ben onu asla bir insan gibi görmedim aslında. Kurt bir yanı var kesinlikle. Hep insan suretinde doğmuş olmasının bir hata olduğuna inanmışımdır? Belki de yapması gereken şeylerden ötürü. Ama suret aslında hiç önemli değildir."

"Öyle mi?"

"Sen önemli mi sanıyordun?" Güler gibiydi. "Bak, göstereyim sana. Haydi değişelim." Havada titreşti ve Garion'un gözleri önünde esmer, altın gözlü bir kadına dönüştü. Üzerinde dümdüz, kahverengi bir entari vardı.

Garion da silkinip doğal haline döndü.

"Şimdi farklı mıyım Belgarion?" diye sordu Poledra. "Kurt ya da kadın olarak aynı kişi değil miyim?"

Garion anladı birdenbire. "Sana büyükanne diyebilir miyim?" diye sordu biraz utanarak.

"Seni mutlu edecekse de," dedi kadın. "Tam doğru değil gerçi."

"Biliyorum," dedi Garion, "ama böyle daha rahat edeceğim."

"En sonunda kim olduğunu kabul ettin mi?"

"Başka seçeneğim var mıydı?"

"Ama yapman gereken şey seni korkutuyor, öyle mi?"

Sessizce başını salladı Garion.

"Yalnız olmayacağını biliyorsun, değil mi?"

Garion hızla başını kaldırdı. "Ama Kitapta diyordu ki..."

"Kitap gereken her şeyi söylemez," dedi Poledra. "Torakla karşılaşman aslında, iki devasa, karşıt gücün bir araya gelmesi, ikiniz bu güçlerin temsilcilerisiniz yalnızca. Karşılaşmanızda o kadar büyük güçler devreye girecek ki, sen de, Torak da olanların neredeyse bir ayrıntısı olarak kalacaksınız."

"Niye benim yerime bir başkası yapmıyor o zaman," dedi Garion hemen. "Benden daha uygun biri?"

"Neredeyse dedim," diye düzeltti Poledra. "Senin olman şart, Torak ise baştan beri şarttı zaten. Bu güçlerin çarpışmasını sağlayacak aracılarsınız siz. En sonunda olduğunda, aslında ne kadar kolay olduğunu görüp şaşıracaksın."

"Kazanacak mıyım?"

"Bilmiyorum. Evrenin kendisi bile bilmiyor. Zaten o yüzden karşılaşıyorsunuz. Eğer sonucu bilseydik, karşılaşma da gereksiz olurdu." Etrafına bakındı. "Belgarath dönüyor. Benim gitmem lazım."

"Neden?"

"Benim varlığım ona acı veriyor –tahmin edebileceğinden de çok."

"Çünkü..." Nasıl diyeceğini bilemediği için yarıda bıraktı sözü.

"Başkalarından çok daha yakındık birbirimize. Çok da uzun bir süre boyunca birlikte olduk. Bazen aslında hiç ayrılmamış olduğumuzu anlamasını istiyorum. Ama belki de daha erken bunun için."

"Bin yıl oldu büyükanne."

"Kurtlar için zaman nedir ki," diye sordu Poledra. "Kurtların eşleşmesi kalıcıdır, ayrılık acısı da kalıcıdır o yüzden. Belki bir gün..." Üzüntüyle yanda bıraktı sözünü, sonra içini çekti. "Ben gider gitmez yeniden kurt ol. Belgarath birlikte avlanmanızı isteyecektir. Âdettir bu. Kurt suretine dönünce anlayacaksın."

Garion başını sallayarak kafasında kurt imgesini oluşturmaya başladı.

"Bir şey daha söyleyeceğim Belgarion."

"Söyle büyükanne."

"Seni sevdiğimi biliyorsun."

"Ben de seni seviyorum büyükanne."

Sonra Poledra kayboldu. Garion içini çekerek yeniden kurda dönüştü. Sonra da kalkıp Belgarath'a avında eşlik etmeye koştu.

Dördüncü Kısım

Riva Kraliçesi

Yirmi İkinci Bölüm

Prenses Ce'Nedra düşünceliydi, hatta derin düşüncelere dalmış bile denilebilirdi. Sık sık tekrarlanan öfke krizlerinin yarattığı karmaşa pek hoşuna gitse de, artık bunlara bir son verip Garionla barışma vaktinin geldiğine karar vermişti istemeye istemeye. Evleniyorlardı en nihayet, o yüzden kesinlikle gerekli olmadığı sürece adamcağızı fazla üzmemeliydi. Çıkardığı küçük facialar, mevkii Garion'dan aşağı olmasına rağmen evliliğe onun altında bir konumda girmeyeceği gerçeğini kesin bir şekilde ortaya koymuştu, bütün istediği de buydu zaten. Garionla evlenmek, hiç de iddia ettiği kadar kötü bir şey değildi aslında. Onu seviyordu ne de olsa, artık ilişkilerinin nasıl yürüyeceği de Garion'un kafasına dank ettiğine göre, her şey büyük ölçüde yolunda gidebilirdi. Gün içinde Garion'u bulup barışmaya karar verdi.

Bu bahar sabahında dikkatinin büyük bölümü protokol hakkında bir kitaba ve çıkarmakta olduğu bir çizelgeye yönelmişti. Aynı zamanda hem Tolnedra İmparatorluk Prensesi, hem de Riva Kraliçesi olduğu için tabii ki İmparatorluktaki bütün hanedanların, bütün grandüşeslerının üstündeydi mevkii. Çerek Kraliçesi İslena ve Algarya Kraliçesi Silar'ın da üstünde olduğundan kuşkusu yoktu. Ama Mayaserana'nın Arendiya tahtının ortağı olması bazı sorunlar yaratıyordu. Onunla eşit statüde olmaları ihtimali yüksekti. Ce'Nedra Büyükelçi Valgon'a bir not yazdı. Tol Honeth'deki protokol şefine bu konuda araştırma yapmasını söylemesi için. Çizelgeyi inceledikçe gülümsemesi yayıldıkça yayılıyordu Leydi Polgara ve Sendarya'nın küçük kraliçesi Layla hariç –Layla o kadar şekerdi ki herkes ona boyun eğiyordu keyifle– Batı'daki tüm soylu kadınlardan ya üstün ya da bazılarına eşit olduğuna karar verdi Ce'Nedra.

Ansızın o kadar müthiş bir gök gürültüsü patladı ki, Hisarın duvarları sarsıldı. Ce'Nedra hayretle pencereden dışarı baktı. Parlak, güneşli bir sabahtı. Fırtına da nereden çıkmıştı şimdi? İkinci bir gümbürtü sessizliği yırttı; koridorlardan korku dolu mırıltılar yükselmeye başladı. Prenses küçük gümüş çıngırağını çalarak hizmetçisini çağırdı.

"Git ne olduğunu öğren," dedi kıza; sonra tekrar çizelgesini incelemeye koyuldu. Ancak yeni bir gök gürültüsü patladı; koridorda karmaşa ve haykırışlar yükseldi. Olamazdı! Bütün bu gürültü arasında nasıl çalışabilirdi ki? Öfkeyle ayağa fırlayıp kapıya koştu.

Dışarıda insanlar koşuşuyor, aslında kaçışıyorlardı. Koridorun biraz aşağısında Sendarya Kraliçesi Layla dehşetten irileşmiş gözlerle Leydi Polgara'nın özel dairesinden fırladı; tacı neredeyse düşmek üzereydi.

"Neler oluyor Haşmetmeap?" diye sordu Ce'Nedra minik kraliçeye.

"Polgara!" dedi Kraliçe Layla nefes nefese, kaçmaya çalışırken sendeleyerek. "Her şeyi tahrip ediyor!"

"Leydi Polgara mı?"

Yeni bir gümbürtüyle sarsılan küçük kraliçe dehşetle Ce'Nedra'ya sarıldı. "Lütfen gidip ne olduğunu öğren Ce'Nedra. Bütün kaleyi yıkmadan durdur onu."

"Ben mi?"

"Senin sözünü dinler. Seni seviyor. Durdur onu."

Ce'Nedra durup başına gelebilecekleri düşünmeden Leydi Polgara'nın kapısına koşup içeri baktı. Daire harabeye dönmüştü. Mobilyalar tepetaklak olmuş, duvar halıları yere inmiş, pencereler kırılmıştı; odanın içi duman doluydu. Hayatı boyunca epey sinir krizi geçirmiş olan Ce'Nedra, bu işin bir sanat olduğunu bilirdi; ama Polgara'nın dairesindeki facia o kadar büyüktü ki, artık sanatı aşmış, doğal afet haline gelmeye başlamıştı. Leydi Polgara odanın ortasında gözleri iri iri açılmış, üstü başı perişan bir halde duruyor, bir düzine dilde birden lanetler okuyordu. Bir elinde bumburuşuk olmuş bir kâğıt parçası vardı, öteki elini pençe gibi ileri uzatmıştı; avucunda yoktan varettiği ve öfkesiyle beslediği parlak bir enerji topu duruyordu. Polgara yeni bir tirada başladığında prenses dehşet içinde durup bekledi. Korkunç küfürler alçak, kontralto bir sesle başlıyor, sonra müthiş bir kreşendoyla yükselerek en tiz perdelere ve ötesine gidiyordu. Sesi çıkmaz hale gelince, Polgara elindeki enerji küresiyle havayı dövmeye başladı; okuduğu her

laneti vurgulamak istercesine, parmaklarından bir şimşek patlıyor ve karşısına ne çıkarsa berhava ediyordu. Bir dizi berbat küfürle birlikte, dizili duran altı çay fincanını infilak ettirdi; sonra sistemli bir şekilde başa dönerek altlarındaki tabakları da parçaladı. Sonradan aklına gelmiş gibi, hepsinin üstünde durduğu masayı da paramparça etti sonunda.

Ce'Nedra hemen arkasında bir dehşet nidası duydu. Yüzünden bütün kan çekilmiş olan Kral Anheg, kapıdan içeri bir göz attıktan sonra dönüp kaçmaya başladı.

"Leydi Polgara," dedi Ce'Nedra büyücüye; onu akıl yoluna davet etmek değildi niyeti, olsa olsa tahribatı biraz azaltmaya çalışıyordu.

Polgara dört ayrı patlamayla, şöminenin üstünde duran dört paha biçilmez vazoyu parçaladı. Pencerenin dışında parlak bahar sabahı, sanki güneş aniden yok olmuş gibi kaybolup gitti; Ce'Nedra'nın doğal olması için dua ettiği bir gök gürültüsü duyuldu dışarıdan.

"Neler oluyor?" diye sordu prenses, öfkeden deliye dönmüş büyücüyü lanetler okumak yerine bir açıklama yapmaya zorlamayı umarak. Lanetleri durdurmaktı ilk adım. Polgara'nın lanetlerini patlamalarla vurgulamak gibi bir ihtiyacı var gibi görünüyordu. Ama Polgara cevap vermek yerine, dönüp elindeki buruşuk parşömeni Ce'Nedra'ya fırlattı, ardından mermer bir heykeli ince beyaz bir kuma dönüştürdü. Sonra deli gözlerle dönüp kıracak yeni bir şey aramaya başladı; ama odada zaten paramparça olmamış bir şey kalmamıştı.

"Hayır!" diye haykırdı Ce'Nedra, Polgara'nın gözü Garion'un hediye ettiği zarif, kristal çalıkuşuna ilişince. Prenses Polgara'nın bu cam kuşa sahip olduğu her şeyden daha fazla değer verdiğini bildiği için onu korumak üzere ileri atıldı.

"Al şunu," diye hırladı Polgara sıkılmış dişlerinin arasından. "Gözümün önünden kaldır." Gözleri bir şeyleri tahrip etme ihtiyacıyla yanıyordu. Dönüp elindeki parlak enerji küresini kırık pencereden dışarı fırlattı. Kürenin dışarıdaki kasvetli, karanlık havaya değdiği an oluşan patlama dehşet vericiydi. Yumruklarını sıkıp kasılmış yüzünü havaya kaldırarak tekrar sövmeye başladı. Birdenbire beliriveren kara bulutlardan adaya

şimşekler yağmaya başladı. Yerel bir felaketle yetinemeyen Polgara, öfkesini Riva adasını ve Rüzgârlar Denizi'ni ateş ve kulak zarlarını paralayan gökgürültülerine boğacak şekilde genişletmişti şimdi. Sonra dehşet verici bir hareketle yumruğunu havaya kaldırarak ansızın açtı. Boşanan yağmur inanılır gibi değildi. Parlayan gözleri kısıldı, öteki yumruğunu kaldırdı. Yağmur anında doluya döndü –koca buz parçaları kayaları dövmeye, havaya taş parçaları ve buhar saçmaya başladı.

Ce'Nedra çalıkuşunu kaptı, yerdeki buruşuk parşömen parçasını da aldığı gibi kaçtı.

Kral Anheg bir köşeden dehşet içindeki yüzünü uzatıp, "Onu durduramaz mısın?" diye sordu titreyen bir sesle.

"Onu kimse durduramaz Haşmetmeap."

"Anheg! Buraya gel!" Polgara'nın sesi fırtınayı ve Hisarı sarsan dolu yağmurunu bastırarak çınladı.

"Aman, Belar," diye mırıldandı Kral Anheg dindar bir tavırla gözlerini yukarı kaldırarak. Sonra hemen Polgara'nın kapısına koştu.

"Hemen Val Alorn'a haber sal!" diye emir verdi Polgara. "Babam, İpek ve Garion dün gece Hisardan kaçmışlar. Donanmanı devriyeye çıkar ve onları geri getir! Dünyadaki her taşın altına bakman bile gerekse umurumda değil. Onları bulup geri getir!"

"Polgara, ben..." diye kekeledi Çerek Kralı.

"Orada salak salak durup bana bakma! Yürü!"

Özenle, neredeyse mükemmel bir sükûnetle, Prenses Ce'Nedra cam çalıkuşunu dehşet içindeki oda hizmetçisine vererek, "Bunu emin bir yere kaldır," dedi. Sonra dönerek fırtınanın tam ortasına yürüdü. "Ne dediniz son olarak?" diye sordu Polgara'ya sakin bir sesle.

"Geri zekâlı babam, Garion ve o iğrenç hırsız dün gece kendi başlarına yola çıkmaya karar vermişler," dedi Polgara, kendini kontrol etmek için

harcadığı gayret yüzünden daha da korkunç olan buz gibi bir sesle.

"Ne yapmışlar?" diye sordu Ce'Nedra ifadesiz bir tavırla.

"Gitmişler. Gece vakti sıvışmışlar."

"Öyleyse peşlerine düşmelisiniz."

"Gidemem Ce'Nedra," dedi Polgara, çocuğa bir şey anlatır gibi. "Birinin burada kalması lazım. Ters gidebilecek o kadar çok şey var ki. Bunu biliyor tabii. Kasten yaptı. Beni tuzağa düşürdü."

"Garion mu?"

"Hayır aptal kız! Babam!" Polgara gökgürültüleri eşliğinde sövmeye başladı yeniden.

Ama Ce'Nedra onu duymuyordu artık. Etrafına bakındı. Hakikaten burada kıracak bir şey kalmamıştı, "İzninizle," dedi. Sonra dönüp odasına gitti ve Camaarlı bir balıkçı kadın gibi çığlıklar atarak eline geçirdiği her şeyi kırdı.

Polgara ile Ce'Nedra'nın öfke krizleri saatler sürdü; bu süre boyunca birbirleriyle karşılaşmamaya özen gösterdiler. Bazı duyguların paylaşılması gerekir, ama delice öfke bunlardan biri değildir. Sonunda Ce'Nedra bu uzun krizin bütün olasılıklarını tükettiğini fark ettiğinde, ölümcül bir hakarete uğramış insanların buz gibi sessizliğine gömüldü. Garion'un grameri bozuk notunun getirdiği açıklama ne olursa olsun, en fazla bir hafta içinde bütün dünya terk edildiğini öğrenecekti. Gönülsüz damadın kaçışı hikâyesini birbirlerine anlatıp güleceklerdi insanlar dünyanın dört bir yanında. Dayanılmaz bir şeydi bu.

Ama o dünyayı başı havada, asil bir bakışla karşılayacaktı. Yalnızken ne kadar ağlarsa ağlasın ya da kudurursa kudursun, insanların karşısına çıktığında ne kadar yaralanmış olduğuna dair tek bir ipucu bile vermeyecekti. Geriye kalan tek şey gururuydu ve ondan vazgeçmeyecekti.

Leydi Polgara ise böyle asilane bir soğukkanlılığa gerek duymuyordu galiba, ilk delice öfkesi geçip de yarattığı özel fırtınanın dinmesine izin

verdiğinde, birkaç cesur kişi işlerin yoluna girebileceğini düşündü. Trellheim Kontu onu yatıştırmak için dairesine gitti. Birkaç saniye sonra yediği fırçadan kulakları kızarmış halde kaçıyordu. Barak diğerlerine durumu anlatırken sarsılmıştı ve bembeyazdı. "Sakın yanına uğramayın," dedi korku dolu bir sesle. "Ne derse yapın ve sakın gözüne gözükmeyin."

"Hiç sakinleşmiyor mu?" diye sordu Kral Rhodar.

"Eşyaları kırmayı bitirmiş," dedi Barak. "Şimdi sıra insanlara gelecek korkarım."

Bu olaydan sonra Polgara dairesinden her çıktığında etrafa haber uçuruldu ve Demirpençe'nin Hisarının koridorları boşaldı. Hizmetçisi aracılığıyla yolladığı emirler, Kral Anheg'e verdiği ilk emirlerin biraz değişmiş halleriydi yalnızca. Kaçak üçlüyü bulup karşısına çıkarmalarını istiyordu.

Sonraki günlerde Prenses Ce'Nedra'nın ilk öfkesi, insanların ondan Polgara'dan kaçtıkları kadar kaçmalarına neden olan bir huysuzluğa dönüştü –bir tek yumuşak huylu Adara, kızın patlamalarına sakin bir sabırla göğüs geriyordu, ikisi çoğu zaman kraliyet dairesinin bahçesinde oturuyorlardı; böylece de Ce'Nedra kimsenin duyması tehlikesi olmadan bağırıp çağırabiliyordu rahatça.

Garion ve diğerlerinin kaçışından beş gün sonra anladı Ce'Nedra bu gidişin gerçek anlamını.

Sıcak bir gündü; Riva gibi kasvetli bir yere bile gelir bahar sonunda. Bahçenin ortasındaki çim tarhı yemyeşil olmuştu. Pembe, mavi ve kıpkızıl çiçekler, sarı arılar tomurcuktan tomurcuğa öpücükler taşıdıkça, başlarını sallayıp duruyorlardı. Ama Ce'Nedra öpücükleri düşünmek istemiyordu. Pek sevdiği açık yeşil Orman Perisi elbisesini giymiş, zavallı bir saç buklesini ısırıp duruyor ve sabırlı Adara'ya erkeklerin güvenilmez mahluklar olduğu konusunda bir nutuk atıyordu.

Akşama doğru Sendarya Kraliçesi Layla gelip buldu onları bahçede. "Buradasınız demek," dedi tombul küçük kraliçe. Her zamanki gibi tacını biraz yamuk takmıştı. "Ben de sizi arayıp duruyordum."

"Neden?" diye sordu Ce'Nedra ters bir tavırla.

Kraliçe Layla durup küçük prensese eleştirel bir tavırla bakarak, "Vay vay vay," dedi, "bugün gene sol tarafımızdan kalkmışız. Derdin nedir Ce'Nedra? Günlerdir medeni davranmayı bile beceremiyorsun."

Ce'Nedra Adara'nın kraliçeyi gözleriyle uyarmaya çalıştığını fark ederek daha da öfkelendi. Buz gibiydi cevabı. "Böyle terk edilivermeyi biraz huzursuz edici buluyorum Asaletmeap."

Kraliçe Layla'nın aydınlık yüzü sertleşti. "Bize biraz izin verir misin Adara?" diye sordu.

"Tabii Asaletmeap," diye cevap verdi Adara ayağa fırlayarak. Sonra, "Ben içerideyim Ce'Nedra," diyerek zarif bir yürüyüşle bahçeden çıktı.

Kraliçe Layla Adara iyice uzaklaşana kadar bekledi, sonra mermer bir banka oturarak, "Buraya gel Ce'Nedra," dedi kararlı bir sesle.

Prenses ufacık tefecik anaç kraliçeye baktı; sesindeki çelik sertliği şaşırtmıştı onu. İtaatkâr bir tavırla banka giderek yanına oturdu.

"Dünyada olup biten her şeyin sana yönelik kişisel bir hakaret olduğuna inanmaktan vazgeçmelisin," dedi Layla. "Çok kötü bir huy bu. Garion, Belgarath ve Kheldar'ın yaptıkları şeyin seninle hiçbir alakası yok." Dik dik Ce'Nedra'ya baktı. "Kehanet hakkında bir şey biliyor musun?"

"Duydum," dedi Ce'Nedra surat asmaya devam ederek. "Tolnedralılar bu tür şeylere inanmaz."

"Belki de mesele burada," dedi Layla. "Dikkatle dinle lütfen Ce'Nedra. İnanmayabilirsin, ama anlayacaksın." Kraliçe bir süre düşündü. "Kehanet açıkça belirtiyor ki, Riva Kralı dönünce Torak da uyanacak."

"Torak mı? Saçma. Torak öldü."

"Sözümü kesme canım," dedi Layla. "Bu insanlarla bu kadar zamandır birliktesin, gene de anlamıyor musun? Senin gibi zeki bir genç kızdan beklenmeyecek kadar kalın kafalıymışsın."

Ce'Nedra kızardı.

"Torak bir tanrı Ce'Nedra," diye sözüne devam etti Layla. "Uyuyor, ölmedi. Bazılarının sandığı gibi Vo Mimbre'de ölmedi o. Garion Taş'a dokunduğu anda, Torak da kıpırdanmaya başladı. Polgara'nın Rak Cthol'den dönerken Taş'ı Emanet'in taşıması konusunda neden ısrar ettiğini düşünmedin mi hiç? Garion da taşıyabilirdi halbuki."

Ce'Nedra bunu hiç düşünmemişti.

"Çünkü eğer Garion Angarak topaklarındayken ve kılıcı yanında olmadan Taş'a dokunsaydı, Torak ayağa fırlayıp onun peşine takılabilirdi; Garion'u hemen öldürürdü o zaman."

"Öldürür müydü?" dedi Ce'Nedra dehşetle.

"Tabii canım. Bütün mesele de bu ya zaten. Kehanet Torak ile Riva Kralının eninde sonunda karşılaşacaklarını söylüyor; bu karşılaşma da insan soyunun yazgısını belirleyecek."

"Garion ha!" diye haykırdı Ce'Nedra şaşkınlıkla, inanamayarak. "Ciddi olamazsınız!"

"Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım çocuğum. Garion'un Torakla ölümüne dövüşmesi gerekiyor, dünyanın kaderi için. Şimdi anlıyor musun? Belgarath, Kheldar ve Garion bu nedenle ansızın ayrıldılar Riva'dan. Garion'un Torakla dövüşmesi için Mallorya'ya gidiyorlar. Yanında bir orduyla da gidebilirdi, ama bunun boş yere bir sürü insanın ölmesi demek olacağını biliyordu, işte bu yüzden üçü yalnız gittiler. Şimdi biraz büyümenin zamanı gelmedi mi dersin?"

Kraliçe Layla ile yaptığı konuşmanın ardından Ce'Nedra büyük ölçüde içine kapandı. Belki de hayatında ilk defa, kendisinden çok bir başkasını düşünmeye başlamıştı. Sürekli Garion için dertleniyor, onun başına gelebilecek şeylerle ilgili korkunç kâbuslar görüyordu.

Üstelik, kulaklarında sürekli olarak duymaya başladığı çıldırtıcı bir vızıltı da hepsinin üstüne tuz biber ekiyordu. Çok uzaktan gelen konuşma sesleri

gibiydi bu, hani biraz gayret etse anlayabilecekmiş gibi. Bu vızıltı Garion konusundaki kaygılarıyla birleşince, onu iyice huysuzlaştırıp ikide bir değişen bir ruh haline soktu. Adara bile ondan kaçmaya başlamıştı artık.

Kulaklarındaki huzursuz edici vızıltı birkaç gün sürdükten sonra anlayabildi bunun anlamını Ce'Nedra. Rüzgârlar Adası'nda hava bir zaman çok iyi olmuyordu; bahar ise yılın en kestirilemez zamanıydı. Birbiri ardına bir sürü fırtına kayalık sahili dövüyor, berbat sağanaklar adayı ve şehri ıslatıyordu. Kasvetli, yağmurlu bir sabah, prenses odasında oturmuş çamur içindeki bahçeyi seyretmekteydi. Şöminede çıtırdayan ateş bile sıkıntısını geçilmiyordu. Bir süre sonra içini çekip, yapacak başka işi olmadığından makyaj masasının başına oturup saçlarını fırçalamaya başladı.

Aynada kendini seyrederken, boynundaki gümüş pırıltısı bir an için dikkatini çekti. Garion'un doğum gününden hemen sonra ona hediye ettiği madalyondu bu. Madalyonu çıkarmasının imkânsız oluşu hâlâ arada bir sinir krizleri geçirmesini yol açıyorsa da, artık alışmış sayılırdı ona. Saçlarını fırçalamayı bırakıp, hiç düşünmeden elini tılsıma değdirdi.

"...ama Arendler ve Tolnedralılar tamamıyla seferber olana kadar hiçbir şey yapamayız." Drasniya Kralı Rhodar'ın sesiydi bu. Ce'Nedra irkilerek arkasına döndü hemen. Şişman kralın neden odasına girdiğini anlayamamıştı. Elini tılsımdan çeker çekmez, ses de kesildi. Ce'Nedra şaşkınlıkla etrafına bakındı. Kaşlarını çatıp tekrar tılsıma dokundu. "Hayır, hayır," diyordu bir başka ses, "baharat kaynamadan önce konulmaz." Ce'Nedra elini yine boynundaki tılsımdan çekince ses hemen kesildi. Büyülenmiş gibi üçüncü kez dokundu. "Sen yatağı yaparken ben de ortalığı toplarım. Acele et. Çerek Kraliçesi her an gelebilir."

Merakla tekrar tekrar dokundu prenses tılsıma. Kulakları Hisarın gelişi güzel yerlerinde dolaştı durdu.

"Ateş çok sıcak. Bu demir değdiği her şeyi yakar sonra."

Derken fısıldaşmalar duymaya başladı. "Ya biri gelirse," diyordu bir kızın sesi.

"Kimse gelmez," diye cevap verdi genç bir adam kandırmaya çalışarak. "Burası hem güvenli, hem de sıcak. Ayrıca seni seviyorum."

Ce'Nedra kıpkırmızı kesilerek elini tılsımdan çekti hemen.

Başlangıçta yön duygusu yoktu; ama prenses denedikçe, yavaş yavaş bu tuhaf olguyu odaklamayı öğrenmeye başladı. İki saatlik yoğun bir çabanın sonunda, Hisarın bir bölgesindeki bütün konuşmaları hızla tarayıp kendisini ilgilendiren bir konuşmaya odaklanabiliyordu. Bu arada da, kimi çok ilginç, kimi ise pek hoş olmayan bir sürü sır öğrenmişti. Gizlice kapıları dinlemekte olduğunu ve bu yüzden kendisini suçlu hissetmesi gerektiğini biliyordu, ama nedense hiç de öyle hissetmiyordu.

"Beyanınız mantıklı Haşmetmeap." Mandorallen'in sesiydi bu. "Kral Korodullin davamıza bağlı, ancak Arendiya'nın kuvvetlerini toplaması haftalar alır. Esas meselemiz İmparatorun bu vaziyette alacağı tavır. Lejyonlar olmadan tehlike büyük olacaktır."

"Ran Borune'nin başka seçeneği yok," dedi Kral Anheg. "Vo Mimbre Anlaşması onu bağlar."

Riva Vekilharcı Brand boğazını temizleyerek, "Mesele o kadar basit değil Haşmetmeap," dedi kalın sesiyle. "Anlaşma, Batı Krallıklarının Riva Kralının çağrısına uyması gerektiğini söylüyor; ama Belgarion bu çağrıyı yapamaz, çünkü burada değil."

"Biz onun namına davranıyoruz," dedi Kral Ço-Hag.

"Mesele Ran Borune'yi buna ikna etmekte," dedi Rhodar. "Ben Tolnedralıları tanırım. Şu anda sürüyle avukat Anlaşma üzerinde çalışıyordur. Belgarion Ran Borune ile yüzyüze karşılaşıp bu emri şahsen vermedikçe, İmparator bize katılma konusunda yasal bir yükümlülüğü olmadığını iddia edecektir. Savaş çağrısını yapabilecek tek kişi Riva Kralı."

"Ce'Nedra'nın eli yavaşça tılsımdan ayrılarak aşağı indi. Kafasında bir fikir oluşmaya başlamıştı, ilginç bir fikirdi, ama tutturabilir iniydi acaba? Alornların çok inatçı olduklarını ve yeni fikirlerle aralarının iyi olmadığını biliyordu. Fırçasını hızla bir yana bırakıp, pencerenin yanında duran küçük

bir sandığa koştu, açıp içini karıştırmaya başladı. Az sonra sıkıca sarılmış parşömeni bulmuştu. Dikkatle tekrar tekrar okudu. Galiba istediği şey yazılıydı burada.

Günün geri kalanında bu fikri değerlendirip durdu. Birilerinin Garion'u yakalayıp durdurması çok uzak bir ihtimaldi. Belgarath ve Prens Kheldar öyle kolay kolay yakalanmayacak kadar ustaydılar bu işlerde. Onların peşine düşmek zaman kaybıydı. Polgara'nın aklı bu durumu görebilecek kadar başında olmadığı için Garion Angarak topraklarına girdiği zaman başına gelebilecek tehlikeleri en aza indirme işi Ce'Nedra'ya düşüyordu. Bütün yapması gereken, Alorn Krallarını mantıken bu tedbirleri alması gereken kişinin kendisi olduğuna ikna etmekti.

Ertesi sabah hâlâ yağmur yağıyordu; Ce'Nedra erkenden uyanıp hazırlıklarını yaptı. Bir kraliçe gibi görünmesi gerekiyordu tabii ki. Zümrüt rengi kadife tuvalet ve ona uygun pelerin sanatkârane bir seçimdi. Yeşil giydiğinde nefes kesici olduğunu biliyordu; taktığı altın meşe yapraklarından oluşan minik taç da gerekli imada bulunuyordu. Sabaha kadar beklemekle de akıllılık etmişti. Erkeklerle uğraşmanın sabahları daha kolay olduğunu öğrenmişti. Başta ona direneceklerdi; o yüzden daha tam uyanamadan fikrini kafalarına iyice sokmak istiyordu. Aynada kendisine son bir göz atarken kararlılığını iyice pekiştirip tartışmalarını sağlamlaştırdı. En küçük bir itiraza bile anında karşılık vermeliydi. Zihnini bir İmparatorluk Prensesinin sakin kararlılığı ile sağlamlaştırdı dikkatle ve rulo halindeki parşömeni alarak kapıya yürüdü.

Alorn Krallarının çoğunlukla toplandığı büyük oda, Hisarın da kulelerinden birindeydi. Tavanda kalın kirişler vardı, yer kalın, kesti ne rengi bir halıyla kaplıydı; şömine ise içinde ayakta durulabilecek kadar büyüktü. Kulenin taşlarını döven yağmura bakan pencerelerde ki kestane rengi perdeler sıkıca kapatılmıştı. Odanın duvarları halılarla kaplıydı, ortadaki büyük masanın üstü ise parşömenler ve maşrapalarıyla doluydu. Mavi kaftanını ve ezik büzük tacını giymiş olan Kral Anheg, yakınlardaki bir koltuğa yayılmıştı; her zamanki gibi pejmürde ve kaba saba görünüyordu. Kral Rhodar da kızıl kaftan içinde kocaman görünüyordu, ama diğer krallar ve generaller olduk sade giyimliydiler.

Ce'Nedra kapıyı çalmadan odaya daldı.

"Asaletmeap," diye söze başladı Kral Rhodar iri cüssesiyle eğilerek, "bizi şereflendirdiniz. Acaba size nasıl..."

"Haşmetmeap," diye cevap verdi Ce'Nedra küçük bir reveransla, "ve efendiler. Bir devlet meselesi konusunda tavsiyelerinize ihtiyacım var."

"Emrinizdeyiz Asaletmeap," dedi Kral Rhodar gözlerinde muzip bir pırıltıyla.

"Kral Belgarion'un yokluğunda onun görevlerini üstlenmem gerektiğinin farkındayım," dedi Ce'Nedra. "Bunu nasıl yapacağım konusunda tavsiyelerinizi rica ediyorum, İktidarın bana devredilmesinin mümkün olduğunca hızlı ve sorunsuz olmasını diliyorum."

Kulaklarına inanamayarak ona bakakaldılar.

Kendini ilk toplayan Kral Rhodar oldu. "İlginç bir öneri Asaletmeap," diye mırıldandı kibar bir tavırla. "Ancak başka düzenlemeler yapıldı. Bu konuda uzun süredir geçerli olan gelenekler var. Ancak gene de Asaletmeapın alicenap önerisine teşekkür ederiz."

"Benimki bir öneri değildi Haşmetmeap," dedi Ce'Nedra. "Ayrıca bu konudaki gelenekler şu anda geçerli değil."

Kral Anheg kekelemeye başlamıştı, ama Rhodar tartışmanın havasına girmişti bile. Ce'Nedra göbekli Drasniya kralının en tehlikeli düşmanı –ya da en etkili müttefiki olacağını anladı hemen. "Krallık yetkisini Asaletmeapa veren belgeyi incelemekten şeref duyacağız," dedi Rhodar. "Elinizdeki parşömenin bu konuyla ilgisi olduğunu sanıyorum, doğru mu?"

"Evet öyle Haşmetmeap," dedi Ce'Nedra. "Bu belge sorumluluklarımı açıkça belirtiyor."

"Bakabilir miyim?" dedi Rhodar elini uzatarak.

Ce'Nedra'nın uzattığı parşömeni alarak özenle açtı. "Asaletmeap, bu sizin nişan belgeniz. Başka bir belge değil miydi kastettiğiniz?"

"İlgili konu dördüncü paragrafta Haşmetmeap."

Rhodar hafifçe kaşlarını çatarak paragrafı hızla okudu.

"Ne diyor Rhodar?" dedi Kral Anheg sabırsızlıkla.

"İlginç," diye mırıldandı Rhodar kulağını kaşıyarak.

"Rhodar," diye söylendi Anheg. "Ne diyor?"

Kral Rhodar boğazını temizleyerek yüksek sesle okumaya başladı. "Kral Belgarion ile Kraliçesinin ortak olarak hüküm sürecekleri ve Kralın yokluğunda Riva Tahtının tüm görev ve yetkilerini Kraliçenin devralacağı konusunda anlaşmaya varıldı."

"Bakayım şuna," dedi Anheg parşömeni Rhodar'dan kaparak.

"Bunun bir anlamı yok," dedi Brand. "Henüz kraliçe olmadı ki. Düğüne kadar da olmayacak."

"Bu sadece bir formalite Vekilharç Efendi," dedi Ce'Nedra.

"Biraz önemli bir formalite ama," dedi Brand.

"Bu yerleşik bir gelenektir," dedi Ce'Nedra soğukkanlı bir tavırla. "Bir kral öldüğünde, soyundan gelen en yakın kişi tacın yetkilerini devralır, değil mi? Resmi bir taç giyme töreni olmasa bile."

"O başka," diye homurdandı Brand.

"Farkın nerede olduğunu göremiyorum Lordum. Ben Belgarion ile birlikte ortak hükümdar olarak kabul edildiğime göre, onun yokluğunda ya da acil bir durumda, komutayı ele almam gerek. Bu hem hakkım, hem de görevim. Formaliteler bekleyebilir, ama ben Riva Kraliçesiyim. Kral Belgarion'un isteği ve niyeti buydu. Kralınıza karşı mı geleceksiniz?"

"Haklı olduğu bir yan var Vekilharç Efendi," dedi Seline Kontu. "Belge çok açık."

"Şuna bakın," diye haykırdı Anheg bir zafer edasıyla, "ikinci paragrafta diyor ki, düğün gerçekleşmediği takdirde hediyeler karşılıklı olarak geri

verilecektir. Düğün de gerçekleşmedi."

"İktidarın bir hediye olduğunu sanmıyorum Anheg," dedi Kral Fulrach. "Öyle verip geri alamazsın."

"Başa geçmesi mümkün değil," dedi Anheg inatla. "Alornlar hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Garion da bilmiyordu," diye mırıldandı Ço-Hag her zamanki sakin sesiyle. "Ce'Nedra da tıpkı onun gibi öğrenebilir."

Ce'Nedra ortadaki ruh halini dikkatle değerlendiriyordu. Çoğunluk en azından bir düşünmeye razıydı. Yalnızca iki muhafazakar, Brand ve Anheg direniyordu. Artık haysiyetli bir şekilde odayı terk etmenin ve tavlayıcı bir öneri yapmanın vakti gelmişti. "Efendiler, bu konuyu rahatça tartışabilmeniz için aranızdan ayrılacağım," dedi havalı bir tavırla. "Ama şunu bilmenizi isterim ki Batı'yı tehdit eden durumun ciddiyetinin farkındayım." Çaresiz bir küçük kız suratı takındı kasten. "Ben genç bir kızım henüz," dedi, "strateji ve taktik gibi konulardan hiç anlamam. Sizin tavsiyeleriniz olmadan bu konularda asla bir karar veremem zaten."

Sonra özellikle Kral Rhodar'a dönüp bir reverans yaparak, "Haşmetmeap," dedi. "Kararınızı bekliyorum."

Rhodar da biraz şaşaalı bir selam verip, "Haşmetmeap," diye cevap verdi muzipçe göz kırparak.

Ce'Nedra odadan çıkınca, kelimenin tam anlamıyla uçar gibi koşarak dairesine gitti. Nefes nefese kapısını kapatarak titreyen eliyle boynundaki tılsıma dokundu. Hızla çeşitli konuşmalar arasından geçip istediği yeri buldu.

"...saçma sapan oyunu oynamayı reddediyorum," diyordu Anheg.

"Anheg dostum," dedi Sendarya Kralı Fulrach kendisinden beklenmeyecek bir kararlılıkla, "seni kardeşim gibi severim, ama bazı kör noktaların da var doğrusu. Durumun avantaj ve dezavantajlarını devlet adamlarına yakışır bir soğukkanlılıkla değerlendirmek daha doğru olmaz mı?"

"Alornlar onu asla izlemezler," dedi Anheg. "Al sana dezavantaj."

"Alornlar bizi izler ama," dedi Kral Ço-Hag alçak sesle. "Ce'Nedra bir kukla olacak sadece –bir birlik sembolü."

"Bence Ço-Hag en fazla dikkat etmemiz gereken konuya değindi," diye üsteledi Kral Rhodar. "Özür dilerim Baron Mandorallen, Ama Arendler darmadağınık halde. Asturya ve Mimbre yeniden çatışmaya girmek üzere; Kral Korodullin'in seferberlik çağrısına kuzey Arendiya hiç uymayabilir ve o zaman da Mimbre şövalyeleri olabilecek bir Asturya ayaklanmasına karşı topraklarını korumak için memleketlerini terk edemezler. Aralarındaki anlaşmazlığı unutup bize katılmalarını sağlayacak biri olması gerek. Hem Asturya okçularına hem de Mimbre şövalyelerine ihtiyacımız var."

"Üzülerek size hak vermek zorundayım Haşmetmeap," dedi Mandorallen. "Zavallı Arendiyam dışarıdan bir kuvvet tarafından birleştirilmeli. Biz kendimizi birleştirebilecek kadar bilge değiliz."

"Ce'Nedra bu konuda bize Garion kadar yardımcı olabilir," diye akıl yürüttü Barak. "Zaten biz Garion'dan da bir general olmasını beklemiyorduk. Başına bir taç koyup ordunun başına geçirecektik. Ayrıca Arendler güzel genç kızlar konusunda son derece romantiktir. Nişan belgesi taht üzerindeki iddiasını en azından yarı yarıya meşru kılıyor. Kabul etmiş gibi yapıp gerisini de laf kalabalığına getirirsek, bir de küçük bir savaş vaadiyle Arendleri arkamızda birleştirebiliriz sanırım."

"Ama düşünmemiz gereken esas mesele," diye vurguladı Kral Rhodar, "Tolnedra üzerinde yaratacağı etki. Ce'Nedra Ran Borune'nin göz bebeği, o yüzden lejyonlarının en azından bir kısmını ona ödünç verebilir; biz istesek bunu asla yapmazdı. Kızının ordunun başında olmasının politik avantajlarını hemen görecektir. O lejyonlara ihtiyacımız var. Tolnedralıları pek sevmem şahsen, ama lejyonlar bu dünyadaki en iyi savaş kuvveti. Lejyonları almak için Ce'Nedra'nın önünde eğilmeye razıyım, istiyorsa kraliçe rolü oynasın bırakalım."

Ce'Nedra gülümsedi, işler beklediğinden de iyi gidiyordu. Aynanın karşısına oturup hafiften bir şarkı mırıldanarak saçlarını fırçalamaya başladığında kendinden pek memnundu doğrusu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Zırh ustası Delban aksi suratlı, kel bir adamdı; geniş omuzları, nasırlı elleri ve kırçıl, dağınık bir sakalı vardı. Bir zanaatkar, hatta bir sanatçı olduğu için de kimseye müdanaası yoktu. Ce'Nedra onunla uğraşmanın imkânsız olduğuna karar verdi hemen.

İlk tepkisi, "Kadınlara zırh yapmıyorum," olmuştu, Ce'Nedra ya nında demirci Durnik ile işliğine gelip ricacı olduğu zaman. Sonra da arkasını dönüp gürültüyle akkor halinde bir çelik levhayı dövmeye başlamıştı. Onu bu konuyu düşünmeye ikna etmek bile bir saate yakın zamanlarını almıştı. Alev alev yanan fırınından yayılan sıcaklık kırmızı tuğla duvarlardan yansıyarak artıyordu sanki. Ce'Nedra ter içinde kaldığını hissetti. Kendisine uygun bir zırhın taslaklarını çizmişti oraya gelmeden. Pek hoş görüneceğini düşünüyordu bu zırhın; ama Delban taslakları görünce kahkahalarla güldü.

"Bu kadar komik olan nedir?" diye sordu Ce'Nedra.

"Bunun içinde kaplumbağaya benzersin," dedi adam. "Kıpırdayamazsın bile."

"Çizimler size genel bir fikir vermek içindi," dedi prenses, kendine hâkim olmaya çalışarak.

"Haydi cici bir kız ol da bunları terzine götür," dedi zırhçı. "Ben çelikle iş yaparım, brokar ya da satenle değil. Böyle bir zırh faydasız olur, ayrıca o kadar da rahatsız olur ki giyemezsin bile."

"Değiştirin öyleyse," dedi Ce'Nedra sıkılmış dişlerinin arasından.

Delban çizimlere bir daha baktı, sonra buruşturup bir kenara atarken, "Salaklık," diye homurdandı.

Ce'Nedra dilinin ucuna kadar gelen çığlığı tutarak gidip çizimlerini yerden aldı. "Neresi yanlış?" diye sordu ısrarla.

"Şurası çok fazla," dedi Delban kalın parmağıyla çizimdeki omuz kısmını göstererek. "Kolunu kaldıramazsın bile. Birde şurası." Göğüs zırhının kol açıklığını gösterdi. "Eğer bu kadar dar yaparsam kolların dimdik iki yana uzanır. Burnunu bile kaşıyamazsın. Hayır, bu arada bu fikir de nereden çıktı kuzum? İstediğin örgü zırh mı, yoksa göğüs zırhı mı? İkisi birden olmaz ki."

"Niye olmaz?"

"Ağır olur, taşıyamazsın."

"Daha hafif yapın o zaman. Yapılamaz mı?"

"İstersen örümcek ağı gibi bile yaparım, ama o zaman ne işe yarar? Meyve bıçağıyla bile delinir o zaman."

Ce'Nedra derin bir nefes alarak, "Bakın zırhçı usta," dedi sakin bir sesle. "Bana bir bakın. Bu dünyada benim dövüşebileceğim kadar ufak bir savaşçı var mıdır?"

Delban kızın minik cüssesine bakarak dudaklarını büzüştürdü, kafasını kaşıdı. "Eh, hakikaten de yarım porsiyon sayılırsın," diye kabullendi sonunda. "Peki dövüşmeyeceksen zırh neden gerekiyor?"

"Aslında zırh olmayacak," dedi prenses sabırsız bir tavırla. "Sadece zırh giyiyormuş gibi görünmem lazım. Bir tür kostüm gibi." Sözler ağzından çıkar çıkmaz hatasını anladı. Delban'ın yüzü kararmış, çizimleri yine bir kenara fırlatmıştı. Onu yatıştırmak bir on dakika daha aldı. Sonunda, epeyce yalvarıp onu pohpohladıktan sonra, adamın sanatkârlık damarına seslenerek ikna etmeyi başardı Ce'Nedra..

"Pekâlâ," diye teslim oldu usta ekşi bir suratla. "Soyun bakalım."

"Ne?"

"Elbiseni çıkar," diye tekrarladı adam. "Ölçü alacağım."

"Ne önerdiğinizin farkında mısınız?"

"Küçük kız," dedi adam öfkeyle. "Ben evli bir adamım; senden büyük kızlarım var. İç çamaşırı giyiyorsun, değil mi?"

"Evet ama..."

"Tamam öyleyse, ayıp bir durum yok. Çıkar elbiseni."

Ce'Nedra kıpkırmızı bir suratla elbisesini çıkardı. Bütün bu tartışmayı kapıdan suratında apaçık bir sırıtışla seyretmekte olan demirci Durnik kibarca arkasını döndü.

"Doğru dürüst yemek yesene," dedi Delban. "Tavuk gibi cılızmışsın."

"Yorumlarınıza ihtiyacım yok," dedi Ce'Nedra ters bir tavırla. "Acele edin, bütün gün kombinezonla duracak değilim."

Delban düzenli aralıklarla düğümlenmiş bir ip çıkararak bir sürü ölçü aldı ve bir tahta parçasının üzerine not etti bunları. "Tamam," dedi sonunda. "Bu kadar yeter. Artık giyinebilirsin."

Ce'Nedra elbisesini giyerken, "Ne kadar sürer?" diye sordu.

"İki üç hafta."

"Olamaz. Gelecek hafta lazım bana bu."

"İki hafta," dedi Delban inatla.

"On gün," dedi Ce'Nedra.

Ce'Nedra işliğe girdiğinden beri ilk kez gülümsedi zırh ustası. "İstediğini almaya alışmış, değil mi?" dedi Durnik'e.

"Prenses ne de olsa," dedi Durnik. "Sonunda mutlaka istediğini elde eder."

"Peki benim cılız prensesim," diye güldü Delban. "On gün."

Ce'Nedra gülümsedi. "Sonunda yola geleceğini biliyordum."

Tam on gün sonra, prenses gene peşine Durnik'i takmış olarak Delban'ın işliğine döndü. Zanaatkarın yaptığı örgü zırh o kadar inceydi ki, narin demek bile kabildi buna. İnce çelikten dövülmüş olan miğferin tepesinde beyaz bir tüy vardı, alnı ise altın bir taçla çevreliydi. Ce'Nedra'nın bacaklarını koruyacak olan dizlikler mükemmel oturuyordu. Pirinç kenarlı, kabartmalı bir kalkan ve süslü bir kını ve kabzası olan hafif bir kılıç bile vardı.

Ancak Ce'Nedra Delban'ın yaptığı göğüs zırhına hoşnutsuz bir edayla bakmaktaydı. Üzerine gayet iyi uyacağı belliydi; biraz fazla iyi. "Bir şeyi unutmadın mı?" diye sordu adama.

Delban göğüs zırhını koca ellerine alıp inceledi. "Önü, arkası, kayışları tamam. Başka ne istiyorsun?"

"Biraz fazla... düz değil mi?" dedi Ce'Nedra kibarca.

"Sana uygun," dedi zırh ustası. "Düzlük benim suçum değil."

"Biraz daha... şey olamaz mı?" Elleriyle yuvarlak bir işaret yaptı Ce'Nedra.

"Ne için?"

"Ne için olduğuna boş ver. Yap yeter."

"İçine ne koyacaksın?"

"Orası benim bileceğim iş. Söylediğim gibi yap sen."

Delban örsün üzerine ağır bir çekiç fırlatarak, "Kendin yap," diye kestirip attı.

"Durnik," diye demirciye döndü Ce'Nedra.

"Olmaz Prenses," dedi Durnik. "Başkasının iş aletlerine dokunulmaz. Ayıptır."

"Lütfen Delban," diye yalvardı kız.

"Aptallık bu," dedi adam ters bir suratla.

"Çok önemli ama," dedi prenses. "Bu haliyle giyersem, küçük bir oğlan çocuğuna benzerim. Beni gördüklerinde kadın olduğumu anlamaları gerek. Çok, çok önemli bu. Yani biraz daha... şey yapamaz mısın?" Elleriyle hafif bir yuvarlak yaptı bu defa.

Delban Durnik'e öfkeyle baktı. "Bula bula benim işliğimi buldun değil mi bunu getirecek?"

"Herkes senin en iyisi olduğunu söyledi," dedi Durnik yumuşak bir tavırla.

"Birazcık Delban," diye ısrar etti Ce'Nedra.

Delban teslim olarak, "Pekâlâ, pekâlâ," diye homurdandı. Çekicini kaptı. "Başımdan gidin yeter. Ama şimdi yok olun buradan." Eliyle abartılı bir hareket yaptı.

"Senin zevkine güveniyorum Delban." Tatlı bir gülümsemeyle adamcağızın yanağını okşadı. "Yarın diyelim mi?"

Ce'Nedra ertesi sabah kendini incelerken, zırhın mükemmel olduğuna karar verdi. "Ne diyorsun Adara?" diye sordu dostuna.

"Çok hoş görünüyor Ce'Nedra," dedi uzun boylu kız, ama biraz kuşkulu gibiydi.

"Her şey yerli yerinde," dedi Ce'Nedra mutlulukla. Kendi etrafında dönünce, göğüs zırhının omuzlarına iliştirilmiş olan mavi pelerin şöyle bir savruldu. Göğüs zırhının altına giydiği parlak örgü zırh alttan dizlerine, yukarıda ise bileklerine kadar geliyordu. Bacaklarını koruyan dizlikler ve kollarındaki kolluklar, pirinç işlemeliydi. Delban altın fikrini inatla reddetmişti. Ce'Nedra için için zırhın giydiği kalın keten iç çamaşırlarının üstünden bile biraz acıttığını kabul etti, ama buna razıydı. Kılıcını kaldırıp aynada pozuna baktı.

"Yanlış tutuyorsun Ce'Nedra," dedi Adara kibarca.

"Göstersene," dedi Ce'Nedra kılıcı ona vererek.

Adara kılıcı alıp ucu aşağı gelecek şekilde sımsıkı tuttu.

"Nereden öğrendin bunu?" diye sordu Ce'Nedra.

"Bizi eğitirler," dedi Adara kılıcı geri verirken. "Âdettendir."

"Kalkanımı takmama yardım etsene."

Birlikte uğraşarak prensesin bütün savaş donanımını kuşanmasını sağladılar.

"Bunun bacaklarına dolanmamasını nasıl sağlıyorsun?" diye sordu Ce'Nedra uzun kılıcının kınıyla uğraşırken.

"Kabzayı elinden bırakma," dedi Adara. "Seninle gelmemi ister misin?"

Ce'Nedra saçlarını düzeltip tüylü miğferini iyice kafasına yerleştirirken bunu düşündü. "Gelmesen daha iyi olur," dedi sonunda isteksizce. "Galiba onlarla tek başıma yüzleşmeliyim. İyi görünüyor muyum bari?"

"Merak etme," dedi Adara.

Birdenbire aklına gelen bir şey prensesi fena halde korkuttu. "Ya gülerlerse?"

"Sen de kılıcını çekersin," dedi Adara ciddi bir tavırla.

"Benimle dalga mı geçiyorsun Adara?"

"Tabii ki geçmiyorum Prenses," dedi Adara hiç renk vermeden.

Ce'Nedra toplantı odasının kapısına vardığında derin bir nefes aldı, sonra yine kapıyı çalmadan içeri girdi. Kapıyı çalsa, orada bulunmaya hakkı olup olmadığı konusunda şüphe duyduğu hissini yaratabilirdi.

"Ne diyorsunuz baylar?" diye sordu orada toplanmış krallarla generallere, odanın ortasına yürüyüp poz vererek.

Kral Rhodar nezaketle ayağa kalkarak, "Haşmetmeap," diye eğildi. "Yokluğunuz bizi meraka düşürmüştü. Sebebi şimdi anlaşılıyor."

"Onaylıyor musunuz?" diye sordu elinde olmadan. Zırhını görebilsinler diye kendi çevresinde döndü.

Kral Rhodar meraklı gözlerle baktı ona. "Etkileyici, değil mi?" dedi diğerlerine. "Doğru yerlerde doğru ayrıntılar. Arendler hemen peşine takılacaklardır. Tolnedralılara gelince... Tolnedralıları göreceğiz."

Kral Anheg ciddi bir iç hesaplaşma yaşıyor gibiydi. "Neden laf kalabalığına getirilip olmayacak bir işin içine çekilmişim gibi geliyor bana?" diye yakındı. "Bu fikir bile kanımı donduruyor, ama karşısında mantıklı bir tartışma getiremiyorum." Ce'Nedra'yı eleştirel bir tavırla inceledi. "Fena görünmüyor, değil mi?" dedi sonra istemeye istemeye. "Kesinlikle doğal değil tabii, ama zırh bir şeyler katmış. Bu plan yürüyebilir belki de."

"Haşmetmeaplarının onaylaması beni sevindirdi," dedi Ce'Nedra aşırı bir mutluluk gösterisiyle. Reverans yapmaya çalıştıysa da, zırhı buna imkân vermedi. Çaresizce, küçük bir kız gibi gülerek gözlerini kırpıştırdı vahşi görünüşlü Çerek Kralına.

"Yapma lütfen Ce'Nedra," dedi Anheg huzursuz bir tavırla ona dik dik bakarak. "Zaten yeteri kadar dertliyim. Pekâlâ," dedi sonunda, "hiçbir karar vermeyeceği konusunda anlaştıysak ben de size uyacağım. Hoşuma gitmiyor, ama bu önemli değil galiba." Ayağa kalkıp Ce'Nedra'nın önünde eğilerek, "Haşmetmeap," dedi. Bu söz ağzından boğulur gibi çıkmıştı.

Ce'Nedra gülümsedi ve hemen eğilmeye kalktı karşılık olarak.

"Eğilme Ce'Nedra," dedi Anheg sıkıntılı bir tavırla. "Batının Hükümdarı kimsenin önünde eğilmez." Bıkkınlıkla Drasniya Kralına döndü. "Olmayacak bu iş Rhodar. Ne diyeceğiz ona? Batının Hükümdariçesi mi? On iki krallık bize güler böyle bir şey yaparsak."

"Ona Riva Kraliçesi diyeceğiz sevgili Anheg," dedi Kral Rhodar medeni bir tavırla. "Ve onun önünde eğilmeyi reddeden herkesin de kafasını kıracağız."

"Bundan emin olabilirsin," diye homurdandı Anheg. "Eğer ben eğiliyorsam, herkes de eğilecek."

"Her şeyi hallettiğinize sevindim," dedi tanıdık bir ses toplantı odasının karanlık bir köşesinden.

"Leydi Polgara," dedi Ce'Nedra hayretle. Hazırlıksız yakalanmıştı. "Burada olduğunuzu bilmiyordum."

"Belli oluyor," dedi Polgara. "Hiç boş durmamışsın, değil mi canım?"

"Ben..." diye kekeledi Ce'Nedra.

Polgara elindeki çay fincanını dikkatle masaya bırakarak ışığa yaklaştı. Yüzü ciddiydi, ama zırhlar içindeki prensesi incelerken gözlerinde keyifli bir ışıltı da var gibiydi. "Çok ilginç," dedi yalnızca.

Ce'Nedra yıkılmıştı.

"Efendiler," dedi Polgara konseye. "Eminim tartışacak çok meseleniz vardır. Bu arada da Haşmetmeap ile ben özel bir konuda konuşacağız. Eminim bize izin verirsiniz." Kapıya doğru yürürken, "Gel Ce'Nedra," dedi arkasına bile bakmadan.

Prenses titreyerek peşine takıldı.

Polgara, dairesine varıp kapıyı kapatana kadar ağzını açmadı. Sonra dönüp zırhlı küçük prensese baktı. "Neler yaptığını duydum Ce'Nedra. Açıklamak ister misin?"

"Tartışıp duruyorlardı," diye söze başladı Ce'Nedra kırık dökük bir sesle. "Birinin onları birleştirmesi gerekiyordu."

"Sen de bu görevi kendi üstüne aldın, öyle mi?"

"Yani..."

"Tartışıp durduklarını nereden bildin?"

Ce'Nedra suçlu bir tavırla kızardı.

"Hımm," diye mırıldandı Polgara. "Bakıyorum kız kardeşimin tılsımını kullanmayı öğrenmişsin. Çok zekice."

"Lütfen bunu yapmama izin verin Leydi Polgara," diye yalvarmaya başladı Ce'Nedra ansızın. "Bırakın onların başına geçeyim. Garion'un kraliçesi olmaya layık olduğumu ispat etmeme izin verin."

Polgara düşünceli bir tavırla yüzüne baktı. "Çok hızlı büyüyorsun Ce'Nedra," dedi sonunda.

"İzin verecek misiniz?"

"Bakalım, göreceğiz. Miğferinle kalkanını çıkar canım. Kılıcını da köşeye daya. Ben güzel bir çay yapayım, sen de bana tam olarak ne düşündüğünü anlat. Bir kere yola çıktıktan sonra sürprizlerle karşılaşmak istemiyorum."

"Siz de bizimle mi geleceksiniz?" Nedense şaşırmıştı buna Ce'Nedra.

"Tabii geliyorum," dedi Polgara. Sonra gülümseyerek, "En azından seni belalardan koruyabilirim," diye ekledi. "Garion konusunda pek başarılı olamadım." Durup dik dik Ce'Nedra'nın göğüs zırhına bakarak, "Biraz abartılı olmamış mı canım?" diye sordu sonra.

Ce'Nedra kızardı. "Yani, düşündüm ki... Biraz daha... Şey..." diye kekeledi kendini savunmaya çalışarak.

"Ce'Nedra," dedi Polgara, "utanmana gerek yok. Daha genç bir kızsın. Biraz zaman geçsin, her şey gelişir."

"Dümdüzüm," diye sızlandı prenses kederle. Sonra aklına bir şey geldi. "Acaba siz... Yani..." Eliyle muğlak bir hareket yaptı.

"Hayır canım," dedi Polgara kesin bir tavırla, "iyi olmaz. Vücudundaki bazı gerekli dengelere tuhaf etkileri olur; o dengelerle oynamak da hiç iyi değildir. Sabırlı ol. Hiçbir şey olmazsa, bir iki çocuktan sonra her şey yoluna girer."

"Ah Leydi Polgara," dedi Ce'Nedra çaresizce gülerek. "Her şeyi biliyorsunuz siz. Hiç görmediğim annem gibisiniz." İçinden gelerek boynuna sarıldı.

Polgara burnunu kırıştırarak, "Ce'Nedra," dedi. "Zırhını çıkarsan. Demir bir tencere gibi kokuyorsun." Ce'Nedra gülmeye başladı.

Bunu izleyen günlerde bazıları önemli görevlerle Riva'dan ayrıldı. Barak kuzeye, Val Alorn'a, Çerek donanmasının hazırlanmasına göz kulak olmaya gitti. Mandorallen Vo Mimbre'ye, Kral Korodullin'e haber vermeye, Garion'un ricasıyla affedilmiş olan ateşli genç Lelldorin de Asturya'da hazırlıklar yapmaya gittiler. Hettar, Relg ve Albay Brendig Camaar'a doğru yola çıktılar; oradan da her biri kendi ülkesine gidip seferberlik hazırlıklarının son aşamasını denetleyecekti. Batı kaçınılmaz bir şekilde savaşa doğru ilerlerken, her zaman keyiflerince bir hızda gelişen olaylar da kıpırdanıp hızlandılar aynı yönde.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Prenses Ce'Nedra kısa zamanda Alornların kendilerinden beklenmeyecek kadar duygusal bir halk olduklarını keşfetti. Daha başta, Tolnedralıların bu kuzey ırkının, medeniyeti içine sindirememiş, kaba saba vahşilerden oluştuğu yolundaki önyargılı görüşünü bir yana bırakmak zorunda kalmıştı. Şimdi ise son derece aşırı uçlarda dolanan ince duyguları olan, karmaşık insanlar olduklarını görüyordu.

Gerçi birkaç gün sonra gözleri yuvalarından uğramış, yüzü kıpkırmızı, öfkeden kudurmuş halde toplantı salonuna dalan Çerek Kralı Anheg'in incelikle pek bir ilişkisi olduğu söylenemezdi. "Ne yaptığım biliyor musun?" diye gürledi Ce'Nedra'ya.

"Ne konuda Haşmetmeap?" dedi kız soğukkanlılıkla.

"Çerek'e," diye haykırdı Anheg; yamulmuş tacı bir kulağının üstüne devrilmişti. "Oynadığın bu küçük oyun karımda ben savaştayken ülkemi yönetebileceği yolunda parlak bir fikir uyandırmış."

"O sizin karınız Kral Anheg," dedi Ce'Nedra sakin bir sesle. "Siz yokken krallığınızı onun düşünmesi gayet normal."

"Düşünmek mi?" diye bir çığlık attı Anheg. "İslena düşünemez. Kulaklarının arasında beyin yerine koca bir boşluk var onun."

"Öyleyse neden evlendiniz onunla?"

"Beyni için değil herhalde."

"İslena seni şaşırtabilir Anheg," dedi Kral Rhodar keyifli bir tavırla.

"Beni şaşırtabilecek tek şey, geri dördüğümde taş taş üstünde kalmış bir tek yer bulmak olur Çerek'te," dedi Anheg bir koltuğa çökerek. "Üstelik onu durdurmak için hiçbir şey de yapamıyorum. Ne dersem diyeyim, ben gider

gitmez tahta yerleşecek. Felaket bu. Kadınların politikayla işi olamaz. Beyinleri yetmez bir kere."

"Korkarım bu sözün bu toplulukta sana pek iltifat kazandırmayacak Anheg," diye kıkırdadı Kral Rhodar, Anheg'in lafı üstüne kaşlarından biri havaya kalkmış olan Polgara'ya bakarak.

"Ah.. Kusura bakma Polgara," diye kekeledi Anheg utanarak. "Seni kastetmemiştim tabii. Zaten seni kadın gibi görmüyorum."

"İstersen uzatma, ha Anheg," dedi Kral Rhodar. "Bugünlük yeterince pot kırdın."

"Bırak Rhodar," dedi Polgara buz gibi bir sesle. "Çerek Kralının fikirlerini gayet ilginç buluyorum."

Anheg korkuyla büzüştü.

"Seni anlayamıyorum dostum," dedi Kral Rhodar Anheg'e. "Kuzeydeki en iyi eğitim görmüş insanlardan birisin. Resim, şiir, tarih ve felsefe okudun, ama kadınlar konusunda cahil bir köylüden farkın yok. İktidarda bir kadın görmek seni niye bu kadar rahatsız ediyor?"

"Bu- bu doğal değil bir kere," dedi Anheg. "Kadınlar yönetemez. Eşyanın tabiatına aykırı bir şey."

"Bu tartışmanın bize pek faydası olduğuna inanmıyorum," dedi Polgara. "Beyler, eğer izniniz varsa, Haşmetmeap ve ben bazı hazırlıklar yapacağız." Kalkıp Ce'Nedra ile birlikte toplantı odasından çıktı.

"Çok heyecanlı bir adam, değil mi?" dedi Ce'Nedra Demirpençe'nin Hisarının koridorlarından Polgara'nın odasına doğru yürürlerken.

"Bazen abartmayı sever," dedi Polgara. "Bu öfke krizleri her zaman sahici değildir. Bazen insanların kendisinden beklentilerine uymak için öyleymiş gibi görünüyor." Kaşlarını çattı hafifçe. "Bir konuda haklı ama. İslena bir yönetici olarak uygun bir kişi değil. Onunla ve diğer hanımlarla bir konuşmamız gerekecek." Dairesinin kapısını açtı ve içeri girdiler.

Polgara'nın müthiş öfkesinin sonucu olan tahribatın büyük kısmı onarılmıştı; yalnızca duvarlarda birkaç yanık izi kalmıştı o öfkeye tanıklık edecek. Polgara masanın başına oturarak o sabah Drasniya Kraliçesi Porenn'den gelen mektubu açtı yeniden. "Bundan sonra babamla yanındakileri yakalayamayacağımız belli olluyor," dedi biraz üzgün bir tavırla. "Ama en azından bir şeyden kaygılanmam gerekmiyor artık."

"Nedir o?" diye sordu Ce'Nedra Polgara'nın karşısına oturarak.

"Geçen kışki hastalığından sonra babamın ne derece iyileşmiş olduğu konusunda bazı kuşkularımız vardı. Ama Porenn'in mektubunda söylediği kadarıyla tamamen eski haline dönmüş. Tabii bu da tümüyle sevinilecek bir şey değil, ama neyse." Porenn'in mektubunu bir yana bıraktı. "Küçük bir konuşma yapmamızın vakti geldi bence Ce'Nedra. Son birkaç haftada bir sürü manevra yaptın ve numara çevirdin. Şimdi söyle bakalım, gerçek niyetin ne? Niye mevkiini insanlara zorla kabul ettirmeye çalıştın?"

Ce'Nedra kızardı. "Ben Riva Kraliçesiyim Leydi Polgara," dedi biraz gerilerek.

"Saçmalama. Hayali bir taç giyiyorsun ve bunun tek nedeni de Rhodar'ın buna izin vermeye karar verip, Anheg, Brand ve Ço-Hag'ı senden bir zarar gelmeyeceğine ikna etmiş olması. Bunun ardında ne yatıyor?" Polgara'nın dimdik bakışı, Ce'Nedra'nın huzursuz bir şekilde kıpırdanmasına neden oldu.

"Arendleri ve babamın lejyonlarını yanımıza almalıyız," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"O belli zaten."

"Ama Alorn Kralları bunu asla başaramazdı."

"Neden?"

"Çünkü bir komite, insanların kalbini kazanamaz." Baklayı artık ağzından çıkardığı için hızla sözüne devam etti Ce'Nedra. "Garion bunu başarabilirdi. Bütün Batı Riva Kralının çağrısına uyardı, ama Garion burada olmadığı için

başka birinin bunu yapması gerek. Ben tarih okudum Leydi Polgara. Bir komite tarafından yönetilen hiçbir ordu başarılı olamamıştır. Ordunun başarısı askerlerin moraline bağlıdır; askerlerin ise bir önderi olması lazım –muhayyelelerini harekete geçirecek biri."

"Sen de kendini mi seçtin bu görev için?"

"Zeki filan bile olması gerekmiyor bu kişinin; görünür olsa yeter. Bir de alışılmadık biri olmalı."

"Sen de bir kadının ordu toplamak için yeterince görünür ve alışılmadık olduğuna karar verdin demek. Aynı zamanda da Taur Urgas ile Mallorya İmparatoru Zakath'ın dikkatini çekecek kadar büyük bir tehdit oluşturacağını düşündün."

"En azından daha önce denenmemiş bir şey." Ce'Nedra biraz alınmıştı.

"Daha önce denenmemiş çok şey var Ce'Nedra. Bu bir şeyin iyi olduğunu kanıtlamaya yetmez. Peki benim bu işe uygun olmadığıma nasıl karar verdin?"

Ce'Nedra zorlukla yutkundu. "Çok öfkeliydiniz," dedi kekeleyerek, "ne kadar bir süre öfkeli kalacağınızı da bilemiyordum. Birinin hemen duruma el koyması gerekiyordu. Ayrıca..." Tereddüt etti.

"Devam et."

"Babam sizden hoşlanmıyor," diyebildi Ce'Nedra. "Lejyonlarına sizi izleme emrini asla vermez. Onu bize katılmaya ikna etme konusunda şansı olan tek kişi benim. Kusura bakmayın Leydi Polgara, sizi gücendirmek istemedim."

Polgara'nın bunu umursadığı yoktu. Ce'Nedra'nın tartışmasını izlerken yüzü düşünceliydi. "Meseleyi enine boyuna düşündüğün belli oluyor," dedi sonunda. "Pekâlâ Ce'Nedra, senin dediğin gibi olsun, şimdilik en azından. Aşırıya kaçma yeter. Şimdi de hanımlarla bir konuşmamızın vakti geldi."

O gün öğleden sonra Polgara'nın dairesinde yapılan toplantı, devlet meseleleri hakkındaydı. Polgara kadınların hepsi gelene kadar bekledi,

sonra yüzünde ciddi bir ifadeyle, "Hanımlar," diye söze başladı. "Çok kısa bir süre sonra, Alornlar ve başka uluslar önemli bir sefere çıkacaklar."

"Savaş başlıyor mu Polgara?" diye sordu Kraliçe Layla endişeli bir sesle.

"Mümkünse bunu engellemeye çalışacağız," dedi Polgara. "Her halükârda, kocanın ve Alorn Krallarının sefere çıkması, ülkelerinizdeki sorunları sizin ellerinize bırakıyor; bu her biriniz için geçerli. Yola çıkmadan önce bazı konuların üstünden geçmek istedim." Kırmızı kadife bir tuvalet giymiş olan Kraliçe İslena'ya döndü. "Kocan seni Çerek'in başında bırakma konusunda biraz gönülsüz İslena."

İslena burnunu çekerek, "Anheg bazen çok sıkıcı oluyor," dedi.

"Onu daha fazla sinirlendirmemeye çalış. Onun güvendiği danışmanların sözünü dinleyeceğini ima eden birkaç söz söyle. Biraz içi rahatlasın." Polgara etrafındakilere baktı. "Bu seferde temasımızın tamamen kesileceği kadar uzağa gitmeyeceğiz, en azından başlangıçta. Eğer ciddi bir sorun çıkarsa, kocalarınızla hemen haberleşin. Gündelik işleri ise kendiniz halledin. Ayrıca kocalarınız yola çıktıktan sonra, birbirinizle de sürekli temas halinde olmalısınız; tabii Boktor'daki Porenn ve Vo Mimbre'deki Mayaserana ile de. Her birinizin zayıf ve güçlü yanları var, ama birbirinizden tavsiye almaktan korkmazsanız, her şey yolunda gidecektir."

"Belki de bir iletişim ağı kurmalıyız," dedi Kraliçe Layla düşünceli bir tavırla. "Atlı haberciler, hızlı gemiler filan. Tolnedralılar yüzyıllardır yapıyorlar bunu."

"Eminim ayarlayabilirsiniz böyle bir şey Layla," dedi Polgara gülümseyerek. "Unutmamanız gereken tek şey, Porenn'in söylediklerine kulak vermek. Çok genç ve kendini göstermekten hoşlanmıyor belki, ama Drasniya istihbarat servisi raporlarını ona verecek ve her şeyden sizden önce haberi olacak böylece. Ayrıca hepinizin Tolnedralılara dikkat etmenizi de istiyorum. Kargaşa dönemlerinden faydalanmayı iyi bilirler. Kesinlikle size bir Tolnedralı tarafından sunulan hiçbir şeyi imzalamayın –ne kadar cazip görünürse görünsün. Ran Borune'ye kümese girmiş bir tilki kadar güvenilebilir ancak. Kusura bakma Ce'Nedra."

"Babamı ben de tanıyorum Leydi Polgara," dedi Ce'Nedra gülümseyerek.

"Hanımlar," dedi Polgara kararlı bir tavırla, "lütfen ben yokken maceraya atılmaya kalkmayın, işlerin düzgün yürümesini sağlayın ve birbirinize danışmaktan korkmayın. Xantha ile de temasta kalın. Orman Perileri güneyde olup bitenler hakkında malumat sahibidir. Acil bir durum çıkarsa da hemen bana haber verin."

"Çocuğa bakmamı ister misin?" diye sordu Merel. "İslena ile birlikte Val Alorn'da olacağım; benim yanımda emniyette olur. Kızlarım onu çok seviyor, o da onların yanında pek mutlu görünüyor."

Polgara biraz düşündükten sonra, "Hayır," dedi. "Emanet benimle gelecek. Garion dışında Taş'a dokunabilen tek kişi o dünyada. Angaraklar bunu fark edip onu ele geçirmeye çalışabilirler."

"Ben ona bakarım," dedi Taiba genizden gelen sesiyle. "Beni tanıyor, iyi de anlaşıyoruz. Böylece yapacak bir işim olur."

"Herhalde sen de sefere katılacak değilsin Taiba," diye itiraz etti Kraliçe Layla.

Taiba omuzlarını silkerek, "Neden?" dedi. "Ne bakacak bir evim, ne de yönetecek bir krallığım var benim. Başka nedenlerim de var tabii."

Hepsi anladı. Taiba ile Relg arasında olan şey o kadar derindi ki, sıradan insan ilişkilerinin çok ötesindeydi; Ulgo'nun bir süredir yanında olmaması Taiba'ya neredeyse fiziksel bir acı veriyordu. Belli ki Taiba Relg'i izlemeye kararlıydı, gerekirse savaş meydanında bile.

Wildantorlu Lelldorin ile Riva'ya gelen sarışın Mimbreli kız Ariana, boğazını temizleyip ince bir mevzu açmaya hazırlanırmış gibi bir tavır takındı. "Kadınların hayatını kaideler idare ediyor," dedi sonra. "Muharebelerin ortasında ve harp şartlarında, bir ordunun içinde yaşayan bir hanımın hizmete ihtiyacı vardır. Leydi Adara ile ben bu sabah bu mevzuda küçük bir sohbette bulunduk ve Prenses Ce'Nedra'nın refakatçileri olarak orduya katılmaya karar verdik. Vazifemiz budur zaten, aşk mevzuu bahis olmasaydı bile."

"Çok iyi konuştun Ariana," diye mırıldandı Adara, gülümsemesini hiç belli etmeden.

"Aman tanrım," diye içini çekti Kraliçe Layla. "Kaygılanacak iki kişi daha çıktı."

"Her şeyi konuşmuş olduk galiba," dedi Polgara. "Bir krallığı idare etmek, bir evi idare etmekten pek farklı değildir, ki hepinizin bu konuda tecrübesi var zaten. Büyük politika değişiklikleri yapmayın, hiçbir anlaşmayı imzalamayın. Bunun dışında da sağduyunuzun sesini dinleyin. Şimdi beylerin yanına gidebiliriz artık. Akşam yemeği vakti geliyor; erkekler düzenli aralıklarla beslenmezlerse huysuz olurlar."

Birkaç gün sonra Barak, yanında ince yüzlü bir Drasniyalı soylu ile Riva'ya döndü, ikisi hemen toplantı odasına gidip krallara rapor verdiler. Prenses Ce'Nedra da peşlerinden gitmeyi düşündüyse de, sonra vazgeçti. Varlığı tartışmaların rahatça yapılmasını engelleyebilirdi, olup bitenleri öğrenmek için başka bir yolu vardı nasıl olsa. Hemen odasına gidip elini boynundaki tılsıma değdirdi.

"...fena gitmiyor," dediğini duydu Barak'ın sesinin, en sonunda aradığı konuşmayı bulduğunda. "Donanma Val Alorn'dan yola çıkmaya hazır; Kraliçe Porenn de Drasniya mızrakçılarını Boktor'un güneyinde topladı. Seferberlik neredeyse tamamlandı. Ama sanırım bazı sorunlarımız var. Kont Kharel Thull Mardu'dan yeni döndü. Kuzey Murgos'tan gelen bütün raporlar da elinde, dolayısıyla bize epeyce etraflı bir durum değerlendirmesi yapabilir."

Kral Rhodar boğazını temizleyerek, "Kharel istihbarat servisimizin önde gelen üyelerinden biridir," dedi tanıtma babından. "Raporları her zaman açık ve net olur."

"Haşmetmeapları çok nazik," dedi Ce'Nedra'nın tanımadığı bir ses.

"Güney Murgoları kuzeye yürümeye başladılar mı?" diye sordu Kral Anheg.

"İşler bundan biraz daha öteye gitmiş Haşmetmeap," dedi Kharel.

"Bana gelen bütün raporlar yürüyüşün tamamlandığını gösteriyor. Şu anda Rak Goska civarında dört milyondan fazla Murgo var."

"Ne?" dedi Anheg hayretle.

"Görünen o ki, Taur Urgas yürüyüşü geçen sonbaharda başlatmış," dedi Drasniyalı.

"Kış vakti mi?"

"Öyle görünüyor Haşmetmeap."

"Epey adam kaybetmiş olmalı," dedi Kral Ço-Hag.

"Yüz bin kadar Haşmetmeap," dedi Kharel. "Ama insan hayatı Taur Urgas için önemli değildir."

"Bu her şeyi değiştiriyor Rhodar," dedi Anheg kısaca. "Şu ana kadarki avantajımız, yürüyüşlerinin uzun zaman alacak olmasıydı. Şimdi bunu kaybettik."

"Hepsi bu kadar da değil maalesef Haşmetmeap," diye devam etti Kharel. "Batı Malloryalılar da Thull Zelik'e varmaya başladılar. Henüz sayıları çok değil, ama günde birkaç bin adam geliyor."

"Öyleyse mümkün olduğu kadar hızla yollarını kesmeliyiz," diye homurdandı Anheg. "Rhodar, mühendislerini bir ay içinde doğu sıradağlarına getirebilir misin? Koca bir donanmayı yardan yukarı çıkarıp Mardu Nehrine indirmem lazım. Gemileri bir an önce Doğu Denizi'ne geçirmeliyiz. Zakath'ın yolunu kesmezsek, Mallorya sürüleri altında eziliriz."

"Hemen Porenn'e haber yollayacağım," dedi Rhodar.

"Soylu kontun bir tek iyi haberi bile yok mu?" diye sordu Seline Kontu.

"Düşman kampında bir bölünme olabilir Lordum," diye cevap verdi Kharel. "Taur Urgas birleşik Angarak ordularının başkomutanı olmaya tek yetkili kendisiymiş gibi davranıyor; şu anda da adam sayısı onun yanında. Ama

Malloryalılar yeterince büyük bir ordu getirirlerse bu değişebilir. Zakath'ın Taur Urgas'ın önderliğini kabul etmeyebileceği yolunda söylentiler var; ama şimdilik dört milyon Murgo karşısında bu tartışmayı açamıyor."

"Bu durumun devam etmesini sağlayalım," dedi Rhodar. "Taur Urgas delidir, deliler de hata yapar. Zakath hakkında duyduklarıma bakılırsa, savaş meydanında onunla karşı karşıya gelmememiz daha iyi olur."

"Malloryalılar olmasa bile," dedi Kral Ço-Hag ekşi bir sesle, "savaş meydanına ikiye bir dezavantajla çıkacağız –tabii o da Arendlerle Tolnedralıları ikna edebilirsek."

"Savaşa başlamak için çok berbat bir durum bu Rhodar," diye söylendi Anheg.

"Taktiğimizi buna göre değiştirmeliyiz," dedi Rhodar. "Fazla adam kaybetmemek için büyük bir meydan savaşından elimizden geldiğince kaçınmalıyız."

"Meydan savaşını hiç düşünmediğimizi sanıyordum," dedi Barak. "Belgarath'ın bizden istediği, Angarakların dikkatini bu tarafa çekecek birkaç şaşırtmacaydı sadece."

"Durum değişti Barak," dedi Kral Rhodar. "Güney Murgolarıyla Malloryalıların bu kadar çabuk devreye gireceklerini hesaplamamıştık. Şimdi birkaç vur kaçla yetinemeyiz. Angarakların o kadar çok adamı var ki, ufak tefek çatışmaları görmezden gelebilirler. Kısa zamanda büyük bir saldırıya kalkışmazsak, kıtanın doğu yarısına yayılacaklardır."

"Belgarath ona haber vermeden planların değiştirilmesinden hoşlanmaz," dedi Anheg.

"Belgarath burada değil, neler olup bittiğini de bilmiyor. Eğer acele ve kararlı davranmazsak, o, Kheldar ve Belgarion'un geçme şansı kalmaz."

"Kazanamayacağımız bir savaştan bahsediyorsun Rhodar," dedi Anheg.

"Biliyorum," diye kabullendi Kral Rhodar.

Uzun bir sessizlik oldu. "Demek durum böyle," dedi Brand sonunda.

"Korkarım böyle," dedi Rhodar kasvetli bir tavırla. "Bir şaşırtmaca şart, yoksa Belgarion asla kılıcıyla Torak'ın karşısına çıkamaz. Önemli olan tek şey bu, o yüzden bunu sağlamak için gerekirse hayatlarımızı bile feda etmeliyiz."

"Hepimizi öldürteceksin Rhodar," dedi Anheg. "Ordularımızı da."

"Gerekiyorsa öyle olacak Anheg," dedi ciddi bir tavırla. "Eğer Belgarion Torak'a ulaşamazsa, hayatlarımızın zaten bir değeri kalmaz. Eğer onun Torak'a ulaşması için hepimizin ölmesi gerekiyorsa bile buna değer."

Ce'Nedra bir koltuğa çökerken, eli de tılsımdan kayıp düştü. Ansızın ağlamaya başladı. "Yapmayacağım bunu," diye hıçkırıyordu. "Yapamam." Bir kalabalık vardı karşısında, bir dullar ve yetimler ordusu. Hepsi suçlayan gözlerle ona bakıyorlardı ve karşılarında küçülüyor, küçülüyordu. Eğer bu dehşeti başlatırsa, hayatının geri kalan kısmını kendinden iğrenerek geçirecekti. Ağlamaya devam ederek ayağa kalktı. Niyeti toplantı odasına gidip, bu anlamsız savaşla hiçbir işinin kalmadığını söylemekti onlara. Ama Garion'un yüzü, o hep düzeltmek istediği dağınık saçlar ve o ciddi ifade gözlerinin önüne gelince durdu. Garion'un başarısı ona bağlıydı. Eğer vazgeçerse, Angaraklar rahatça onun peşine takılabilirlerdi. Garion'un hayatı ve dünyanın geleceği onun elindeydi. Devam etmekten başka seçeneği yoktu. Keşke bu seferin başarısızlığa mahkûm olduğunu hiç bilmeseydi. Onları bekleyen felaketi bilmek işleri feci hale getiriyordu.

Faydasız olduğunu bile bile, tılsımı boynunda tutan zinciri çekiştirmeye başladı. Tılsım olmasaydı, onları bekleyen geleceği hiç bilmeden mutlu olacaktı. Ağlamayı sürdürerek deli gibi çekiştirdi zinciri, boynunun yumuşak derisinin acımasına aldırmadan. "Nefret ediyorum senden!" diye haykırdı üzerinde taçlı ağaç olan gümüş madalyona mantıksızca.

Faydasızdı hepsi. Madalyon hayatının sonuna kadar boynunda kalacaktı. Yüzü kül gibi olan Ce'Nedra'nın elleri yanına düştü. Tılsımı çıkarabilseydi bile ne fark ederdi ki? Biliyordu artık ve bu bilgiyi kalbinde saklamalıydı. Eğer bildiklerinin en küçük bir emaresi bile yüzünde veya sesinde belli

olsa, başaramazdı –onun başarısızlığının acısını da Garion çekerdi. Kendini sağlamlaştırma ve dünyaya karşı zaferden eminmiş gibi davranmalıydı.

Böylece vaki oldu ki, Riva Kraliçesi doğrulup cesaretle başını dikti, ancak kalbi göğsünün içinde kurşun gibi ağırdı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Barak'ın yeni gemisi donanmadaki diğer Çerek gemilerinin bir buçuk katı büyüklüğündeydi, ama bahar rüzgârında, suyun üstünden uçan bir martı gibi süzülüyordu. Mavi gökyüzünde köpük gibi beyaz bulutlar süzülüyor, koca gemi dalgaların arasından kayar gibi geçerken, Rüzgârlar Denizi'nin yüzeyi güneş ışığında ışıl ışıl parlıyordu. Karşılarında, ufukta, Arendiya kancasının yeşil sahilleri görünüyordu. Riva'dan yola çıkalı iki gün olmuştu ve kalabalık Çerek filosu arkalarında yelken açmış, gri pelerinli Riva askerlerini Sendarya Kralı Fulrach'ın ordusuna katılmaya götürüyordu.

Ce'Nedra geminin baş tarafında, güvertede gergin bir tavırla volta atıyordu; mavi pelerini rüzgârda dalgalanıyor, zırhı ışıldıyordu. Kalbinde gizlediği o müthiş bilgiye rağmen, bu olayın heyecanlı bir yanı vardı gene de. İnsanların toplaşması, kılıçlar, gemiler, rüzgârla uçar gibi gitmek, ortak bir amaç hissi, bütün bunlar bir araya gelince kanını kaynatıyor, daha önce hiç tanımadığı bir coşku veriyordu.

Önlerindeki sahil gittikçe büyüdü –koyu yeşil Arendiya ormanlarının önünde beyaz, kumluk bir sahil. Kıyıya yaklaştıklarında, dev bir aygıra binmiş zırhlı bir şövalyenin ağaçların arasından çıkıp, dalgaların kumsalda kırıldığı yere yaklaştığını gördüler. Prenses bir eliyle gözlerini güneşten koruyarak parlak zırhlı şövalyeye baktı dikkatle. Sonra, şövalye büyük bir kol hareketiyle onlara kıyıya yanaşmalarını işaret ederken, kalkanındaki amblemi gördü. Saçları rüzgârda uçuşan prenses, "Mandorallen!" diye haykırdı çınlayan bir sesle, Barak'ın gemisinin küpeştesinin iplerine sarılarak.

Şövalye eliyle selam verdi ona, sonra atını mahmuzlayarak sahildeki köpükler arasından dörtnala onlara yaklaştı; mızrağının ucundaki gümüş rengi ve mavi sancak rüzgârda uçuşuyordu. Barak dümeni çevirince gemi sahile döndü; kumsaldaki atlı ile gemi, aralarında yüz metre mesafe ve köpüren dalgalarla, karşı karşıya geldiler.

Ce'Nedra'nın hayatı boyunca unutamayacağı bir andı bu; o kadar mükemmel bir imgeydi ki, hafızasında öylece yer etti. Dev gemi rüzgârla

uçar gibi gidiyor, şişmiş bembeyaz yelkenleriyle pırıldayan mavi suları yarıyordu; kumsaldaki dev savaş atı tam kıyıdaki kırılan dalgalar arasından, koca nalları köpükler saçarak koşuyordu. Bu sonsuz anda birbirlerine kenetlenmiş gibi, gemi ve binici sıcak bahar güneşi altında bir mil kadar ilerideki ağaçlıklı bir buruna doğru yarışırcasına ilerlediler; Ce'Nedra ise geminin baş tarafında, alev rengi saçları bir bayrak gibi dalgalanarak mutluluktan uçar gibi izliyordu bu yarışı.

Burnun öteki tarafında korunaklı bir koy vardı; kumsalda Sendarya ordusu kamp kurmuştu. Düzenli, sıra sıra kum rengi çadırlar. Barak dümenini kırdı ve yelkenler şişerek gemiyi koya soktular; Çerek filosu da hemen arkasındaydı.

"Selam Mandorallen!" diye haykırdı Barak demir ipleri titreşir, koca demirler koyun kristal sularından kumluk dibe doğru inerken.

"Lordum Barak," diye haykırdı Mandorallen. "Arendiya'ya hoş geldiniz. Lord Brendig askerlerinizi daha süratle karaya çıkarmak için bir yol bulmuş." Yüz kadar Sendarya askerinin bir sürü birbirine bağlı iri salı sırıklarla yönlendirerek kurmakta oldukları dev iskeleyi gösterdi.

Barak güldü. "Ah şu Sendarlar, pratik bir icatta bulunmadan edemezler."

"Kıyıya çıkabilir miyiz artık?" diye sordu kabininden çıkan Kral Rhodar yalvarır gibi. Kralın denizle arası pek iyi değildi; geniş, yuvarlak yüzünde yeşilimsi bir renk vardı. Örgü zırhı ve miğferiyle biraz komik görünüyordu zaten; deniz tutması da bu görüntüyü iyice gülünçleştirmişti. Görünüşü hiç de savaşçı gibi olmamasına rağmen, diğer krallar onun bilgeliğine saygı duymaya başlamışlardı. Neşeli bir şişko görüntüsünün ardında taktik ve genel strateji konusunda bir dâhiydi Rhodar, diğerleri de onun önderliğini sessiz sedasız kabulleniyorlardı.

Daha demirler yerine oturmadan, feribot işlevi gören küçük bir balıkçı teknesi Barak'ın gemisine yanaştı; böylece krallar, generaller ve danışmanlar yarım saat bile geçmeden karaya çıkmış oldu.

"Acıktım galiba," dedi Rhodar daha ayağı karaya değer değmez.

"Sen zaten aç doğmuşsun," dedi Anheg gülerek. Örgü bir zırh giymiş, beline geniş bir kılıç kemeri takmıştı. Kaba hatları silahlanınca daha hoş görünür olmuştu göze.

"İki gündür yemek yiyemedim Anheg," diye inledi Rhodar. "Zavallı midem onu terk ettiğimi sanacak."

"Yemek hazır Haşmetmeap," diye güvence verdi Mandorallen. "Asturyalı biraderlerimiz kralın geyiklerinin çoğunu avlayıp pişirmişler; fazla kurcalamadım, ümit ederim kanuni yoldan yapmışlardır bunu."

Mandorallen'in arkasındaki grupta bulunanlardan genç bir adam bir kahkaha attı bu söz üzerine. Ce'Nedra sırtında yayı olan bu yakışıklı, kızıl-sarı saçlı, yeşil ceket giymiş delikanlıya baktı. Riva'da bulunduğu süre içinde Wildantor'lu Lelldorin ile yakından tanışma fırsatı bulamamıştı. Garion'un en yakın dostu olduğunu biliyordu ve onun güvenini kazanması gerektiğinin de farkındaydı. Delikanlının dürüst, neredeyse masum denebilecek yüzüne bakınca bunun hiç de zor olmadığını gördü.

Lelldorin'in bakışları son derece dolaysızdı; gözlerine bakan, bu bakışların gerisinde müthiş bir içtenlik ve pek az zekâ olduğunu hemen görebilirdi.

"Belgarath'tan haber aldık," dedi Barak Mandorallenle genç Asturyalıya.

"Neredeymişler," dedi Lelldorin heyecanla.

"Boktor'da," diye cevap verdi Kral Rhodar; deniz tuttuğu için yeşile çalan yüzü halâ tam olarak düzelmemişti. "Nedendir bilmem, karım geçmelerine izin vermiş. Herhalde şimdi Gar og Nadrak yakınlarındadırlar."

Lelldorin'in gözleri parladı. "Belki acele edersek onlara yetişebiliriz," dedi hevesle, gözleriyle atını arayarak.

"Bin beş yüz fersah Lelldorin," dedi Barak kibarca.

"Yaa..." Lelldorin'in hevesi kırıldı biraz. "Haklısın galiba. Yakalamak biraz zor olabilir, değil mi?"

Barak ciddi bir yüzle başını salladı.

Derken sarışın Mimbreli kız Ariana, gözlerinde derin bir aşkla öne çıktı. "Lordum," dedi Lelldorin'e; Ce'Nedra ikisinin –en azından resmi olarak– evli olduklarını hatırladı. "Yokluğunuzda derin kederlere boğuldum."

Lelldorin'in gözlerinde de aynı vurgun ifade vardı. "Arianam," dedi boğulur gibi. "Söz veriyorum, bir daha senden hiç ayrılmayacağım." Kızın ellerini tutup hayranlıkla gözlerinin içine baktı. Kızın bakışları da eş ölçüde aşkla dolu ve en küçük bir akıl izinden bile yoksundu. Ce'Nedra bu karşılıklı bakıştaki felaket ihtimallerini düşünerek için için ürperdi.

"Şuracıkta açlıktan ölüyor olmama aldıran yok mu?" diye sordu Rhodar.

Şölen sofrası sahilin hemen içinde, ormana pek uzak olmayan bir yerdeki rengârenk bir çadıra kurulmuştu. Masa kelimenin tam anlamıyla üzerindeki geyik çevirmelerin ağırlığıyla bel vermekteydi; yemek Kral Rhodar'ın doymak bilmez iştahını bile doyuracak kadar zengindi. Yemek bittiğinde, masadan ayrılmayıp sohbete başladılar.

"Oğlunuz Lord Hettar, Algar kabilelerinin Kale'de toplanmakta olduğunu haber verdi Haşmetmeap," dedi Mandorallen Kral Ço-Hag'a.

Ço-Hag başını salladı.

"Relg adlı Ulgodan da haber aldık," diye ekledi Albay Brendig. "Mağaralardan küçük bir ordu toplamış. Bizi dağların Algarya yamaçlarında bekleyecekler. Yerini bildiğinizi söylüyor."

"Ulgolar sorun çıkarabilir," diye homurdandı Barak. "Açıklıklardan korkuyorlar, gün ışığı da gözlerini acıtıyor; ama karanlıkta kedi gibi görüyorlar. Bir noktada bunun çok faydası olabilir tabii."

"Relg hiç... Kişisel bir mesaj yolladı mı?" diye sordu Taiba Brendig'e sesi hafifçe titreyerek. Sendar ciddi bir ifadeyle tuniğinin altından katlanmış bir parşömen çıkarıp kadına uzattı. Taiba yüzünde çaresiz bir ifadeyle parşömeni açıp sağa sola çevirmeye başladı.

"Ne var Taiba?" diye sordu Adara alçak sesle.

"Okuma yazma bilmediğimi biliyor," dedi Taiba notu göğsüne bastırarak.

"Ben sana okurum," dedi Adara.

"Ama belki... Belki özel bir şeydir," diye itiraz etti Taiba.

"Söz veriyorum dinlemem," dedi Adara; yüzünde en küçük bir gülümseme belirtisi bile yoktu.

Ce'Nedra kendi gülümsemesini eliyle gizledi. Adara'nın bu derin ve hiç kendini belli etmeyen mizah anlayışı, prensesin onu sevmesinin temel nedenlerinden biriydi. Ancak prenses gülümserken birilerinin kendisini izlemekte olduğunu hissetti; masalarına katılan hem Asturya hem de Mimbre Arendleri, onu merakla seyrediyorlardı. Özellikle Lelldorin gözlerini ondan alamıyor gibiydi. Yakışıklı delikanlı sarışın Mimbreli kız Ariana'nın yanında oturmuş, farkında bile olmadan kızın elini tutarken, bir yandan da açık açık Ce'Nedra'yı izliyordu. Bu seyredilme durumu biraz huzursuz etmişti Ce'Nedra'yı. Şaşırtıcıydı, ama bu safçana delikanlının kendisini onaylamasını istiyor gibiydi.

"Söyler misin," dedi delikanlıya birden, "Asturya'da seferimiz hakkında neler düşünülüyor?"

Lelldorin'in gözleri bulutlandı. "Pek hevesli değiller Haşmetmeap," dedi. "Bunun bir Mimbre komplosu olduğu yolunda kuşkular var."

"Saçma," dedi Ce'Nedra.

Lelldorin omuz silkerek, "Vatandaşlarımın kafası hep böyle çalışır," dedi. "Bunun komplo olduğunu düşünmeyenler ise, Mimbre şövalyelerinin Doğu'ya doğru sefere çıkmasını hevesle bekliyorlar. Bazı çevrelerde belli ümitler uyandırıyor bu."

Mandorallen içini çekerek, "Aynı hissiyat Mimbre'nin bazı bölgelerinde de var," dedi. "Maalesef bölünmüş bir krallığız biz; eski kinler ve şüpheler kolay ölmüyor."

Ce'Nedra şiddetli bir kaygıya kapıldı. Bunu hesaplamamıştı işte. Kral Rhodar Arendleri kazanmanın şart olduğunu söylemişti; şimdi ise Mimbre ile Asturya arasındaki salakça nefret ve kuşku, bütün planlarını çökertmek üzereydi. Çaresizce Polgara'ya döndü.

Büyücü Arendlerin bu gönülsüzlüğünden pek etkilenmişe benzemiyordu. "Söyle bakalım Lelldorin," dedi sükûnetle. "Fazla kuşkucu olmayan dostlarından bazılarını bir yerde toplayabilir misin? Pusu kurulmayacağından emin oldukları güvenli bir yerde?"

"Aklından ne geçiyor senin Polgara?" diye sordu Kral Rhodar merakla.

"Birinin onlarla konuşması lazım," dedi Polgara. "Özel birinin." Tekrar Lelldorin'e döndü. "Büyük bir kalabalık olması gerekmiyor, en azından başlangıçta. Kırk elli kişi yeterli olur, tabii aralarında şiddetle karşı çıkanlar olmamalı."

"Hemen toplayayım Leydi Polgara," dedi Lelldorin anında ayağa fırlayarak. "Biraz geç olmadı mı Lelldorin," dedi Pol, ufka yaklaşmakta olan güneşi göstererek.

"Ne kadar erken işe başlarsam, o kadar çabuk toplarım," dedi Lelldorin ateşle. "Eğer dostluğun ve kan bağının bir etkisi varsa, mutlaka başarırım." Yerlere kadar eğilip Ce'Nedra'ya selam vererek, "Haşmetmeap" dedi veda kabilinden, sonra atının bağlı olduğu yere koştu.

Ariana giden hevesli gencin ardından bakarak bir iç geçirdi.

"Hep böyle midir?" diye sordu Ce'Nedra merakla.

Mimbreli kız başını sallayarak, "Daima," dedi. "Fikri ile fiili arasında zaman geçmez. Tefekkür denilen şeyden haberi bile yok. Galiba cazibesini artırıyor bu hal, ama itiraf edeyim ki bazen de şaşkına çeviriyor."

"Tahmin ederim," dedi Ce'Nedra.

Daha sonra, prensesle Polgara çadırlarında yalnız kaldıklarında, Ce'Nedra Garion'un teyzesine merakla bakarak, "Ne yapacağız?" diye sordu.

"Biz değil Ce'Nedra, sen. Onlarla konuşacaksın."

"Halk önünde konuşmayı beceremem ki Leydi Polgara," diye itiraf etti Ce'Nedra. Ağzı kurumaya başlamıştı bile. "Kalabalık beni korkutur. Dilim tutulur."

"Merak etme geçer canım," dedi Polgara. Prensese ilgiyle baktı. "Ordunun başına geçmeyi isteyen sendin, unuttun mu? Ne sanmıştın? Zırhını giyip atına atlayarak 'Gelin peşimden!' diye bağırınca bütün dünyanın peşine takılacağını mı?"

"Ben..."

"Bu kadar zaman tarih okumuşsun, ama bütün büyük önderlerin ortak özelliğini öğrenememişsin. Hiç dikkatli bir okuyucu değilsin Ce'Nedra."

Ce'Nedra dehşet içinde, başına gelecekleri anlayarak ona bakakaldı.

"Bir ordu toplamak çok fazla şey istemez canım. Ne zeki olman gerekir, ne de iyi bir savaşçı olman. Amacının yüce ve soylu olması bile gerekmez. Sahip olman gereken tek özellik hitabettir."

"Yapamam Leydi Polgara."

"Bunu baştan düşünseydin Ce'Nedra. Artık vazgeçmek için çok geç. Rhodar orduya komuta edecek ve ayrıntılarla ilgilenecek. Ama ordunun onu izlemek istemesini sağlayacak olan sensin."

"Onlara ne diyeceğim hakkında en küçük bir fikrim bile yok," dedi Ce'Nedra.

"O an geldiğinde olur canım. Yaptığımız şeye inanıyorsun, değil mi?"

"Tabii, ama..."

"Bunu yapmaya sen karar verdin Ce'Nedra. Kendi başına karar verdin. Buraya kadar geldiğine göre, gerisini yapmaktan da kaçınma."

"Lütfen Leydi Polgara," diye yalvardı Ce'Nedra. "Halkın önünde konuşmak midemi bulandırır. Kusarım sonra."

"Hepimizin başına gelir bu," dedi Polgara soğukkanlı bir tavırla. "Herkesin önünde yapma, yeter."

Bundan üç gün sonra, prenses, Polgara ve Alorn Kralları, Arend ormanının sessiz derinliklerindeki Vo Astur harabelerine doğru yola çıktılar. Ce'Nedra yolda giderken hep paniğe kapılmak üzere olduğunu hissediyordu. Bütün tartışmalarına rağmen, Polgara en ufak bir taviz bile vermemişti. Ne gözyaşlarına aldırmıştı, ne de histeri krizlerine. Prenses sonunda öleceğini de bilse Polgara'nın onu bekleyen kalabalığın karşısına çıkarıp bu acıyı çektirmeye niyetli olduğundan emindi. Çaresizce, kaderine doğru gidiyordu.

Vo Wacune gibi Vo Astur da, Arend iç savaşının karanlık yıllarında harap olmuştu. Devrilmiş duvarlarında yosunlar yeşermişti; kalıntılar Asturya'nın şerefinin, gururunun ve kederinin yasını tutan dev ağaçların gölgesindeydi. Lelldorin onları yanında elli kadar zengin giyimli genç soyluyla birlikte bekliyordu. Gençlerin gözlerinde kuşkuyla karışık derin bir merak vardı.

Atlarından inerlerken, "Bu kadar kısa zamanda ancak bu kadarını bulabildim Leydi Polgara," dedi Lelldorin özür dilercesine. "Bu bölgede başkaları da var, ama onlar seferimizin bir Mimbre komplosu olduğundan eminler."

"Bunlar yeter Lelldorin," diye cevap verdi Polgara. "Burada olacakları yayacaklardır ne de olsa." Yosun tutmuş güneşli yıkıntılara bakıp, "Şurası uygun," dedi yıkık bir duvarı göstererek. "Gel benimle Ce'Nedra."

Zırhı içindeki prenses, miğferiyle kalkanını Kral Ço-Hag'ın onun için Algarya'dan getirdiği beyaz atın eyerine asarak sakin hayvanı yedeğine aldı ve titreyerek büyücüyü izledi.

"Seni duymalarını istiyoruz, ama görmelerini de istiyoruz," dedi Polgara. "O yüzden şu duvara çıkıp yukarıdan konuş. Şu anda orası gölgede, ama güneşin hareketine göre, konuşmanı bitirdiğinde tamamen aydınlıkta olursun. Bunun da iyi bir etkisi olur."

Ce'Nedra güneşin durumundan konuşması gereken süreyi hesapladığında iyice dehşete kapılarak, "Kusacağım galiba," dedi titreyen bir sesle.

"Sonra Ce'Nedra. Şimdi vaktin yok buna." Polgara Lelldorin'e dönerek, "Haşmetmeaplarını arkadaşlarına tanıtabilirsin şimdi," dedi.

Lelldorin duvarın üstüne fırlayarak susmaları için elini kaldırdı. "Yurttaşlarım," dedi yüksek sesle. "Geçtiğimiz Eras yortusunda dünyamızı temelinden sarsan bir gelişme oldu. Bin yıldan fazla bir süredir bu anı bekliyorduk. Yurttaşlarım, Riva Kralı döndü!"

Kalabalık bu haberle biraz kıpırdandı, heyecanlı bir mırıltı yayıldı ortalığa.

Her zaman biraz abartılı konuşmayı seven Lelldorin iyice ısınmıştı şimdi. Onlara Garion'un gerçek kimliğini bildiren ateşler saçan kılıcı ve Alorn Krallarının Riva Kralı Belgarion'a bağlılık yemini etmelerini anlattı. Gerginlikten neredeyse bayılmak üzere olan Ce'Nedra onu duymuyordu bile. Kafasında konuşmasını düzene koymaya çalışıyor, ama gittikçe daha da karıştırıyordu. Sonra, tam paniğe kapılmak üzereyken Lelldorin'in kendisini tanıttığını duydu: "Yurttaşlarım işte karşınızda İmparatorluk Prensesi Ce'Nedra –Riva Kraliçesi." Bütün gözler beklentiyle ona çevrilmişti şimdi.

Her yanı titreyerek yıkık duvara tırmandı ve karşısındaki yüzlere baktı. Bütün hazırlıkları, prova ettiği cümle ve ifadeler buhar olup uçmuştu; bembeyaz bir yüzle, titreyerek, ne diyeceği hakkında en küçük bir fikri bile olmadan öylece kaldı karşılarında. Sessizlik müthişti.

Şansa bakın ki, en öndeki genç Asturyalılardan biri o sabah şarabı biraz fazla kaçırmıştı. "Haşmetmeap konuşmasını unuttu galiba," dedi yanındaki bir arkadaşına yüksek sesle.

Ce'Nedra anında tepki gösterdi. "Bu bey de görgü kurallarını unutmuş galiba," diye patladı hiç düşünmeden. Kabalığa hiç dayanamazdı.

"Bunları dinlemeye hiç niyetim yok doğrusu," dedi çakırkeyif genç, sesinde abartılı bir sıkıntı ifadesiyle. "Zaman kaybı yalnızca. Ben Rivalı değilim;

hiçbirimiz değiliz. Yabancı bir kraliçe Asturya yurtseverlerini ilgilendirecek ne söyleyebilir ki?" Gitmeye hazırlandı.

"Yurtsever Asturyalı beyefendi dünyanın bu ormandan ibaret olmadığını unutacak kadar fazla mı kaçırmış acaba şarabı?" dedi Ce'Nedra öfkeyle. "Belki de o kadar cahildir ki, dünyada neler olduğundan bile haberi yoktur." Parmağını tehdit edercesine delikanlıya uzatarak, "Dinle beni yursever," dedi çın çın çınlayan bir sesle. "Buraya hoş bir konuşma yapmaya geldiğimi sanıyorsun belki, ama size söyleyeceklerim, hayatında duyacağın en önemli şeydir, ister dinle, istersen de çek git; ama bir yıl sonra Asturya yok olup gittiğinde, evleriniz harap olup da Grolimler kanlı bıçaklarıyla ailelerinizi Torak'ın kurban taşının ateşine sürerken, bu günü hatırlayıp dinlemediğin için kendine lanet okuyacaksın."

Sonra, bu kaba gence duyduğu öfke içindeki bir barajı yıkmış gibi konuşmaya başladı Ce'Nedra. Onlara prova edilmiş sözlerle değil, kalbinden geldiği gibi hitap ediyordu. Konuştukça ateşi arttı. Yalvardı, kandırmaya çalıştı, sonunda ise emretmeye başladı. Neler dediğini sonradan hiç hatırlayamadı, ama konuşurken neler hissettiğini de hiç unutmadı. Genç bir kızken yaşadığı bütün sinir krizlerinin ve patlamaların duygusu tamamen girmişti devreye. Kendini hiç düşünmeden, söylediklerine yürekten inanarak ateşle konuşuyordu. Sonunda onları kazandı.

Güneş üstüne düştüğünde zırhı parlamaya başladı, saçları ise alev almış gibiydi. "Riva Kralı, Batının Hükümdarı Belgarion sizi savaşa çağırıyor," dedi onlara. "Ben, onun kraliçesi Ce'Nedra yaşayan bir bayrak gibi karşınızdayım. Kim Belgarion'un çağrısına uyup beni izleyecek?"

En başta gülen genç adamdı kılıcını ilk çeken. Kılıcıyla Ce'Nedra'yı selamlayarak, "Ben izleyeceğim!" diye haykırdı. Onu izleyen elli kılıç daha güneşte parlayarak Ce'Nedra'yı selamladı ve elli ses onun haykırışını yankıladı: "Ben izleyeceğim!"

Büyük bir kol hareketiyle kendi kılıcını çeken Ce'Nedra haykırdı: "İzleyin öyleyse!"

"Habis Angarak sürülerini durdurmaya gidiyoruz. Dünya yürüyüşümüzle titresin!" Üç adımda atına ulaşıp kendisini kelimenin tam anlamıyla eyerine

fırlattı. Atını çevirerek dörtnala harabelerden çıktı; kılıcı havadaydı ve rüzgârda dalgalanan saçları alev gibiydi.

Ormana daldığında prenses geriye, heyecanlı yüzleriyle kendisini izleyen cesur, aptal delikanlılara baktı. Kazanmıştı, ama bu düşüncesiz Asturyalıların kaçı savaş bittiğinde geri dönebilecekti? Kaçı Doğu'nun çorak topraklarında yatacaktı? Gözleri ansızın yaşlarla doldu, ama Riva Kraliçesi bir eliyle gözyaşlarını silerek, peşinde ordusuna katılmaya gelen Asturyalılar, dörtnala yoluna devam etti.

Yirmi Altıncı Bölüm

Alorn kralları Ce'Nedra'yı abartılı bir şekilde tebrik ettiler; en kaşarlanmış savaşçılar bile apaçık bir hayranlıkla bakıyorlardı artık ona. Ce'Nedra kutlamaları kabul edip mutlu bir kedi yavrusu gibi mırıldanmaya başladı. Zaferinin mükemmel olmasını engelleyen tek şey ise, Polgara'nın tuhaf sessizliğiydi. Ce'Nedra biraz alınmıştı buna. Konuşması mükemmel olmayabilirdi, ama Lelldorin'in arkadaşlarını kazanmıştı ya; başarı küçük hataları affettirirdi.

O gece Polgara kendisini çağırttığında, Ce'Nedra onun da yola geldiğini düşündü. Büyücü onu özel olarak kutlamak istiyordu herhalde. Kendi kendine neşeyle bir şarkı mırıldanarak ve beyaz kumları döven dalgaların sesini dinleyerek sahil boyunca Polgara'nın çadırına doğru yürüdü.

Tuvalet masasının başına oturmuş olan Polgara, uyuklamakta olan Emanet'in dışında yalnızdı. Uzun kara saçlarını fırçalarken, lacivert elbisesinde oynaşan mum ışığı, yüz hatlarının güzelliğini ortaya çıkarıyordu. "Gel Ce'Nedra," dedi. "Otur. Tartışmamız gereken çok şey var."

"Şaşırdınız mı Leydi Polgara?" dedi prenses dayanamayarak. "Şaşırdınız, değil mi? Ben bile kendime hayret ettim."

Polgara ciddi bir ifadeyle ona bakarak, "Fazla heyecanlanma Ce'Nedra," dedi. "Gücünü idareli kullan; böbürlenmek için harcama."

Ce'Nedra ona bakakaldı. "Bugün iyi değil miydim yani?" dedi incinmiş bir sesle.

"Çok iyi bir konuşmaydı Ce'Nedra," dedi Polgara, ama gene de bütün keyfini kaçırmıştı.

O zaman prensesin aklına tuhaf bir fikir geldi. "Biliyordunuz, değil mi?" diye sordu. "Baştan beri biliyordunuz."

Polgara'nın dudaklarında bir gülümseme dolaştı. "Benim bazı avantajlarım olduğunu unutuyorsun hep canım," dedi; "bu avantajlardan biri de olayların nasıl gelişeceği hakkında bir fikir sahibi olmam."

"Ama nasıl..."

"Bazı olaylar öylesine olmaz Ce'Nedra. Bazı şeyler dünya kurulduğundan beri olmak için sırasını bekler. Bugün olan da bunlardan biriydi işte." Uzanıp masının üstündeki eskilikten kararmış parşömeni aldı. "Kehanetin senin hakkında söylediklerini duymak ister misin?"

Ce'Nedra buz kesildi.

Polgara gözleriyle kurumuş parşömeni taradı. "İşte burada," dedi mum ışığına doğru kaldırarak. "Ve Işığın Eşinin sesi dünyanın krallıklarında duyulacak ve sözleri kuru çayırda ateş gibi yayılacak ve kalabalıklar doğrulup onun bayrağının alevi altında toplanacaklar."

"Bunun bir anlamı yok ki Leydi Polgara," diye itiraz etti Ce'Nedra. "Saçma sapan bir şey bu."

"Garion'un Işığın Çocuğu olduğunu bilince de anlamsız geliyor mu?"

"Nedir bu?" diye sordu Ce'Nedra parşömene bakarak. "Nereden buldunuz bunu?"

"Kitabı-ı Mrin bu canım. Babam bunu benim için aslından kopya etti. Biraz muğlaktır çünkü

Mrin kâhini o kadar kaçıktı ki, doğru dürüst konuşamazdı bile. Kral Boğaense Dras onu bir köpek gibi bir kazığa zincirletmişti sonunda."

"Kral Dras mı? Leydi Polgara, bu üç bin yıl önceydi."

"O kadar oldu, evet," dedi Polgara.

Ce'Nedra titremeye başlayarak, "İmkânsız," dedi.

Polgara gülümsedi. "Bazen tıpkı Garion gibi konuşuyorsun Ce'Nedra. Gençlerin bu kelimeye neden bu kadar düşkün olduğunu anlayamıyorum."

"Ama Leydi Polgara, bana hakaret eden o genç olmasa, ağzımı bile açamayabilirdim." Prenses dudağını ısırdı. Bunu itiraf etmek istememişti aslında.

"Muhtemelen bu yüzden hakaret etmiş demek ki. Hatta muhtemelen o delikanlı tam da o anda sana hakaret etmek için doğmuştur. Kehanet hiçbir şeyi tesadüfe bırakmaz. Bir dahaki sefere lafa başlamak için onun yardımına ihtiyacın olur mu dersin? Gerekirse onu gene sarhoş edebiliriz."

"Bir dahaki sefere mi?"

"Tabii. Küçük bir topluluğa bir konuşma yapmanın her şeyi halledeceğini mi sanmıştın. Olup bitenlere biraz daha dikkatle bakmayı öğrenmelisin Ce'Nedra. Önümüzdeki aylar boyunca günde en az bir konuşma yapmak zorunda kalacaksın."

Prenses dehşetle ona bakarak, "Yapamam," diye inledi.

"Yapabilirsin Ce'Nedra. Sesin bütün dünyada duyulacak ve sözlerin kuru çayırda ateş gibi yayılacak ve Batı'nın halkları senin bayrağının peşine takılacaklar. Yüzyıllar boyudur Kitabı-ı Mrin'in bir kere bile haksız çıktığını görmedim. Şu anda önemli olan senin iyi dinlenmen ve düzenli yemek yemen. Yemeklerini ben hazırlayacağım artık." Minik kıza eleştirel bir gözle baktı. "Biraz daha sağlam yapılı olsan daha iyi olurdu, ama ne yapalım, elimizdekiyle yetineceğiz. Eşyalarını topla Ce'Nedra. Bundan sonra benimle kalacaksın. Gözümün önünden ayrılmanı istemiyorum."

Bunu izleyen haftalarda, rutubetli ve yeşil Arendiya ormanlarından geçerek ilerlediler; geldikleri haberi tüm Asturya'ya yayıldı. Ce'Nedra Polgara'nın hitap edeceği dinleyicilerin sayısını ve yapısını dikkatle ayarladığının farkındaydı. Zavallı Lelldorin atından inmeye bile fırsat bulamıyordu artık. O ve dikkatle seçilmiş bir grup arkadaşı ilerleyen ordunun önünden giderek toplantıları hazırlıyorlardı.

Ce'Nedra bir kere görevinin ne olduğunu kabul edince, halk huzurunda konuşmanın zamanla kolaylaşacağını sanmıştı. Maalesef yanılıyordu. Her konuşmadan önce gene paniğe kapılıyor, sık sık da gerçekten hastalanmanın eşiğine geliyordu. Polgara konuşmalarının giderek daha iyileştiğini söylemesine rağmen, Ce'Nedra işinin hiç de kolaylaşmadığını söyleyerek sızlanıyordu. Fiziksel ve duygusal gücünü zorlamakta olduğu açıkça ortadaydı. Kendi yaşındaki çoğu kız gibi, Ce'Nedra da hiç ara vermeden uzun uzun konuşabilirdi, ama bu konuşmalar gelişigüzel değildi. Müthiş bir kontrol ve duygusal enerji gerektiriyordu bunlar, kimse de ona yardım edemezdi bu işte.

Tabii kalabalıklar büyüdükçe Polgara teknik bir konuda yardımcı oldu ona. "Normal sesinle konuş Ce'Nedra," dedi. "Bağırmaya çalışarak kendini yorma. Ben herkesin seni duymasını sağlarım." Ama bunun dışında prenses başının çaresine bakmak zorundaydı. Yorgunluğu giderek daha görünür olmaya başladı. Büyüyen ordusunun başında at sürerken, bazen trans halindeymiş gibi görünüyordu artık.

Onu izleyen dostları kaygılanmaya başladılar.

"Daha ne kadar dayanabilir ki buna," dedi Kral Fulrach Kral Rhodar'a, omuzları çökmüş küçük kraliçenin ardından yeni bir konuşmanın yapılacağı Vo Wacune harabelerine girerlerken. "Bazen onun ne kadar küçük ve narin olduğunu unutuyoruz."

"Polgara ile konuşsak iyi olacak," dedi Kral Rhodar. "Bence kızcağız bir hafta kadar dinlense iyi olacak."

Oysa Ce'Nedra duramayacağının farkındaydı. Bu işin kendine özgü bir temposu vardı, durdurulamayacak, gittikçe hızlanan bir tempo. Başlangıçta, gelişinin haberi yavaş yayılıyordu, ama şimdi önlerinden gitmekteydi ve ona yetişmek için giderek hızlanmaları gerekiyordu. Yarattığı merak duygusunu tatmin etmek için fazla bekleyemezdi, yoksa her şeye yeniden başlamak gerekebilirdi.

Vo Wacune'deki kalabalık, o güne kadar karşılaştığı kalabalıkların en büyüğüydü. Zaten yarı yarıya ikna olmuş olan bu insanlar, onları ateşleyecek tek bir kıvılcım bekliyorlardı. Gene mantıksız bir paniğe

kapılmış olan Riva Kraliçesi, gücünü toplayıp onlara hitap etti ve savaş çağnsıyla herkesi ateşledi.

Konuşma bitip de toplanan genç soylular ordunun giderek kalabalıklaşan saflarına katıldıklarında, Ce'Nedra kampın biraz dışında bir süre yalnız kalarak kafasını toplamak istedi. Bu onun için kaçınılmaz bir tören halini almıştı. Bazen bir konuşmadan sonra kendini kötü hissediyor, bazen ağlıyordu. Bazen ise etrafındaki ağaçları bile görmeden, amaçsızca dolaşıyordu. Polgara'nın talimatıyla, Durnik hiç yanından ayrılmıyordu; bu sağlam pratik adamın arkadaşlığı, Ce'Nedraya hiç beklemediği bir huzur veriyordu.

Harabelerden biraz uzaklaşmışlardı. Parlak ve güneşli bir öğleden sonraydı, ağaçların arasında kuşlar şakıyordu. Ce'Nedra düşünceli düşünceli dolaşıyor, ormandaki huzurun içindeki kargaşayı dindirmesini bekliyordu.

"Soylular için mesele yok Detton," dediğini duydu bir sesin, bir çalının arkasından. "Ama bizimle ne ilgisi var bunun?"

"Haklısın Lammer," dedi başka bir ses üzüntüyle içini çekerek. "Çok heyecanlıydı ama."

"Bir serfi heyecanlandıracak tek şey, yiyecektir," dedi ilk adam acı bir sesle. "Küçük kız istediği kadar görev desin dursun; benim tek görevim mideme karşı." Birden durdu. "Şu bitkinin yaprakları yenir mi?"

"Galiba zehirli Lammer," dedi Detton.

"Emin değil misin? Beni öldürmeyecekse, yenebilecek bir şeyi kaçırmak istemem doğrusu."

Ce'Nedra iki serfin konuşmasını giderek artan bir dehşetle dinliyordu, insan buralara kadar nasıl düşerdi? Birden çalının arkasına dolanıp karşılarına çıkıverdi. Durnik de her zamanki gibi yanındaydı.

Serfler çamurlu paçavralar giymişlerdi, ikisi de orta yaşlıydı ve ikisini de yüzünden mutlu bir tek gün bile görmedikleri anlaşılıyordu. Daha zayıf

olanı kalın yapraklı bir bitkiyi incelemekteydi, ama öteki Ce'Nedra'yı görünce korkuyla, "Lammer," dedi. "Bu o –bugün konuşan kız."

İnce yüzünü kaplayan kir tabakası altında bembeyaz kesilen Lammer doğruldu. "Hanımefendi," dedi sakil bir şekilde eğilmeye çalışarak. "Köyümüze dönüyorduk. Ormanın bu bölgesinin sizin olduğunu bilmiyorduk. Bir şey almadık." Sözünü kanıtlamak istercesine boş elerini açtı.

"Ne zamandır bir şey yemedin?" diye sordu Ce'Nedra.

"Bu sabah biraz ot yedim Hanımefendi," dedi Lammer. "Dün de iki şalgam yemiştim. Biraz kurtluydular, ama fena değillerdi."

Ce'Nedra'nın gözleri yaşlarla dolmuştu. "Kim yaptı bunu size?" diye sordu.

Lammer'in kafasını karıştırmıştı bu soru. Sonunda hafifçe omuzlarını silkerek, "Dünya herhalde Hanımefendi," dedi. "Yetiştirdiklerimizin bir kısmını efendimiz alır, bir kısmını da onun efendisi. Bir kısmı krala gider, bir kısmı da kraliyet valisine. Lordumuzun birkaç yıl önce yaptığı bir savaşın da vergisini ödüyoruz hâlâ. Bütün bunlar çıktıktan sonra geriye pek bir şey kalmıyor."

Korkunç bir şey geldi Ce'Nedra'nın aklına. "Doğu'ya bir sefer düzenlemek için ordu topluyorum," dedi adamlara.

"Evet Hanımefendi," dedi öteki serf Detton. "Bugünkü konuşmanızı duyduk."

"Bunun size etkisi ne olacak?"

Detton omuz silkti. "Daha fazla vergi demek bu Hanımefendi –bir de efendimiz size katılmaya karar verirse, oğullarımızın bazıları askere alınacak. Serflerden iyi asker olmaz, ama en azından yük taşıyabilirler. Bir de, bir kale kuşatıldığında, etrafta ölme konusunda yardımcı olabilecek çok sayıda serf bulundurmayı sever soylular."

"Yani savaşa giderken hiç yurtseverce duygularınız olmaz mı?"

"Yurtseverliğin serflerle ne ilgisi olabilir Hanımefendi?" diye sordu Lammer. "Bir ay öncesine kadar ülkemin adını bile bilmiyordum ben. Hiçbir kısmı bana ait değil ki. Nasıl duygularım olsun onun hakkında?"

Ce'Nedra'nın buna verecek cevabı yoktu. Hayatları o kadar kasvetli, o kadar boş ve ümitsizdi ki, onun savaş çağrısı sadece daha fazla zorluk ve acı anlamına geliyordu. "Ya aileleriniz?" diye sordu. "Torak kazanırsa Grolimler gelip hepsini kurban edecek."

"Benim ailem yok Hanımefendi," dedi Lammer ölü bir sesle. "Oğlum yıllar önce öldü. Lordum bir yerlerde bir savaşa girmişti; bir kaleye saldırmışlar, savunanlar da surlara merdiven dayamaya çalışan serflerin üstüne kaynar katran dökmüşler. Karım bunu duyduğunda yemek yemeyi bırakıp açlıktan öldü. Grolimler ikisine de zarar veremez artık. Beni öldürmek isterlerse de, buyursunlar öldürsünler."

"Uğruna dövüşmek isteyeceğiniz hiçbir şey yok mu?"

"Yemek olabilir," dedi Lammer biraz düşündükten sonra. "Açlıktan usandım."

Ce'Nedra diğer serfe dönerek, "Ya sen?" diye sordu.

"Bana yemek veren biri için ateşe bile atılırım," dedi Detton heyecanla.

"Gelin benimle," dedi Ce'Nedra. Dönüp kampa, Sendarya'daki ambarlardan ordu için çok miktarda yiyecek taşıyan büyük erzak arabalarına yürüdü. "Bu adamlara yiyecek verin," dedi şaşkın bir aşçıya, "İstedikleri kadar." Dürüst yüzünde müthiş bir acıma ifadesi beliren Durnik ise çoktan bir arabaya dalarak koca bir somun ekmek almıştı. Somunu ikiye bölerek yarısını Lammer'e, yarısını da Detton'a verdi.

Lammer titreyerek baktı elindeki ekmeğe. Sonra "Sizi izleyeceğim Hanımefendi," dedi boğulur gibi bir sesle. "Ayakkabılarımı bile yedim, yıllardır otla ve ağaç kökleriyle yaşıyorum." Elleri, birinin kapmasından korkuyormuş gibi, ekmeğe kenetlendi. "Bu ekmek için sizi dünyanın bir ucundan bir ucuna kadar izlerim." Sonra ekmeği dişleriyle koparak yemeye başladı.

Ce'Nedra ona baktı, sonra dönüp çadırına kaçtı. Çadıra vardığında hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Adara ve Taiba onu yatıştırmaya çalıştılarsa da başaramadılar, bunun üzerine Polgara'ya haber verdiler.

Büyücü geldiğinde duruma baktı ve Taiba ile Adara'ya kendisini ağlayan kızla yalnız bırakmalarını söyledi. "Pekâlâ Ce'Nedra," dedi sakin bir sesle, yatağa oturup prensesi kollarına alarak. "Niye ağlıyorsun?"

"Devam edemeyeceğim Leydi Polgara," diye hıçkırdı Ce'Nedra.

" Yapamayacağım."

"Senin fikrindi bu," dedi Polgara.

"Yanılmışım," diye hıçkırdı Ce'Nedra. "Yanılmışım, yanılmışım. Riva'da kalmalıymışım."

"Hayır," dedi Polgara. "Başka hiç kimsenin beceremeyeceği bir şey yaptın sen. Bize Arendleri kazandırdın. Bunu Garion'un bile başarabileceğinden emin değilim."

"Ama hepsi ölecek," diye ağlamaya devam etti Ce'Nedra.

"Bu da nereden çıktı?"

"Angaraklar bizim iki katımız. Ordumu katledecekler."

"Kim söyledi bunu sana?"

"Ben... Dinledim." Boynundaki tılsımla oynadı. "Rhodar, Anheg ve diğerleri güney Murgolarıyla ilgili haberi aldıklarında konuşulanları dinledim."

"Anlıyorum," dedi Polgara ciddi bir ifadeyle.

"Hayatlarımızı heba edeceğiz. Bizi kimse kurtaramaz. Şimdi serfleri de bu işin içine katmanın yolunu buldum. O kadar sefiller ki, düzenli yemek yiyebilmek için peşime takılmaya hazırlar. Bunu da yapacağım Leydi

Polgara. Onlara da ihtiyacım var. Onları evlerinden alıp ölüme götüreceğim. Elimde değil."

Polgara masadan bir bardak alıp içine küçük cam bir şişedeki sıvıyı döktü. "Savaş daha bitmedi Ce'Nedra. Daha başlamadı bile." Koyu kehribar rengi sıvıyı bardağın dibinde döndürdü. "Daha önce ne ümitsiz savaşların kazanıldığını gördüm ben. Ama daha başlamadan ümitsizliğe kapılırsan, hiç şansın kalmaz. Rhodar çok zeki bir taktikçidir, askerlerinse çok cesur. Kesinlikle mecbur kalmadıkça hiçbir çatışmaya girmeyeceğiz zaten. Eğer Garion Torak'a zamanında ulaşır ve dövüşü kazanırsa, Angaraklar darmadağın olur ve hiç savaşmak zorunda kalmayız. Al," dedi bardağı uzatarak, "iç şunu."

Ce'Nedra uyuşmuş bir tavırla bardağı alıp içti. Kehribar rengi sıvı acıydı ve ağzında tuhaf, yakıcı bir tat bırakmıştı. "Her şey Garion'a bağlı demek ki," dedi.

"Her zaman ona bağlıydı zaten canım," dedi Polgara.

Ce'Nedra içini çekip, "Keşke..." dedi, ama devam edemedi.

"Keşke ne canım?"

"Ah, Leydi Polgara, Garion'a onu sevdiğimi söyleyemedim hiç. Bir kerecik olsun söyleyebilmek için neler vermezdim..."

"Merak etme Ce'Nedra, Garion biliyor."

"Aynı şey değil ki." Ce'Nedra tekrar içini çekti. Üzerine tuhaf bir gevşeme gelmişti ve ağlamayı da bırakmıştı. Niye ağladığını hatırlamak bile zor geliyordu. Birden birinin ona baktığını hissederek döndü. Emanet sessizce bir köşede oturmuş onu seyrediyordu. Mavi gözleri anlayışla ve ümitle doluydu. Polgara prensese sarılıp yatıştırıcı bir şarkı mırıldanarak sallamaya başladı. Ce'Nedra ne olduğunu bile anlayamadan derin ve rüyasız bir uykuya daldı.

Suikast girişimi ertesi sabah oldu. Ordu, güneşli ormanın içindeki Büyük Batı Yolu'ndan geçerek, Vo Wacune'den güneye gidiyordu. Prenses yürüyüş

kolunun başında, Barak ve Mandorallenle konuşarak sürüyordu atını. Ansızın ağaçların arasından vızıldayan bir ok fırladı. Barak'ı uyaran da bu vızıltı oldu. "Dikkat!" diye haykırarak koca kalkanını Ce'Nedra'yı korumak için kaldırdı. Ok kalkana çarparak parçalandı; Barak küfürler savurarak kılıcını çekti.

Brand'ın en küçük oğlu Olban dörtnala ormana dalmıştı bile. Yüzü bembeyaz kesilmiş ve daha atını döndürürken kılıcını çekmişti. Dörtnala giden atının nal sesleri ağaçların arasında kayboldu. Birkaç saniye sonra müthiş bir çığlık duyuldu.

Ordunun gerilerinden uyarı çığlıkları yükseldi ve bir curcuna koptu. Polgara bembeyaz bir yüzle atını sürerek öne geldi, "İyiyim Leydi Polgara," dedi Ce'Nedra hemen. "Barak beni kurtardı."

"Ne oldu?" diye sordu Polgara.

"Biri ok attı," diye homurdandı Barak. "Vızıltıyı duymasam işler çok kötü olabilirdi."

Lelldorin parçalanmış oku yerden almış inceliyordu. "Arkasındaki tüyler gevşekmiş," dedi parmağını sürerek. "O yüzden vızıldamış."

Olban elinde kanlı kılıcıyla dörtnala ormandan çıktı. "Kraliçe iyi mi?" diye sordu hemen. Nedense sesi histerinin eşiğindeydi.

"İyi," dedi Barak ilgiyle ona bakarak. "Kimdi?"

"Murgoydu galiba," dedi Olban. "Yanaklarında yaralar vardı."

"Öldürdün mü?"

Olban başıyla onaylayarak, "İyi misiniz Kraliçem?" diye sordu Ce'Nedra'ya. Açık sarı saçları dağılmıştı; çok genç ve çok içten görünüyordu.

"İyiyim Olban," dedi Ce'Nedra. "Çok cesursun, ama keşke tek başına gitmeseydin. Başkaları da olabilirdi."

"O zaman hepsini öldürürdüm," dedi Olban ateşle. "Size elini kaldıran herkesi mahvederim." Delikanlı öfkeden titriyordu.

"Sadakat size yakışıyor genç Olban," dedi Mandorallen.

"Bence öncüler çıkarmalıyız," dedi Barak Kral Rhodar'a. "En azından bu ağaçların arasından çıkana kadar. Korodullin Arendiya'daki bütün Murgoları kovacaktı, ama belli ki birkaç tanesi kaçmış elinden."

"Öncü kolunun başına ben geçeyim," diye yalvardı Olban.

"Oğlun çok hevesli," dedi Rhodar Brand'a. "Hevesli gençleri severim." Olban'a dönerek, "Pekâlâ," dedi. "İstediğin kadar adam al. Prensesin beş millik çevresinde Murgo görmek istemiyorum."

"Görmeyeceksiniz, söz veriyorum," dedi Olban. Atını çevirerek ormanda kayboldu.

Bundan sonra biraz daha dikkatle yol aldılar. Ce'Nedra konuştuğunda, kalabalığı izlemek için stratejik noktalara okçular yerleştiriliyordu. Olban karanlık bir suratla önlerindeki ağaçlıklarda birkaç Murgo daha bulduklarını bildirdi, ama başka olay olmadı.

Ormandan çıkıp merkezi Arendiya ovasına girdiklerinde yazın ilk günüydü. Oraya varana kadar Ce'Nedra neredeyse eli ayağı tutan her Asturyalıyı ordusuna katmıştı ve ordu arkasından bir insan denizi gibi ovaya akıyordu. Ağaçların arasından çıktıklarında üstlerinde masmavi bir gökyüzü belirdi; atların ayakları altındaki çayır ise yemyeşildi.

"Şimdi nereye gidiyoruz Haşmetmeap?" diye sordu Mandorallen.

"Vo Mimbre'ye," dedi Ce'Nedra. "Mimbre şövalyeleriyle konuşacağım. Oradan da Tolnedra'ya geçeriz."

"Umarım baban hâlâ seni seviyordur Ce'Nedra," dedi Kral Rhodar. "Ran Borune'nin arkanda bu orduyla Tolnedra'ya girmeni affetmesi için seni gerçekten çok sevmesi lazım."

"Babam bana tapar," dedi Ce'Nedra kendinden emin bir tavırla. Kral Rhodar pek ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Ordu merkezi Arendiya ovasından başkent Vo Mimbre'ye, Kral Korodullin'in topladığı Mimbre şövalyeleri ve yardımcılarıyla buluşmaya doğru ilerledi. Hava güzeldi; yürüyüşlerine parlak bir güneş eşlik ediyordu.

Güneşli bir sabah, yola çıkmalarından az sonra Leydi Polgara atını yürüyüş kolunun başındaki Ce'Nedra'nın yanına sürerek, "Babanla nasıl başa çıkacağını düşündün mü?" diye sordu.

"Emin değilim," diye itiraf etti prenses. "Muhtemelen çok zorluk çıkaracaktır."

"Boruneler hep öyledir."

"Ben de Borune'yim Leydi Polgara."

"Biliyorum," dedi Polgara prensese dik dik bakarak. "Son birkaç ayda çok büyüdün sen canım," diye ekledi sonra.

"Başka seçeneğim yoktu Leydi Polgara. Her şey o kadar ani oldu ki."

Aklına bir şey gelen Ce'Nedra kıkırdayarak, "Zavallı Garion," dedi.

"Neden zavallı olsun?"

"Ona çok kötü davrandım, değil mi?"

"Epeyce kötü davrandığın söylenebilir."

"Bana nasıl tahammül ettiniz?"

"Sık sık dişlerimizi sıktık."

"Benimle gurur duyardı, değil mi? Ne yaptığımı bilseydi yani."

"Evet," dedi Polgara. "Duyardı."

"Bütün bunları telafi edeceğim," dedi Ce'Nedra. "Dünyanın en iyi eşi olacağım ona."

"Çok güzel canım."

"Ne bağıracağım, ne de huysuzluk edeceğim."

"Tutamayacağın sözler verme Ce'Nedra," dedi Polgara bilge bir tavırla.

"Yani," diye düzeltti küçük prenses, "en azından çok sık yapmayacağım bunları."

Polgara gülümsedi. "Göreceğiz."

Mimbre şövalyeleri, Vo Mimbre şehrinin önündeki büyük ovada kamp kurmuşlardı. Hizmetkarlarıyla birlikte güneşte parlayan müthiş bir ordu oluşturuyorlardı.

"Aman tanrım," dedi Ce'Nedra, yanında Alorn krallarıyla bir tepeyi aşıp da şehirle karşılaşır karşılaşmaz.

"Sorun nedir?" diye sordu Rhodar.

"Çok kalabalıklar."

"İstediğimiz de bu değil mi zaten?"

Kara saçlı ve kara sakallı, pırıl pırıl zırhının üstüne siyah kadife bir pelerin giymiş olan uzun boylu bir şövalye, dörtnala yanlarına yaklaşıp birkaç metre ilerilerinde atının dizginlerini çekti. Onlara bakıp kibar bir selam vererek, "Arendiya Kralı Korodullin'den Vo Mandor Piçine selamlar," dedi.

"Şu işi halledemedin gitti," diye mırıldandı Barak Mandorallen'e.

"Vaktim olmadı Lordum, dedi Mandorallen. Şövalyeye döndü. "Selam olsun, Şövalye Andorig. Selamlarımızı Haşmetmeaplarına tevdi edin ve kendisine sulh içinde geldiğimizi söyleyin. Mutlaka kendisi de biliyordur bunu."

"Söyleyeceğim Şövalye Mandorallen."

"Elma ağacın ne alemde Andorig?" diye sordu Barak sırıtarak.

"Serpilip gelişiyor Trellheim Lordu," dedi Andorig gururla. "Ona çok ihtimam gösterdim, mebzul miktarda meyve vereceğini ümit ediyorum. Eminim Kutsal Belgarath'ı hayal kırıklığına uğratmamışımdır." Dönerek tepeden aşağı inmeye başladı; her yüz metrede bir borusunu çalıyordu.

"Neydi bu konu?" diye sordu Kral Anheg kızıl sakallı kuzenine merakla.

"Daha önce buraya geldiğimizde," dedi Barak, "Andorig Belgarath'ın Belgarath olduğuna inanmadı. Belgarath da avlunun taşları arasında bir elma ağacı yetiştirdi bir anda. O zaman ikna oldu tabii."

"Affınızı dilerim," dedi Mandorallen, gözlerinde aniden beliren bir kederle. "Sevgili dostlarımın yaklaştığını görüyorum. Hemen döneceğim." Atını tırısa kaldırıp, şehirden çıkan bir şövalye ile bir hanıma doğru uzaklaştı.

"Çok iyi bir adam," dedi Rhodar uzaklaşan büyük şövalyeye bakarak. "Ama neden bazen onunla konuşurken sözlerim taş duvara çarpıyormuş hissine kapılıyorum?"

"Mandorallen benim şövalyem," diye savunmaya kalktı onu Ce'Nedra. "Düşünmesi gerekmez. Ben onun yerine düşünürüm." Ansızın durup, "Aman tanrım," dedi, "berbat bir laf oldu bu, değil mi?"

Kral Rhodar gülerek, "Sen bir hazinesin Ce'Nedra," dedi. "Ama bazen ağzından çıkanı kulağın duymuyor."

"Kim bu insanlar?" diye sordu Ce'Nedra, Mandorallen'in Vo Mimbre kapılarında çiftle karşılaşmasını merakla izleyerek.

"Vo Ebor Baronu," dedi Durnik alçak sesle, "ve karısı Barones Nerina. Mandorallen ona âşık."

"Ne?"

"Her şey son derece ahlâka uygun," dedi Durnik telaşla. "Başta ben de anlamamıştım, ama Arendiya'da böyle şeyler oluyormuş. Müthiş bir trajedi tabii. Üçü de çok acı çekiyorlar." İçini çekti.

"Aman tanrım," dedi Ce'Nedra dudağını ısırarak. "Bilmiyordum. Oysa ona öyle kötü davrandım ki..."

"Eminim seni affeder prenses," dedi Durnik. "Onun kocaman bir kalbi var."

Kısa bir süre sonra Kral Korodullin de, yanında Mandorallen ve zırhlı şövalyelerle şehirden çıktı. Ce'Nedra genç Arendiya Kralıyla yıllar önce karşılaşmıştı ve onu çok güzel sesli, soluk, zayıf bir delikanlı olarak hatırlıyordu. Bu kez yekpare bir zırh ve kızıl bir pelerin giymişti. Yanlarına yaklaştığında miğferinin siperliğini kaldırarak, "Haşmetmeap," diye selamladı Ce'Nedra'yı ciddi bir tavırla. "Gelişinizi heyecanla bekliyorduk."

"Haşmetmeap çok nazik," diye cevap verdi Ce'Nedra.

"Asturyalı kuzenlerimizi seferber etmenizin hikâyesini duyduk," dedi kral. "Onları geleneksel düşmanlıklarını bir yana bırakmaya ikna ettiğinize göre, müthiş bir hitabet kabiliyetiniz olmalı."

"Akşam oluyor Haşmetmeap," dedi Kral Rhodar. "Haşmetmeap şövalyelerine hitap etmek isteyecektir, izninizle tabii. Onu bir kere duyduğunuzda davamız için ne kadar kıymetli olduğunu anlayacaksınız."

"Derhal Haşmetmeap," dedi Korodullin. Adamlarından birine döndü. "Mimbre şövalyelerini ve hizmetkârlarını toplayın ki, Riva Kraliçesi onlara hitap edebilsin."

Ce'Nedra'yı Arendiya ovasında izleyen ordu da şehrin önüne sel gibi akmaya başlamıştı. Onların karşısında zırhları pırıl pırıl parlayan Mimbre şövalyeleri vardı, iki ordu karşılaştığında havada şüphe seziliyordu.

"Hemen işe koyulsak iyi olacak," dedi Kral Ço-Hag. "Kazayla edilecek yanlış bir söz, istemediğimiz tatsızlıklara sebep olabilir."

Ce'Nedra'nın midesi bulanmaya başlamıştı yine. Ama bu duyguya artık alıştığı için pek kaygılanmadı. Ce'Nedra'nın ordusuyla Kral Korodullin'in şövalyelerinin tam ortasına bir platform kurulmuştu. Prenses dostlarının ve Mimbre şeref kıtasının eşliğinde platforma yaklaşıp gergin bir halde atından indi.

"Uzun konuşmaktan kaçınma Ce'Nedra," dedi Leydi Polgara alçak sesle. "Mimbreler törenden hoşlanır; onlara resmi bir şey sunduğun zaman da taş kadar sabırlı olurlar. Güneşin batmasına iki saat var. Konuşmanın en heyecanlı anını buna denk getirmeye çalış."

"İki saat mi?" dedi Ce'Nedra dehşetle.

"Daha uzun süre istersen ateş yakabiliriz," dedi Leydi Polgara.

Ce'Nedra hemen konuşmasını uzatmaya başladı kafasında. "Herkesin beni duymasını sağlayacak mısınız?" diye sordu Polgara'ya.

"Sen onu bana bırak canım."

Ce'Nedra derin bir nefes alarak, "Pekâlâ," dedi. "Başlıyoruz." Yanındakilerin yardımıyla platforma çıktı.

Kendini iyi hissetmiyordu; hiç iyi hissetmemişti zaten bu konuşmalarda, ama kuzey Arendiya'da haftalar boyu süren deneyimi, kalabalıkların ruh halini anında anlayıp konuşmasının temposunu buna göre ayarlamayı öğretmişti ona. Polgara'nın da dediği gibi, Mimbreler sonsuza kadar dinleyebilecek sabra sahiptiler. Üstelik, burada, Vo Mimbre'nin önündeki düzlükte konuşmak dramatik bir hava da katıyordu duruma. Torak'ın kendisi de burada durup, ardında Angarak sürüleriyle düzlüğün kıyısında parlayan şehrin surlarına saldırmıştı. Ce'Nedra heyecanla konuşurken sözler dudaklarından akıyordu sanki. Bütün gözler, bütün kulaklar ona yönelmişti. Leydi Polgara'nın Riva Kraliçesinin sözlerini kalabalığın en uzağındaki kişilere bile duyurmak için yaptığı büyü her neyse, mükemmel işliyordu. Ce'Nedra sözlerinin karşısındaki kalabalığı, bir buğday tarlasında başakları eğen rüzgâr gibi etkilediğinin farkındaydı.

Sonunda, güneş altın rengi bulutlar arasında, batı ufkundan batmak üzereyken, küçük kraliçe nutkunun zirvesine ulaştı. "Gurur," "onur," "cesaret" ve "vazife" kelimeleri, büyülenmiş gibi dinleyen kalabalığın kanını tutuşturdu. Son sorusunu, batan güneş düzlüğü alev rengine boyadığı anda sordu: "Kim izleyecek beni?"

Cevabı, bütün Mimbre şövalyelerinin kulakları sağır eden bir sesle, hep birden kılıçlarını çekmeleri oldu.

Güneşte kızmış zırhının içinde ter dökmekte olan Ce'Nedra da, âdeti olduğu üzere kendi kılıcını çekerek atına atladı ve artık uçsuz bucaksız hale gelmiş olan ordusu peşinde, düzlükten uzaklaşmaya başladı.

"Müthiş," dediğini duydu arkasından gelen Kral Korodullin'in.

"Şimdi neden onu izlediğimizi anlamışsındır herhalde," dedi Kral Anheg.

"Muhteşemdi!" diye haykırdı Korodullin. "İnanın Lordlarım, bu hitabet kabiliyeti ancak tanrıların vergisi olabilir, itiraf edeyim ki, teşebbüsümüzün başarısı konusunda bazı şüphelerim yok değildi. Ama şimdi bütün Angarak ordularına meydan okuyabilirim. Gökler bile bu harika çocuğun yanındayken, kaybetme ihtimalimiz yok."

"Lejyonların ona nasıl bir cevap verdiğini gördüğümde kendimi daha iyi hissedeceğim," dedi Kral Rhodar. "Onlar daha kaşarlanmış askerlerdir, yurtseverlik nutuklarına pabuç bırakmazlar."

Ama Ce'Nedra bu konu üzerinde çalışmaya başlamıştı bile. O akşam çadırında tek başına oturmuş saçlarını fırçalarken, meseleyi enine boyuna düşündü. Yurttaşlarını coşturacak bir şeye ihtiyacı vardı ve bunun ne olduğunu hissediyordu içgüdüsel olarak.

Ansızın boynundaki gümüş tılsımın hafifçe titrediğini hissetti. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Ce'Nedra fırçasını bırakıp, elini tılsıma değdirdi.

"Beni duyduğunu biliyorum baba," diyordu Polgara'nın sesi. Ce'Nedra'nın zihninde, mavi pelerinine bürünmüş, bir tepede duran Polgara'nın sureti

belirdi birden.

"Sinirlerin yatıştı mı?" Belgarath'ın sesi temkinliydi.

"Bunu başka zaman konuşuruz. Neler yapıyorsunuz?"

"Şu anda boğazıma kadar sarhoş Nadraklara batmış haldeyim. Yar Nadrak'ta bir meyhanedeyiz."

"Tahmin etmeliydim. Garion iyi mi?"

"Tabii iyi. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğimi bilirsin Pol. Siz neredesiniz?"

"Vo Mimbre'deyiz. Arendleri orduya kattık, yarın sabah Tolnedra'ya geçiyoruz."

"Ran Borune bundan pek hoşlanmayacak."

"Bazı avantajlara sahibiz. Ordunun başında Ce'Nedra var."

"Ce'Nedra mı?" Belgarath hayretler içinde kalmıştı.

"Kitap'taki o bölüm bu anlama geliyormuş meğerse. Arendleri olmuş armut gibi topladı."

"Çok ilginç."

"Güney Murgolarının Rak Goska'da toplandığından haberin var mı?"

"Bazı dedikodular duymuştum."

"Bunun işleri değiştirdiğinin farkındasındır herhalde."

"Belki. Ordudan kim sorumlu?"

"Rhodar."

"Güzel. Ona mümkün olduğu kadar büyük çatışmalardan kaçınmasını söyle, Pol; ama Angarakları benden uzak tutun."

"Elimizden geleni yapacağız." Polgara bir an tereddüt ettikten sonra, "Sen iyi misin baba?" diye sordu temkinli bir sesle. Her nedense bu önemli bir soru gibi tınlamıştı.

"Güçlerimin yerinde olup olmadığını mı soruyorsun?" Belgarath pek eğleniyormuş gibiydi. "Garion bundan kaygılandığınızı söyledi."

"Ona ağzını açmamasını söylemiştim."

"Söylediğinde zaten sorunun bir önemi kalmamıştı."

"Yani... Yani hâlâ...?"

"Her şey eskisi gibi Pol," dedi ihtiyar.

"Garion'a sevgilerimi ilet."

"Tabii. Bunu alışkanlık haline getirme, ama arada sırada haberleşelim."

"Peki baba."

Ce'Nedra'nın elindeki tılsım tekrar titredi. Sonra Polgara'nın kararlı sesi duyuldu. "Pekâlâ Ce'Nedra," dedi büyücü. "Artık kapı dinlemeyi bırakabilirsin."

Ce'Nedra suçlu bir tavırla elini çekti madalyondan.

Ertesi sabah yola çıkmadan önce, Ce'Nedra Durnikle Barak'ı çağırttı.

"Bütün ordudaki her kuruş Angarak altınını istiyorum," dedi onlara. "Her meteliği. Gerekirse hepsini satın alın, ama elinize geçirebildiğiniz bütün kızıl altını bana getirin."

"Bize sebebini söylemeyeceksin herhalde," dedi Barak ekşi bir suratla. Dev adam daha güneş doğmadan yatağından kaldırılmaktan pek hoşlanmamıştı.

"Ben Tolnedralıyım," dedi prenses. "Yurttaşlarımı tanırım. Biraz yeme ihtiyacım olacak."

Yirmi Yedinci Bölüm

Tolnedra İmparatoru XXIII. Ran Borune öfkeden kuduruyordu. Ce'Nedra babasının görüşmedikleri bir yıl boyunca gözle görülür şekilde yaşlanmış olduğunu içi burkularak fark etti ve keşke bu görüşme daha içten geçebilecek olsaydı diye düşündü.

İmparator lejyonlarını kuzey Tolnedra'da toplamış ve Vordue ormanından çıkan Ce'Nedra'nın ordusunu karşılamıştı. Hava sıcaktı; lejyonların kızıl sancakları, parlak çelikten bir denizin içinden yükselerek yaz rüzgârında tehditkâr bir şekilde dalgalanıyordu. Lejyonlar bir dizi alçak tepenin üstüne konuşlanmış, Ce'Nedra'nın ordusuna tepeden bakıyor, bu konumlarıyla da taktik üstünlüğü ellerinde bulunduruyorlardı.

İmparatorla konuşmak için atlarından inerlerken, Kral Rhodar bu durumu genç kraliçeye açıklamaya çalışmaktaydı. "Burada olay çıkarmak istemiyoruz," dedi. "En azından biraz kibar davranmaya çalış."

"Ne yaptığımı biliyorum Haşmetmeap," dedi Ce'Nedra burnu havada, miğferini çıkarıp saçlarını düzeltirken.

"Ce'Nedra," dedi Rhodar kolundan sıkıca yakalayarak. "Arendiya kancasına ayak bastığımızdan beri doğaçlama oynuyorsun. Bir dakika sonra bile ne yapacağını bilmiyorsun. Tolnedra lejyonlarına yokuş yukarı saldırmayı kesinlikle istemiyorum. O yüzden babana uygarca davran, yoksa seni dizime yatırıp pataklarım. Anladın mı?"

"Rhodar," dedi Ce'Nedra dehşetle. "Ağzından çıkanı kulağın duysun."

"Şaka yapmıyorum," dedi Rhodar. "O yüzden davranışlarına dikkat et küçük hanım."

"Tabii ki dikkat edeceğim," dedi Ce'Nedra. Sonra gözlerini kırpıştırarak, utangaç küçük kız tavrıyla Rhodar'a bakarak, "Beni hâlâ seviyor musun Rhodar?" diye sordu minik bir sesle.

Rhodar çaresiz bir tavırla bakakalınca da koca göğsüne vurarak, "Her şey yolunda öyleyse," dedi, "işte babam geliyor."

"Ce'Nedra," diye haykırdı Ran Borune öfkeyle, hızla yanlarına yaklaşırken. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

İmparator altın kabartmalı bir zırh giymişti; Ce'Nedra'ya biraz şapşalca geldi bu kıyafeti. "Geçiyorduk babacığım," dedi elinden geldiğince yumuşak bir tavırla. "Sen iyi misin?"

"Sen sınırlarımı ihlal edene kadar iyiydim. Bu orduyu da nereden buldun?"

"Şuradan buradan baba." Omuz silkti. "Konuşmamız gerek. Özel olarak."

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok," dedi kel kafalı küçük adam. "Bu orduyu Tolnedra topraklarından çıkarana kadar seninle konuşmayı reddediyorum."

"Aman baba," dedi Ce'Nedra. "Çocukluk etmeyi bırak."

"Çocukluk mu?" diye patladı İmparator.

"Çocukluk ha!"

"Haşmetmeap yanlış kelime seçtiler belki de," diye araya girdi Rhodar, Ce'Nedra'ya ters ters bakarak. "Bazen pek diplomatik davranmadığını biliyoruz hepimiz."

"Burada ne işin var Rhodar?" diye sordu Ran Borune. Etrafını saran diğer krallara baktı. "Alornlar neden Tolnedra'yı işgal ediyor?"

"İşgal etmiyoruz Ran Borune," dedi Anheg. "İşgal etseydik, ardımızda yanmış şehirlerin ve köylerin dumanı tüterdi. Bizim nasıl savaştığımızı bilirsin."

"Öyleyse ne yapıyorsunuz burada?"

Kral Ço-Hag her zamanki sakin sesiyle cevap verdi. "Haşmetmeaplarının da söylediği gibi, Doğu'ya giderken yolumuz düştü."

"Peki Doğu'da ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Orası bizim bileceğimiz iş," dedi Anheg.

"Biraz uygar olmaya çalış," dedi Leydi Polgara Çerek Kralına, İmparatora döndü. "Babamla ben geçen yaz sana neler olduğunu anlatmıştık. Dinlemedin mi?"

"O kızımı kaçırmanızdan önceydi," dedi İmparator. "Ne yaptınız ona? Eskiden de baş belasıydı, ama şimdi tam bir doğal afet olmuş."

"Çocuklar büyür Haşmetmeap," dedi Polgara feylesof edasıyla. "Ama kraliçenin önerisi haklıydı. Konuşmamız lazım, mümkünse özel olarak."

"Hangi kraliçeden bahsediyoruz? diye sordu İmparator alayla. "Ben burada kraliçe filan görmüyorum."

Ce'Nedra'nın bakışları sertleşti. "Baba," dedi hırsla. "Ne olup bittiğini biliyorsun. Şimdi oyun oynamayı bırak da mantıklı mantıklı konuşalım. Çok önemli bu."

"Asaletmeap benim oyun oynamadığımı bilecek kadar iyi tanırlar beni," dedi Ran Borune buz gibi bir sesle.

"Haşmetmeap," diye düzeltti Ce'Nedra.

"Asaletmeap," diye ısrar etti babası.

"Haşmetmeap," diye tısladı prenses sesi bir oktav tizleşerek.

"Asaletmeap," diye hırladı Ran Borune sıkılmış dişlerinin arasından.

"Orduların önünde şımarık çocuklar gibi kavga etmemiz şart mı?" diye sordu Polgara sükûnetle.

"Haklı," dedi Rhodar Ran Borune'ye. "Burada pek aptal gibi görünüyoruz. En azından görüntüyü kurtaralım."

İmparator istemeye istemeye omuzunun üstünden biraz gerideki tepelere yerleşmiş lejyonlarına bakarak, "Pekâlâ," dedi. "Ama şunun bilinmesini istiyorum ki, sizinle konuşacağım tek konu ordunuzun Tolnedra topraklarından çekilmesi olacak. Beni izlerseniz, çadırıma gidelim."

"Yani lejyonlarının tam ortasına, öyle mi?" dedi Kral Anheg. "Kusura bakma Ran Borune, ama o kadar da aptal değiliz. Niye benim çadırıma gitmiyoruz?"

"Ben de aptal değilim Anheg," dedi İmparator.

"İzninizle," dedi Kral Fulrach yumuşak bir sesle, "şu bulunduğumuz noktanın aşağı yukarı tarafsız olduğunu kabul edemez miyiz, işleri kolaylaştırmak açısından?" Brendig'e döndü. "Albay, buraya büyük bir çadır kurdurur musunuz lütfen?"

"Derhal Haşmetmeap," dedi ciddi yüzlü albay.

"Gördüğünüz gibi, Sendar pratikliğinin bir efsane olmadığı bir kez daha kanıtlandı," dedi Rhodar sırıtarak.

İmparator buna da ekşi bir bakışla karşılık verdi, ama sonra görgü kurallarını hatırlayarak. "Çoktandır görüşmedik Fulrach," dedi. "Layla iyi mi?"

"Selam söyledi," dedi Sendarya Kralı kibarca.

"Sen akıllı adamsındır Fulrach," diye patladı İmparator. "Bu çılgınca macerada ne işin var?"

"Bu da özel olarak tartışmayı istediğimiz konulardan bir değil mi?" diye araya giriverdi Polgara.

"Tahta kimin geçeceği konusundaki kavga ne alemde?" diye sordu Rhodar havadan sudan bahseder gibi.

"Hâlâ havada," diye cevap verdi Ran Borune aynı tavırla. "Ama Honeth'ler güçlerini birleştirmeye başladılar."

"Yazık," diye mırıldandı Rhodar. "Honeth'lerin adı pek iyiye çıkmamıştır."

Albay Brendig komutasında birtakım Sendarya askeri, çayırlığın biraz ilerisinde iri, rengârenk bir çadır kurmaya başladı.

"Dük Kadorla hesaplaştın mı baba?" diye sordu Ce'Nedra.

"Dük Hazretleri hayatın ağırlığına dayanamadı," dedi Ran Borune küçük bir kahkaha atarak. "Dikkatsiz biri hücresinde biraz zehir bırakmış, o da tadına bakayım demiş. Muhteşem bir cenaze töreni yaptık."

Ce'Nedra gülümsedi. "Kaçırdığıma üzüldüm."

"Çadır hazır," dedi Fulrach. "İçeri girelim mi?"

Çadıra girip askerlerin ortaya yerleştirdiği büyük masaya oturdular. İmparatorun protokol şefi Lord Morin, Ce'Nedra'nın sandalyesini tuttu.

"Sağlığı nasıl?" diye fısıldadı Ce'Nedra kahverengi cüppeli bürokrata.

"Pek iyi değil prenses," dedi Morin. "Yokluğunuz onu itiraf etmek istemediği kadar çok üzdü."

"Yemeklerini doğru dürüst yiyor mu bari? Dinleniyor mu?"

"Elimizden geleni yapıyoruz Asaletmeap," dedi Morin omuzlarını silkerek. "Ama babanız idare etmesi kolay bir insan değil."

"İlacı yanında mı?"

"Tabii Asaletmeap, onu almadan hiçbir yere gitmem."

"İşimize bakalım," diyordu Rhodar. "Taur Urgas batı sınırını kapattı, güney Murgoları da Rak Goska çevresinde konuşlandırıldılar. Mallorya İmparatoru Zakath, Thull Zelik dışında bir üs kurup birliklerini gemilerle buraya aktarıyor. Vaktimiz kalmadı Ran Borune."

"Taur Urgasla görüşmeler sürüyor," dedi İmparator. "'Zakath'a da hemen tam yetkili bir elçi yollayacağım. Eminim savaşa gerek kalmadan

halledilebilir bütün bunlar."

"Taur Urgasla dilin kopana kadar konuşabilirsin," diye homurdandı Anheg. "Zakath ise kim olduğunu bile bilmiyordur senin, bilse de umursamaz. Güçlerini birleştirdiklerinde saldırıya geçecekler. Bu savaşı engellemek mümkün değil. Bence iyi de oldu. Şu Angarakların işini bitirelim artık."

"Pek medeni bir tavır değil bu Anheg," dedi Ran Borune.

"İmparator Hazretleri," dedi Kral Korodullin resmi bir tavırla. "Çerek Kralı heyecanla konuşuyor olabilir, ama söylediklerinde büyük hakikat payı var. Doğu'dan gelecek bir istilanın tehdidi altında yaşamaya mecbur muyuz ebediyen? Bu işi kendimiz halletsek daha iyi olmaz mı?"

"Çok ilginç bir sohbet, ama bunların hiçbirine gerek yok," diye araya girdi Ce'Nedra soğukkanlılıkla. "Önemli olan şu: Riva Kralı geri döndü; Tolnedra da Vo Mimbre Anlaşması'na göre onun önderliğini kabul etmek zorunda."

"Olabilir," dedi babası. "Ama genç Belgarion'u göremiyorum. Bir yerde mi unuttunuz? Yoksa Riva'daki mutfakta bulaşık yıkasın diye orada mı bıraktınız?"

"Bu sana hiç yakışmadı baba," dedi Ce'Nedra öfkeyle. "Batının Hükümdarının sana ihtiyacı var. Anlaşma kurallarına uymayı reddederek bütün Boruneleri ve Tolnedra'yı rezil mi edeceksin?"

"Hayır kızım," dedi İmparator elini kaldırarak. "Tolnedra imzaladığı her anlaşmanın her maddesine titizlikle uyar. Anlaşma Belgarion'a boyun eğmemi söylüyor, ben de öyle yapacağım. Hele bir gelsin de ne istediğini söylesin bakalım."

"Ben onun adına davranıyorum," dedi Ce'Nedra.

"Anlaşma'da bu yetkinin devredilebilir olduğuna dair bir madde hatırlamıyorum."

"Ben Riva Kraliçesiyim," dedi Ce'Nedra öfkeyle; "Belgarion ortak yönetim yetkisini kendi eliyle tanıdı bana."

"Düğün gizlice yapıldı herhalde. Beni çağırmamanıza alındım doğrusu."

"Düğün vakti geldiğinde yapılacak baba. Bu arada ben Belgarion ve Riva adına konuşmaya yetkiliyim."

"İstediğin kadar konuş kızım," dedi babası omuz silkerek. "Ama ben dinlemek zorunda değilim. Şu anda sen sadece Riva Kralının nişanlısısın. Karısı ve kraliçesi değilsin. Eğer kanunlara kelimesi kelimesine uyacaksak, evlendiğin güne kadarda benim otoriteme tabisin. Eğer özür dileyip o salak zırhı çıkarır, doğru dürüst bir şey giyersen, seni affederim belki. Yoksa seni cezalandırmak zorunda kalacağım."

"Cezalandırmak mı? Cezalandırmak ha!"

"Bana bağırma Ce'Nedra," dedi İmparator öfkeyle.

"İşler hızla kötüye gidiyor," diye fısıldadı Barak Anheg'e alayla.

"Ben de fark ettim," dedi Anheg.

"Ben Riva Kraliçesiyim," diye haykırdı Ce'Nedra babasına.

"Sen salak kızın tekisin," diye haykırdı babası.

"Bu kadarı yeter baba," dedi Ce'Nedra ayağa fırlayarak. "Lejyonlarının komutasını derhal bana devredeceksin, sonra da Tol Honeth'e döneceksin ki hizmetkârların seni battaniyelere sarıp lapayla beslesinler. Belli ki işime yaramayacak kadar bunamışsın."

"Bunadım mı?" diye gürledi İmparator ayağa fırlayarak. "Yıkıl karşımdan! Bu leş kokulu Alorn ordunu da topraklarımdan çıkar, yoksa lejyonlarıma sizi atmalarını emredeceğim."

Ce'Nedra ona aldırmadan çadırın kapısına yürümeye başlamıştı bile. "Geri dön!" diye haykırdı İmparator. "Daha lafım bitmedi."

"Bitti baba," diye haykırdı Ce'Nedra. "Şimdi benim söyleyecek laflarım var. Barak, eyerine bağladığın torbaya ihtiyacım olacak." Çadırdan fırlayıp öfkeden deli gibi söylenerek atına atladı.

"Ne yaptığını bildiğinden emin misin?" diye sordu Barak. Angarak altını torbasını onun eyerine bağlarken.

"Tamamıyla," dedi Ce'Nedra çok sakin bir sesle.

Barak'ın gözleri kısıldı. "Kendini çok çabuk topladın bakıyorum."

"Hiç kaybetmemiştim ki Barak."

"İçeride numara mı yapıyordun yani?

"Tabii ki. En azından kısmen. Babamın kendine gelmesi bir saat kadar alır, o zaman da çok geç olacak. Rhodar'a orduyu harekete hazır hale getirmesini söyle. Lejyonlar da bize katılacak."

"O da nereden çıktı?"

"Şimdi onları almaya gidiyorum." Çadırdan çıkan Mandorallen'e dönerek, "Nerede kaldın?" diye sordu. "Gel haydi, bir refakatçiye ihtiyacım var."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu şövalye.

Ce'Nedra, "Görürsün," diyerek atını çevirdi ve tepe yukarı, toplu haldeki lejyonlara doğru ilerledi. Barakla bir bakışan Mandorallen de atına atlayıp onu izledi.

Önden giden Ce'Nedra, elini tılsıma değdirerek, "Leydi Polgara," diye fısıldadı. "Beni duyuyor musunuz?" Tılsımın bu şekilde işe yarayacağından emin değildi, ama denemek zorundaydı. "Leydi Polgara," diye fısıldadı yeniden, biraz telaşla.

"Ne yapıyorsun Ce'Nedra?" diyen Polgara'nın sesini açıkça duydu küçük kraliçe.

"Lejyonlarla konuşacağım," dedi Ce'Nedra. "Hepsinin beni duymasını sağlayabilir misiniz?"

"Evet, ama lejyonlar yurtseverlik nutuklarından pek etkilenmeyeceklerdir."

"Onlar için başka bir nutkum var."

"Baban burada kriz geçiriyor. Ağzı köpürmeye başladı."

Ce'Nedra üzüntüyle içini çekerek, "Biliyorum," dedi. "Sık sık olur. İlacı Lord Morin'in yanında. Lütfen dilini ısırmasına engel olun."

"Bunu bile bile yaptın, değil mi Ce'Nedra?"

"Lejyonlarla rahatça konuşmak için zamana ihtiyacım vardı," dedi prenses. "Krizden zarar gelmez. Hayatı boyunca hep geçirdi bu krizleri. Kriz bitince burnu kanar ve müthiş başı ağrır. Lütfen ona iyi bakın Leydi Polgara. Onu gerçekten seviyorum, biliyorsunuz."

"Elimden geleni yaparım. Ama sonra bu konuda uzun bir konuşma yapacağız seninle. Yapılacak şey vardır, yapılmayacak şey vardır."

"Başka seçeneğim yoktu Leydi Polgara. Garion için yapıyorum bunu. Şimdi lejyonların beni duymasını sağlayın. Çok önemli bu."

"Peki Ce'Nedra, ama sakın aptalca bir şey yapma."

Ce'Nedra hızla karşısında dizilmiş sancakları inceleyip, iyi tanıdığı Seksen Üçüncü Lejyonun amblemini seçerek atını o yöne sürdü, ilk olarak kendisini şahsen tanıyacak ve onun kim olduğuna ordunun geri kalanına karşı kefil olacak kişilerin karşısına çıkmalıydı. Seksen Üç bir tören kıtasıydı ve karargâhı geleneksel olarak Tol Honeth'deki İmparatorluk sarayının bahçesindeydi. Seçme bin askerden oluşuyordu ve görevi saray muhafızlığıydı. Ce'Nedra'nın Seksen Üçün bütün askerleriyle göz aşinalığı vardı, çoğunun adını bile biliyordu. Kendine güvenen bir havada yanlarına yaklaştı.

"Albay Albor," diye kibarca selamladı Seksen Üçün iri yarı, kırmızı suratlı ve şakaklarına hafifçe kır düşmüş komutanını.

"Asaletmeap," diye saygıyla selam verdi albay. "Sarayda yokluğunuzu çok hissettik."

Ce'Nedra bunun yalan olduğunu biliyordu. Kendisinin özel muhafızlığı görevi karargâhta zar atarak dağıtılırdı. Zarda kaybeden alırdı görevi. "Sizden küçük bir ricam olacak Albay," dedi elinden geldiğince baştan çıkarıcı bir tavırla.

"Elimden gelen bir şeyse tabii Asaletmeap," dedi Albor ihtiyatla. "Babamın lejyonlarına hitap edeceğim, kim olduğum konusunda kuşkulan olmasın istiyorum," dedi sıcak ve sahtekâr bir tavırla gülümseyerek. Albor Horb ailesindendi, o yüzden Ce'Nedra ondan pek hoşlanmazdı. "Seksen Üçüncü Lejyonun elinde büyüdüğüm için siz benim kimliğime kefil olabilirsiniz."

"Haklısınız Asaletmeap," dedi Albor.

"Diğer lejyonlara ulaklar gönderip kim olduğumu bildirebilir misiniz acaba?"

"Derhal Asaletmeap," dedi Albor. Bu ricada tehlikeli bir yan görememişti. Ce'Nedra adamcağıza acıdı.

Seksen Üçün askerleri sarayın rahatına alışıp biraz yağ bağlamış olduklarından, ulaklar ağır tempoyla diğer lejyonlara dağıldı. Ce'Nedra bir yandan Albay Albor ve subaylarıyla muhabbet ederken, bir yandan da babasının kriz geçirmekte olduğu çadıra ve Tolnedra genelkurmay heyetinin bulunduğu altın renkli tenteye bakıyordu. Meraklı bir subayın ortaya çıkıp ne yaptığını sorması hiç işine gelmezdi şu anda.

Sonunda daha fazla gecikmenin tehlikeli olabileceğine karar verdiğinde, özür dileyerek yanlarından ayrılıp herkes tarafından görülebileceği bir noktaya sürdü atını.

"Borunu çal Mandorallen," dedi şövalyesine.

"Kendi kuvvetlerimizden epeyce uzaktayız Haşmetmeap," dedi Mandorallen. "Lütfen hitabınızda ihtiyatlı olunuz. Ben bile Tolnedra'nın bütün lejyonlarıyla karşılaşmakta zorluk çekebilirim."

"Bana güven Mandorallen," dedi Ce'Nedra gülümseyerek.

"Hayatım sizindir Haşmetmeap," diyerek borusunu kaldırdı şövalye.

Boru sesi sona ererken, Ce'Nedra o tanıdık mide bulantısıyla, üzengilerinin üzerinde doğrularak, "Lejyonerler," dedi. "Ben İmparatorunuzun kızı Prenses Ce'Nedra'yım." Dünyadaki en iyi açılış değildi belki; ama bir yerden de başlaması lazımdı; bu ateşli bir nutuktan ziyade bir tiyatro gösterisi olacaktı. O yüzden biraz sakaletten zarar gelmezdi.

"Size içiniz rahat etsin demeye geldim," diye devam etti Ce'Nedra. "Karşınızda duran ordu barış için geldi buraya. Bu yeşil çayır, bu kutsal Tolnedra toprağı savaş meydanı olmayacak bugün. En azından bugün, lejyonerler İmparatorluğu savunmak için kanlarını dökmeyecekler."

Lejyonlardan bir rahatlama dalgası geldi geçti. Asker ne kadar profesyonel olursa olun, savaştan kaçınmak iyi haberdir daima. Ce'Nedra derin bir nefes aldı. Bir numara gerekiyordu şimdi, lafı söylemek istediklerine çevirebilecek bir numara.

"Bugün yarım pirinç kronunuz için ölmek zorunda kalmayacaksınız." Yarım pirinç kron, standart lejyoner gündeliğiydi.

"Ama yarın için söz verememem size. Kimse İmparatorluğun sizden ne zaman hayatınızı feda etmenizi isteyeceğini bilemez. Belki yarın güçlü bir tüccarın çıkarını korumak için lejyonerlerin kanlarını dökmesi gerekebilir." Ellerini çaresizce iki yana açtı. "Ama zaten hep böyle değil miydi? Lejyonerler pirinç için ölsünler ki, başkaları altınları toplayabilsin."

Askerlerden alaycı gülüşmeler yükseldi bu söz üzerine. Ce'Nedra babasının askerlerinin muhabbetlerinden, bu yakınmanın her lejyonerin dünya görüşünün merkezinde yattığını biliyordu. "Kan ve altın –Bizim kanımız, onların altını," lejyonların atasözüydü neredeyse. Onu dinliyorlardı artık. Mide bulantısı azaldı, sesi güçlendi.

Sonra onlara bir hikâye anlattı; çocukluğundan beri en az yarım düzine versiyonunu duyduğu bir hikâyeyi. Görevini yapıp parasını biriktiren bir askerin hikayesiydi bu. Karısı da bir lejyonerle evli olmanın getirdiği zorluklara ve ayrılıklara göğüs germişti. Lejyondan tezkeresini aldığında

evine dönüp küçük bir dükkân satın almış, yıllar süren fedakârlıklarının mükâfatını görmeye başladığına inanmıştı.

"Sonra bir gün karısı hastalandı," diye devam etti Ce'Nedra hikâyeye. "Doktorun ücreti ise çok yüksekti." Konuşurken bir yandan da eyerine bağlı altın torbasını çözüyordu. "Doktor bu kadar para istedi ondan," dedi torbadan kan kırmızısı üç Murgo altını alıp havaya kaldırarak. "Lejyoner zengin bir tüccara gidip doktora vereceği parayı ödünç aldı. Ama çoğu doktor gibi bu da şarlatanın tekiydi, o yüzden parayı havaya atmış oldu." Ce'Nedra çok sıradan bir şey yapıyormuş gibi altınları arkasındaki çimenlere atıverdi. "Askerin iyi ve sadık karısı öldü. Asker tam onun matemini tutarken zengin tüccar gelip, 'Sana ödünç verdiğim para nerede?' diye sordu." Üç altın daha alıp havaya kaldırdı. "'Nerede doktorun ücretini ödemen için verdiğim kızıl altınlar?' Ama lejyonerin altını yoktu. Elleri bomboştu." Ce'Nedra parmaklarını açıp altınları yere bıraktı. "Böylece tüccar, alacağına karşılık lejyonerin dükkânına el koydu. Zengin daha zengin oldu. Peki lejyonere ne oldu? Adamcağızın bir kılıcı vardı tabii. İyi bir asker olduğu için kılıcını bileli tutmuştu hep. Karısının cenazesinden sonra kılıcını alıp kırlara gitti ve ucunu karnına dayayıp üstüne kapaklandı. Bu hikâye de böylece bitti."

Onları tavlamıştı artık. Anlattığı hikâye bilinmeyen bir şey değildi, ama sağa sola saçtığı altınlar yeni bir hava getirmişti. Birkaç Angarak altını daha alıp ilk kez görüyormuş gibi bakarak, "Neden son zamanlarda gördüğümüz bütün altınlar kırmızı dersiniz?" diye sordu. "Benim bildiğim altın sarı olur. Bütün bu kırmızı altınlar nereden geliyor?"

"Cthol Murgos'tan," diye haykırdı bazı askerler.

"Yaa," dedi prenses altınlara ekşi bir yüzle bakarak. "Murgo altınının Tolnedra'da ne işi var?" Altınları fırlatıp attı.

Lejyonların çelik disiplini sarsılır gibi oldu, askerler ellerinde olmadan bir adım attılar ona doğru.

"Tabii sıradan askerlerin pek kırmızı altın gördüğü yok. Bir Murgo neden sıradan bir askere rüşvet versin ki, subaylar ya da lejyonerlerin ne zaman, nerede kan dökeceklerine karar veren güçlü adamlar varken?" Başka bir

altın alıp baktı. "Biliyor musunuz, galiba bunların hepsi Cthol Murgos'tan gelmiş," dedi altını atarken. "Ne dersiniz, Murgolar Tolnedra'yı satın almaya mı çalışıyorlar acaba?"

Öfkeli homurdanmalar duyuldu.

"Niyetleri buysa, Angarak krallıklarında bu altınlardan daha çok olmalı, değil mi? Bu konuda çok hikâye duydum. Cthol Murgos madenlerinin dipsiz olduğunu, Gar og Nadrak'ta nehirlerin dipteki altın yüzünden kızıl aktığını söylemezler mi zaten? Doğu ülkelerinde altın toprak kadar ucuz olmalı." Bir altın daha alıp baktıktan sonra fırlatıp attı.

Lejyonerler bir adım daha attılar. Subaylar durmaları için emirler yağdırdılarsa da, kendileri de prensesin altınları fırlatıp durduğu çimenlere hevesle bakıyorlardı.

"Belki de ordum Angarak ülkelerinde ne kadar altın olduğunu görme fırsatı bulur," dedi Ce'Nedra onlara. "Murgolar bu tür numaraları Arendiya'da, Sendarya'da ve Alom krallıklarında da çeviriyorlar. Onları cezalandırmaya gidiyoruz biz de." Aklına bir şey gelmiş gibi durdu. "Ordumda her zaman iyi askerlere yer var," dedi dalgın dalgın. "Lejyonerlerin lejyonlarına sadık ve Tolnedra sevgisiyle dolu olduğunu biliyorum, ama belki aranızda günde yarım kron ücretten tatmin olmayanlar vardır. Bu kişiler orduma katılırlarsa sevinirim." Tükenmeye yüz tutan torbasından bir altın daha aldı. "İşe bakın, bir Murgo altını daha," dedi yere bırakırken.

Lejyonlardan hep bir ağızdan bir inilti yükseldi.

Prenses içini çekerek, "Ama bir şeyi unutuyoruz," dedi. "Ordum hemen yola çıkıyor. Oysa sizin izin almanız haftalar sürer."

“İzin kimin umurunda," diye haykırdı biri.

"Askerden kaçmayı düşünmüyorsunuz herhalde," dedi Ce'Nedra dehşetle.

"Prenses altın veriyor!" diye haykırdı bir başkası. "Pirinç metelikler Ran Borune'nin olsun."

Ce'Nedra elini torbaya daldırıp son altınları da çıkararak, "Sahiden beni izleyecek misiniz?" diye sordu en masum sesiyle. "Sırf bunun için?" Son altınları da yere attı.

İmparatorun genelkurmayı tam o anda hayati bir hata yaparak, prensesi tevkif etmek için bir atlı birliği yolladı. Ce'Nedra'nın paralar saçtığı yere doğru dörtnala giden atlıları gören lejyonerler, niyetlerini yanlış anlayıp tamamen dağıldılar. Ordu yerdeki paralan toplamaya koşarken subayları çiğneyip geçti.

"Ne olursunuz emniyetli bir yere çekilelim Haşmetmeap," dedi Mandorallen kılıcını çekerek.

"Bir saniye Şövalye Mandorallen," diye cevap verdi Ce'Nedra sükûnetle. Kendisine doğru koşan aç gözlü lejyonerlere bakarak, "Ordum hemen yola çıkıyor," dedi. "Eğer İmparatorluk Lejyonları bize katılmak istiyorlarsa, hoş geldiler." Sonra atını döndürüp, yanında Mandorallen, kendi kuvvetlerine doğru ilerlemeye başladı.

Ardında binlerce ayağın uygun adım yürüdüğünü duydu. Lejyonların içinde birileri "Ce'Nedra! Ce'Nedra!" diye tempo tutmaya başladı, herkes de buna ayak uydurdu.

Prenses Ce'Nedra güneşte parlayan saçları uçuşarak dörtnala yoluna devam etti; isyancı lejyonlar da ardından geliyordu. Prenses sözlerinin tümünün aldatmacadan ibaret olduğunu çok iyi biliyordu. Asturya ormanlarından ve Mimbre ovasından topladığı Arendler nasıl kolay bir zafere ulaşamayacaklara, bu lejyonerler de umdukları serveti bulamayacaklardı. Umutsuz bir savaş için toplamıştı bu orduyu.

Garion'un aşkı içindi her şey; belki de ondan da daha büyük bir şey için. Eğer yazgılarını kontrol eden Kehanet ondan bunu bekliyorduysa, karşı çıkması mümkün değildi zaten. Önlerinde ne büyük acılar yatarsa yatsın, bu kadarını başarmıştı işte.

Ce'Nedra hayatında ilk kez kaderinin kendi elinde olmadığını kabul ediyordu. Kendisinden çok daha güçlü bir şey yönetiyordu onu; o da itaat etmeliydi.

Binlerce yıl yaşayan Polgara ve Belgarath kendilerini bir fikre, bir kavrama adayabilirlerdi belki, ama henüz on altı yaşında olan Ce'Nedra'nın bağlanmak için daha insanca bir şeye ihtiyacı vardı. Şu anda, Gar og Nadrak ormanlarında bir yerlerde kum rengi saçlı, ciddi yüzlü bir delikanlının güvenliği, hatta hayatı onun çabalarına bağlıydı. Prenses sonunda aşka teslim olmuştu. Kendi kendine Garion'un güvenini boşa çıkarmayacağına yemin etti. Bu ordu yetmezse, bedeli ne olursa olsun bir ordu daha toplayacaktı.

Ce'Nedra içini çekerek omuzlarını dikleştirdi ve güneşli çayırda Tolnedra lejyonlarını ordusuna katmaya yürüdü.

Son

Belgariad'ın dördüncü kitabı burada sona eriyor.

Beşinci Kitap olan Efsuncunun Son Oyunu'nda Belgarion habis Torakla karşılaşacak ve insanların, tanrıların ve Kehanetlerin kaderini tayin ederek bu destanı sona erdirecek.